

N. K. Vijayapolachan

Contents

1. Introduction
2. History of the Project
3. Methodology
4. Results and Discussion

Presented to the
LIBRARIES *of the*
UNIVERSITY OF TORONTO

by
François Gros

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே தராமா நுஜாயம:

கூடல் மான்மியம்.

திரு. நா. அப்பனையங்கார்

எழுதியது.

ஹரிஸம்ய திவாகரப் பிரசுரம்.

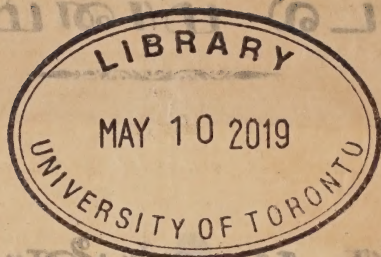

மதுரை
மனோன்மணி விலாச அச்சுக்கூடத்தில்
பதிக்கப்பெற்றது.
1925.

விலை அணை 6.

மாண்புமிகு கல்வித் துறை

தமிழ்நாடு அரசு

மாண்புமிகு கல்வித் துறை

மாண்புமிகு கல்வித் துறை

Presented to the

LIBRARY OF

மாண்புமிகு கல்வித் துறை

Emblem

மாண்புமிகு கல்வித் துறை

மாண்புமிகு கல்வித் துறை

மாண்புமிகு கல்வித் துறை

மாண்புமிகு கல்வித் துறை

மாண்புமிகு கல்வித் துறை

முகவுரை.

தேனருமகிழ்த்தொடையலும்மவுலியும் திருக்கிளர்குழைக்காதும்
கானருமலர்த்திருமுகச்சோதியும்கயிரவத்துவர்வாயும்
மோனமாகியவடிவமும்மார்பமும்முத்திரைத்திருக்கையும்
ஞானதேசிகன்சரணதாமரையும்என்நயனம்விட்டகலாவே.

ஸ்ரீய: பதியாய், அவாப்த ஸமஸ்த காமனாய், ஸ்ரீ வைகுண்ட நிகேதனனாய், ஸர்வ ரக்ஷகனான ஸர்வேச்வரன் தேசகாலாவதியின் றிக்கே ஸகலரும் தன்னை ஸேவித்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி, தன் அபா கருணையாலே ஸ்வஸ்வாமிபாவத்தை மாறாடிக்கொண்டு, அர்ச்சக பராதினனாய் எழுந்தருளியுள்ள திவ்ய தேசங்கள் எண்ணில்லாதன உள்ளன. அவைகளுள் ஆழ்வார்களால் மங்களாசாஸனம் செய்யப் பெற்ற பெருமையுடன் விளங்குவன ஒரு நூற்றெட்டுத் திருப்பதி களேயாம்.

அந் நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளிலும் பாண்டியநாட்டுள்ளவை பதினெட்டு என்பர். மதுரை அல்லது கூடல் என வழங்கும் திவ்ய தேசமும் அவற்றில் ஒன்றாக எண்ணப்படும் ஏற்றமுடையது. அதுவே, “கோழியுங் கூடலுங் கோயில்கொண்ட கோவ லன்” எனத் திருமங்கையாழ்வாருடைய பாடல்கொண்டது. அங்கே எழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமானுக்கு, ஸ்ரீ சுந்தரமாராஜன் என்றும், கூடலழகர் என்றும், *மல்லாண்டதோளர் என்றும் பல திரு நாமங்களுண்டு. அங்குள்ள பிராட்டியின் திருநாமம் ஸ்ரீ மதுரவல்லித்தாயாரென்பது.

அதுநிற்க: “பாண்டியன் கொண்டாடப்பட்டர்பிரான் வந்தா னென்று, ஈண்டிய சங்கம் எடுத்தோத-வேண்டிய, வேதங்களோதி ளிரைந்து கிழியறுத்தான்” என்கிறபடியே பெரியாழ்வார் பரதத்வ நிர்ணயம் பண்ணியருளின ப்ரபாவமுடையதும் அந்தத்திருப்பதியே யாகும். அன்றியும், “வேதத்துக்கோ மென்னுமதுபோல் உள்ள துக்கெல்லாம் சுருக்காய்த், தான் மங்கலமாதலால்” என்னும்படி, ஸம்ஸ்க்ருத வேதத்துக்கு ப்ரணவம்போலே த்ராவிட வேதமாகிய திவ்யப்ரபந்தத்திற்குப் பாயிரமாயமைந்த திருப்பல்லாண்டவ தரித்த திவ்ய தேசமும் அதுவாயிற்றென்னில், அதன் பெருமை ஒருவரால் பேசுந் தரத்தினதன்றென்பது சொல்லவும் வேண்டுமோ?

* மல்லாண்டதோளர் என்று மூலவரையும், கூடலழகர் என்று உத் ஸவரையும் வேறுபிரித்து வழங்குவதும் உண்டு.

இன்னும், அவ்வூரில் கோயில்கொண் டெழுந்தருளியுள்ள பெருமானைக்குறித்தே, “மல்லாண்டதிண்டோள் மணிவண்ணை உன் சேவடி சேவ்வி திருக்காப்பு” என்று பெரியாழ்வார் மங்களா சாஸனம் செய்தார் என்பதும் ப்ரஸித்தம். பிற்காலத்தில் உடையவர் திவ்யதேச யாத்ரையாக மதுரைக்கு எழுந்தருளினவாறே, ‘திருப்பல்லாண்டவதரித்த ஸ்தலம்’ என்று அதனை மிகவும் ஆதரித்தருளி, பல்லாண்டதோவரைத் தாமும் ‘பல்லாண்டு பல்லாண்டு’ என்று மங்களாசாஸனம் பண்ணினார் என்று பிள்ளை லோகஞ்சீயர் அருளிச்செய்த ராமாநுஜார்ய திவ்ய சரிதையில் காணப்படுகிறது. நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதியில்,-

“வாழ்விப்பான் எண்ணமோவல்லிணையில் இன்னும் என்னை
ஆழ்விப்பான் எண்ணமோ அஃதறிபேன்—தாழ்விலாப்
பாடலழகார்புதுவைப்பட்டர்பிராண்கொண்டாரும்
கூடலழகாரின்குறிப்பு.”

என்று திவ்யகவி பிள்ளைப்பெருமானையங்காரும் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். “புத்தூரான் பல்லாண்டு பாடவரும் மல்லாண்டதோள னடி பணிதல் செய்வாம்” என்னும் ஆன் றோர் வாக்கும் இக் கருத்தே பற்றியுள்ளது.

அவை நிற்க. இந்த மதுராபுரியின் மாஹாத்ம்யமானது அஷ்ட டாதச புராணங்களுள் ஒன்றான ப்ரஹ்மாண்ட புராணத்தில், பன்னிரண்டத்தியாயங்களாற் சொல்லப்பட்டிருப்பதாகத் தெரிகின்றது. அதனை மூலமாகக்கொண்டு, பிற்காலத்திற் சிறந்த புலவர் ஒருவரால் “கூடற்புராணம்” என்று ஒரு நூல் தமிழில் கவிஞர்பமாக இயற்றப்பெற்றுள்ளது. அதுவும் சமீபகாலத்தில்தான், மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தாரால், செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையின் வாயிலாக வெளியிடப்பட்டது.

அதனை இயற்றிய ஆசிரியரது ஊர், பெயர் முதலியன ஒன்றும் விளங்கவில்லை. ஆயினும் அதில் அமைந்துள்ள சொல்லணி, பொருளணி, கற்பனை முதலிய பல நயங்களையும் நோக்குமிடத்து, அது ஒரு சிறந்த நாலேயாகுமென்பது சிறிதும் ஐயமின்றித் தெளியக்கிடக்கிறது. அன்றியும் அது முதனூலாகிய வடமொழிப் புராணத்தைப் பெரும்பாலும் தழுவினே செல்லுகின்றதென்பதும் அறியத்தக்கது. ஆனாலும், தமிழ்ப்புராண முறைக்கேற்ப, சுவையயக்குமாறு ஆற்றுப்படலம், நாட்டுப்படலம், நகரப்படலம், நீர்விளையாடல், உண்டாட்டு முதலிய சிற்சில பகுதிகளே அதனுள்

மிகுத்துக் கூறப்பட்டனபோலும் அந்நூல் பதினைந்து படலங்களில் எழுநூற்றைம்பது செய்யுட்களுடையதாகப் பாடப்பட்டிருக்கிறது. அப் பதினைந்து படலங்களும் கிருதகாண்டம், திரேதகாண்டம், தவாபரகாண்டம், கலிகாண்டம் என்னும் நான்கு காண்டங்களில் அடங்குகின்றன. அவ்வக் கதைகள் நிகழ்ந்த காலம்பற்றி அவ்வக் காண்டங்கள் பெயர்பெற்றனவென்று தோன்றுகிறது. அதனால் ஈசன் தவம்புரிதல் முதல் காசிபன் முதலாயினார் வரம் பெறுதல் ஈராகவுள்ள செய்திகள் கிருதயுகத்தில் நிகழ்ந்தன என்றும், பிருதாச்சக்ரவர்த்தி பூஜித்தலும், காலநேமியை வதைத்தலும் திரேதாயுகத்தில் நிகழ்ந்தன என்றும், புலஸ்தியருக்குப் புதல்வனை யளித்தலும் அம்பரீஷனுக்கு அருள்பரிதலும் துவாபரயுகத்தில் நிகழ்ந்தன என்றும், ஊர்வசி சாபநீங்குதல் முதல் பட்டாபிரான் பொற்கிழி பெறுதல் முடியக் கலியுகத்தில் நிகழ்ந்தன என்றும் அறிந்துகொள்ளலாம்.

இனி, அக் 'கூடற்புராணம்' தமிழ்ச்செய்யுள் நடை யிற் பயிற்செயுடையார்க்கன்றி எல்லார்க்கும் எளிதில் பொருள்விளங்காதிருப்பது கருதி, அதனையே ஆதாரமாகக்கொண்டு 'கூடல்மான்மியம்' என்னும் பெயருடன் இச்சிறு புஸ்தகம் இப்பொழுது என்னால் எழுதலாயிற்று. இது தனக்கு மூலமான கூடற்புராணத்தின் போக்கைப் பெரிதும் அடியொற்றிச் செல்லுவதாயினும், வசன நடைக்கேற்பச் சிந்திசு மாறுதல்கள் இதனகண் இன்றியமையாவாயின. என்றாலும் மூலத்தில் இவ்வாத விஷயங்கள் சிறிதேனும் இதிற்புகுத்து எழுதப்படவில்லையென்று உறுதியாய்ச் சொல்லலாம். அது நிற்க.

மிகச்சிற்றறிவுடைய என்னால் மேற்கொள்ளப்பட்ட இக்காரியத்தில் எண்ணில்லாத பிழைகள் இடம்பெற்றுள்ளனவென்பது சொல்லாமையே அமையும். ஆதலால் அக்குற்றங் குறைகளைப் பொறுத்தருளுமாறு கற்றறிந்த பெரியோரைப் பலமுறையும் பணிவுடன் வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன். இச்சிறு கைங்கர்யத்தை அடியேன் இயற்றுமாறு அநுகரவித்த ஸ்ரீ கூடலழகப் பெருமானுடைய திருவுடிப்போதுகளையே எப்போதும் சிந்தித்து வாழ்த்துவேனாக.

மதுரை, }
10—2—25. } திரு. நா. அப்பனையங்கார்.

ஸ்ரீ:

சிறப்புப்பாயிரம்.

கோபாலசுழத்திரம் ஹைஸ்கூல் தமிழாசிரியர்
ஸ்ரீமத். ரெ. ராமையங்காரவர்கள் இயற்றிய
நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா.

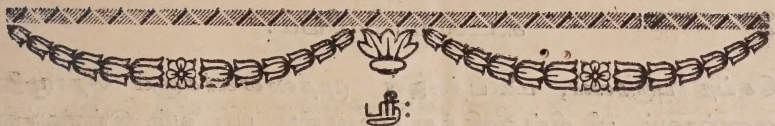
திருமக ளுறையும் செந்தேன் பில்கிய
மருவளர் துவை மாலைமார் பகமும்
சதுமுகத் தொருவனும் புதுமலர்க் கொன்றை
மதியொடு மிலைச்சிய நதிபொதி சடையனும்
அருக்கர்பன் னிருவரும் உருத்திரர் வசக்கள்
மன்பதை வெள்ளம் மாமுனி யீட்டமற்
றியாரு மியாவும் எவ்வகை உலகும்
தந்தருள் உந்தி அந்தா மரையும்
மூவுல களந்த சேவடி மலரும்
ஆழி முதல ஐம்படை தாங்கிய
பாழியந் தோளுய் ரேமூல குந்தொழும்
பத்திமிக் குயர்ந்த உத்தமக் கவிகள்
பதினமரும் பணித்த பாடற் றீந்தேன்
பருகிக் களிகூர் இருகுழைக் காணும்
அண்டம் அனைத்தும் உண்டசெவ் வாயும்
உடையான் அசுரர்க் குடையான் குன்றக்
குடையான் முத்திக் குடையான் அத்தி
மூல மேயென் றோலமிட் டரற்றிய
காலமுன் நின்றதன் ஆரிடர் களைந்த
பீதக் வாடைப் பெருமான் உறையும்
மேதகு வேங்கடம் விண்ணோர் ஏத்தும்
கச்சி அரங்கம் கவின்விடை மலைமுதல்
இச்சகம் எல்லாம் மெச்சுபல் பதிகளுள்
வேதப் பொருளாய் விளங்குபத் திருமால்
ஆதியில் மீனாய் அவதரித் ததுவும்
சுருதமா லாரதி இருதலை யுறுவதும்
மல்லி நாடுசெய் எல்லையில் தவத்தால்

வந்தவ தரித்த மாநில மடந்தையைத்
தந்தையாய் வளர்த்த அந்தணர் பெருமான்
பாத்துவ நிச்சயம் பண்ணப் பெற்றதும்
திருப்பல் லாண்டின் பிறப்பிட மானதும்
கீரனே முதலோர் பேரவை இருந்தொண்
தீந்தமிழ் பலவாண் டாய்ந்த நற்பதியுமாம்
பாடல்சால் சிறப்பிற் கூடல்மா நகரின்
மான்மியந் தன்னை யாவரு மறியச்
சொற்பொருள் நயத்தொடு துய்யநன் னடையும்
கற்பனை அழகும் ஒப்பனை பிறவும்
பொற்புற விளங்கும் நற்றமிழ் நடையால்
அமைத்தனன் வாழி அந்தணர் மரபில்
பலர்புகழ் பெருமைப் பாரத்து வாசி
மதுரைமா நகரின் முதுதமிழ் வளர்ச்சி
கண்டிடு நான்கார் தண்டமிழ்ச் சங்கத்
தொண்டமி ழாய்ந்து கொண்டிசெந் தமிழும்
விளங்கஹீற் றிருந்தே வளங்கொள்தொன் னூற்பொருள்
உளங்கொளப் பல்லோர்க் கொளிபெற உணர்த்தியும்
அரசிளங் குரிசில்முன் பரிசில்கொண் டிலகுந்
திருநா ராயணன் எனப்பெயர் சிறந்தோன்
அன்னவன் தனக்குத் தன்னிகர் மகவாய்த்
தவப்பய னென்ன உவப்பவந் துதித்துச்
செப்புபல் கலைகளிற் றேர்ச்சியுற் றிலங்கி
ஒப்பில்பல் குணங்கட் குறையுளாய் விளங்கும்
அப்பனெனும்பெய ரறிஞ் தேரே.

பிழையும் திருத்தமும்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
6	20	க்ரஹஸ்தம்	காரஹஸ்த்யம்
10	8	கொண்டதாகச்	கொண்டதைச்
12	19	பொன்னுரைத்தாற்போல	பொன்னுறைத்தாற்போல
17	22	காகுக்ஸ்தகன்	திருமால்
18	24	கௌஸ்துபாபரணம்	கௌஸ்துபாபரணம்
20	9	மூதலான	மூதலான
34	28	சாமீப்யமும் சேர	சாமீப்யமும் அடைய
38	25	கொண்டனையால்	கொண்டலனையான்
39	3	சூழ்ந்து நிறுது	சூழ்ந்து நின்றது
„	25	தேறில்கிது	தேறில்?
40	27	அவன்	அவன்
„	„	பரயோகித்தார்	பரயோகித்தான்
42	8	மாஹாத்மயத்தை	மாஹாத்மயத்தை
43	28	அரசனிடம்	அரசனிடம்
51	2	உலகனைத்தையும்	உயிரனைத்தையும்

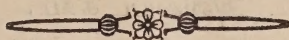
பக்கம் 17, வரிகள் 11, 12-ல் “அவன் இப்போது பாண்டிய னுட்டை அடைந்து அங்கயற்கண்ணி என்னும் பெயர்வாய்ந்து விளங்குகிறான்” என்றுள்ள வாக்கியத்தை நீக்கிவிடுக.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமா தஜாயநம்:

கூடல்மான்மியம்.

காப்பு.

நீருண்ட மேகத்தில் தோன்றுகிற இடிமுழக்கம் போன்ற ருத்ரனுடைய ரூபமும், மின்னலைப்போன்ற ப்ரஹ்மதேவனுடைய ரூபமும் ஆகிய இரண்டையும் ஒன்றிலே அடக்கி, அந்தக்காள மேகம்போலே திருவனந்தாழ்வான்மீது சாய்ந்தருளி யோகநித்திரை புரிகின்ற, நாராயணன் என்னுந் திருநாமத்தின் பொருளாயுள்ள ஸர்வேசுவரனுடைய திருவடிகளைப் பணிவோமாக.

சேனாநாயகர்.

வெண்மை நிறமான வளைந்த தந்தங்களையும், மதம் பொழிகின்ற யானையின் முகத்தையுமுடைய புண்ணிய ஸ்வரூபியாய், மிகுந்த க்ருபையோடுங் காவலை நடத்துகிற சேனாநாயகரை வணங்குவோமாக.

ஸ்ரீ மதுரவல்லித்தாயார்.

பூர்ண சந்திரனைப்போல் ப்ரகாசிக்கும் திருமுகமண்டலமும், கோவைக்கனிபோலுந் திருவதரங்களும், பக்தர்கள் அன்போடு ஸ்தோத்ரம் செய்கிற அழகிய குழையணிந்த காதுகளும், கரு மேகம்போன்ற கூந்தற்காடும், மானினுடைய கண்போலுள்ள இரண்டு திருநயனங்களும், தன்னுடைய நாயகன் உகந்து வர்த்திகிற திருமலைபோலே விளங்குகிற ஸ்தனங்களும், துடிபோலும் இடையும், பத்மம்போன்ற கைகளும், ஆசிரிதர்களுடைய கத்யே குடிகொண்டு விளங்குவதுபோன்ற ஸ்ரீமதுரவல்லித்தாயாருடைய திருவடிகளையும் த்யானிப்போமாக.

ஸ்ரீ கூடலழகர்.

மஹாமேரு பர்வதத்தை வில்லாகக் கொண்ட சிவபிரானுக்குத் திருமணம் செய்வித்தத் பொருட்டு அஷ்டாங்க விமானத்தில் திருக்கோயில்கொண்டு, பிரம்மா, சனகர், காசிபர், பிருது, அம்பரீடன் என்னு மிவர்களும், பூர்வத்தில் மதுரையிலே அரசாட்சி

செய்த புருரவஸ், மலையத்வஜன் முதலானவர்களும் தொழுது வணங்கவும், ஸ்ரீ விஷ்ணுசித்தர் பல்லாண்டு பாடவும், இங்குவந்து எழுந்தருளி யிருக்கிற மல்லாண்ட தோளருடைய பாதங்களில் பணிவோமாக.

அவைபாடக்கம்.

ஸ்ரீவிஷ்ணு சித்தருடையதிருப்பல்லாண்டின் அர்த்தவிசேஷங்கள் களைக்கேட்டு அனுபவித்திருக்கிற ஸ்ரீ கூடல்முகப்பெருமானுடைய திருச்செவிகளுக்கு நிரம்ப இன்பம் விளையுமாறு நாம் இம்மான் மியத்தைப் பேச வல்லேமல்லோம். ஆனாலும் அபார கருணம் ருத சாகரமான அப்பெருமாள் சக்ரவர்த்தித்திருமுகமாகத் தோன்றின காலத்தில், பேதையான சபரிசெய்த உபசாரத்தையும் அணிப்பிள்ளையின் கைங்கர்யத்தையும் போர உகந்துகொண்டா ராகையால் இதையும் அவர் அங்கீகரித்தருளுவரோ அன்றோ என்று சங்கிக்கவேண்டுமெதில்லை.

வரலாறு.

அநாதிவித்தமான வேதங்களின் அர்த்தத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கின்ற உபப்ரம்ஹணங்கள் பலவகையாக உள்ளன. அவற்றில் புராணவகையில் ப்ரஹ்மாண்ட புராணம் என்பது ஒன்று. அந்த ப்ரஹ்மாண்ட புராணத்தில் க்ஷேத்திரங்களின் மஹாத்ம்யத்தை வெளியிடுவதான காண்டம் ஒன்றுண்டு. அது எம்பெருமான் அர்ச்சாருபியாய் எழுந்தருளியிருக்கிற பல திவ்ய தேசங்களினுடைய மான்மியத்தையும் விரிவாய்ச் சொல்லுகிறது. அந்த க்ஷேத்ர மாஹாத்ம்ய காண்டத்தில் எண்பத்திரண்டாவது அத்யாய முதலாகத் தொடங்கி, தொண்ணூற்றுபுன்னூறாவது முடியப் பணி ரண்டு அத்யாயங்கள் 'கூடல்' என்னும் டே. பற்றமதுராபுரியின் மாண்புகளை விளங்கவுரைக்கின்றன.

பூர்வத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயணன் அவற்றை நான்முகனுக்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளினான். நான்முகன், தேவர்களும் முனிவர்களும் தன்னைச்சூழ்ந்து போற்ற, நாமதபகவானுக்கருளிச் செய்தான். பின்னாலில் அந்த நாமத முனிவரும் அவற்றை வேத வியாசருக்கு வெளியிட்டருளினார்.

பூய:பதியான ஸர்வேசுவரனுடைய த்வாதசநாமங்களின் சங்க்யையுடையனவா யிருக்கின்ற இப்பன்னிரண்டு அத்யாயங்களை முழுவதுமாயினும், அவற்றிற் பாதியான ஆறத்தியாயங்களையாயினும், அவற்றிற் பாதியான மூன்றத்தியாயங்களையாயினும், அல்லது சிலகிரந்தங்களையேனும் யார் மிகுந்த ஆதரத்தோடு சொல்லுகிறார்களோ அல்லது கேட்கிறார்களோ அவர்களே அந்த நாராயணனுடைய ப்ரீதிக்குப் பாத்ரராய் நற்கதி பெறுவார்கள்.

வையைநதி.

எதனுடைய மான்மியத்தைப் பேசப்புகுந்தோமோ அந்தக் கூடல் என்னும் நகரம் தெக்ஷிணதேசத்தில் பாண்டியநாட்டில் உள்ளது. அப்பாண்டியநாடு வையைநதியின் வளத்தால் சிறப்புற்று விளங்குவது. எல்லாவிதத்திலும் தனக்கு இணையற்றதான அவ்வையை அதிவேகமாகப் ப்ரவஹிக்கும் இயல்புடையதாகையால் வேகவதி என்றும், மாலைபோலிருத்தலால் கிருதமாலை என்றும் பெயர் கூறப்படுகிறது.

தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் ப்ரஹ்மதேவன் ஒருகாலாந் தரத்தில் பூமீந்நாராயணனுடைய திருவடிகளை விளக்கியதனாலுண்டான அந்தநதி பரமபாவனமான தீர்த்தத்தையுடையது. அன்றியும் அது பொதியமலையைத் தனக்கு வாஸஸ்தானமாகவுடைய அகஸ்திய முனிவரால் தமது கரகத்தில் நிறைத்து வைத்துக்கொள்ளப்பட்ட பெருமைவாய்ந்ததாகவும் சொல்லப்படுகிறது.

முன்னோருநியில் சத்யவிரதன் என்னும் பாண்டியராஜன் இந்த வையை நதியில் தர்ப்பணஞ் செய்தான். அப்போது மஹா விஷ்ணு அவன் கையில் ஒரு மத்ஸ்யமாகத் தோன்றினார். அவ்வாறு தோற்றஞ்செய்த அவர், அக்காலத்து இறந்தனவாகிய வேதங்களை யெல்லாம் மீண்டும் அளித்து அந்த சத்யவிரதனுக்கு ஏழாவது மனுபதத்தையுங் கொடுத்தார். அதனாலேயே பாண்டியர் குலத்திலுள்ளாரெல்லாரும் மீனகேதனத்தைத் தமக்கு ஓர் அங்கமாகக் கொண்டார்கள். அந்த வம்ஸத்தி லுற்பவித்தவளான அழகு வாய்ந்த அம்பிகைக்கு மீனாக்ஷியென்று பெயர் சூட்டப்பட்டதற்கும் அதுவே காரணமாகும். இத்தகைய ப்ரபாவத்தோடு கூடிய அந்த மஹாநதியின் மாண்புகளனைத்தும் முதறிவுடைய முனிவர்களாலன்றி ஏனையோரால் இயம்புந் தரத்தினவல்ல.

பாண்டியனாடு.

இது நிற்க, கிருதமாலா நதியே பெற்றதாயாகவும் வையை நதியே வளர்ப்புத்தாயாகவும் அமையப்பெற்று மிகுந்த சுபிக்ஷத்தை யுடையதாயுள்ள பாண்டியநாடு எல்லாச் செல்வத்தாலும் ஒப்புயர் வற்று விளங்குகிறது. நீர்வளத்தாலும் நிலவளத்தாலும் நிறைந்த செந்நெற் கழனிகள்தோறும் உரிய காலத்திற் பக்குவமாய்ப் பாது காக்கப்பட்ட பயிர்களெல்லாம், அந்ததேசத்தில் பாத்திர மறிந்து தர்மம் செய்தவர்களுடைய குலம் தழைப்பதுபோலச் செழித் தோங்கி வளர்கின்றன. அவ்வாறு வளர்ந்த பயிர்கள் பின், உலகி லுள்ள வறுமையாகிய மத்தகஜத்தை அடக்குவதற்கு ஒவ்வொன்றே போதுமானதென்று சொல்லுமாறு, பல அங்குசங்களைப் போலக் கதிர்க்குலை சாய்கின்றன. பூமி முழுவதும் ஒன்று நூருக வீளை வதனால் அந்த நாடு தன்னிடத்தில் வாழ்பவர்களுக்கு எக்காலத்தும் இன்பத்தையே கொடுக்கிறது.

“பொன்னனாற்போகமென்னப்புலனெலாம்போகமோங்கும்
தென்னனாட்டினியின்சீர்மைதேவர்நாட்டிடத்துமுண்டோ
அன்னநாட்டிறைவன்வானத்தமரர்வேந்தனையுநீர்க்கோன்
தன்னையும்புறங்கண்டேழுமழையுந்தனையிட்டானே”.

என்றபடி அந்த நாட்டிலுள்ளாரனுபவிக்கும் அனுபவமெல்லாம் தேவலோகத்திலும் அரியனவென்றே சொல்லலாம். ஒருகாலத் தில் அந்நாடாளும் அரசனான பாண்டியன் தேவேந்திரனையும் வருணனையும் போரிலே புறங்கண்டு சப்தமேகங்களையுந் தனையிட்டானென்றால் அவனுடைய நாட்டில் வளத்திற்கும் அனு பவங்களுக்கும் என்னகுறைவுண்டு?

அந்த தேசத்திலுள்ளார் தமது விளைபொருள்களில் ஆறி லொன்றரசனுக்களித்து மீந்ததை தேவாலயங்களுக்கும் ப்ராஹ் மணர்களுக்கும் பிதிர்க்களுக்கும் விதவான்களுக்கும் பங்கிடுகிறார்கள். தானம், மானியம், மடப்புறம், சத்திரம், சாலை முதலான நல்ல வழிகளிலும் வேண்டிய அளவு செலவிட்டு எஞ்சியதையே அவர்கள் தங்களுக்குரியதாக ஆக்கிக் கொள்ளுவார்கள். அவ்வாறு தமது பங்காகவுள்ளவற்றையும், அவர்கள் உண்ணுவதற்குமுன் வைகவதேவம் செய்தும் ஞானிகளுக்களித்தும் பிறகு தாமுட் கொள்வது வழக்கமாயிருக்கிறது.

அங்குள்ளாரனைவரும் த்ரிகரணங்களாலும் தர்மம் செய்வதி லேயே கோக்கமுடையவர்கள். அவர்கள் சரீரத்தினால் மிகவும் வருந்திச் செய்வனவெல்லாம் பிறர்களுக்கு ஹிதமாவனவே யாகும். தமது வாயினுற் சொல்லுஞ் சொற்கள் அவர்கள் செய்கைகளைக் காட்டிலும் பதின்மடங்கு இனிமையுடையனவா யிருக்கும். அப் போது அவர்களுடைய உள்ளமும் அதனினும் பன்மடங்கு உவகையுடையதாயிருக்கிறது. அப்படி தர்மம் செய்வதிலும் அவர்கள் தமக்கென்று ஒரு விதமான ப்ரயோஜனத்தையும் கருது வதில்லை.

இவ்வாறு தர்மார்த்த காமமோக்ஷங்களாகிற சதுர்வித புரு ஷார்த்தங்களையும் அடைவதையே அவர்கள் கருத்தாகக் கொண் டிருக்கிறார்கள். ஆதலால் அதர்மமென்பது அந்த நாட்டினின்று குடிபோயிற்று. தாம் பெற்றதையே பெரிதாக மதிக்கும் பேரறி வாளராகையால் அந்நாட்டார் துறவிகளைப்போல் விளங்குகிறார்கள். அதனால் அவர்கள் எக்காலத்தும் துன்பத்திற்காளாவதில்லை.

அன்றியும் அந்ததேசத்தில் ஒருவருக்கொருவர் விரோத மென்பது காணமுடியாது. நீல மணிபோலுந் திரு நிறத்தைக் கொண்ட மாயவனுடைய ஸ்தானத்தின் மாஹாத்மயத்தாலே பக்தி ராஜனை கருடனும் ஸர்ப்பராஜனை ஆதிசேஷனும் தமது பகை மையை ஒழித்து உறவாடுதல்போல அவ்விடத்தில் புலிப்போத் தும் புல்வாயும் ஒருதுறையிலே ஒக்க நீரருந்துவனவாக வுள்ளன.

உலகமுழுவதும் ஒருகுடைக் கீழாண்ட புரூரவஸ் என்னும் அரசனும் இந்நாட்டிலிருந்துகொண்டே ராஜ்யபாரத்தை வஹித்து வந்தான். அகஸ்திய முனிவரும் தென்னாடு மிகவும் அதிகசய முடையதென் றெண்ணியே அத் தேசத்தில் நித்யவாஸம் செய்வா ராயினர்.

மதுரைமாநகரம்.

இத்தகைய விசேஷங்களோடு கூடிய தெஷ்ணதேசத்துக்கு நடுநாயகமாய் விளங்குவது 'கூடல்' என்னும் மதுரைமாநகரமாகும். அது பூநீ கூடல்முகப்பெருமான் உகந்தருளின திவ்யதேசமாக வுள்ளது. அதனால் அது பூநீய்பதியான ஸர்வேசுவரன் விரும்பி உறையும் பரமபதமும், பாற்கடலும், கருடவாஹனமும், சர்ப்ப சயனமுமாகிய இவற்றோடு ஒப்பிட்டுச் சொல்லும் உயர்வுடைய தாகின்றது.

“போகபூமியையுவுணையைப்பொங்குபாற்கடலை
நாகபாயலைப்போல்வதுகூடல்மாநகரம்”.

அவ்வூர் கோட்டை மதில்களாலும் அகழியினாலும் சூழப்
பட்டுப் பல கோபுரங்களை யுடையதாய் அழகுபெற அமைந்துள்
ளது. எக்காலத்தும் இடையீடில்லாத திருவிழாவையுடைய விதி
கள்தோறும் ஆகாசத்தை அளவிய மாடமாளிகைகள் நிறைந்துள்
ளன. ப்ராஹ்மணர்களுக்கும் க்ஷத்ரியர்களுக்கும் வைசியர்களுக்கும்
சூத்திரர்களுக்கும் ப்ரத்யேகமாக வெவ்வேறு விதிகள் அமைக்கப்
பட்டிருக்கின்றன.

அந் நகரத்தின் ஒருசார் சிறுவர்கள் விளையாடுமிடங்களும்,
ஒருசார் வீரர்கள் ஆயுதம் பயிலுமிடங்களும், ஒருசார் ஸ்திரீ
புமன்கள் சிருங்காரமாகப் பொழுதுபோக்கு மிடங்களும் மற்
றொருசார் இலக்கண இலக்கியங் கற்போரிடங்களுமாகக் காணப்
படுகின்றன. இன்னும் அது சோதிடம், சிற்பம், கணிதம், சங்
கீதம் முதலிய எல்லாக் கலைகளுக்கும் இருப்பிடமாகும் பெருமை
யுடையது.

அவ்வூரில் வாழும் மாந்தர்களைவரும் எம்பெருமான்பக்கல்
பக்திசெலுத்துவதில் இணையற்றவர்களாயிருக்கிறார்கள். அழகி
னாலும், செல்வத்தாலும், கல்வி கேள்விகளினாலும் குறைவில்லாத
வர்களாகிய அவர்கள் ப்ராஹ்மசரியம், க்ரஹஸ்தம், வானப்ரஸ்தம்,
ஸந்தியாஸம் என்னும் நான்குவகைப்பட்ட ஆச்ரமங்களினும் நின்று
தங்கள் தங்களுக்கு விதித்த ஒழுக்கத்தில் வழுவாத உத்தமமான
பாகவதர்களாயிருக்கிறார்கள். ஸ்திரீகளெல்லாம் மிகுந்த கற்
புடையவர்களாய்த் தங்களுடைய பர்த்தாக்களுக்கு வேண்டிய சுச்
ருஷை செய்வதே காரியமாகக் கருதுகிறார்கள். ப்ராஹ்மணர்கள்
ஓதும் வேதத்தின் ஒலி எல்லா விடங்களிலும் நிறைந்திருக்கின்றது.
அவர்கள் செய்யும் வேள்விகளில் எழும் ஹோமாக்கினியின் புகை
ஆகாசமுழுவதும் வ்யாபிக்கின்றது. ஆதலால் அவ்விடத்தில்
வர்ஷாகாலத் தவறாமல் நாமிமலிய மழைபெய்கிறது. இவ்வாறு
எல்லாவிதத்திலும் சிறப்புற்று விளங்கும் மதுரைமா நகரத்தின்
தன்மைகள் யாவும் முற்றச்சொல்லி முடியாதனவாகும். இது நிற்க,

நைமிசாரண்யம்.

நைமிசாரண்யமென்னும் கேட்கும் நிறைந்த கேள்வியை யுடைய ஞானிகளுக்கு வாஸஸ்தானமாகும் தகுதியுடையது. முவுலகத்திலும் கிடைத்தற்கரிய பேறுகளைத் தருவதும், வித்யை களுக்கெல்லாம் உறைவிடமாயுள்ளதும், யாகங்கள் புரிவதற்கு மிகுந்த யோக்யமானதும், தவமுந் தானமுங் குடிகொண்டிருப் பதும், த்ரிமூர்த்திகளுக்கும் விருப்பத்தைச் செய்வதும் அந்த தீவ்ய தேசமேயாகும்.

அங்குள்ளாரணைவரும் மூன்றுகாலங்களிலும் ஸ்நானம் செய் பவர்கள்; அஷ்டாக்ஷர மந்த்ரத்தை உச்சரித்து அர்க்யம் கொடுப் பவர்கள்; த்வாதச ஊர்த்துவ புண்டரங்களைத் தரித்துக்கொள்ளு பவர்கள்; பாகவதனைங்க்யத்தில் மிகவும் ஈடுபட்டவர்கள்; வறுமை யும் செல்வமும், குளிரும் நெருப்பும் ஆகியவற்றையெல்லாம் ஒரே தன்மையாகக் கருதும் இயல்புடையவர்கள்.

அன்றியும் அவர்கள் இந்திரிய நிக்ரஹம் செய்தவர்கள்; காம முதலான குற்றங்களை அடியோடு தொலைக்க த்ரிதண்டத்தைக் கைக்கொண்டவர்கள். பசிக்கனலை அவிக்கக் கமண்டத்திலே நீரேற் றுக் கொள்ளுபவர்கள்; அஷ்டாங்க யோகசித்தி யுடையவர்கள்; தபோமஹிமையால் ஸமஸ்த பாபங்களையும் போக்கினவர்கள்; த்ரி கரணசுத்தியுடையவர்கள்; எப்பொழுதும் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய சரணாவிந்தங்களையே த்யானிப்பவர்கள்; பக்திபாரவஸ்யத்தால் ஆனந்தபாஷ்பம் சொரிய மயிர்க்குச் செறிந்து பகவத் குணனுபவம் பண்ணுவதே காலகோபமாகக்கொண்டு மோக்ஷ சாம்ராஜ்யத்தைத் தேடும் வல்லமையுள்ளவர்கள்.

இத்தகைய தபோதனர்கள் அகலாது வதியும் அந்த மஹா ரண்யம் தேவதைகளுடைய சாந்நித்யம் பெற்று விளங்குகிறது. முனிவர்கள் இடையறாது முழங்கும் வேதங்களின் ஒலியோடு அங் குள்ள கிளிகள் பழகுவதனால் அவைகளும் வேதம் ஒதுகின்றன. என்குபார்த்தாலும் யாககுண்டங்கள் தோன்றுகிற அவ்வனத்தில் ஹோமாக்களின் புகை எல்லாவிடங்களிலும் வ்யாபித்து மேக மடலங்களைப்போல் தோன்றுகிறது.

அம் முனிவராச்சிரமங்களுக்கு அதிதிகளாய் வருவோர் காம் தேனுவினால் சத்கரிக்கப்படுகிறார்கள். அவ்விடத்தில் விளையாடும் பருவமுள்ள சிறுபிள்ளைகளுங்கூடக் கையிலே தருப்பையும் வாயிலே மந்திரோச்சாரணமுமாகத் தங்கள் சக்தி விசேஷத்தால் விரோதிகளை அழிக்கும் தன்மைவாய்ந்து விளங்குகிறார்கள். அந்த ரிஷிகளின் பத்னிகள் தங்கள் பாதிவருத்தியத்தின் மஹிமையால் ஜலத்தையுங்கூடக் குடத்தினால் முகந்துகொள்ளாமல் கையினாலேயே திரட்டிஎடுக்கும் திறமையுடையவர்களாயுள்ளார்கள்.

வியாசரை முனிவர்கள் வினாவுதல்.

இத்தன்மைத்தான அந்த நைமிசாரண்யத்தில் சரஸ்வதி நதி தீரத்தில் தவம்புரிந்தவர்களாகிய சென்னகர் முதலான ரிஷிஸ்ரேஷ்டர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து பரமபதத்தை யடையும் விருப்ப முடையவர்களாய்ப் பஞ்சஸம்ஸ்காராதிவ்ரத நியமங்களோடுகூடிய தீக்ஷையை மேற்கொண்டு திர்க்கசத்திர யாகம்செய்தார்கள்.

அவ்வாறு யாகம் செய்தபொழுது அவர்கள் மஹாத்மாவான வேதவ்யாஸமுனிவரை சாஸ்த்ரோக்தமான முறையில் வழிபட்டு, “பிறப்பும்இறப்பும் இல்லாதவனும், தனக்கு ஒப்புயர்வில்லாதவனுமான ப்ரீமந் நாராயணனுடைய அம்சமாய், உலகமுய்யும்பொருட்டு, பராசரமுனிவருக்கு சத்யவதியின் கற்பத்தில் தோன்றினவரே! ஸகலர்க்கும் ஹிதத்தையே நாடுபவரே! ரிஷிஸ்ரேஷ்டரே! குணக் கடலா யுள்ளவரே! ஸர்வஜ்ஞரே! ஸத்யஸந்தரே! தன்னுயிர்போல மன்னுயிரையும் மதிக்கும் கருணைக்கடலானவரே! நான்குவேதங் களிலும் தர்ம சாஸ்த்ரங்களிலும் வல்லவரே! தேவரீராலேயே நாங்கள் மோக்ஷபுருஷார்த்தத்தை யடையும் ஸகலமான வழிகளின் ப்ராயோஜனத்தையும் சொல்லக்கேட்டு க்ருதார்த்தராஜோம்.

“அன்றியும், காவேரி நதிக்குத் தென் பார்க்கவத்தில் ஏழு யோஜனை தூரத்தில் ஸப்த லோகங்களிலும்உள்ளவர்களால் துதிக்கப்படுகிற ருஷபாசலமென்று ஒரு விசாலமான பலைஇருக்கிறது. அது, புராணங்களாலும் இதிறாசங்களாலும்பொற்றப்படுவனவாய் தன்கண் வாழ்வார்க்கு போக மோக்ஷங்களைக்கொடுக்கும் புண்ணிய பூமிகள் பலவற்றுள்ளும் சிறந்தது. அந்த ஸ்தலத்தில் செங்கமல

மலர்ச் செல்வியாகிய ஸ்ரீதேவியோடு பகவான் நித்யவாஸம் புரிந் தருளுகிறான். அவனுடைய பாதாவிந்தங்களில் அணியப்பெற் றுள்ள தூபுரங்களினின்று ஒரு மஹாநதி உத்பத்தியாகிறது. அத னால் அது எல்லா நதிகளிலும் ஏற்றமுடையது; மிகவும் பரிசுத்த மானது; தன்னிடத்தில் மூழ்கினவர்களுடைய ஸமஸ்த பாதகங் களையும் போக்கவல்லது. அனைவர்க்கும் அவரவர்களுடைய அபிஷ்ட தத்தை நிறைவேற்றுவதற்கும் ஆற்றலுடையது. அல்லாமலும் அது தன்னிடத்தில் படிந்த காற்று வீசுகின்ற ப்ரதேசங்களில் வசிப்பவர்களைப் பரம ஸாத்விகர்களாக்கி, விஷ்ணுபக்தியை அவர்கள் நெஞ்சில் தலையெடுக்கச் செய்கிறது. அவ்வாறானால் அந்த நதியை அணித்தாயுள்ள திவ்ய தேஸவாஸிகளுடைய பாக்கியத்தை என் னென்று சொல்வது?

அத்தகைய பெருமைவாய்ந்த சிலம்பாறென்னும் தூபுரகெங் கைக்குத் தெற்கே ஒருயோஜனை தூரத்திற்கப்பால் மிகவும் இனிமையான வாஸனை வீசுகின்ற கடம்பவனமென்று ஒரு கேடத் தரம் உண்டு. அதனிடையே க்ருதமாலையென்னும் புண்ணிய நதி யொன்று பொருந்தியுள்ளது. அந்நதி தன் நீர்ப்பெருக்கால் எங்கும் வ்யாபித்து எல்லார்க்கும் எம்பெருமான் பக்கல் பக்தியை வளரச் செய்கிறது. தன்னை நினைத்தவர்களுக்கும் தரிசித்தவர்களுக்குங் கூட, அது இம்மையினும் மறுமையினும் இன்பமளிக்கும் இயல் புடையதாகின்றது.

அந்த க்ருதமாலா நதிக்குத் தெற்காக அமராவதிக்கு நிகரா கச் சொல்லத் தருவதும், போகங்களுக்கும் புண்ணியங்கட்கும் புகலிடமாயிருப்பதும், சந்த்ரகுலத் தோன்றலாகிய புருஷ சக்ர வர்த்தியினால் மனுநெறி வழுவாமல் செங்கோல் செலுத்தப்பெற் றதும், கூடலென்னும் திருநாமத்தைக்கொண்டு விளங்குவதுமான ஒரு திருப்பதியுண்டு. அங்கே எம்பெருமான் இனிதாக எழுந் தருளியிருக்கிறான்; என்று இவ்வகையாகப் பூர்வத்தில் எங்களுக்கு ஸங்க்ரஹமாகத் திருவாய் மலர்ந்தருளினீர். தேவரீரிடத்திற் கேட்டதே அதைப்பற்றி மேலும் விரிவாய்த் தெரிந்துகொள்ள ஆவலை யுண்டாக்குகின்றது. ஆகையால், ஓ தபோநிதியே! மஹா விஷ்ணுவுக்குச் சமானமான க்ருபையுடையவரே! தேவரீருடைய திருவுள்ளத்திற் கிசைந்ததாகத் தோற்றினால், அவற்றையெல்லாம் அடியோங்கள் அறிந்துய்யுமாறு இப்போது ஸவிஸ்தாரமாகச்

சொல்லியருள்ளேண்டும். அன்றியும் அவ்வாறு அருளிச்செய்வ தற்குத் தேவரீரே யோக்யதையுள்வரென்பதையும் அடியோங்க ளறிந்துள்ளோம். என்று இவ்வண்ணமாகச் செளனகர் முதலான ரிஷிகளெல்லாருங் கூடிப் பராசர புத்ரரான வ்யாஸரிடத்தி ல் ப்ருந்த வினயத்தோடு வேண்டிக்கொண்டார்கள்.

வ்யாஸர் முனிவர்களுக்குக் கூறுதல்.

இந்தப் பகாரமாக முனிவர்குழாங்கள் ஒன்றுசேர்ந்து ப்ரார்த் தித்துக் கொண்டதாகச் செவியேற்றிருந்த மஹரிஷியான வேதவ்யாஸர் ஸ்தல வைபவத்தை மனனம்பண்ணி, பிறகு பிராட்டிமண வாளான எம்பெருமானுடைய தேனே மலருந் திருவடித்தாமரை களை மனஸ்விலே த்யானித்து, நிறைந்த கருணையோடு பின்வரு மாறு சொல்லத் தொடங்கினார்.

“ஓ முனிபுங்கவர்களே! உலகமுழுவதையும் புனிதமுடைய தாகச் செய்கின்ற உங்களால் விரும்பிக் கேட்கப்பட்ட, இந்த உத் தமமான விஷயத்தைக்குறித்து நான் அளவில்லாத ஆநந்தமடை கிறேன். மூன்றுலகங்களையும் இரண்டடியாலளந்த முருந்தனுடைய ஸாந்தித்யம்பெற்றுவிளங்குகிற அந்த ஸ்தலத்தைத் தரிசித்து வாழ்த் தினவர்களுக்குக் கைவந்துதவாத பொருள் ஒன்றும்மில்லை. அவ னுடைய புகழையே எப்பொழுதும் புகலக் கேட்டவர்களுக்கு ஸகல பாவங்களும் ஒழிந்து புண்ணியங்கள் யாவும் பொருந்துகின் றன. செந்தாமரை போலும் திருக்கண்களையுடையவரும், ஸ்ரீவத் ஸம் என்னும் மறுவைத் திருமார்பிலே தரித்தவருமான அவ ருடைய கல்யாண குணங்களை நினைக்குந்தோறும் என்மனம் உரு கிப் பரவசமாகின்றது.

தேனெழுசுகின்ற பரிமளமுள்ள திருத்துழாயை முடியிலே சூடிய ஸர்வலோக சரண்யான ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய மதுரை ஸ்தலத்தின் மாஹாத்மயமானது தேவர்களாலும் முனிவர்களாலும் அளந்தறியமுடியாத பெருமையுடையதாகும். ஆதலால் எத் துணையோகோடி ஆண்டிகளாக முயன்றாலும் அது என்னால் இயம் பந்தரத்தினதன்று. ஆயினும், சிறந்த குணங்களும் நிறைந்த ஞானமுமுடைய நீங்கள் என்னைப் பொருளாக மத்தது இவ் விஷ

யத்தைக்குறித்து வினாவுகின்றீர்கள். அந்த சுகிர்தத்தினால் யான் என்னறிவாஷியன்ற அளவு அதை உங்கட்கு எடுத்துரைக்கத் துணிகின்றேன்.

த்ருடமான வ்ரதத்தைக் கைக்கொண்டுள்ளவர்களே! எல்லா நன்மையும் எய்தப் பெற்றவர்களே! மிகவும் மேலானதான இவ் விஷயத்தை உங்களாலுசாவப்பட்டு நான் பாக்யசாலியானேன். நான்காம் வருணத்தவர் நான்மறை யோதுவதற்கு அதிகாரிகளாவ தில்லை; அதுபோலவே அச்சுதனடிக்கீழ் ஆளாகாதவர் இதனையும் அதிகரித்தலாகாது. மிகவும் மந்தனமாகப் போற்றத்தக்க இந்த வ்ருத்தார்த்தத்தைத் தேவரிஷியான நாரதர் பக்கவிலே கேட்டு நான் உஜ்ஜீவிப்பதானேன். அந்த நாரதருக்கு நான்முகன் அருளிச் செய்தான். அந் நான்முகனுக்கு நாராயணன் உபதேசித்தான். இவ்வாறு இப் புராணம் பாரம்பர்யமாக இயம்பப் பெற்றதாகும். இதை விரும்பிக் கேட்டவர்கள் இருமைப்பயனும் எளிதிற்பெறு வார்கள். அல்லாமலும் அவர்கள் அந்தமிலின்பத் தழிவில்லீட்டையு மடைந்து ஆநந்தந் துய்ப்பவராவர்.

நாஸ்திகர்கள், அறிவினர்கள், கீழ்மக்கள், பாசண்டர், மற்றும் வேதபாஹ்யர், பாபயோனிகளாயுள்ளவர்கள் ஆகிய இவர்களோடு இதனைச் சொல்லுதல் கூடாது. ஆதலால் மஹா தபஸ்விகளே! ஒருநாளும் கோபமில்லாத ஐம்புலனடக்கிய அந்தணுள்ளர்களான நீங்களே இதைக் குறிக்கொள்ளுதற்குத் தகுதியுடையவர்கள். விஷயாந்தரங்களிலே சிந்தையைச் செலுத்தாமல், பஹாவிஷ்ணுவை மனத்திலிருத்தி, அவனுடைய அனுக்ரஹத்தால் நாரதர் எனக்கு நவின்றருளியபடியே நான் உங்களுக்கு விளங்க உரைக்கிறேன். நீங்களும் அவ்வாறே இந்திரியங்களெல்லாவற்றையும் ஒருவழிப் படுத்துங்கள். மதுரையின் மான்மியத்தைக் கேட்பதே கருத் தாகக்கொண்டு சாவதானமாக இருப்பீர்களாக;” என்று இவ்வாறு அந்தச் செளனகாதி முனிவர்களுக்கு இனிமையாக இசைத் தருளிப் பின் வ்யாஸமுனிவர் கூடல் மான்மியத்தைக் கூறத் தொடங்கினார்.

ஈசன் தவம் புரிதல்.

மன்னுமனோஹரமானகதம்பவனஞ்சூழ

இன்னறைகாலதர்புன்னை சுரும்பரிருந்து தப்

புன்னைமலர்ந்துமணங்கமழ்தாதொடுபொன் வீசப்

பின்னியகூந்தற்கமுகிடைதோகைப்பெடையாட,

குருகையின்மாறற்காமிதெனும்படி குளிர்ந்தென்றல்

வருவதுபோவதுவாடைமணந்தருமகிழோங்க

முருகலர்பிண்டியுமாவுமிதொன்றெனுமுறைதுன்ன

அருகுயர்சண்பகம்வேள்சிலைநாணடுமம்பீன,

மல்லிகைமுல்லைகள்மாலதிமேலதிமதுரஞ்சேர்

சொல்லியலார்தொடுகைம்மலர்மீதுந்துளிதூவப்

புல்லியஆடவர்புன்னகைசெய்வதுபோலெண்ணி

மெல்லியலார்நகமுகைவிரிகேதகைவெறியாட.

“வானத்தையளாவி வளர்ந்த தருக்களால் நிறைந்து காண்போரது உள்ளமும் கண்களும் ஒருங்கு கவரும் வனப்புலாய்ந்து விளங்குகிற கடம்பவனத்தில், இனிமையான வாஸனைபொருந்திய புஷ்பங்களில் தேனினங்கள் கூட்டங் கூட்டமாய் மதுவையுண்டு களிக்கின்றன. புன்னைமரத்தில் புஷ்பங்கள் மலர்ந்து இதழை உதிர்த்தலான் அச் சோலையின் எம்மருங்கும் பொன்னுரைத்தாற்போல விளங்குகிறது. ஒன்றோடொன்று நெருங்கிக் கலந்துள்ள கமுகவ்ருகூங்களி னிடையிடையே மயிற்பேடுகள் தமது கோலக் கலாபங்களை விரித்துக் குதுஹலமாய் விளையாடுகின்றன. மிகவும் குளிர்ந்த இளந்தென்றற் காற்றும் வாடைக்காற்றும் மாறிமாறி வீசும்போதெல்லாம் ஸ்ரீவகுளாபரணரான குருகூர்ச் சட்கோபருக்கு யோக்யமானவையென்று சொல்லுமாறுள்ள மகிழம்பூக்கள் மணங்கமழுகின்றன. ஒருசார் முகிழ்களோடுகூடிய பிண்டியும், மாவும், சண்பகமும் நிறைந்து புஷ்பித்தலால் கண்களுக்கு நல்ல காட்சியை யளிக்கின்றன. மல்லிகையும், முல்லையும், மாலதியும் முதலான புஷ்பச்செடி வகைகளெல்லாம் எல்லாவிடங்களிலும் பரிமளமான சுகந்தத்தைப் பரவச் செய்கின்றன. மற்றொரு பக்கத்தில் தாழைகள் தமது வெள்ளிய மடல்களை விரித்து நறுமணங்கமழ்ந்து சோலையை அலங்கரிக்கின்றன.

இவ்வாறு பலவகைகளாலும் சிருங்காரமுடையதான அக் கடம்பாடவியினுடே வையைநதி பாயப்பெற்ற வளத்தையுடைய விசால்மான் ஓர் இடமுண்டு. அதிற் சிற்பசாஸ்திர முறையிற் சிறிதும் வழுவாமல் விச்வகர்மாவினால் நிர்மிதமான விமானமொன்று எட்டு அங்கங்களோடும் எழில்பெற அமைந்து மனத்திற்கினிய மாட்சியுடையதாய்த் திகழ்கின்றது. அவ் விமானத்திற் பெரு மாளும் பிராட்டியும் பிரியாது வதிகின்றனர். பண்டொரு காலத் தில் சனத்குமாரனால் அர்ச்சித்து ஆரதிக்கப்படுபவனாக, அவன் பிரார்த்தனைக்கிரங்கி எழுந்தருளி, தேவதேவனான திருமால் அந்த விமானத்திலே வீற்றிருப்பவனாயினன்; என்று இவ் விஷயங்கள் யாவும் முன்னரே உங்களுக்குத் தெளிய உணர்த்தியுள்ளேன்; ஆயினும் நீங்கள் இப்பொழுது அதனை மேலுங்கேட்க அர்வ முடையவர்களாயிருக்கிறீர்கள். ஆதலால் அதை உங்கட்கு விரிவா யுரைக்கின்றேன், கேட்பீர்களாக;” என்று இத்துணையும் முன்னுரையாக மொழிந்து அந்த ப்ராஹ்மேயத்தமர்களான முனிவர்களை நோக்கிப் பின்வருமாறு வ்யாஸர் விரிவாய் வெளியிடுவதானார்.

இடபமால்வரைதொட்டெழிற்சுமரியாற்றளவும்
வடதுதெற்கெனும் எல்லையாய்மலயமால்வரையே
குடதிசைப்படக்குணகடல்காறுமாபக்கூறும்
புடவிபாண்டியராண்டெனாடெனப்புகல்வார்.

“வடக்கே திருமாலிருஞ் சோலைமையும், தெற்கே கன்யா குமரியும், மேற்கே மலைய பர்வதமும், கிழக்கே ஸமுத்ரமும் எல்லையாக இடைப்பட்ட பூமி முழுவதும் பாண்டிய அர்ச்சர்களுடைய ஆட்சிக்குட்பட்டதாகும். அந்தப் பாண்டியனது ஸ்வர்க்க லோகத்தை வாஸஸ்தானமாகப்பெற்ற தேவர்களாலும் விரும்பப் படும் சீர்மையுடையது. அந்த தேசத்தில் தூய்மையுடைய புண்ணியஸ்தலங்களும், ஸ்வயம்புவாய்த் தோன்றிப் பரம்பாவனமான தீர்த்தங்களும் பற்பலவுள்ளன அந்தஸ்தலங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் மஹரிஷிகளான பலர் மஹாவிஷ்ணுவை அன்புடன் வழிபட்டு உயர்ந்த பதவியை அடைந்தார்கள்.

அந்த திவ்ய தேசங்களினெல்லாம் கடம்பவனம் சிறந்தது. அதனுள்ளும் அஷ்டாங்க விமானத்திலே எம்பெருமானுடைய ஸாந்தியம்பெற்று ஸர்வாபிஷ்ட பலப்ரதமாய்த் தருமத் தழைத் தோங்குமாறு விளங்குவது கூடல் என்னும் மதுரா நகரமாகும்.

அந்த அஷ்டாங்க விமானத்தின் கீழ்பால் திசையில் அமேயமான ப்ரபாவத்தோடுகூடிய ஸ்வர்ண புஷ்கரணி யென்னும் தடாகம் ஒன்றுண்டு. அது தன் தீர்த்த விசேஷத்தால் யாவராலும் புகழப்படுவது. அத் தடாகத்தின் மேற்கே தேவதேவனான ருத்ரன் ஓர் அரிய பெரிய தவம்புரியலாயினான். அதனால் உலகமுழுவதும் அஞ்சி நடுங்கிற்று. அப்போது வடவா முகாக்கிக்குச் சமானமான தாமகேது அவன் ஜடையினின்றும் மேல்நோக்கி யெழுந்து மிகவும் உக்ரமாக ஓங்கி வளர்ந்து கொழுந்துவிட் டெரிந்தது. அது தேவர்களோடு த்ரிலோகங்களையும் தவித்து பஸ்மீகரமாக்கத் தொடங்குவதுபோல் தோன்றிற்று. அதனைக்கண்ட தேவர்களெல்லாம் திடுக்கிட்டார்கள்; பாகசாதனனும் பதைபதைத்தனன். பிறகு அவர்கள் ஒருவாறு பயந்தெளிந்து ஸகஸ்ரதளபத்மத்தை ஆலயமாகக்கொண்ட ப்ரஹ்மதேவனுடைய ஸத்யலோகத்தை மிகவும் விரைவாகச் சென்றடைந்தார்கள்.

அவ்வாறடைந்தவர்கள் அந்த ப்ரஹ்மாவினுடைய சரணங்களில் வீழ்ந்து அடைக்கலங் கூறினார்கள். பிறகு அவர்கள் எழுந்திருந்து சிரஸ்வின்மேலே கைகளைக்குவித்து, தலை வணக்கத்தோடு தாழ்ந்து, 'ஆதியாயுள்ள தேவனே! ஜகத்ஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணபூதனாவனே! அகில புவனங்களையும் அழியாமற் காப்பவனே! விரிஞ்சனே! கேட்டருளவேண்டும்; நாங்களெல்லோரும் காரணமில்லாமலே பயத்தினுற் பீடிக்கப்பட்டவர்களானோம்; அதனால் வந்து நின்னைச் சரண்புகுந்தோம்;' என்று சொல்லி முறையிட்டார்கள். அதுகேட்ட நான்முகன், அச்சத்தால் அறிவுகலங்கிய அமரரானோக்கி, 'அகலாததான இவ் வச்சம் உம்பர்களான உமக்கு எவ்வாறு போந்தது?' என்று வினாவினான். அதற்கு, இமையவரெல்லாரும் கூடி, 'மிகவும் தினர்களாகிய எங்களால் ஒரு காரணமும் உணரலாவதில்லை; ஆயினும் பெரிதும் பயமுண்டாகின்றது; அதனைத் தவிர்த்தற்குரியார் உன்னையல்லால் ஒருவரில்லை; அன்றியும் நிகழ்ந்தவையனைத்தும் நீயே அறிவை; ஆதலால் எவ்வாற்றானும் இப் பெரிய இடரினின்றும் எங்களைக் கரையேற்றுதல் இறைவனாகிய உனக்கே இயைந்த கடமையாயிற்று;' என்று இவ்வண்ணமாக மறுமொழி புகன்று ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டார்கள்.

அப்பொழுது, ஸ்ரீய: பதியான ஸர்வேசுவரனுடைய திருநாபி கமலத்தினின்று திவ்ய கந்தத்தோடு இதழ்களை விரித்துத் தோன்றிய தாமரைத்தவிசில் உத்பவித்தவனான சதுர்முகனும், தேவர்கள்பக்கல் நிறைந்த கருணையுடையவனாகி, அவர்கள் தன்னைப் புடைசூழ்ந்துவரப் பணித்துத் தான் பாற்கடலை நோக்கிப் புறப்பட்டான். அவ்வாறே அவர்களைவரும் கூர்ப்பதியைச் சென்றெய்தினார்கள்.

பாய்திரைசுருட்டும்பாற்கடல்முகட்டிற்
பஹலைப்பாந்தள்மெல்லணைமேல்
ஆய்துயில்புரிந்திவ்வுலகுயிரோம்பும்
அன்பிலேசின்தைசென்றடியார்
நோய்தனைக்களைந்துவிடுவெனத்தோன்றி
நொடிதனிற்படைத்தனித்தழித்துத்
தோய்தருமாதிகாரணக்கடவுள்
துணையடிபணிந்தனர் துதித்தார்.

தேவர்கள்தேவேபழிச்சுவோர்துயரம்
தீர்ப்பவசெகத்தினுக்கிறைவ
யாவர்கள் தமக்கும்மேலவவானோர்
யாவரும்நின்சரணடைந்தேதம்
காவலாய்உன்னாற்புரந்திடற்குரியேம்
பயமெனுங்கடவினின்றெடுத்தெம்
ஆவநீயருளல்வேண்டுமென்றுரைத்தார்
அரியுமவ்வாய்மைகேட்டுணர்ந்தான்.

அவ்விடத்தில், ஆதிகாரணனும், ஆசிரித ரக்ஷணத்திலே நோக்குடையவனும், ஆயிரம் பணுமுடிகளையுடைய அநந்தஸயனத் தின்மீது அறிதயி லமர்ந்தருளபவனுமான ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய திருவடிகளில் தெண்டனிட்டு, 'தேவாதிதேவனே! அடியார்களுடைய அநிஷ்டங்களை நிரஸிப்பவனே! ஜெகத்பதியே! புருஷோத்தமனே!' என்று பலவாறாக ஸ்தோத்ரம் செய்து பின்னர், 'வானவர்களாகிய யாங்களைவரும் உன்னிடத்தில் சரணாகதி பண்ணினோம்; அதனால் ஸர்வரக்ஷகனான உன்னால் இப்பொழுது

பாதுகாத்தற்குரியவர்களானோம்; ஆகையால் பயமென்னும் பெரிய ஸாகரத்தினின்றும் எங்களை எடுத்து உயிர்ப்பிச்சை யளித்தருள வேண்டும்;’ என்று கூறித் தங்கள் குறையைத் தவிர்த்தருளுமாறு வேண்டி நின்றார்கள்.

இவ்வாறு பிரமனும் இந்திரனும் முதலான இமையவர்கள் ஒன்றுகூடி உரைத்ததை மனத்துட் கொண்ட எம்பெருமான், தன்கருணைபொழிகின்ற கண்ணிணைகளால் அவர்களைக் குளிர நோக்கி, மிகுந்த அன்பைப் புலப்படுத்துவனவாய் அமிர்தத்துக் கொப்பான இனிய வசனங்களால், ‘இன்று உமக்கு யாது பொருட்டினால் நடுக்கம் எய்தியது இயம்புமின்’ என்று கெம்பிரமாகக் கேட்டருளினான். அதற்கு மறுமொழியாக, ‘உன்னுடைய மாயையால் மதிமருண்ட யாங்கள் யாதொன்றும் உணர்கிலோம்; உன்னை யொப்பாரும் மிக்காருமின்றி உலகுக்கெல்லாம் முழுமுதற் கடவுள் நீயேயாதலால் உனக்குப் புலனாகாத பொருள் ஒன்றுமில்லை; உன்னுடைய திருவடிநீழலில் ஒதுங்கி உயிர்வாழ்தல் வேண்டிய எங்களை இத்தருணம் புரந்தருளுவாயாக;’ என்று திசைமுகன் இசைத் தான். அதுகேட்டு, எல்லாவுயிர்கட்கும் ஹிதத்தையே நாடுபவனும், அருளே உருவமாக உடையவனுமான பசுவான் ஈரமனைந்த இன்சொற்களாற் பின்வருமாறு பேசலுற்றான்.

‘எம்மை வந்தனாகிய இமையவர் குழாங்களே! யாம் நிகழ்ந்ததை யறிந்தோம். இனி நீவிர் மனக்கவலையை மாற்றுவீராக. நம்மைப்பற்றி வருத்துகின்ற துயரம் ஏற்றதோடு ருபாயத்தினால் எம்மாற் பரிசரிக்கற்பாலது. தெகூண்பூமியிற் செந்தமிழ் வளத்தாற் சிறப்புற்று விளங்காநின்ற பாண்டியனுடென்றொரு தேசமுளது. அத் தெய்வத் திருநாட்டின்கண், கரையின்மீது திரையெறிகின்ற வையையென்னும் வளநதியின் சரீபமாக, வாமதேவ மஹாதேவனென்னும் பெயர்படைத்த பெரியோன் தவம்புரி கின்றான்.

அவன் பர்வதராஜன் புத்திரியான அம்பிகையினிடத்தில் அகலாத காதல்கொண்டவன். அதனால் அவன் அரங்கன்வாளிக் கிலக்காய், அருந்துயர்பொறுக்கும் ஆற்றனில்லாதவனுனான். உலையிலிட்ட

மெழுகேபோல் உருகிய டனத்தையுடைய அவன் எவ்வாற்றானும் தான் நினைத்த தையலைப்பெற்று இன்புறுவதைத் தனக்கு உறுதியாகக் கடைப்பிடித்துள்ளான். ஆகையால் அதனை நிறைவேற்று தற்பொருட்டு அவன் இப்பொழுது உலகமெல்லாம் நிலைகுலையுமாய் யோகநிஷ்டையை மேற்கொண்டுவிட்டான்.

அஃதவ்வாறாக; அவனுடைய தேவியான அம்பிகை, பூர்வத்தில் தான் கொலைத் தொழிலாளனான தகஷனுடைய புதல்வியாய்த் தோன்றின பழியை நினைத்து, தன் சரீரத்தை வெறுத்து நீக்கினாள். நீக்கினவள் பிறகு, பர்வதராஜன் புத்ரியாய் ஜனித்துக் கண்ணுதற் கடவுளைக் கணவனாகப் பெறவேண்டி, தீவிரமான தவம்புரியலானாள். அவள் இப்போது அந்தப் பாண்டியதேசத்திலடைந்து அங்கயற் கண்ணியென்னும் பெயர்வாய்ந்து விளங்குகிறாள். ஆதலால் அவ் விருவருக்கும் திருமண முடிவதாயின் நும்மை அரிதிற்பற்றிய அச்சமும் அகன்று விடுவதாகும். அவர்கள் செய்கிற தபஸ்வின் மஹிமையால் யாம் அவர்கட்குப் பரதயக்ஷமாகி, அவர்களுடைய அபிஷ்டத்தின்படி விவாஹத்தை நிறைவேற்றிவைக்க விரும்புகின்றோம். அன்றியும் அதிசேக்ரமாக, தேவவிரோதியும் துராத்மாவுமான தாரகாசுரனை வதைத்து உலகத்தை உய்விக்கக் கருதியுள்ளோம். ஆதலால் நீவிரனைவரும் அவரவர்க்குரிய ஸ்தானத்தையடைந்து அங்கே ஸகலவிதமான வைபவங்களோடும் பழமை போலவே பயமில்லாது வாழ்வீர்களாக; என்று காகுஸ்தன் கட்டளைபிட்டருளினான். அதுகேட்டுப் போர உகந்த அயன் முதலான அமரர்களைக்கொள்ளலாம் அஞ்சலிஹஸ்தர்களாய், மும்முறை தாழ்ந்து வணங்கி, உடல் புனுகங்கொண்டு கண்ணீரருட்பத் தத்தம் இருப்பிடம் ஏகனார்கள்.

மணம் புரிவித்தல்.

அவ்வகையாகச் சிலநாட்கள் கழிந்தவாறே சிவபெருமான் தன் தவநிலை முற்றுப்பெற்றுக் கண்களை விழித்து நோக்கினான். அங்ஙனம் நோக்கினவன் தன் முன்னிலையில் திருமால் காட்சியளித்தலைக் கண்ணாரக் கண்டு களிப்புற்றான்.

காளமுகிற் புரைகட்டழகும்பொன்
 வாள்விர்ப்பட்டை வாசமும் வாச
 நாள்மலர்த் திருநண்ணியமார்பும்
 தோளுமுரத் திடைதோன்றியமறுவும்,
 மின்னு கவுத் துவமணியும்வெயிற்பொன்
 மன்னுகிரீடமும்மலர்முகநிலவும்
 பொன்னணியாரமும்மலையுழிப்புயமேற்
 துன்னியவளையொடுதொடிகளுமிலக,
 மேருவெனத் திகழ்வினைதைகுமாரன்
 பாரமியற்றுபணைப்புயமேறித்
 தேரினடத்து திருத்தனைபன்பின்
 வாரிதியொத்துவரும்படிகண்டான்.

அப்போது ஸர்வேசுவரன், மஹாமேரு பர்வதத்துக் கொப்
 பானவைவாதேயனுகிற வாஹனத்தின்மீது இவ்நந்து, கருணையங்
 கடல் கரையின்றியே வருவதுபோல வந்து தோன்றினான். தோன்
 றினவன் நீலமேகச்சாயமளமான திருபேணியோடு, வைத்த கண்
 வாங்கவொட்டாத வடிவழகுடையவனாயிருந்தான். பீதகவாடை
 யுடுத்த திருவரையும், அலர்மேல் மங்கையான திருமகட்கினிய
 உறையுளாய்த் திகழும் திருமார்பமும், பூர்வதலம் என்னும் மறு
 வும், ஆசிரித ரக்ஷணாத்மமாகத் திருவாழியும் திருச்சங்கும் முத
 லான ஆயுதங்களைத் தாங்குகிற சதுர்புஜங்களும், திவ்யமான
 தேஜஸ்ஸோடு குளிர்ச்சியுடையதாய் மலர்க்திருந்த திருமுகமன்
 டலமுமாக லேவை ஸாதித்தருளினான். ஒளிவிடிகின்ற பசும்
 பொன்னாலியன்ற கிரீடமும், ஹாரமும், கேயூரமும், கௌஸ்துவா
 பரணமும் முதலிய பூஷணங்களெல்லாம் அவன் அணிந்தருத்த
 லான் அழகுபெற்று விளங்கின.

இவ்வாறாக எம்பெருமான் தெரிசனந்தந்த சமயத்தில் எல்லை
 யில்லாத இன்பவெள்ளத்தில் மூழ்கின ஈசுவரன், தன் இரு விழிக
 ளாலும் அவனைப் பருகுவான்போல நோக்கி அவனுடைய பாதார
 விர்தங்களில் பணிந்தான். பணிந்தவன் பின்னர் எழுந்திருந்து,
 அவனோடு பெரிதும் அளவளாவி, வேதமந்திரங்களால் அவனை விரி
 வாக வாழ்த்தலானான். அவ்வகையாக அவன் வாழ்த்தியதைச்
 செவியாரக் கேட்டிருந்த செங்கண்மால் உவகைநிறைந்த உள்ளத்
 தோடு, 'ஓ மஹானுபாவனே! நீ இந்த வனத்தின்கண் நெடுநாளாகத்

தவம்புரிகின்றாய்; அதுகாரணமாக நினது சென்னியினின்று
மெழுந்த செந்தழலானது உலகங்கள் மூன்றினையும் ஒருங்கவிக்கத்
தலைப்பட்டமையால் ஊழித்தீயினும் கொடியதாயிற்று; ஆதலால்
நீ யாது காரணம்பற்றி இம் மஹாரண்யத்தில் தபோரிஷ்டையை
மேற்கொண்டனை யென்பதை எள்ளவும் தாமதமின்றி எமக்கு
உரை செய்வாயாக; நினது மனத்துட்கொண்ட எண்ணத்தை நிறை
வேற்றுவித்தற் பொருட்டே யாம் ஈண்டு எய்தியுள்ளோம்; ஆத
லால் ஒழுக்க நெறிக்கண்வழுவாது உத்தமமான தவமியற்றுகின்ற
நீ விரும்பிய பயனை விரைவிற்பெற்று இன்பமுற்று வாழ்வாயாக.’
என்று இனிமையாய் எடுத்துரைத்தான்.

அதுகேட்டு மிகவும் அகமகிழ்வடைந்து ருத்ரன் பின்வருமாறு
பிரார்த்தித்துக்கொண்டான். எல்லாத் தேவரினும் மேம்பட்ட
எம்பெருமானே! வேதஸ்வரூபியான பகிராஜனை வாஹனமாகக்
கொண்டவனே! அனைத்துலகங்களையும் அளித்தற்றொழிவுடைய
அச்சுதனே! குறையொன்றுமின்றி எல்லாம் நிறைந்த குணக்
கடலே! பிறப்பிறப்புக்களற்ற பொரியோனே! மலையரசன் மடமக
ளான கவுரியென்பாள் கணவனை யடைதல்வேண்டி நீண்டகாலமாக
நோற்று வருகின்றாள்; அவள் நற்குணங்களாலும், நற்செயல்களா
லும், அழகினாலும் தன்னை யொப்பார் பிறரில்லாமையால் தனக்
குத் தர்னே நிகராகச் சொல்லத்தக்கவள்; அவளைத் துணைவியாகப்
பெற்று இன்பம் எய்துவதற்கு என் மனம் அவாவுகின்றது; ஆத
லால் அடியேன் அவளை மணம் புணருமாறு அனுக்ரஹிக்கவேண்
டும்; என்று காஹசரங்களால் கருத்தழிந்தவனான முக்கண்ணன்
மொழிந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு மாயவன் மனங்களித்தான்.

அதன்பிறகு அவன், சந்த்ரனை ஜடையிலே தரித்த சங்கரனை
நோக்கி, ‘யாவர்க்கும் மேலான தேவனே! வெண்மைநிறமுள்ள
பல்வரிசையோடு மந்தஹாஸம் பொருந்திய முகத்தையுடைய
மங்கையர்க் கரசியான கவுரி நின்னையே மணவாளனாக வரிக்கக்கட
வள்; அன்னவளோடு நீயும் காம புருஷார்த்தத்தை அடைந்து
சுகித்திருக்கக் கடவை; அன்றியும் இவ்வனத்தின்கட் பொற்றாமரை
யென்று ஒருபுஷ்கரணியுண்டு; அதன் கரையினருகாக அஷ்டாங்க
விமானமொன்று அமையப் பெற்றுள்ளது; அதுவே யாம் அகலா
துறையும் ஆலயமாகும்; அவ் விமானத்திற்கெதிரே எமது ஸந்நிதி

யில் நீ எமக்கு வழிபாடியற்றுவாயாக; அதனால், எம்மிடம் அன்பு புரிகின்ற அடியார் குழாத்துள் தலை சிறந்து விளங்கும் தகுதியையும் நீ அடையக்கடவை; அந்த பாகவதோத்தமர்கள் தின்னல் விரும்பிக் கருணைபாவித்தற் குரியர். அவ்விடத்திலிருந்துகொண்டு நீ நின்னைப் பிரார்த்திப்பவர்களுக்கு இஷ்டவித்தி புண்டாகும்படி அனுக்ரஹிப்பாயாக. அதனால் நீ வானவர் போற்றும் வாழ்க்கையும் பெற்று நீழிகாலம் நிலைபெற்றிருக்கக் கடவை.' என்று எம் பிரான் அருளிச்செய்து பின் அந்தர்த்தானமானான்.

அவ்வாறு அவன் மறைந்தருளுந் தருணத்தில் வலிஷ்டர் முதலான ஸப்தரிஷிகளும் அருந்ததி முதலானார் எழுவர் பத்ரிய ரோடும் அவ்விடத்தை அடைந்தனர். அவர்கள் பகவானிடத்தில் நிறைந்த பக்தியுள்ளவர்கள். ஆதலால் அவர்கள் அஷ்டாங்க விமானத்தை அன்புடன் கைதொழுது பரவினார்கள்; அதனால் எழுந்தருளியிருக்கும் மாயவனை மனமாரப்புருஷ சூக்தத்தினால் புகழ்ந்து போற்றினார்கள்; அதனால் உடம்பு பூரிக்குமாறு உவகை கொண்டார்கள்; ஸாஸ்த்ரோக்தமான முறையில் அவனை அருச்சித்தனர்; பலகால் பாதக்ஷிண நமஸ்காரங்களும் செய்தனர். பின்னர் அவர்கள் விடைகொண்டு திரும்பினார்கள். அப்போது அவர்களைப் பார்த்து, 'முனிவர்களே! நீவிர் ஜடாதரான பசுபதிக்கு மங்கள முண்டாக வதுவை செய்வித்துப் பின்னர் துமதிடம் செல்லுமின்' என நாராயணன் நவின்றருளினன்.

அதனை முனிவர்கள் மிகுந்த விருப்பத்தோடு அங்கீகரித்தார்கள். அவர்களனைவரும் உடனே ஹிமவத்கிரியின் சாரலை அடைந்தனர். பர்வதராஜன் அவர்களிடத்தில் பயமும் பக்தியும் உடையவன். ஆதலால் அவன் அவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்துப் பொருட்டு அவர்களை எதிர்கொண்டு வரவேற்றான். மஹாதபஸ்களான அந்த ரிஷிகளை அவன் பலமுறை பணிந்து போற்றினான் அவர்களுக்கு ஆஸனமளித்தான்; அர்க்கிய பாத்தியங்களும் ஆசனீயமும் உதவி உபசரித்தான்.

அதன்பிறகு அவன், 'ஓ முனிபுங்கவர்களே! நீங்கள் என்ன உத்திற்கு எழுந்தருளியதனால் நான் க்ருதார்த்தனேன்; அதனால் என்னுடைய குலமுழுதும் தூயதாயது; அன்றியும் பெருந்தையாளரான உங்களுக்கு யான் செய்தலால் நிரம்புதற்குரிய குல

யொன்றுமில்லை; ஆதலால் உமது வருகையின் காரணம் என்னால் உய்த்துணரமுடியாததாகும்; ஆகவே, அதனை எனக்கு விளக்கமாக விளம்பியருளல்வேண்டும்.' என்று அவர்களிடம் பிரார்த்தித்தான்.

அதுகேட்ட அருந்தவர், 'கையெங்கிரிக்குத் தலைவனான நீல கண்டன் நின் திருமகளைக் காதலிக்கின்றான்; அதனால் நீ பாக்கிய முடையவனாகியும்; ஆகையால் ஓ பர்வதராஜனே! நீ அவனை அவனுக்குப் பாணிக்ரஹணம் செய்து தருவாயாக.' என்று கட்டளை யிட்டனர். மலையரசன் 'அது மிகவும் நன்று' என்று சொல்லி அவ்வாறே செய்வதற்கு மனங்கொண்டான். கொண்டவன் தன் உயிர்த்துணைவியான மேனைக்கு அதனை புணர்த்தினானாக அவளும் அதற்கு உடன்பட்டாள்.

அதன்பின்பு அவர்களெல்லோரும் அமரர்கணங்கள் புடை சூழக் கைலாசத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள். விவாஹத்திற்கு வேண்டும் பொருள்கள் யாவும் விரைவிற சேகரிக்கப்பட்டன. கல் யாணத்திற்கேற்ற சுபமுகூர்த்தமும் கணித்தறியப்பட்டது. வெள்ளியங்குன்றில் திவ்யமான மணிமண்டபத்தில் அனைவரும் அவரவர்க்குரிய இடங்களில் அமர்ந்தனர். பின்பு ஹோமாக்களி வளர்க்கப்பட்டது. வேதவிதிப்படி உதக பூர்வகமாகக் கவுரியைக் கங்கா தரணக் களித்தார்கள். இவ்வாறு ஈசன் திருமணம் இனிதாக நிறைவேறிற்று. த்ரிநேத்ரனான சிவன் கவுரியோடுகூடி திவ்ய போகங்களை அனுபவிக்கலானான். அதனால் தேவர்களும், சந்தர்வர்களும், யக்ஷர்களும், கின்னரர்களும், முனிவர்களும், சித்தர்களும் சாரணர்களும் முதலானார் அனைவரும் ஆனந்தசாகரத்தில் அமுந்தினார்கள். ஆதலால் இமையவரெல்லாம் இத்தகைய இன்ப மெய்து தற்கு பூர்வையுண்ட நிகேதனனான ஸர்வேசுவரனுடைய திரு வருளே காரணமாயிற்று." என்று இவ் வரலாறு முழுமையும் வேதவ்யாஸர் செளனகாதிபர்களுக்கு விஷங்குமாறு கூறிமுடித்தார்.

பின்னும் அவர், ஆழ்ந்து நுணுகிய கேள்வியையுடைய அருந்தவர்களைப் பார்த்து, அவர்கள் மேலுங் கேட்கவிரும்புவது யாதென்று வினவினார். அதைக்கேட்டு அவர்கள் நிறைந்த ஆர்வ முடையவர்களாய், "பராசரமுனியின் பரம காரணயத்தால் வையத்தை வாழ்விக்க வந்தவரே! கரதலாமலகமாகக் கல்விநிலை கண்டவரே! வேததுல்யமான இப்புராண வரலாற்றின் தொடர்

பிணையே அடியோங்களுக்கு விளம்பியருள்வீராக” என்று வேண்டிக்கொண்டார்கள். அவ்வாறே அவரும் அதனை மேலே சொல்லத் தொடங்கினார்.

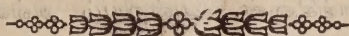
“க்ருதமாலாநதி தீரத்தில் கதலீவன கேஷத்ரத்தில் விஸ்வ சுர்மாவினா லமைக்கப்பட்ட விமானத்தின்கண்ணே பரமபுருஷனான பகவான் எக்காலத்திலும் நீங்காமல் எழுந்தருளியுள்ளான். க்ருத யுகாதியில் ஸநகாதி முனிவர்களின்பொருட்டு ஸ்ரீமந் நாராயணனை நான்முகன் வேதவிதிப்படி ஆராதித்தான். அதனால் அவர்களுக்கு அருள் சுரந்தவனான வாசுதேவன், வைகுந்த வான் போகந்தன்னை யிகந்து, அவனியை அடைந்து, அவ் வஷ்டாங்க விமானத்திலே திருக்கோயில் கொண்டான்.

கோடி சூர்ய ப்ரகாசமாய் விளங்குகின்ற அவ் விமானம் பாண்டியனுட்டின் பல விடங்களிலும் பரவி உலாவுவதாகும். அதன் இருபுறங்களிலும் வேகவதியாறு வெள்ளமிட்டோடுகின்றது. அதனால் அது, அன்றலர்ந்த புஷ்பங்களால் அணிபெறத் தொழித்த ஹாரம்போல அவ் விமானத்திற் கலங்காரமாயுள்ளது. அக் காரணத்தினாலேயே அந்த நதி க்ருதமாலையென்னும் பெயரோடு பெருமை யெய்துவதாயிற்று. இன்னும் எட்டுறுப்பிலங்கும் இவ் எழிலுறு விமானம், பாற்கடலிலும், பரமவைகுண்டத்திலும், சூர்யமண்டலத்தும், மதுரைபிலும், கோஷ்டபுரத்திலும் எம்பெருமானுக்கு இருப்பிடமாகின்றது. அது மிகவும் உன்னதமானது; சுவர்ணகசிதமானது; ஆதலால் அது மேருமலைக்கு நிகராகும் மேன்மையுடையதாய்ச் சொல்லத்தக்கது. அதுவேயுமன்றி அது விசித்ரமான வேலைப்பாடுகள் பொருந்தியது.

அதன் சாயையானது அதனைச்சுற்றி எட்டுயோஜனை எல்லையளவும் செல்லுவதாகும். அந்த தேசத்தில் வலிப்பவர்களுடைய புண்ணியம் ஒருவரார் புகலுந் தரத்தினதன்று. அங்குள்ள விலங்குகளும் பறவைகளும் முதலாகவுள்ள அசேதனங்களுக்கூட அழிவில்லாத முக்தியை அடைகின்றன. இவ்வாறானால் அத்தகைய விமானத்திற்கருகே தவமிழைப்பவர்களும் பக்திபுரஸ்ஸரமாகத் திருவாராதனம் செய்பவர்களும் அடையும் பலன்களுக்கு அளவே யில்லை யென்பது சொல்லவும் வேண்டுமோ?

திரிவிக்ரமாவதாரமெடுத்து உலகமுழுதும் தன் திருவடியால் எந்த மஹாவிஷ்ணுவினுடைய வரப்ரஸாதத்தால், இவ்விடத்தில் தங்கிய ஸப்தரிஷிகளும் தவமாகிய தனத்தைப்பெற்று மனந்தூய ராயினர். அவர்களுக்கு அஷ்டமாஸ்த்திகளும் கைவந்தன. அவர்கள் இகத்தினும் பரத்தினும் இன்பமெய்தி வாழ்ந்தார்கள். அது மட்டுமன்று. நன்மையொன்றில்லா ஞமலியேயாயினும், பால்குடி மாருப் பாலகராயினும், அருமறைதெளியா அறிவினராயினும் அவ் வெம்பிரான் கோயிலருகே அரைக்கணமேனும் அமர்ந்திருப்பாராயின், அவர்கள் சகலமான பாதகங்களினின்றும் கழுவப்பட்டு, நல்லறிவு நிரம்பிப் பரமபதத்தைப் பெறுவார்கள். திருமாலுறையுந் திருப்பதியான் இம் மதுரையின் மான்மியத்தை மாணுடனொருவன் கேட்க முயல்வானாகில், அவன் அசுவமேதம் செய்த அரும்பெரும் பயனை அடைந்தவனாவான். அவன் முக்தியும் பெறுதலில் ஐயமே இல்லை.” என்று இவ்வளவும் சொன்னகாதயர்க் கெடுத்தியம்பி, வேதவ்யாஸர் மீளவும் அவர்களை நோக்கி, “ஓ முற்றத்துறந்த முனிவர்களே! தத்துவ பூழுதுணர்ந்த ஸத்வகுணமுடையவர்களே! இவையனைத்தும் யான்கேட்க நாரதர் எனக்குச் சுருங்கவுரைத்தார். நீங்கள் பின்னும் எதனைக் கேட்க விரும்புகின்றீர்கள்” என்று வினாவினார். அதற்கு அவர்கள் அங்குள்ள தீர்த்தங்களின் விசேஷங்களை விரிவாய் வெளியிடுமாறு வேண்டிக்கொண்டார்கள். அவ்வாறே வியாஸரும் விளம்புவதானார்.

காசிபர் முதலாயினார் வரம் பெறுதல்.

“எம்பெருமான் ஸந்திதியின் ஈசான்யதிக்கில் ஸப்தஸாகரங்களும் ஒன்றுகூடின ஒரு தீர்த்த விசேஷமுண்டு. அது எழுகடலென்று பெயர் கூறப்படுகிறது. முன்னொருகாலத்தில் மார்க்கண்டேய மஹரிஷி தான் தீர்த்தமாடுவதன் பொருட்டு நெடுங்காலம் தவம்புரிந்து அவ்வேழு ஸமுத்ரங்களையும் அங்கு வரவழைத்தார். அவர் விரும்பியபடியே அவையாவும் மிகுந்த உத்கோஷத்துடன் அவ்விடத்தை அணுகின. திரிபுர ஸம்ஹாரஞ்செய்த ருத்ரனுடைய வில்லும், மிதிலா நகரத்திலே பூநீராகவன் வளைத்து முறித்த வில்லும் ஆகிய அவை யிரண்டினுஞ் சிறந்தனவென்று சொல்லுமா

அள்ள பல அலைகளோடுங்கூடி முழங்குகின்ற அவ்வேழு கடல்
களும் பூநீமந் நாராயணனுடைய ஸந்நிதியின் மாஹாத்மியத்தால்
அங்கே ஒரு பொய்கையினனவாக அடங்கி ஒடுங்கித் தோற்றஞ்
செய்தன.

அன்னப் புட்களும், நீர்க்காகமும் முதலான பலவகைப்பட்ட
பகி ஜாலங்களும் அதனிடத்து எப்பொழுதும் ஸப்த்மிகின்றன.
பொன்னிறமான தாமரையும், குவளையும், நீலோத்பலமுமாதிய
நீர்ப்பூக்கள் பூத்தலால் அது பொலிவுபெற்று விளங்குகிறது. சுந்
நிலுமுள்ள அதன் கரையினிடத்து மாவும், பலாவும், வாழையும்,
தேங்கும், புன்னாகமும் முதலிய விருக்ஷஜாதிகள் வரிசை வரிசை
யாய் நின்று நிழல்செய்தலால் அப்பொழில் அழகுடன் விளங்கு
கின்றது.

இவ்வாறுள்ள அவ் வெழுக்கடலாகிய தீர்த்தத்தில் தேவர்களும்
முனிவர்களும் தினந்தோறும் வந்து நீராடி நித்யகர்மானுஷ்டானங்
களும் செய்துவிட்டுச் செல்லுகின்றார்கள். அதுவேயுமன்றி ஸப்த
ரிஷிகளும் அதனை வழிபட்டு அணிமா முதலான அஷ்டமாவித்தி
களும் அடைந்திருக்கிறார்கள்.

இனி அவ்வெழுக்கடலுக்கு வடகிழக்காக அழிவில்லாத அனந்
தன் தீர்த்தம் உள்ளது. சந்திரன் அதில் ஸநாநம் செய்து ஸகல
ஐஸ்வர்யங்களையும் பெற்றான். பொன்னுலகாளும் புரந்தரனும்
அதன் கரையில் அநேக நாட்கள் அருந்தவம்புரிந்து மூன்றுலக்கும்
முதல்வனாய் விளங்கினான். அன்றியும் அவ்வந்திரன் எவலால்
அமரர்கள் யாவரும் அப்புனலின்கண் நாஸ்தோறும் மூழ்கி நன்மை
யடைகின்றனர். அவ்வாறே அந்நீரில் தினைத்து, அரம்பையர்
களும் விரும்பி விளையாடுகிறார்கள். அது நிற்க,

வேண்டியவற்றை வேண்டியாங்கனித்தலால் தவமே உரு
வெடுத்தாலனைய அத் தடாகத்தின் தெற்கே, எல்லா ஆற்றலு
முடைமையால் ஈசனுக்கு நிகரான காசிபருடைய ஆசிரமம் காணப்
படுகின்றது. அது ஒருகாலத்தில் ஏழு முனிவர்களும் ஒன்று
கூடித் தவம் செய்யப்பெற்ற ஏற்றமுடையதாகும். வலிஷ்டரைத்
தலைமையாகவுடைய அந்த ஸப்த மாதவர்களும், அவ்விடத்தில்

செய்த தவத்தின் பெருமையால், மிகவும் உயர்ந்த மேருவினுஞ்
சிறந்து மேலான பதவியாகிய, துருவமண்டலத்து வாழ்க்கையைப்
பெற்றுத் துன்பநீங்கி இன்பமுற்றார்கள். அதுவன்றியும், அந்த
அநந்தன் தீர்த்தத்திற்கு அயலிலுள்ள காசிபராசிரமத்திலும்
ப்ரஹ்ம கற்பமளவும் அம் முனிவர்கள் அகலாமல் வாஸம் செய்
வார்கள் என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

இனிப் பரம பவித்திரமான சக்ரதீர்த்தம் என்னும் தடாகம்
அவ்வனந்தன் தீர்த்தத்திற்கு அணித்தாயுள்ளது. அதன் கரை
யில் காசிப்பரஜாபதி கணக்கில்லாதகாலம் யோகநிஷ்டையை மேற்
கொண்டிருந்தார். அப்போது அவர் ஸ்ரீதரனுடைய திருநாமத்
தையே சிந்தையில் த்யானித்து ஜெபித்துவந்தனர். அதனால்
அவர் விரும்பிய பரமபுருஷனுடைய ஜோதிமயமான ஸ்வரூபத்தை
நேரில்கண்டு அளவில்லாத ஆனந்தங்கொண்டார். உடனே அவர்
அந்தப் பாற்கடலிலே பள்ளிகொள்பவனுள் பரமயோகியைப்
பலவாறாகப் புகழ்ந்து ஸ்தோத்திரம் செய்யலானார்.

பேராயிரமோபிரமமோவெவ்வெவைக்கும்
வேராயகாரணமாமேனித்தனிப்பொருளோ
பாராயணமறைகள் பார்த்துணருந்தொல்லுருவோ
நாராயணவோநமோநமோவுன்னடிக்கே.

யோகநெறியுடையாருண்மைத்தியானம்தில்
வேகமுறுபாற்கடலும்மேகமும்போல்வீற்றிருப்பா
யாகமொருவரறிபாவறியறிப்பாய்
நாகசயனோநமோநமோவுன்னடிக்கே.

நித்தமுத்தர்தங்கணிகமும்னுபோகமுமாய்ச்
சுத்தமுற்றசாதீகத்தோற்றமுமாய்ச்ஞரிகளா
லொத்தமுறையேத்தநிதமோங்கியுலகளந்தாய்
நத்தணியுங்கையாநமோநமோவுன்னடிக்கே.

‘எண்ணிறந்த திருநாமங்களை யுடையவரே! பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபியா
யுள்ளவரே! ஸமஸ்த சராசரங்களுக்கும் மூலகாரணமான முழு
முதற் பொருளே! வேதத்தினால் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்ற ஸ்ரீமந்
நாராயணமூர்த்தியே! உம்முடைய திருவடிகளில் நமஸ்கரிக்கின்
மேன்.

திருப்பாற்கடலும் காளமேகமும் போலே யோகிகளுடைய த்யானத்திற்கு விஷயமாகி, ஒருவராலும் அறியமுடியாத உருவம் அறியும்படி ஸேவை ஸாதிப்பவரே! பாம்பிணையில் பள்ளிகொண்டு அறிதூயில் அமர்ந்தருளும் உமது அடிக்கமலங்களில் அன்புடன் வணங்குகிறேன்.

நித்ய முக்தர்களுக்கு அனுபாவ்யரானவரே! சுத்த ஸத்வ ஸ்வரூபியே! நித்ய ஸூரிகள் அனவரதமும் ஸ்தோத்திரம்பண்ண உலகங்கள் யாவையும் ஒருங்ககப்படுத்திய உமது பதபுகளங்களைப் பணிந்து போற்றுகிறேன்.

ஸ்ரீவாரந்தர்யாமியா யிருப்பவரே! அனைத்துயிர்களுக்கும் அந் தராத்மாவாயுள்ளவரே! ஞானஸ்வரூபியே! யோகிகளுடைய ஹ்ரு தயத்தை இருப்பிடமாகக் கொண்டவரே! சுத்த ஸத்வமயமான திருமாமணி மண்டபத்தில் நித்யவாஸம் பண்ணுபவரே! உம்மு டைய திருவடிகளில் தெண்டனிகுகின்றேன்.

வேதாந்தத்தில் ஒப்பற்ற ஞானச்சுடர் விளக்காய்த் தோன்று பவரே! ஸம்யஜ்ஞானமுடைய ரிஷிபுங்கவர்கள் உம்மை ஞேயரூப மான பிரபஞ்சத்திற்குக் காரணமென்று சொல்லுவார்கள். அன் றியும் அவர்கள், ப்ரளயகாலத்தில் சகல லோகங்களையும் அழியா மல் தன்னுள் அடக்கிக்கொள்ளும் புகலிடமாயுள்ளவரும், எக்கா லத்தும் அழிவில்லாது நித்யமாயுள்ளவரும் நீரேயென்று கிருபித் துக் காட்டுவர். ஆதலால் அத்தகைய உமது பெருமை எம் போலியரால் எடுத்துரைக்கும் இயல்பினதன்று.

போற்றுதற்கரிய ப்ரக்ருதி புருஷ தத்துவங்களும் அவற் றிற்கு ஆசிரயமும் நீரேயாகிறீர். தன்னிற் சிறந்ததொன்றில்லாத தனிப் பொருளாயும், தோஷரஹிதராயும், சர்வசேஷியாயும், ஜகத் விலக்ஷணராயும், நித்யராயும் உள்ளவர் நீரேயன்றோ?

அல்லாமலும் நீர், பலவகைப்பட்ட ஜீவ வர்க்கங்களும் மற் றும் சராசரங்களடங்கிய ஸமஸ்த லோகங்களும் உம்முடைய திரு வுதரத்திலொடுங்கிய யுகாந்த காலத்தில், ஏகாரணவமான நீர்ப் பெருக்கினிடையே ஞான பக்திகளையுடைய சுருமாரமான சேஷ பர்யங்கத்திலே, தும்புரு நாரதாதி மஹரிஷிகள் தேவகானம் செய்ய சிரமபரிஹாரம் பண்ணுமவர்போலத் திருக்கண் வளர்ந்தருளினீர்.

இந்த ப்ரகாரமாக இரண்டு ப்ரஹ்மகல்பத்தளவும் சென்ற இராப்பொழுதைப் போக்கித் திருப்பள்ளி யுணருங்காலத்தில், அந்தகாரமயமாய் ஜ்ஞானகுனியமாய் ஸ்தாவர ஜங்கம் ஸங்கம் சரீரங்க ளொன்றுமின்றி யிருக்கும் ஆத்மகோடிகளை அவற்றின் கர்மானுகுணமாக சிருஷ்டிக்கு விஷயமாக்கிய உம்முடைய ப்ரபாவம் ஒருவராலும் அளவிடத் தக்கதன்று.

நீர் ஸமஸ்த ஜீவர்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய் சர்வ சாக்ஷியாய் நிற்கின்றீர். நிரவச் சின்னமாய் இடைவிடா தியங்கும் கால தேவதையை சரீரமாகக்கொண்டு ஜீவ ச ம ஷ்டி யை மஹதஹங்கார விசிஷ்டமாக்குகிறீர். அதனால் ஸாத்விதத்துடன் ராஜஸாஹங்காரம் கூடி அந்தக்கரணத்தோடு ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியங்கள் உண்டாகின்றன. தாமஸாஹங்காரத்தினின்றும் ஸப்த ஸ்பரிசு ரூப ரஸ கந்தங்களாகிற பஞ்ச தன்மாத்திரைகளும் பஞ்சபூதங்களும் உண்டாகின்றன. இவ்வாறு சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பொருள்களையெல்லாம் பஞ்சீகரணம் பண்ணி நானாவிதமான ப்ரும்மாண்டங்களை நீரே சிருஷ்டிக்கின்றீர். ஒவ்வொரு ப்ரும்மாண்டத்திலும் ஒவ்வொரு ப்ரஹ்மாவை உண்டுபண்ணுகிறீர். பின்பு நீர் அவர்களைக்கொண்டு பதினான்கு புவனங்களையும் பலவகைப்பட்ட, உயிர்த்தொருதிகளையும் ஸத்வராகமாகப் படைத்தருளுகிறீர். அவ்வாறு சிருஷ்டிக்கப்பட்டவற்றை அத்வாரகமாக நீரே நின்று ரக்ஷிக்கிறீர். அதன் பின்னர், காலதேவதையை வாயிலாகக் கொண்டு ஸத்வராகமாக நீரே ஸம்ஹரிக்கின்றீர்.

இவ்விதமாக நீர் பல்வேறு உலகங்களையும் படைத்து அளித்து அழிக்கும் திருவிளையாடல் புரிந்து வருகிறீர். வேத வேத்யரான உம்மையே பரம்பொருளென்று வேதங்கள் முறையிடுகின்றன. தத்வஜ்ஞானிகளாயுள்ள மஹரிஷிகள் யஜ்ஞங்களால் உம்மையே ஆராதிக்கிறார்கள்.

எவ்வகைப்பட்ட உயிர்களுக்கும் கர்மானுகுணமாக பலப்ராபத்தியை அளிப்பவரும் நீரே. அந்தணர் அனைவரும் உம்மையே நிஷ்காமயகர்மத்தினால் ஆராதித்துப் பாசபந்தமற்று நிர்தோஷமான பரமபதத்தை அடைகிறார்கள். ஞானயோகிகளாவார் சிலர் சுத்த ஸாத்வித ஸ்வரூபியாகிய உம்முடைய ஸாயுஜ்ஜியத்தை அடைந்து துக்கமற்றிருக்கிறார்கள்.

கர்ம பலமாகப் புஜிப்பிக்கப்பட்ட தாபத்ரயத்தால் வருந்தி ஹிதாஹிதங்களை அறியாமல் அஞ்ஞானந்தர்களாய் இருப்பவர்களை ஞானன் கூடர்காட்டி உஜ்ஜீவிக்கச் செய்யும் ஆசார்ய க்ருத்யம் உம் முடையதே அன்றோ? ப்ரும்ம நிஷ்டர்களுக்கு ஸதானுபாவ்யராயுள்ளவரும் நீரேயாவீர்.

அன்றியும் நீர், உம்மை அடைந்த அஜ்ஞரையும் ப்ரும்மஜ்ஞானிகளாகச் செய்தீர். அவர்களுடைய ஸமஸ்த பாபங்களையும் தொலைத்து உமது திருவடிக்கீழ்த் தொண்டர்களாக்கிக் கொண்டருளும் உம்முடைய கருணையை என்னென்றுரைப்பது?

கலிகால தோஷத்தால் துஷ்டர்கள் ஸாதுக்களுக்குத் தீங்கிழைத்து வைதிக தர்மங்களுக்கு இடையூறு புரிகிறார்கள்; அப்போது அந்த தர்மங்களுக்கு அழிவுண்டாகாமல் பாதுகாக்க வேண்டி நீர் மானிடருள் மானிடராய் வந்து அவதாரம் செய்வீர். அறிவுடையார்க்கும் அஃதில்லாதார்க்கும் ஒக்க நின்று அருள் செய்தற்பொருட்டு அவ்வக் காலங்களில் அர்ச்சா ரூபமாகவும் அவதரித் தருளுவீர். அவ்வாறுள்ள உமது ப்ரபாவங்களை இவ்வளவென்று எடுத்துச் சொல்லுதல் யார்க்கும் இயலாததாகும்.' என்று இங்ஙனமாகக் காசிபமுனிவர் க்ஷீராப்திராதனை எம்பெருமானைப் புகழ்ந்து போற்றினார்.

மாசில்லாத மரகதமணிபோலும் வடிவுடையான வாசுதேவன் அப்பொழுது பெரிதும் அகமகிழ்ந்தான். கடல்போல் நிறைந்த கருணையுடைய அவன் குளிர்ந்த வதனத்துடன் அக்காசிப முனிவரைக் கடைக்கித்தருளி, 'நீ விரும்பியன யாவும் நினக்கு அளிப்பதற்காகவே யாம் இங்கு எய்தியுள்ளோம்; ஆதலால் நினது வேட்கையை வெளியிட்டுரைப்பாயாக:' என்று அவரிடம் செவிக் கினிய செஞ்சொற்களால் திருவாய் மலர்ந்தான்.

முனிவர் அந்த அமுதமாகிய வார்த்தைகளைத் தன் செவிகளாகிற வாய்களில் மடுத்து இன்புற்றார். அவருடைய உள்ளம் உவகையால் நிரம்ப உடம்பு பூரித்தது. அதனால் அவர் தன் இருகரங்களையுங் குவித்து எம்பெருமானை வணங்கித் தடைப்படுகின்ற மிடற்றினால் கீழ்வருமாறு கிளக்கலுற்றார்.

'ஓ ஜெகத்பதியே! நீர் ஒவ்வொரு சேதனரிடத்தும் உயிர்க்குரியாய் வீற்றிருக்கின்றீர். ஆதலினால் அவசரம் மனத்தின்கண்

விரும்புவன எல்லாம் உமது அறிவுக்கு விஷயமாகாதன அல்ல. ஆயினும், எனது வேட்கையை இப்பொழுது யானே தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். நெடுங்காலமாகப் புத்திரப்பேறில்லாத குறையினால் என் மனம் கவலையுற்றிருந்தது. இச் சக்கர தீர்த்தத்தருகே யான் தவமியற்றியதற்கும் அதுவே காரணமாகும் இப்பொழுது நீர் சேவை சாதித்தருளியதனால் யான் மனக்கவலையை மாற்றியவனானேன். பூர்வீ: பதியான உம்முடைய சரண சமலங்களையே சர்வ காலமும் ஆரதித்துக்கொண்டு இவ்விடத்திலேயே இன்னல் தீர்ந்து இனிதாக இருக்கவேண்டுகிறேன். அவ்வாறே என்னைப் பின்பற்றி எனது சந்ததிகளும் தேவரீருடைய பாதாரவிர்தங்களிலே பக்தி செலுத்துபவர்களாகுமாறு திருவுள்ளம் பற்றியருள வேண்டும். அவர்கள் மேலும் மேலும் பெருகிவளர்ந்து எக்காலத்தும் எல்லாவிடத்தும் உள்ளவர்களாகவேண்டும்:’ என்று காசிப் ப்ரார்த்தித்தார். ‘அவ்வாறே ஆகுக’ என்று தேவதேவனும் திருவருள் சுரந்தான்.

முனிவருடைய எண்ணங்கள் யாவும் எண்ணியவாறே முற்றுப் பெற்றன. பின்பு ஸர்வேசுவரன் மீண்டும் ரிஷிசிரேஷ்டரை விளித்து, ‘திவ்ய தேசங்கள் பலவற்றுள்ளும் சிறந்ததான இந்த ஸ்தலத்தில் எல்லாரும் தொழுது உஜ்ஜீவிப்பதற்காகவே யாம் எழுந்தருளினோம்; உலகமுள்ளவரும் அழிவின்றி நிலைபெற்றிருப்பதாய் இத்திருப்பதியின்கண் உள்ளும் புறமும் ஒருதன்மையாக எல்லாவிடத்தும் யாம் ப்ரஸந்மாயிருக்கிறோம்; வேத விதிப்படி ஆதரம்பெருக நம்மை அர்ச்சித்து ஆரதிக்கும் அடியார் குழாங்கள் அனுபவித்து உய்வதற்காகவே போகஸ்வரூபியாக நாம் இவ்விடத்தில் பொருந்தியுள்ளோம்:’ என்று இவையனைத்தும் இனிதாகக் கூறிமுடித்துப் பிறகு கண்ணுக்கெட்டாத நெடுந்தூரத்தில் மறைந்தருளினான்.

அவ்வாறு அவன் திருவுருக் கரந்த அன்றுதொடங்கிக் காசிப் ப்ராஜாபதியும் தனக்குக் கிடைத்த மேலான வரத்தினால் அளவில்லாத புதல்வர்களை அளித்து உலகத்தை நிறைவித்தார். இக்கதை முழுவதும் நாரதபகவான் எனக்கு நன்குரைத்ததாகும். இதனைக் கேட்பவர்களுக்குக் காமியமெல்லாம் எளிதிற் கைகூடும்:’ என்று இவ்வளவும் வ்யாசமுனிவர் செளன்காதியர்க்கு இயம்பியருளினார்.

பிருதுச் சக்கரவர்த்தி பூசித்தல்.

இவ்வண்ணமாக ஒருநாட் பொழுதுபுலர்ந்தது. மறுநாட் காலையில் சூரியோதயத்திற்கு முன்னதாகவே செளனகாதி மஹரிஷிகள் ஸ்நான ஸந்த்யாவந்தனாக நித்தியகர்மங்களை விதிப்படிசெய்து முடித்தார்கள். மதுருதனை மனதிலே தியானித்தனர். செவிகளுக்கு நல்ல உணவாகிய கடம்பவன மான்மியத்தைக் கேட்பதிலேயே கருத்துடையவர்களாயினர். அதனால் அவர்கள் மதுவை விரும்பிய வண்டிகள் மலரை நாடிச் செல்லுதல்போலப் பராசர புத்ரருடைய பாதாரவிந்தங்களில் தெண்டனிட்டு வணங்கினார்கள்.

வேதவ்யாஸபகவான் அவர்கள் நடுவில் முனிவர்கள் நாயகமாய் விளங்கினார். அப்போது அவர் தன் தவயோகத்தால் குற்றங்கள் யாவும் முற்றக்கடிந்து ஸத்வகுண ப்ராசரராய்த் தோன்றினர். கையிலே ஜெபமாலையை வஹித்திருந்தார். துவளுகின்ற ஆசினிப் பட்டாடையொன்று அவருடைய திருவரையினில் உடுக்கையாய்த் திகழ்ந்தது. தோளும் மார்புந் துலங்குமாறு அவர் உபவிதமணிந்திருந்தார். த்வாதச ஊர்தவ புண்டரங்கமும் தீட்டப்பெற்ற அவருடைய திருமேனி தூய்மையும் பொலிவுமுற்றுத் தோன்றியது. செந்தாமரைக் கண்ணான திருமாலினுடைய த்யானத்திலேயே எக்காலத்தும் ஈடுபாடுடைய மனதுடன், அப்பெருமானுடைய சரண கமலங்களிலேயே பலநாளும் மலர்தூளிப் பணிகின்ற அந்தப் பராசரிய முனிவருடைய ஸந்திதியில் சதூர் வேத பாரங்கதர்களான செளனகர் முதலான ரிஷிசிரேஷ்டர்கள் எல்லாரும் இனிய மனதுடன் வீற்றிருந்தார்கள்.

பின்பு அவர்கள் வ்யாஸரை நோக்கி, “ஹே மஹாமுனியே! இம் மதுராபுரியில் எழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமானை வழிபட்டு அரிஷ்ட நிரஸனத்தோடு இஷ்டப்ராப்தியும் எய்தி நலம் பெற்றவர்கள், இக் காசிபமுனிவரையன்றி வேறு யாரேனும் உளராயின் அவர்களைப் பற்றியும் அறிந்துகொள்ள அடியோங்கள் ஆவலுடையவர்களாய் இருப்பதால் அதனை விவரித்துச் சொல்லுமாறு உம்மை வேண்டிக்கொள்கிறோம்:” என்று முறையிட்டனர். அது கேட்டுக் கருணையால் மனமிரங்கின வாதராயணர், நாரதர் சொல்லக் கேட்ட விஷயங்களையே தான் அவர்களுக்கு நன்றாக உரைப்பதாக

வாக்களித்து, அப்பாலுள்ள கதையின் தொடர்ச்சியை அருளிச் செய்யலானார்.

“வேகவதிக் கரையிலுள்ள மதுரையின் மேற்காக ஒரு புண்ணிய தீர்த்தம் இருக்கிறது. அதற்கு கெஜதீர்த்தம் என்று பெயர் வழங்குகிறது. அஷ்டதிக் கஜங்களும் அவ்விடத்தில் அகலாது உறைகின்றன. அவை அச்சுதனிடத்தில் அளவில்லாத அன்பு பூண்டனவாகி அவனுடைய ப்ரீதிக்குப் பாத்தமாயுள்ளன.

அதன் தென்பால் திசையில் சனகர் சனந்தனர் முதலிய முனிவர்கள் கோவிந்தனைக் குறித்துத் தவமியற்றி வருகின்றனர். கிருத யுகாதியில் அவர்கள் அத்திருமலை வரன்முறையாக வணங்கி அவனுடைய திருவடிகளையே தஞ்சமாகப்பற்றி இருந்தார்கள். அதனால் அவர்கள் அப் பெருமானுடைய திருவருட் கிலக்காய்ப் பெறுதற்கரிய பேறுகளைப் பெற்றுப் பெருமையடைந்தனர்.

அஃதவ்வாறாக இருமைப்பயனையும் எய்துவிக்கின்ற அந்த கெஜ தீர்த்தத்தின் கரையின் ஒரு பக்கத்தில் தோதாத்திரி என்னும் பெயர்பெற்ற பர்வதமொன்று நிலைபெற்றுத் தோன்றுகிறது. அதற்குக் கிழக்கே யானைமலை யென்று வழங்கப்படுகிற க்ஷேத்ரம் ஒன்றுள்ளது. அங்கே பெருமாள் நரலிம்ஹ ரூபியாய் சேவை ஸாதிப்பார். ப்ரஹ்மாதாழ்வானுக்கு அனுக்ரஹிப்பதற்காக அவ்வாறு அவதரித்த பகவான், சரபத்தின் உருவத்தைக்கொண்டு தன்னை எதிர்த்துவந்த ருத்ரனை ஏழுலகங்களும் நடுங்குமாறு போரிலே தொலைத்து வெற்றிகொண்டு அவ்விடத்தில் வீற்றிருந்தருளுகிறான்.

அதுநிற்க, விஷ்ணுதீர்த்தம் என்னும் ஒரு விசேஷமான புண்ணிய தீர்த்தம் அதே ஸ்தலத்தில் அமைந்துள்ளதாகும். அந்நீரில் ஸ்நானம் செய்து, நரலிம்ஹ ரூபியான நாராயணனிடத்திலே எப்பொழுதும் பக்தி செலுத்துபவர்களான வாலகில்லியர்கள் அநேகர் அங்கு வாஸம் செய்கிறார்கள். அன்றியும் மனதின் கண் மாசற்று, இயமரியமாதி அஷ்டாங்க யோகங்களையும் முயன்றவர்களாகிய அந்த வாலகில்லிய முனிவர்கள், மதுரையில் அஷ்டாங்க விமானத்தில் அமர்ந்தருளும் மாயவனுடைய அனுக்ரஹத்தால் அணிமாதி எண்வகைச் சித்திகளும் எளிதிற் கைவந்தவர்களாயினர். இவ்வுவ்வி விஷயங்களும், உங்களுக்கு நன்றாக இயம்பினேன். இன்னும்,

நால்வகைப்பட்ட யுகங்களுள்ளும் இரண்டாவதான திரேதாயுகத்தில் நிகழ்ந்ததான ஓர் அதிசயம் உளது; அதனையும் கேட்பீராக;” என முனிவர்களை நோக்கி மொழிந்து வ்யாசர் மேலும் சொல்லத் தொடங்கினார்.

“பிருது என்னும் பெயரையுடைய பூபதியொருவன் பூர்வ காலத்தில் அரசுபுரிந்து வந்தான். அவன் உலகமெல்லாம் தனிக் கோல் செலுத்தித் தன்னை யொப்பாரும் மிக்காருமின்றி விளங்கினன். அதுவேயுமன்றி அவன் அறிவினாலும் ஆற்றலினாலும் யாவரினும் மேம்பட்டவனானான். அவனுடைய மனைவி மாதவனையே மனதில் நினைத்துத் திருவஷ்டாக்ஷர மந்திரத்தை அனவரதமும் ஜெபித்தாள். அப்போது அஷ்டாங்க விமானத்தை ஆலயமாகக் கொண்ட எம்பெருமானுடையக்ருபாகடாக்ஷத்தால் எண்மர் புதல்வர்கள் அவளிடம் உதித்தனர்.

அப்பால் தக்க பருவம் நிரம்பியபொழுது, அவள் தன் புத்திரர்களுக்கும் அம் மந்திரத்தை உபதேசித்து அதனையே ஒதிவரும் படி ஆக்ருபித்தாள். அதன்பிறகு அரசனார் தேவியும் அரசாளுரிமையைச் சிறுவர்களிடம் விடுத்து இம் மண்ணுலகை நீங்கிப் புறப்பட்டனர். உரோகினியும் சந்திரனும்போல ஒருவர்க்கொருவர் நேசமுடைய அவர்கள், அருமைவாய்ந்து அழகினால் இணையற்ற தான விமானமொன்றில் ஏறி விகம்பாறுகச் சென்றார்கள். தேவர்களும், சித்தர்களும், சாதியர்களும், கந்தர்வர்களும், யக்ஷர்களும், கின்னரர்களும், நாகர்களும் முதலானாருடைய நானாவிதமான லோகங்களுக்கெல்லாம் ஒன்றின்பின் ஒன்றாக அவர்கள் போனார்கள். அதன்பின்பு ஸப்தரிஷி மண்டலங்களையும் கடந்து அப்பாற் சென்றனர். மறுபடியும் அவர்கள், ஆகாசத்தில் சஞ்சரிப்பவர்களான சாரணர்களுடைய உலகமும், பூதகணங்கள் வசிக்கும் உலகமும், வித்யாதரலோகமும், கோலோகமும் முதலாவள்ள இடவிசேஷங்களைக் காணவேண்டுமென்னும் ஆசை இழுத்துச் செல்ல, அங்கங்கே போய்ப் பார்த்து மீளவும் திரும்பினார்கள்.

இவ்வாறு அவர்கள் அவ்வவ் விடங்களிலுள்ள அனுபவங்களை யெல்லாம் ஐம்புலன்களும் ஆரத்துய்த்து வருங்காலத்தில், ஒரு நாள் வையையநதியின் விசாலமான கரையின்மேலாக அந்தரமாரக் கமாய் விமானம் செல்லலுற்றது. அப்பொழுது, கடம்பவன மத்

தியில் திருக்கோயில் கொண்டுள்ள ஸ்ரீவைகுண்டம் திருக்கோயிலை
ஸ்ரீவேசுவரனுடைய அஷ்டாங்கவிமானத்தின்மீது அதன் சாயை
படிந்தது. உடனே அவ் வெம்பெருமானுடைய அடியார் குழங்க
ளெல்லாம் அதனைச் செல்லவொட்டாமல் தடுத்தனர்.

அங்ஙனம் தடைசெய்யப்பட்ட அவ் விமானம் விகம்பினின்
தும் இழிந்து கீழே சுழன்று விழுந்தது. அதுகண்டு அரசன் மனம்
கவலைக்கடலில் ஆழ்ந்தது. அப்போது செய்வது இன்னதென்று
தெரியாமல் அவன் அறிவுகலங்கினான். ஆயினும் அவன் ஒருவாறு
உள்ளுந்தெளிந்து தான் ஏதோஒரு அபராதம் புரிந்துவிட்டதாக
நினைந்து வருந்தியகாலத்தில், அங்குள்ள விஷ்ணுபாரிஷதர்களுள்
ஒருவர் அரசனையனுக, ஒ வேந்தே! நீ சார்ங்கபாணியான எம்பெரு
மானிடம் அபசாரப்பட்டனை; அப் பாதகம் இன்னதென்று அறிய
முடியாதகாரணத்தினாலேயே நீ இதுபொழுது கிலேசமுறுகின்றாய்.
ஆதலால் அழகுபொருந்திய கூடல் நகரிலுள்ள சுந்தராஜப்பெரு
மாள் திருவடிகளில் நீ நின் தேவியோடும் சரணாகதிபண்ணி அப
ராதகூபணம் செய்துகொள்ளுவாயாக;’ என ஆக்ஞாபித்து
முன்னே நடந்துசென்றார். அரசனும் அதுகேட்டு மிகவும் மனங்
களித்து அவ் வெம்பெருமானை வாழ்த்துவானாயினான்.

தேவதேவேசகின் திருவடிக்கமலமே
நாவினாழ்முறைமுறைநமவெனப்பணிசுவேன்
ஆவலால் அழகிய அடிகளால் அடிகள்மார்
பாவராசிகளெல்லாம் விடுபடப்படுவரால்.

காமமென்கோபம் வெம்பசியெனுங்கனல்கூடத்
தாம்மயங்குயிர்களுக்கு உறு திசேர்தஞ்சமீ
ஆம் அத்தன்தொகுதி கட்டுகு ஆதியோடந்தீ
காமநன்பகு திர்ப்புருடன் நீ நாரண.

தேவாதி தேவரான திருமாலே! உம்முடைய திருவடிப்
போதுகளைப் பலமுறை நாவினால் வாழ்த்தி நமஸ்கரிக்கின்றேன்.
தேவரீருடைய பாதஸேவையினால் பாகவதகோடிகளெல்லாம் பா
பங்களினின்றும் விடுபடுகிறார்கள். காமம் முதலான குற்றங்களால்
அறிவுகலங்கின உயிர்கள் நல்வழிப்படுவதற்கு நீர் உறுதியான
பற்றுக்கோடாய் நிற்கிறீர். உலகின்கண்ணுள்ள சராசரப் பொருள்
களுக்கெல்லாம் ஆதியும் அந்தமுமாய் இருப்பவரும், பரக்குதி புருஷ

தவ்வங்களா யுள்ளவரும் நீரேயாவீர் என்று பிருதுச் சக்ரவர்த்தி
ஸ்தோத்ரம் செய்துகொண்டு, தன்பத்தினியுடன் விமானத்தினின்
றும் வெளிப்போந்து பூமந்நாராயணனுடைய ஸந்நிதியுள்ள விடத்
தை நாலாபக்கங்களிலும் தேடித்திரிந்தான்.

அப்போது வைகை நதிக்கரையின் ஒருபக்கத்தே அஷ்டாங்க
விமானம் அவன் கண்ணுக்குப்பலப்பட்டது. ப்ருஹ்மா முதலான
தேவ கணங்களும் திக்பாலகர்களும், அஷ்டவசுக்களும், சனகர்
சனர்தனர் முதலான அருந்தவர்களும் வழிபட்டு வணங்காநின்ற
அந்த அழகிய விமானத்தை அரசன் தன்விழிகளாற் கண்டவுடனே
விம்மிதனானான். அழிவில்லாத பெரிய அகமகிழ்ச்சி கொண்ட
அவன் உடனே தனது எட்டு உறுப்பும் நிலந்தோய விழுந்துநமஸ்
சுரித்தான். பின்பு எழுந்திருந்து தன் கைகளைக் கூப்பியவாறே
ஆனந்தத்தால் கூத்தாடினான்.

அதுகண்டு அப்பெருமான் அவனிடம் கருணைகூர்ந்து விமா
னத்தினின்றும் வெளிப்பட்டு, மஹாபாக்யசாலியான அந்த மன்ன
வன் கண்முன்பே தர்சனீயனாய் விளங்கினான். விளங்கினவன் சக்ர
வர்த்தியை நோக்கி ஹே மஹாராஜனே! கேட்பாயாக; இந்த மது
ரா நகரத்தினிடத்திலே எழுந்தருளியிருப்பதற்கு நாம் மிகுதியும்
திருவுள்ளம் பற்றினோம்; இந்த நிலவுலகத்தில் வேறெந்த ஸ்தலத்
திலும் ரிஷபாசலத்திலுங் கூட, வாஸமாயிருப்பதற்கு நாம் அவ்வ
ளவாகமனங்கொள்ளவில்லை ஆதலால், ஆசுருதர்களிடத்தில் அனுக்
ரஹத்தோடு இந்த திவ்யதேசத்தில் திருக்கோயில் கொண்டிருக்
கிறநாம் உலகமுள்ளவரும் அதைவிட்டு ஓரிடத்தும் அகல்வதில்லை;
ஓ வேந்தனே! நீ ஓரேமனதாக எம்மிடம் அன்புசெலுத்தி உன்னு
டைய உத்க்ருஷ்டமான த்ரவ்யங்களை யுங் கொண்டு எமக்குப் பல
திருப்பணிகளைச் செய்வாயாக; அன்றியும் சாஸ்த்ர மாயாதையாக
எமது திருவடிகளைப் பிஷ்டங்களால் ஆர்ச்சித்து எக்காலத்தும் இறு
தியில்லாததான எம்முடைய சாமீபமும் சேரக்கூடவை என்று
சொல்லி முடிந்தபிறகு ஆகாசத்தில் அந்தர்த்தானமானான்.

அதுமுதலாக அந்தப் பிருது வேந்தனும் தன்ராஜமஹிஷியுட
னே அவ்விடத்தில் நெடுங்காலம் நிலைபெற்றிருந்து எம்பெருமானை
வழிபட்டு வந்தான். அளகாபுரியின் அதிபதியான ருபேரணம்நாண

மடையுமாறு அளவில்லாத நிதிகளை அவன் பகவத் கைங்கர்யத்தி
லே வினியோகம் செய்தான். அவ்வாறே இன்றும் அவன் அவ்வி
டத்தில் பெருமாளுடைய திருவடிநீழலை விட்டுப்பிரியாதிருக்கிறான்.
நாரதமுனிவர் இந்தவ்ருத்தாந்தத்தை எனக்கு விளக்கக் கூறினார்;
வே ஸாரஸ்வததீரவாவிசுளான மஹரிஷிகளே! சிரத்தையும் பக்தி
யும் உடையவர்களாய் இதைக்கேட்பவர் எவராயிருப்பினும் அவர்
ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய ஸாயுச்ய பதவியை அடையக் கடவர்”
என்று இவ்வாறு வ்யாஸர் செனனகாதியர்க்குச் சொல்லிமுடித்தார்.

காலநேமியைவதைத்தல்.

அவ்வாறுகூறிமுடித்த வியாசமுனிவரை அருந்தவரனைவரும்
மற்றும் ஒருமுறை தொழுது, ஒ ஸ்வாமியே! பரமபத் நாதனான
பகவான் உகந்து வந்ததிக்கிற மதுரையின் மான்மியம் எல்லாருங்
கேட்க எளிதிற்கிடைப்பதன்று; எங்கள்விருப்பத்தின்படி தேவரீர்
அருளிச்செய்ததனால் நாங்கள் க்ருதார்த்தராணேம்; ஆயினும்
இப்பொழுது அந்த அஷ்டாங்க விமானத்தின் மேற்றிசையிலுள்ள
அதிசயங்களை அறிய அவாவுடையவர்களாயிருக்கிறோம்; ஆதலால்
அதனை அடியோங்களுக்கு அறிவிக்கவேண்டும். என்று ப்ரார்த்தித்
தார்கள். வியாசரும் அதற்குமறுமொழியாக, “மதுரையின்மேற்
கே ஒருயோஜனை தூரத்தில் நைமிசாரண்யம் என்ற கேசத்ரம் உள்
ளது; தேவர்களுக்கெல்லாம் ப்ரபல விரோதியாய் ஒருவராலும்நாச
மடையாதிருந்த காலநேமியென்னும் பெயரையுடைய ஓர் அசுரன்
மாயவனுடன் போர்செய்து அவ்விடத்திலே மாண்டான்” என்று
சொன்னார். உடனே செனனகாதியர் வ்யாசரைப் பலவாறாகப் புகழ்ந்
துரைத்துத் தங்களுக்கு அந்த வ்ருத்தாந்தத்தை விஸ்தரித்துச்
சொல்லுமாறுவேண்டிக்கொண்டார்கள். அவ்வாறே அதற்குஉடன்
பட்டுமுனிபுங்கவரும் முகமலர்ச்சியோடு மொழியத்தொடங்கினார்.

“நைமிசாரண்ய கேசத்திரத்திலே ‘ஆம்பிரவணம்’ என்று ஒரு
வனம் உண்டு. அது மா, பலா, தென்னை முதலான வருஷங்கள்
அடர்ந்து கூணிகம் தோறும் வளர்தலால் புதிது புதிதான அழகு
டையதாய், பார்ப்பவர்களுக்கு நேத்ராநந்தத்தை விளைக்கிறது.
செடிகளும், கொடிகளும், புதர்களும், மரங்களுமாகிய எல்லா
விடங்களிலும் இத்தழ்விரிந்த மலர்கள் நிறைந்து இனிமையான வா

சரண லீசுகின்றன. அங்குள்ளமரங்கள் அனைத்திலும் நாளிற்கு நல்ல சுவையை அளிக்கின்ற கனிவகைகள் அநேகம் காணப்படவேதால், அவ்வனம் எல்லா விதத்தாலும் இன்பத்தையே தரத்தக்கதாகும். அங்குள்ள ஒஷதிவகைகளும் அளவிறந்தனவாம். நீரோடைகளும் பூம்பொய்கைகளும் அச்சோலையைச் சூழ எங்கும் நிர்மலமாய் விளங்குகின்றன. யானையும், சிங்கமும், காட்டெருமையும், ஓநாயும், தகரும், மரையும், மாணும் ஆதிக் விலங்கினங்கள், முற்றத்திறந்த முனிவர்களைப்போல ஒன்றற்கொன்று ஒற்றுமையுடையனவாய் விரோதபாவம் நீங்கி அங்கே விளையாடுகின்றன.

இவ்வாறு மனத்தைக் கவரும் மாண்புடையதான அவ்வாம் பிரவனமானது குபேரனால் வைத்து வளர்க்கப்பட்ட சைத்ராதத்திற்குச் சமானமாயுள்ளது. ஆகையினாலே அதற்குச் 'சித்திரத்தேர்வனம்' என்று மற்றொருபெயரும் வழங்குவதுண்டு. அது மிகுந்த புனிதமுடையதாதலால் அருந்தவர் அநேகர் நானாதேசங்களினின்றும் அவ்விடத்தை நாடிவருகின்றனர். அங்கே வந்து தவம் செய்வோர்களுக்கு எண்ணியவெல்லாம் எவ்விதில் கைகூடுகின்றன.

முன்பு ஒருகாலத்தில் தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் தீவிரமான பகைமைமூண்டது. அப்பொழுது அசுரர்களுடைய அனவல்லாத ஆற்றலைக்கண்டு அமரர்கள் யாவரும் அச்சத்தால் நடுக்கமுற்றார்கள் திக்பாலகர்களும் செய்வதறியாமல் திகைத்தனர். இந்திரனும் கூட அப்பகைவர் முன் இளைத்து ஓடத்தலைப்பட்டான். அதனால் இமையவர் அனைவரும் தமது பதவியை இழந்து வானுலகினின்றும் கீழே இழிந்தனர். சோகத்தாலும் பயத்தினாலும் பிடிக்கப்பட்ட அவர்கள் ஸர்வாபிஷ்ட பலப்ரதமான தேசமென்று கருதி இந்த ஆம்பிரவணத்திலே அடைந்தார்கள். அவ்வாறு அடைந்தவர்கள் அங்கே அரிய பெரிய தவமியற்றி இஷ்டசித்தியைப் பெற்றனர். அதனால் அவர்கள் அசுரர்களை நாசம்செய்து தேவலோகத்தில் தங்கள் தங்களுக்குரிய ஸ்தானங்களை அடைந்து நிர்ப்பயமாய் வாழ்வாராயினர்.

அன்றியும் வேறு ஒருகாலத்தில், ஆலகாலவிஷத்துக்கு நிகராகத்தீமையைச் செய்பவனான காலநேமிபென்பான் அசுரர்களுக்கு அதிபதியாயினான். அவன் ஒருவராலும் வெல்லமுடியாத புஜபலமும் வரபலமும் ஒருங்குவாய்ந்திருந்தான். அதனால் எல்லா உலகங்

அப்பொழுது தேவர்களும் அசுரர்களும் ஒருவருக்கொருவர் யுத்தஞ்செய்யுமாறு நேரிட்டது. யுகாந்தகாலத்திலே ஸப்த ஸாகாங்களும் உத்கோஷத்துடன்பொங்கி எழுவதைப்போல, காலநேமி தன்சைனியங்களோடும் கிளர்ந்து சண்டைசெய்யத் தொடங்கினான். வடவாமுகாக்கினிக்குச் சமானமான சீற்றத்தோடு, கண்களில் தீப்பொறிபறக்க அவ்வகூன் ஆக்ரமிப்பதைக் கண்டதேவர்கள் அனைவரும் திசைதோறும் சிதறி ஓடினார்கள். அதனால் காலநேமி ஐயசீலனானதோடு தேவலோக முழுமையும் தன்னதாகக்கைப்பற்றிக் கொண்டான்.

அதன்பிறகு அந்த துராத்மாவான அசுரன் பூமியிலுடைந்து
அந்தணரும், சான்றோரும், அருந்தவத்தோரும் முதலான ஸாது
ஜனங்களைப் பலவிதத்தாலும் ஹிம்ஸிக்கலானான். அவ்வாறு அய
லார்களுக்கு இடுக்கண் விளைப்பதினாலேயே அவன் மனம் மிகவும்
கனிப்புற்றது.

ஆதலால் அந்தவிழைவையே ஸ்தலிக்கமாட்டாத தேவர்களும் முனிவர்களும் திருப்பாற்கடலை நோக்கிச் சென்று அங்குள்ள தேவ தேவனுன திருமலைச் சரணமடைந்தார்கள். 'புஜங்க ஸயனத் தின்மீது கண்வளர்ந்தருளுகிற ஓ புருஷோத்தமனே! உன் அடியவர்களான எங்களுடைய சரணாகதியை ஏற்றருள்வாயாக; முன்னொரு காலத்தில் முதலையினால் நலியப்பட்ட கஜேந்திராழ்வானுக்குக் கருணைபாவித்த நீ இப்பொழுது எங்கனையும் காப்பாற்ற வேண்டும்; படைகவர்களான நீசாசரருடைய பராக்ரமத்தினால் நாங்கள் நிலை குலைந்து வருந்துகின்றோம்; அவர்கள் முன்பு எங்களுடைய ஆயுத பலமும் அழிந்துதோள்வலியுந் தொலைந்தது; எக்காலத்தும் எமக்கு உற்றதுணையாய் உதவிசின்ற பஞ்சதருக்களும் இப்பொழுது பயனற்றனவாய் ஒழிந்தன; அதனால், உன்னிடம் அன்புபுரியாதவர்களைப்போல நாங்களும் அரிய பெரிய துயர்க்கடலில் அழுந்தியவர்களானோம்; ஆகையால் களைகண்ற்றவர்களாகிய எங்களை நீயே கரையேற்றி யருளவேண்டும்.' என்று இவ்வன்னமாய் அவர்கள் அவனிடம் பார்த்தித்துக் கொண்டனர்.

எல்லாவுலகங்களுக்கும் நாயகனான எம்பெருமான், அதுகேட்டு அத்தேவர்களுக்கு அபயமளித்தான். அவன் மேலும் அவர்களை நோக்கி, 'கிருதமாலாநதிக்கரையிலே கடம்பவனத்தாற் சூழப்பட்ட ப்ரதேசத்தில் மதுரை யென்னும் மாநகர் ஒன்று மாட்சிமைப் பட அமைந்து விளங்குகின்றது; அதுதன்னிடத்து வாழ்பவர்களுக்கு எக்காலத்தும் வளந்தருதலால் யாவராலும் புகழ்ந்து பேசப்படுகிறது; அங்கே, மிகுதியும் அழகுவாய்ந்ததும் எட்டுறுப்புக்களால் இயன்றதுமான விமானமொன்றில் யாம் எப்பொழுதும் விரும்பி வீற்றிருந்தருளுவோம்; இப்போது உங்களுடைய வேண்டுகோளின்படி அங்குநின்றும் புறப்பட்டு அக்காலநேமியசுரனைக் கடத்திற் கொல்லுமாறு கருதியுள்ளோம்; ஆதலால் இனிநீங்கள் ஒன்றற்கும் அஞ்சவேண்டுமெதில்லை' என்று உறுதிமொழிகூறி, அவ்விண்ணவர்களுக்கு விடைகொடுத்தருளினான்.

அவ்வாறே பிறகு தேவர்களும் முனிவர்களும் ஆம்பிரவணத்தை அடைந்தார்கள். அங்கே அவர்கள் அருந்தவம்புரிந்தவர்களாய் நீலமணிபோலும் நிறத்தையுடைய செங்கண்மால் எப்பொழுது எழுந்தருளுவானோ என்று எதிர் பார்த்த வண்ணமாகவே இருந்தனர். அந்த சமயத்தில் காலநேமியும் அங்குவந்து அவர்களைப் பலவாறாகத் துன்புறுத்தத் தொடங்கினான். அதனால், மது சூதனையே மனதில் நினைத்திருந்த அந்தமாதவர்களும் வானவர்களும் தமது சமாதிரிலே குலைந்து சஞ்சல முற்றார்கள்.

அக்காலனென்ன எதிர்காலநேமி அவனென்றனக்கு வெருவி இக்காலம் யாமும் எது செய்துமென்ன இமையோர் நெங்கி அவனே தொக்கார்கள் வின் செரணம் தமக்கொர் அரணென்று சூழ்ந்த பொழுதின் மிக்காம்வனத்தின் அவர்காணும்வண்ணம் வெளிவந்து கொண்டனையால் அறவைத்த செம்பொனிற்வைப்பிலங்குபறவைக்கு வேந்தனவன்மேல் உறவைப்பொருந்தி முழையிட்டடைந்த உரவோர்கள் துன்பம் ஒழியக் கறவைக்குடங்கள் குருளைக்கிரங்குகனிவாய் விரைந்துவரலும் துறவுற்றதொண்டர் சுரர்கித்தர்கோடிதுதிசெய்து சூழ்ந்துதொழுதார்.

அவ்வேளையில் புயல்வண்ணனை புருஷோத்தமன் மிகுந்த பரபரப்போடு பகிராஜனை வாஹனமாகக்கொண்டு அந்தவனத்தின் நடுவே வந்து தோன்றினான். உருக்கிவார்த்த பொன்னைப் போல் ஒளிபொருந்தின திருமேனியையுடைய அந்தப் பெரிய திருவடியின்

மீது எம்பெருமான் எழுந்தருளி ஸேவைஸாதிப்பதைக்கண்ட உம்பரும் முனிவரும் உள்ளங்குளிர்த்து உவகையால் நிரம்பினர். உடனே எங்கும் ஆயகோஷம் முழங்க அவர்கள் அவனைச் சூழ்ந்துநிறுந்து ஸ்தோத்திரம் செய்யலாயினர். அப்பொழுது பெருமாள் அவர்களுக்கு அஞ்சலென்று அருள்புரிந்து, கன்று பசித்துநிற்கக் கறவைகள் அவற்றிற்குக் கனிவோடு பால்கரந் தூட்டுவதை ஒப்ப, இனிய வசனங்கள் கூறி அவ்விமயவரை ஜுடரோழியுமாறு தேற்றினான்.

அல்தவ்வாறான தருணத்தில் காலநேமியும் தன் அசுரர் கூட்டத்தோடு அங்குவந்து சேர்ந்தான். தேவர்கள் அவர்களோடு யுத்தம் செய்ய ஆரம்பித்தனர். ஆனாலும் அசுரர்களுடைய பராக்ரமம் அதிகமாகவே இருந்தது. அதனால் அவர்களை எதிர்த்து நிற்கமாட்டாத அமரர்கள் புண்பட்டமெய்யோடு புறங்காட்டி ஓடத்தொடங்கினார்கள்.

படர்ந்துதீயர் தாக்கலிற் பயந்து தத்தம் உயிர் பெறக்
கிடந்தகாதல் முன் செலக்கிளர்ந்த சிந்தை பின் செல
உடன்றுடன் நடர்ந்த உம்பர் ஊறுபாயும் மெய்யராம்
இடைந்து தானவர்க்கு டைந்திரைந்து திக்குமோடினார்.

அதுகண்டு சார்ங்கபாணியான திருமால் அசுரர் மீது பல சரங்களைத் தொடுத்தான். அதனால் அவர்களில் அனேகர் கரங்களற்றவர்களும், கால்முறிந்தவர்களும், காதிழந்தவர்களும், கண்டதொலைந்தவர்களும் ஆயினர்.

அம்புப்பட்டதானை நான்கில் ஆனைப்பட்டகன மெலாம்
கொம்புப்பட்டவால் பதம் துதிக்கையே குவிந்தன
வெம்புப்பட்டமன்னர் மாழ்கி வீழ்ந்ததேறில் வீழ்பரி
வம்புப்பட்டகவரி போலவாவெடுத்து வீசுமாள்.

அன்றியும் அவ்வம்புகள் பாயந்து அசுரர்களுடைய யானைப் படைகளைச் சின்னபின்னமாகத் தகர்த்தன. யுத்தங்களத்தில் எங்கு பார்த்தாலும் யானையின் தந்தங்களும், நெற்றிப்பட்டங்களும், கால்களும், வால்களும், துதிக்கைகளும் குவியல் குவியலாய்க் காணப்பட்டன. தேர்வீரர் யாவரும் தேர்த்தட்டிலே மாய்ந்து விழுந்தனர் குதிரைப்படைகளும் மாண்டு குறுகியும் குறைபுடலுமாய்

பூமியிலே கிடந்து புரண்டன. அப்பொழுது ரணத்தின் வேதனை யினால் அவைகள் அடிக்கடி வால்களை மேலே தூக்குவீசின. அது அப்போரிலே இறந்துபட்ட சுத்தவீரர்களுக்காகப் புதுமையான தொரு வெண்சாமரையிரட்டுதலைப் போல விளங்கிற்று. இன்னும் அந்த அமாக்களத்தில் அசுரர்படைகள் அடைந்த நாசத்திற்கு அளவே இல்லை. அங்கோகத்தவெள்ளம் பெருக்காறெழுத் தோடிற்று காகமும், கழுகும், நாயும், நரியும், பேயுமாகிய இவைகள் எல்லாம் பெருமகிழ்வோடு திரள்திரளாக நடந்தயிட்டன.

இவற்றையெல்லாம் கண்டிருந்த காலநேயியின்கண்கள் கனல் சொரிந்தன, அவன் அதிசிக்கிரமாக, திருத்துழாய்மாலையையணிந்த மாயவனை வஞ்சனையாகப்பின் தொடர்ந்து சண்டைசெய்ய எத்த னித்தான். அந்தச்சமயத்தில்—

நிறங்குலாயணழிகாலநீலமேகம்எழும்வந்து

இறங்குஞன் மமென்றுபுள்ளின் எந்தல் மீதுபோந்தமால்

கறங்குபோல்விரைந்துதேர்கடாய்விடாதகள்விரை

அறங்கொதித்ததென்னநெஞ்சுமுன் துபின் துரத்தினான்

வேலைபேழுமலைகளை முமேலகீழ்வாகிய

ஞாலமேழுமதலமேழுநடுநடுங்கிய திரவும்

மாலையாலை திசைபிறழ்ந்துகதிர்கள்வீதிமறியவும்

காலநேயியைத் துரத்துபடையெலங்கடிந்தனர்.

வருகாமல் கிடைக்கென வஞ்சகம்வந்துக

ஸப்தமேகங்களும் ஒன்றாய்த்திரண்டு பர்வதத்துடனே

படர்ந்து வருதலைப்போல, தேவர்களுக்கு முன்பு கருடாருடனாக

வந்து காட்சிகொடுத்த திருமால், கறங்குபோலக் கழன்று

திரியும்படி அதிவேகமாகத் தேரைச் செலுத்தி அவ்வசுரனைப்

பின்னிட்டோடுமாறு துரத்தினான். அன்றியும், தர்மதேவனையே

மனங்கொதித்தாற்போன்ற சிற்றத்தோடு, அக்காலநேயியின்மீது

அவர் பல அஸ்திரங்களைப் பரயோகித்தார். அதனால் ஸப்த ஸாகரங்

களும், மலைகளும், பதினாறு லோகங்களும் நடுநடுங்கி அதிர்தன

மலை காலையாகிற காலங்களும் திசைகளும் மாறி ஆகாசவீதியிலே

சந்திர சூரியர்களும் தடுமாற்றம் அடைந்தனர்.

இவ்வாறு மிகவும் உக்சமாக நடந்த அந்த யுத்தத்தில் அவ்

வசுரனும் அஞ்சாது, தான்வரப்ரஸாதத்தாற் பெற்றிருந்த ப்ருத்

மாஸ்திரம் முதலான படைகள் யாவையும்விடுத்து, தன் கைவரிசைகள் எல்லாவற்றையும் காட்டினான். 'அதனைக்கண்ட சக்ரபாணி தனது திருக்கைகளால் திருவாழியாழ்வாணை அரைநொடிப்பொழுதில் ஆயிரம்முறை வலமாகச் சுழற்றி அவன்மேல் ஏயினான். நிசாசரங்களாகிய இருளைத் தொலைப்பதற்கு ஊழித்தீயுடன் தோன்றிய ஓர் உதய பாதுவை ஒத்த அந்தநேமியும் உடனே காலநேமியின் சிரத்தினைத் துணித்தது. அதனால் மிகவும் பருத்துக் கொழுத்தருந்த அவனுடைய சரீரம் சடக்கென்று கீழேவிழுந்தது. அப்பொழுது அது ப்ரசண்ட மாருதத்தின் வேகத்தினால் தள்ளுண்டபெரியதொரு நீலமலை அறைபட்ட சிகரத்தோடும் அடியற்று நிலத்திலே சாய்ந்ததுபோல்தோன்றிற்று. ஆனாலும் கணக்கில்லாத அசுரர்களைக் காய்ந்து கொன்ற அந்தநேமி அக்காலநேமியின் உடல்வன்மையாற்கல்லென்று தெரித்தது. ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! அக்கொடியோனுடைய தவ வலிமையை என்னென்று கூறுவது? அது நிற்க.

எவ்வாற்றானும் அவன். இறந்துபட்டதை யெண்ணி அமரரும் முனிவரும் ஆனந்தபரவசராயினா. தேவர்களும், சித்தர்களும், கந்தர்வர்களும், சாரணர்களும் தங்கள் துன்பந்துடைத்த எம்பெருமானைத் திருவடிதொழுது ஸ்தோத்திரம் செய்தார்கள். அந்தரம் அழகனும் அவ்வனத்தை நீங்கி எப்பொழுதும்போலத் தன்அஷ்டாங்கவிமானத்திற்கு எழுந்தருளலானான். இமையவரும் தங்கள் தங்கள் இருப்பிடம் ஏகினார்கள்.

திருமாலினுடைய நேமி தெரித்துவிழ்ந்த காரணத்தால் அந்த இடத்திலுண்டான தீர்த்தமும்சக்ரதீர்த்தமென்று வழங்கப்படுகிறது. சக்ரபாணியான பூமந்நாராயணன் அந்தஸ்தலத்திலும் நித்யவாஸம் செய்கிறான். ஆதலால் அங்குவாழ்பவர்களுக்குக் கருதியனவெல்லாம் கைகூடுமென்று சொல்லப்படுகிறது. ப்ருகுமஹரிஷி முதலான பெரியோர்கள் அநேகர் அங்குள்ள பெருமானை ஆராதித்துப் பெருமையுற்றனர். அந்தச் சக்ரதீர்த்தத்தை தரிசித்தமாதரத்திலே சகல பாதகங்களும் தொலைகின்றன. அதில் ஸ்நானம் செய்வதன்பலனைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? தினந்தோறும் அதில் 'நீராடுவோர்' தீவினைகள் யாவும் தீர்ந்து விஷ்ணுபக்தர்களாய் விளங்குவார்கள். ஆடிமுதலான நான்கு மாதங்களிலும் அதில் முழுகுபவர்கள் அளவில்லாத அச்வமேதம்செய்த பலனை அடைவர். மாசிமகமும், த்வாதசியும், சக்ர

வாரமும் ஆகிய தினங்களில் அதில் தீர்த்தமாடுதல் மிகவும் விசேஷமாகும்” என்று இந்தவிதமான அந்தக்ஷேத்ர மான்மியத்தை வியாச பகவான் விரிவாகச் சொல்லிமுடித்தார்.

புலஸ்தியருக்குப் புதல்வனையளித்தல்.

பின்பு செளனகாதியர் வியாசமேநோக்கி, “பரமகாருணிகரான ஓஸ்வாமியே! தேவரீர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய ஸ்தலவைபவத்தினால் அடியோங்கள் ஸந்துஷ்டரானோம்; இப்பொழுது மதுரையின் வடகிழக்கிலுள்ள தீர்த்தத்தின் மஹாதீர்த்தத்தைத் தெரிவிக்க வேண்டுகிறோம்:” என்று வினயமாக விண்ணப்பஞ் செய்தனர். அவ்வாறே வ்யாஸரும் சொல்லத் தொடங்கினார்.

“யானைமலையின் விசேஷத்தையும் அங்கு நரலிம்ஹரூபமாய் எழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமானையும் பற்றி முன்னர் யாழ்முனிவராகிய நாரதர் எனக்குச் சொன்னதை உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். அலைகளுடன்கூடி ஆரவாரமுடையதாய், பொன்கொழித்தோடும் புண்ய தீர்த்தமான, வைகையாற்றின் வடகரையிலிருந்து இருகப்பிடுதூர எல்லையில் வாரணத்திரி யென்றொருமலையுண்டு. அது பூநீகூடலழகப் பெருமானுடைய திருக்கோயிலுக்கு ஓர் அரையோஜனையளவு அப்பாலுள்ளதாகும்;—

தாவுஞ்சிறையளிபம்பியதளபந்தியுநறுமென்
பூவும்குளிர்நிழலும்பயில்புள்ளுங்குடிகொள்ளும்
காவுந்தவழ்சிறுதென்றலும்கனிப்பாழையும்சினத்தே
மாவும்பலவினமும் பலவனமும் பொலிவனவே

பலசாகைகளோடும் பணைத்தோங்கிவளர்ந்து, மாதூர்யமான பலவர்க்குங்கள் நிறைந்த மாவும், பலாவும் முதலான மாங்களடர்ந்து நெருங்கிய அடவிகள் அநேகம் அங்கே உள்ளன. கொடிகளும் செடிகளும் நிறைந்தனவாய்க் குளிர்த்தநிழலைச் செய்கின்ற பூஞ்சோலைகள் பல இடையிடையே அமைந்து அவ்வனத்தை அலங்கரிக்கின்றன. அந்தப்ரதேசங்களில் பக்ஷிஜாலங்கள் உத்ஸாஹமாய்ப் பறந்துவிளையாடுவதும், வரிசைவரிசையாய்ச்சூழ்ந்த வண்டினங்கள் தமதுமெல்லிய சிறகுகளால் இனியழையை எழுப்பி ரீங்காரம்செய்வதும், இளந்

தென்றற்காற்று மிகவும் மிருதுவாகவீசி இன்பமளிப்பதும், தேனெழுசூகின்ற புஷ்பங்கள் திவ்யகந்தத்தோடு பரிமளிப்பதும், ஆகிய வற்றைப் பார்ப்பவர்களுடைய மனமுங்கண்ணும் பரவசமாகுமென்பதில் ஐயமேயில்லை. அதுமட்டுமன்று. அங்குள்ளமாக்களைக்களில் குரங்குகள் கூட்டங்கூட்டமாய்த் தாவிக்குதித்தலால் கமுகங்குலையும் கதலிக்குலையும் குலைந்து நாலாபக்கங்களிலும் சிதறிவிழுகின்றன. அங்ஙனம் தாவிய கடுவன்கள், மரக்கொம்புகளிலுள்ள தேனிறுல்களைப்பற்றி மந்திகளின் வாயில் மதுவைப்பிழிந்து அன்போடு உண்பிக்கும் அருஞ்செயல் மிகுதியும் ஈயப்பைத் தருவதாகும். இன்னும் அம்மலைச்சார்பில் அருவிகள் ஆரங்களையுருட்டிக் கல்லென்னும் ஒலியோடு தரைகிழிய விழுந்து ஓடிவருகின்றன. அவற்றில் அருந்தவர்க்குரிய மங்கையரனைவரும் புன்வண்ணையாடிப் பொழுதுபோக்குவார்கள்.

இவ்வாறான வளங்களை யுடைய அக்குன்றின் ஒருசார் உபவனத்தில் ஓர் அழகிய பூம்பொய்கையுள்ளது. ரோமசரென்னும் மஹரிஷியின் ஆசிரமம் அதன்கரையருகாக அமைந்துள்ளங்கும். அவ்விடத்திற் தவம்புரிகின்ற அவர் தம் யோகமுதிர்ச்சியால் அம்மலையின் த்வாரத்தில் நரவிம்ஹமூர்த்தியான நாராயணனை ப்ரத்யக்ஷிகரித்தார். அப்போது தேவர்கள் ஆசீர்வசனங்களைப் புகன்று பூமாரி பொழிந்தனர். கலைச்சொரிகின்ற கண்ணினைகளோடு ஏரிவீசுகின்ற திருமேனியையுடைய அந்த நரவிம்ஹத்தின் தோற்றம் கண்டவர்களை நடுநடுங்கச் செய்தது.

பூர்வம், அமரர்களெல்லாம் அசுரரை அடிதொழுமாறு ஆணைசெலுத்திக் கொடுமைபுரிந்து, தன்னுடைய புத்திரான ப்ரஹ்மாதனைப் பலவிதத்தில் ஹிம்லித்த ஹிரண்யாக்ஷரனுடைய உடலத்தை இருபிளவாக வகிர்ந்து பொகட்டதனும் அந்தவிம்ஹத்தின் கோபம் சிறிதும் தணியாமல் மூன்றுலகத்தையும் த்வம்சம்செய்ய முண்டது போலத் தோன்றிற்று. ப்ரஹ்மா இந்திரன் முதலான தேவர்களெல்லாம் அதுகண்டு பெரிதும் அச்சமுற்று அரசனிடம் சென்று முறையிட்டனர். அவனும் அவர்களுடைய வேண்டுகோளுக்கிணங்கி மறைத்தேவர்களின் உதவியுங்கொண்டு தான் ஒருபெரிய சிம்புட்பறவையாக உருவெடுத்த அந்தநரவிம்ஹத்தை நாசம்செய்ய நினைத்தான். உடனே, நான்முகன் தலையாகவும், இராவியும் மதியும் இருவிழிகளாகவும், திசை காவலர்கள் கால்களாகவும் அமைய, தான் உயிர்நிலையாக

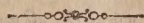
நின்று அவன் ஒருபெரிய சரபத்தை உண்டாக்கினான். அப்பொழுது நரவிம்ஹம் அளவுசுடந்த சீற்றத்தோடு அதனையெதிர்த்து அதிசீக் கிரத்தில் தனதுநகங்களால் கிழித்துக்கொன்றது. அதனால் அந்தச் சரபம் அலறிக்கொண்டு கீழேவிழுந்த சப்தம் இடிமுழக்கம்போல் எல்லாத்திசைகளிலும் செல்ல, உலகமெல்லாம் நிலைகுலைந்தன. உடனே வானவர் ஒளியுமிடந்தேடி உயிர்பிழைக்கக்கருதினர். ஆனால் ப்ரஹ்மாதாழ்வானுடைய 'ப்ரார்த்தனைக்கிசைந்து பூமீந்நாராயணனும் சினந்தணிந் தருள்புரிந்தான். 'அவ்வண்ணமே அவன் சாந்த மூர்த்தியாகிப் பின்பு அந்தயானைமலையின் ஒருகுசையிலே யோகநர விம்ஹனாக எழுந்தருளுவானாயினன். அதுநிற்க.

புலஸ்திய முனிவர் புதல்வனைப்பெறவேண்டி அளவிறந்த பக்தியோடு ஹஸ்திகிரியில் அச்சதனை ஆரதித்துவந்தார். 'அஷ்டாங்கவிமானத்தில் அமர்ந்தருளும் பூர்வசுந்தரராஜன், அவருடைய தபோமஹிமையால் அவ்விடத்தில் அவருக்குப் ப்ரஸந்நானை. உடனே ஸர்வ வ்யாபியாயுள்ள அவனைப் புலஸ்தியர்புகழ்ந்து ஸ்தோத்தரம் செய்தார். அதனால் திருவுள்ளமுடவந்த அழகன் முனிவர் விரும்பியதை மொழியமாறு கட்டளையிட்டான். அவர் தான் வேண்டியது புத்திரப்பேற்றென்று விடையளித்தார். 'அவ்வண்ணமே அருக' என்று அருள்புரிந்து, எம்பெருமான் பின்னும் அவரை நோக்கி, 'ஓ முனிவனே! உன்னுடைய அருந்தவத்தின் பெரும்பேறாக நாம் உனக்குக் காட்சியளித்தோம்; விச்ரவன் என்னும் உத்தமமான புத்திர னொருவனை நீ விரைவினில் பெறுகலை; யோகத்தினாலும், ஞானத்தினாலும், கல்வியினாலும், கருணை முதலிய நற்குணங்களாலும் அவன் உன்னைப்போலவே உயர்ந்து விளங்குவான்.' என்று சொல்லி விட்டு மறைந்தனன்.

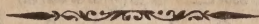
இவ்வாறு நிகழ்ந்ததைப் புலஸ்தியர் தன் தர்ம பத்தினியிடம் கெரிவிக்க, பதிவிரதையான அவளும் போர உகந்து எப்பொழுதும் போலத் தன் பர்த்தாவையே தெய்வமாகக் கருதி அவர் பணிவிடைகளைச் செய்து ந்தாள். அவ்வாறுகச் சிலநாட்கள் சென்றபிறகு, அவள் தம் குலத்தைவாழ்விக்கும் குமரனொருவனைப் பெற்றெடுத்தாள். அக் குழந்தையும் அழகமைந்து நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்துவருவதைக் கண்ட புலஸ்தியர் தான் சித்திபெறுதற்பொருட்டு மேருகிரியின் சாரலை மேவினர். அவ்விடத்

தில் அவர் மாயவனையே மனதில்நினைத்து அன்புடன் வழிபட்டு அழிவில்லாத வீட்டின்பம்டைந்தார்.

முன்னாலில் நாரதமுனிவர் எனக்கு உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோலுணர்த்திய இந்தப் புண்ணிய கதையை வைகாசிமாஸம் கக்லபக்ஷத்வாதசியில் வாசித்தவர்களும் வாசிக்கக்கேட்டவர்களும் கர்மபந்தத்தினின்றும் நீங்கி மோக்ஷமடையக் கடவர். நாரலிம்ஹமென்னும் அந்த மலையின் பெருமையைப் பேசுபவர்கள் கல்பாந்த காலம் ப்ரஹ்மலோகத்திலிருந்து பின் முத்தியும் பெறுவார்கள்:” என்று சொல்லி முடித்து, வ்யாஸர் அவர்கள் மீண்டும் கேட்க விரும்புவது யாதென்று வினவினார்.

அம்பரீஷனுக்கு அருள்புரிதல்.

அங்ஙனம் வினாவப்பட்ட செளனகாதி மஹரிஷிகள் வேதவ்யாசரைப் பார்த்து, “ஓ முனிவர்கள்நாயகமே! விஷயாநுபவத்தின் வெம்மையால் வெதும்புகின்ற அடியோங்கள் தேவரீருடைய சுருணையாகிய தண்ணிய நீரினால் தாபந்திருமாறு, அந்தப் பரமபுருஷனுடைய புண்ணிய சரிதத்தையே மேலுங்கேட்க ஆர்வமுடையவர்களாகிறோம்” என்று தெரிவிக்க, அந்த ரிஷிசிரோஷ்டரும் பின்வருமாறு பேசுவாராயினர்.

“முகாலத்தில் பரம வைஷ்ணவனும் பாகவதோத்தமனுமான அம்பரீஷனென்னும் அரசனொருவ னிருந்தான். அவன் தன்னுயிர் போல மன்னுயிர்ப்புரந்து, உலகமுழுதும் தர்மநெறி தவறாமற் பாதுகாத்தற்பொருட்டு, கடல்குழந்த நிலப்பரப்பெல்லாம் கடந்து அப்பாற் செல்லவும் நினைத்துத் தென்திசைநோக்கிப் புறப்பட்டான். சதுரங்கபலத்தோடும் கூடிய சைநியம் சமுத்ரம்போலத் தன்னைப் புடைசூழ்ந்துவரத் தேரை நடத்திச்சென்று, அவன் தென் தேசத்திற்கு ஒரு சிரோபூஷணமாகத் திகழ்கின்ற பாண்டியநாட்டில் தெக்ஷிணமதுரையைக் கண்ணுற்றான்.

சந்த்ரகுலத்திலுதித்த சக்ரவர்த்திகளாற் பரிபாலிக்கப்பட்டு வருகிற அந்த மதுரைமாநகரம் அழகினால் இணையற்றது. அந் நகரியைச் சுற்றிலும் அகழும் மதிலும் அரண்களா யமைந்துள்ளன. இடை

விடா தடுக்கிச் சேர்க்கப்பட்ட கல் வரிசைகளோடு பொருந்தின கரைகளையுடைய அந்த அகழி ஆழமும் அகலமுமுடையதாய் அணுகுவோரை அச்சுறுத்துகின்றது. அதனுட்புறத்தில் அதியுன்னதமாய் வளர்ந்த பொன்மயமான புரிசைகள் சக்ரவாளிகிரியை ஒப்பத்தோன்றுகின்றன. முத்துக்களாலும் ரத்தனங்களாலும் இழைத்து ஒளி வீசுகின்ற கபாடங்களையுடைய வாசல்களில் கோபுரங்கள் ஆகாசத்தை அளாவி யுயர்ந்து அதிசயத்தை விளைப்பனவாகும்.

அவ்வாசல்களைக் கடந்து அப்புறம்சென்றால், சதுக்கங்களும், சந்திகளும், கடைவீதிகளும், நாடகவரங்கமும், விளையாடிடங்களும், செய்குன்றுகளும், இளமரக்காக்களும் வெள்ளிடைகளாக எங்கணும் விளங்கி இன்பமளிக்கும். துகிற் கொடிகளாலும் தோரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட வீதிகள் யாவும் விசாலமாய்த் தோன்றும். ரதமும், கஜமும், துரகமும், பதாதியும் எப்பொழுதும் இடைவிடாமல் நெருங்குகின்ற அந்த நீண்ட தெருக்களில் இந்திரனோடும் குபேரனோடும் இணையிட்டுச் சொல்லுதற்குரிய செல்வக்குமார் பலரும் சிவிகையாதிய வாகனமூர்ந்து செல்லுவார்கள். மது வொழுகுகின்ற மலர்களால் தொடுத்த கோதையையணிந்த மாதர்க ளநேகர் கூட்டம் கூட்டமாய்ப் போய்க்கொண்டிருப்பார்கள். தெருக்களின் இரு பக்கத்தும், விசித்திரமான வேலைப்பாடுள்ள மண்டபங்களும் கோபுரங்களும் சிற்பமுறையிற் பொற்புற அமைந்து அற்புதமான காட்சியையளிக்கும். நானு தேசங்களினின்றும் இறக்குமதியான பல பண்டங்களாலும் குறைவற நிறைந்துள்ள கடைவீதிகளின் வளத்தைக் கணித்தறியவியலாது.

மாடங்களிலும் மாளிகைகளிலுமுள்ள மேனிலைகள்தோறும் மைந்தரும் மகளிரும் அன்புடனமர்ந்து சிருங்காரமாகக் காலங்கழிப்பார்கள். அரம்பையையொத்த அழகிய மாதர்களுடைய ஆடலும் பாடலும் ஆடவர்களுக்கு அகமகிழ்ச்சி செய்யும். குழலும், யாழும், குடமுழாவும் முதலான இசைக்கருவிகளோடு பொருந்தி எழுகின்ற மங்கலகீதங்கள் அவ்வூரில் எங்கணும் முழங்கும்.

கமுகு, வாழை, தென்னை முதலான வருஷங்களடர்ந்த தோப்பும், தூரவும் நகரத்தைச்சூழ நார்புறமும் அமைந்துள்ளன. தாமரை, கல்ஹாரம், நீலோத்பலம் ஆகிய நீர்ப்பூக்கள் மலர்ந்து வாஸனை வீசுகின்ற வாளிகளிலும், கூபங்களிலும், கேணிகளிலும், அன்னம், மயில், கபோதம், பூவை முதலான புள்ளினங்கள் துள்ளிவிளையாடும்.

வேதவேதாங்கங்களைக் கரைகண்டவர்களாய் அந்தணர் மனைதொறும் அருமறை ஒலிக்கும். நியாயம், தாக்கம், வேதாந்தம், மீடாமச்சை முதலான சாஸ்திரங்களில் நிபுணர்களாகிய அவர்கள் வாக்யார்த்த விசாரம்செய்து சந்தோஷிப்பார்கள். அவர்கள் மகரகூண்டலமும், கேசூரமும், மணிக்கடகமும், பொற்பவித்திரமும் முதலான திவ்யா பரண பூஷிதர்களாய் விளங்குவார்கள்; க்ருஹஸ்தாச்சரமத்தில் நின்று, நல்லொழுக்கத்தைக் கைக்கொண்டு, ஒளபர்சனம் அக்னிஹோதரம் முதலான கர்மாக்களைச் சரிவர அனுஷ்டிப்பார்கள்; வாஜபேயம், அசுவமேதம், பெளண்டரீகம் முதலான யாகங்களையும் செய்வார்கள். இன்னும் அவர்கள், தயை சாந்தம் முதலான நற்குணங்களுக்கு உறை விடமாய் தானம் முதலாயின செய்வதில் தமக்கு நிகரில்லாத தார்மிகர்களாய் எல்லாராலும் புகழ்ந்து போற்றப்படுகிறார்கள். அங்குள்ள அரசர்களனைவரும் வில் தொழிலும் மல் தொழிலும் நன்கு பயின்றவர்கள். அவர்கள் வீரம்மிசுந்த வெற்றியாளர்களாகையால் தங்கள் நகரத்திற்கு வேற்றரசரால் விளையும் தீமை சிறிதுமின்றிப் பாதுகாக்கும் ஆற்றலுடையவர்கள்.

இவ்வாறு ஒவ்வொரு வருணத்தாரும் தத்தமக்குரிய தொழில்களைச் செவ்வனே இயற்றிச் சீரும் சிறப்புமெய்தி வாழ்ந்துவருகிற அந்த மதுரைமா நகரத்தின் வளங்களை யெல்லாம் கண்ணாரக் கண்டுகளித்த அம்பரீஷனென்னும் அவ் வரசர்பெருமான் பெரிதும் வியப்புற்றவனானான். அப்பால் அவன் அந்த நகரியை உத்தரமதுரைக்குச் சமானமான உயர்வுடையதென்று பாராட்டி மற்றும் சிறிதுதூரம் சென்றான். அவ்வளவில் அங்குள்ள அஷ்டாங்கவிமானம் அவன் கண்ணுக்குத் தோன்றிற்று.

அந்தவிமானம் மிகவும் உத்க்ருஷ்டமான த்ரவ்யங்களாலாகிய திருப்பணிகளையுடையது; ஸ்ரீவைகுண்டமே பூலோகத்தில் வந்து தங்கினதுபோலச் சிறந்து விளங்குமாறு தெய்வத்தச்சுனால் இயற்றப்பட்டது. குமுதன் முதலான சாரதர்களும், சண்டன் முதலான துவாரபாலர்களும், சேனாநாயகர் முதலான பாகவதோத்தமர்களும் அதன் பாதுகாவலில் அமர்ந்துள்ளனர். அவ்விமானத்தைச் சுற்றிலும் ப்ராகாரங்களும் வாசல்களும் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. அவ்வாசல்கள்தோறும் ப்ரஹ்மேந்திராதி தேவர்களும், அஷ்டதிக்கபாலர்களும் நிக்யசூரிகளும் முதலாயினர் எப்பொழுதும் குழுமி நிறைந்திருப்பதையும் அவ்வரசன் கண்டான்.

அவைகளையெல்லாம் பார்த்தானபிறகு, அம்பரீஷன் அந்தவிமானத்தினுள்ளே எழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமானைவித்து இன்பவெள்ளத்தில் மூழ்கினான். தன்னுடைய வடிவழகினால் யாவரையும் ஈடுபடுத்தும் அந்த சுந்தரராஜன் ஸ்ரீபூமிநீளாஸமேதனாயிருந்து அரசுசனுக்கு அதுக்கரஹம் புரிந்தான்.

அவ்வாறு அருள்சுரந்த மாயவனை அரசன் மனமார வாழ்த்தி, அவனுடைய திருவடிகளில் தெண்டன் ஸமர்ப்பித்தான். அவனுடைய திவ்ய செளந்தர்யத்தைக் கண்டு திகைத்துப் புளகாங்கிதங்கொண்டு, அவ்வழகைப் பருகுவான்போன்று தன்கண்களால் நோக்கியவண்ணமாக நெடுநேரம் நின்றான். புருஷகுத்தத்தினால் அவனைப் புகழ்ந்து, பக்திபுரஸ்ஸரமாகப் பலதடவை பரதக்ஷிணஞ் செய்தான். ஆடிப்பாடி அவனை அலற்றிப்பலவகையான அவஸ்தைகளை யடைந்தான். மீண்டும் அவன் ஒருவாறு சித்தந்தெளிந்து பெருமானை நோக்கிப் பின்வருமாறு சொல்லித் துதித்தான்.—

தோற்றியொடுங்குமுடற்றுன்பப்பெருநோயை
மாற்றவலியின்றிமனந்தான் மிகவெருவிச்
சாற்றரியினினைச்சரண்புகலாய்வந்தடைந்தேன்
ஆற்றமெலிந்தேன் அவந்தேன் அருட்கடலே.

பொன்னிறையுந்தாமரைமென்போதனையின்னடிபை
உன்னியதோர்மாத் திரையேகூற்றினையும் ஓட்டிவிட்டேன்
என்னிறையே என்றுமுனைத்திவழிபட்டிடின்
சன்னிதியில்வையும தவமெனக்குநல்காயே.

ஐயாவழிவழியின் அம்பொன் அடித்தொண்டர்களாய்
மெய்யானமுத்தர்களாய் நித்தராயவீட்டின்பிற
யொய்யாதசெல்வமுற்றபுண்ணியரிற்சேர்ப்பதெந்நாள்
எய்யாதயானுமுனக்கேவல்செய்வதெந்நாளோ.

‘என்னுடைய உள்ளத்தைக் கொள்ளுகொண்ட உத்தமபுருஷரே! ஸ்ரீதேவிக்கு வல்லபரான ஓஸ்வாமியே! களைகணற்றார்க்கு உதவிபுரியும் கருணைக்கடலாயுள்ளவரே! தோற்றமும் ஒடுக்கமும் உடைய இந்த உடற்பொறையின் வேதனையால் நான் மிகவும் இளைத்துவருந்துகின்றேன். அதனால் தேவரீருடைய திருவடிப்போதுகளைத் தஞ்சமாகப்பற்றிய யான் காலனாத்துயரைக் கடிந்தவனானேன். ஆகையால் அடியேன் எக்காலத்தும் தேவரீருடைய ஸந்நிதியில் வையும் தவமுடையனாகுமாறு க்ருபைபுரியவேண்டும். அன்றியும் வழிவழியாக

அடியோங்கார் தேவரீருக்குத் திருவடித் தொண்டர்களாய் இருந்து நிகழ் முக்தர்களாகுமாறு ஆட்கொண்டருளவேண்டும்;" என்று அம்பரீஷ மஹாராஜன் அளவுகடந்த அன்போடு எம்பெருமானைப் பன்முறை இரந்து வேண்டிக்கொண்டான்.

அவ்வாறே அவ்வரசர்பெருமான் ஒரு நாளாயிர வருஷமாவும் அங்கிருந்து தவஞ்செய்தான். துவாபரயுகத்தின் அந்திமகாலம் நெருங்கியது. அப்பொழுது துவாமலை யணிந்த ஸ்ரீ சுந்தரராஜப் பெருமான் அவன் முன்பு தோன்றி, 'ஹீரோதிநிரஸனசீலனான ஓ வேந்தர்வேந்தே! நீ எமக்கு அன்புடன் செய்த கைங்கர்யங்களால் அளவில்லாத சந்தோஷமடைந்தோம்; இம் மதுரைக்கு மிகவும் சமீபதேசத்தில் ஹஸ்திகிரியென்று ஒரு மலையுள்ளது; அங்விடத்தில் கோயில்கொண்டு நரலிம்ஹரூபியாய் ஸைவைஸாதிகின்ற நம்மை நீ நாஸ்தோறும் ஆராதிப்பாயாக; அதன்பொருட்டு இப்பொழுதே நீ அவ்வரையை நோக்கிப் புறப்படு; அங்கே சில காலம் யோகநிஷ்டையிலிருந்து சிக்கரத்தில் மோகூத்தையும் அடைவாய்:' என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினான்.

அவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடனே அம்பரீஷனுக்கு அசமகிழ்ச்சியும் முகமலர்ச்சியும் உண்டாயின. அவன் பெருமானைப் பணிந்து விடைகொண்டு யானைமலையைச் சென்றடைந்தான். அடைந்தவன் அங்குள்ள ரோமசருடைய ஆசிரமத்தில் ஞான சமாதியிலிருந்து நாட்கள் சிலவற்றைக் கழித்தான். கூடலழகப் பெருமாள் கூறிய ஹிதவசனங்கள் அவன் நெஞ்சில் எப்பொழுதும் குடிக்கொண்டிருந்தன.

இங்ஙனம் அரசன் எம்பெருமானுடைய திருவடிகளையே எண்ணியவண்ணமாய் ஸமாதியிலிருக்கையில், ரோமசர்பொருட்டு யானைமலையில் நரலிம்ஹமாய் எழுந்தருளியுள்ள நாராயணன் அவனுக்குப் ப்ரஸந்ரூய்ப் பாமபதமளித்தான். அதனால் அவன் பாஞ்சபௌதிசமான சரீரத்தை இவ் வுலகத்திலே கழித்துப் பொகட்டு, அமரர்கட்கும் அடைதற்கரிதான உயர்ந்த உலகத்தில் நிரதிசய ஆனந்தம் அநுபவிக்கலானான். இக்கதை பூர்வம் ஸாரஸ்வதக்ஷேத்ரத்தில் நாரத மஹரிஷியால் எனக்கு நவிலப்பெற்றதாகும்.

அந்த யானைமலையில் ஆளரியாயுள்ள அச்சத்தனே முன்பு ஸனகர் முதலான முனிவர்களுக்கு முத்தியை நல்கினான். அன்றியும் அந்நேரோமசமுனிவருக்கு அருள்காரந்து அவருடைய பிறவித் துயரை மாற்றினான் அம் மலையினருகே அவர் யோகநிஷ்டையில் அமர்ந்திருந்த காலத்தில் எம்பெருமான் அவருடைய கண்களுக்கு எதிர்ப்பட்டான். உடனே அவர் அவனைப் பலவாறாகப் புகழ்ந்து நமஸ்கரித்துத் தனக்கு அழிவில்லாத ஆயுளை அளிக்குமாறு வேண்டினார். அவனும் அவ்வாறே முனிவருக்கு அநுக்ரஹித்தான். அதனால் அவர், ஒருபதினாயிரம் சுற்பமளவும் உயிர் பெற்றிருப்பவர்களான பல ப்ரஹ்மாக்களினுடைய ஜீவியகாலத்தைப் பெற்று, அன்பும் அறிவும் நிறைந்து பின்பு வீட்டுலகத்தில் இறுதியில்லாத இன்பவாழ்க்கையும் எய்துதற்குரியாரான்:” என்று வ்யாஸர் சொல்லிமுடித்தார்.

ஊர்வசி சரபநீங்குதல்.

சௌனகாதி முனிவர்கள் மறுமுறையும் வ்யாஸரை நோக்கி, “பராசர புத்ரரான ஓ முனிசிரேஷ்டரே! ஸகல சாஸ்தாங்கனையும் ஒதியுணர்ந்த உத்தம புருஷரே! உமது உபதேசமொழிகளால் யாங்கள் அறியவேண்டுமெனவெல்லாம் அறிந்தோம்; உமது திருவாக் காகிய அமிர்தத்தைத் தெவிட்டுமாறு உட்கொண்டும் எமது விடாய் தணிந்திலது; மேலும் மேலும் உம்மை வினாவியறியும் வேட்கையும் மிகுகின்றது; ஆதலால் ஓ ஸ்வரமியே! வேகவதிக்கரையில் விச்வகர்மாவினால் நிர்மிதமான அந்த விமானத்திலுள்ள வ்யூகசுந் தரணை வழிபட்டுய்ந்தவர் இன்னும் எவரேனு முளரோ? அன்றியும் அங்கு நிகழ்ந்த அதிசயம் ஏதேனுமுளதோ? அவற்றை எமக்கு அருளிச்செய்யவேண்டும்:” என்று விஜ்ஞாபித்தனர். வேதவ்யாஸரும் அவ்வாறே விளம்புவதானார்.

கலியுகத்தின் முற்குருனகாலத்தில் சுந்தராகுலத்தோன்ற லான சக்ரவர்த்தி யொருவனிருந்தான். புருரவனென்பது அவன் பெயர். அவன்,—

ஒலிகெழும்பரவைகுழுலகமொருகுடைநிழலில்

உலகனைத்தையும்ணைத்துக்

கலிகடிந்தருள்வழிநடாத்துசெங்கோலினான்

கருதலர்களுறிவேலினான்

மலிபெரும்புகழ்திசைபரப்பினான்மனுநெறி

வரப்பினுன்மதிநிரப்பிப்

பொலிவுறும்கலையினான்மதனையும்வென்றதொரு

பொற்பினுன்புயவெற்பினான்.

அந்தப் புருரவனென்னும் புரவலன் உலகமனைத்தையும் ஒரு குடைக்கீழாண்டனன். அவன் கவிதோஷத்தைக் கடிந்து தன் அருளின்வழியே ஆணைசெலுத்திவந்தான். அவனுடைய ஆளுகையில் விரோதிகளால் விளையுந் திமைகளின்றிக் குடிகள் அச்சமற்று வாழ்ந்தனர். அவனை கல்விக்கடலை நிலைகண்டுணர்ந்து மனுநெறி வழுவாது மன்னுயிரோம்பினமையால், அவனுடைய புகழ்பூமண்டலமுழுதும் பரவிற்று. மலைபோலப் பருத்து வலிமை பொருந்தின தோள்களையுடைய அவன் காமனிலுஞ் சிறந்த கட்டமுகுவாய்ந்து விளங்கினன்.

அத்தகைய அரசர்பெருமான் ஒருகாலத்து ஊர்வசியின் பொருட்டுத் தன்னிடத்துண்டான காமமயக்கத்தால் கருத்தழிந்தவனாகி அவருடன் கலவியிலேயே காலத்தைக் கழித்தான் அவரும் அவனிடத்துக் கரைபுரண்டெழுந்த காதலுடையவளாயிருந்தாள். அதனால் இருவரும் இணைபிரியாமல் இன்பநுகர்ந்தும் அவர்களுடைய ஆசை அடங்காமல் மேன்மேல் அதிகரித்துக் கொண்டிவந்தது:” என்று இவ்வளவும் வ்யாஸர் சொல்லக்கேட்ட அளவிலே செளனகர் முதலான மஹரிஷிகள் அவரை நோக்கி, “தெய்வ மங்கையாகிய ஊர்வசி இவ்வுலகின்கண் புருரவ மன்னனோடு பொருந்திப் போக நுகர்தற்குக் காரணம் யாது?” என்று வினவ, முனிவரும் அவ்வரலாற்றை ஆராய்ந்து பின்வருமாறு பேசலுற்றார்.

“ஒரு காலவிசேஷத்தில் தேவலோகத்திலே அமரர்களை வரும் ஒருசேரக் குழுமியிருந்தனர். அப்போது துந்துபி முதலான வாத்யங்களின் முழக்கம் சமுத்ரகோஷம்போல எல்லா விடங்களிலும் ஒலித்தது. கந்தர்வர்களும் வித்யாதாரர்களும் செவி

களுக்கு நல்ல அமுதப்போன்ற கீதங்களைப் பாகுபடுகின்ற திங்குர லினால் பாடி யாவரையும் மகிழ்வித்தனர். அரம்பையும் மற்றைத் தேவமாதர்களும் அங்கு நர்த்தனம் புரிந்தார்கள். மேனகையும் திலோத்தமையும் நிலாக்கற்றைகளை யொத்த வெண்சாமரை வீசினர். திவ்யமாய் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஆசனத்தின்மீது வாசவன் இத்துணை விமரிசையுடன் வீற்றிருந்தருளினான். முல்லையரும் பேய்க்கும் முறுவலையுடைய ஐராணியும் அவனருகே அமர்ந்திருந்தனர்.

இருந்தகாலையினிறைந்தவேத்தவையிடையினை முலையிறுமாப்பத் திருந்துநாபுரச்சில்லொலிகல்லெனத் திகழுமேகையார்ப்ப வருந்தும்மெல்லிடைவல்லியினொல்கிடவளைக்கரம்புடைவீசி விருந்தவான வர்க்கூட்டியபேரெழில்மின்னுவிட்டெறித்தோங்க,

விடந்ததும்பிடவாளெனக்கணையெனவேலெனப்பாலுடே
கிடந்தநீலமாமலெனப்பரந்தினைக்கெண்டைகளெனத்தூள்ளிக்
கடந்துவார்குழைக்கடைகிழித்தாடவர்கருத்தையும்பறித்தோடி
கடந்துமிண்டகண்இரண்டுமேஅநங்கவேள்நடத்தியதுதென்ன,

வடிவின்மேற்புனைசெயற்கையாலிபற்கையாம்வனப்பினுன்மதிப்பின்றிப்
பிடியிலோதிமப்பெடைமெனமிளிருமோர்பெருமிதநடையாளாய்
அடியில்பாவரும்வீழ்வபோல்மயல்கொளஅரும்புபுன்னகையாளாய்க்
கொடிசுவாமின்படர்ந்தபோலுருவகிருமுகினைவ்வேலை.

அவ்வமயம், அன்னப்பெடையின் அழகிய நடையுடன் மின்னற்கொடியொன்று அடிபெயர்ந்து வந்தாலொப்ப ஊர்வசி அங்கு வந்து தோன்றினான். தன் வளைபொருந்திய கைகளை இருபுறமும் வீசி அவள் நடந்தவருகையில், நாபுரங்களும் மேகலாபரணமும் கலகலலென்று சப்தித்தன. தோற்றப் பொலிவினால் ஒருபொருளை உவமித்துச் சொல்லுதற்கரிய அவளுடைய ஸ்தனங்களிரண்டும், வல்லிபோல் துவளும் அவளது மெல்லிய இடைக்கு வருத்தத்தைச் செய்தன. காதலவும் நீண்ட அவள் கண்ணினைகள், அநங்கவேள் நடத்திய தூதரைப்போல ஆடவருடைய கருத்தையும் பறித்தோடின. அன்றியும் அவை, விஷந்ததும்பிய வாளும் வேலும் வாளியுமென்னத் தமக்கு இலக்காயினரைத் துன்புறுத்தும் இயல்பு வாய்ந்திருந்தன. ஒன்றையொன்று பிரியாது ஒற்றுமைப்பட்ட இரண்டு கெண்டைமீன்களைப்போலத் தூள்ளிப் பிறழ்ந்த அவளது

நயனங்களில், சுற்றிலும் வெண்ணிறமாய் இடைப்பட்ட கருவிழிகள், பாலுடே கிடக்கும் நீலோத்பலம்போலப் பரபாகமுடையன வாய்த் தோன்றின.

அவ்வாறு மிகுந்த பெருமிதத்தோடு அங்குவந்தடைந்த ஊர் வசியின் திருமுகத்தில் புன்முறுவல் புத்து ஆடவரையெல்லாம் அடிமைகொள்ளுமாறு மயக்கத்தை விளைத்தது. அன்றியும், அங்குக் கூடியிருந்த வானவர் கண்களுக்கு நல்விருந்தா யமைந்த ஓர் அபூர்வமான அழகு அப்போது அவளிடம் குடிகொண்டு விளங்கிற்று.

அதனால் அமரர்கள் யாவரும் அவளைப் பலமுறை பார்த்து, பழமைபோலன்றி அவள் மனமும் செய்கையும் மாறுபட்டிருப்பதை அறிந்தனர். முகலூர்தியான இந்திரனும் முகக்குறிப்பினால் அவளுடைய உள்ளக்கருத்தை எளிதினில் உணர்ந்துகொண்டான். உடனே அவன் அவளை நோக்கி, 'காமமேலிட்டுக் கடுகிவருகின்ற பிடிபோலும் நடையையுடைய ஓ பெண்ணணங்கே! நீ எவனைக் காதலித்து இன்பமடைதற் கெண்ணினை' என்று வினவினான்.

அதுகேட்ட ஊர்வசி, வெட்கத்தினால் தலைகுனிந்து நின்று ளாயினும், தன் விருப்பத்தை வெளியிடாமலிருக்க முடியவில்லை. அதனால் அவள், புருஷோத்தமனென்று மனதினாற் குறித்துப் புருரவ சக்ரவர்த்தியின் பெயரை யா வ ரு ம் அறியுமாறு, தன் தேன்போ லினிய மொழிகளால் தெரிவிக்கலானாள். தெரிவிக்கவே இமையவரனைவரும் அவளை ஏசி இகழ்ந்தனர். தேவபோகத்தை வெறுத்து, மானிடனொருவனை அவள் மனங்கொண்டதற்காக இந்திரனும் எல்லையில்லாத சிற்றமடைந்தான். அதனால் அவன் அவளை உருத்து நோக்கி, 'ஏடி பேதாய்! இபையவரைக் காட்டிலும் மக்கள் எத்துணையோ இழிந்தவராயிற்றே? அங்ஙனமிருப்பவும் அவர்களுள் ஒருவனை நீ காதலித்தற்குக் காரணம் யாதோ? அஃதெவ்வாறாயினும் ஆகுக; இவ் வானுவகத்து வாழ்க்கையைப் பெறுதல் இனி உனக்கு எவ்வாற்றானும் இயலாததாகும்; இனி உன்னைப் பார்த்திருந்தாலும் யாங்கள் பாபத்திற் குள்ளாவோம்; ஆகலால், நீ இக்கணமே இவ் விண்ணுலகைத் துறந்து மண்ணுலகமடையக் கடவாய்'; என்று சபித்தான்.

அதைக் கேட்டவுடனே ஊர்வசியின் மனம் துணுக்குற்றது. இந்திரனுடைய சாபத்தினாலும் இமையவருடைய இகழ்ச்சியினாலும் அறிவு கலங்கினவளாய்ப் பலவாறாகப் ப்ரலாபித்து, அவள் தன் விதியை நொந்துகொண்டாள். பின்பு அவள் ஒருவாறு தேறி, வாசவனைப் பலமுறை வணங்கித் தன் இருகரங்களையும் கூப்பிட்டு நின்றாள், 'ஹே தேவராஜனே! ஆலோசனையில்லாமல், பழவினைத் தொடர்பால் பிழைபடச்சொன்ன என் புன்மொழியைப் பொறுத்தருளவேண்டும்; அன்றியும் அடியாட்கிட்ட இக் கொடிய சாபத்தின் முடிவு கூறி ஆறுதலடைந்து என்னைக் கருணையோடு கடாக்கித்தருள்வீராக;' என்று கண்ணீர்விட்டுக் கதறினாள்.

அவள் அங்கனம் இரந்துநின்றலைக் கண்டு யாவரும் இரக்கங் கொண்டார்கள். அதனால் சதமகனும் அவளுக்குச் சாபவிடை செய்தான். 'பெண்மணீ! நீ வருந்துத லொழிவாயாக; சிலகாலம் பூலோகத்தில் தங்கியிருந்து பிறகு எப்பொழுதும்போல எம்மிடம் சேரக்கடவாய்;' என்று அவன் அவட்கு இனிதாக இயம்பினான்.

அவ்வண்ணமே ஊர்வசியும் அவ்விடத்தைவிட்டு நீங்கினாள். நீங்கினவள் சந்திரமண்டலம் தரையைநோக்கி இழிவதுபோல, அந்தர மார்க்கமாய் வந்து அவனியை அடைந்தாள். அவ்வாறு அவள் வந்து தங்கின இடம் ஒரு நிர்மானுஷ்யமான வனப்ரதேசமாய் இருந்தது. காற்றினால் முறித்துத் தள்ளப்பட்டதொரு கற்பகப் பூங்கொம்புபோல அவள் அங்கே படுக்கையிற் கிடந்தாள். அப்பொழுது அவளது கையே அவட்குத் தலையணையாக அமைந்தது. அவள் போர்த்தியிருந்த செம்பட்டாடையினுள்ளே புடைத்துத் தோன்றிய அவளுடைய அவயவங்களெல்லாம், அக்கற்பகக் கொம்பினில் அரும்புகள் முகிழ்த்தாற்போல விளங்கின.

அவ் வனத்தின்கண் ஊர்வசி தன்னந்தனியளாய் இருந்து, இனத்தைவிட்டுப் பிரிந்த மான்மிணைபோல மயங்கினாள். புணை கவிழ்ந்த மீகான்போல அவள் நெடுநேரம் புலம்பி வருந்தினாள். அதன்பிறகு அளவில்லாத துன்பத்தினால், கணை உறைபுகுந்தா லென்னக் கண்களைமூடி அவள் அயர்ந்து நித்திரைபோயினாள். அப்பொழுது அவளைப் பார்மகள் தரிக்க, துயிலெனும் தெய்வ மங்கை தானும் துணையிருப்பவள்போல் அவள்பாற் சேர்ந்தனள்.

அவ்வளவில் ஊர்வசி ஓர் அரிய கனாக்கண்டாள். துக்க சாத ரத்திலே துயில்பவளான அவள்முன்பு, செந்தாமரைக் கண்ணான திருமால் ஒரு சுந்தரபுருஷனாகத் தோன்றி அவட்கு அபயமளித் தான். மீண்டும் அவன் அவளை நோக்கி, 'ஹே திவ்யசுந்தரி! இந் திரியங்களை ஒருப்படுத்தி எம்மையே சிந்தித்திருக்கிற நீ என் துய ரறுகின்றனை? இனி அதனை அறவே ஒழித்துவிடு; தேவலோகத் தில் உபேந்திரனாக விளங்குகின்ற நாம், உன்னை வாழ்விப்பதற் காகவே, வையைக்கரையில் கதம்பவனமத்தியில் அஷ்டாங்க விமா னத்தில் இங்கு எழுந்தருளியுள்ளோம்; ஆதலால் நீ எம்முடைய அடியவர்க் கடியனான புருரவனென்னும் புரவலனுடன் கூடி இன் புறுவாயாக; அதன்பிறகு நீ வானுலகமெய்தி வீடுபேறும் அடையக் கடவை; என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினான். உடனே ஊர வசியும் கண்விழித் தெழுந்தனர். தன் கண்விடைத் தோன்றின புருஷன் வ்யூகசுந்தரனே யாகுமென்று அவள் அவனைப் பலவித மாக ஸ்தோத்திரம் செய்தாள்.

அவ்வேளையில் புருரவசுந்தரவர்த்தி தன் பரிவாரங்களோடு அவ் வனத்தில் வேட்டையாடுதற்கு வந்தான். வந்தவன் அங்கு ஒப் புயர்வில்லா அழகிளையுடைய ஓர் தெய்வமாதா நின்றலைக்கண்டு பெரிதும் வியப்புற்றான். அவளது மலையொத்த முலையையும், வே யொத்த தோளையும், கொடிபோன்ற இடையையும், மான்போன்ற விழியையுங் கண்டு அவன் தான் கருதி வந்த வேட்டமாகிய தொழில் வேறொன் றுண்டென்பதை அறவே மறந்தொழிந்தான்.

போதுகொல்விசம்புகொல்லோபொருப்பகங்கொல்லோசேக்கை யாதுகொல்அறிகிலேமால்இருகிலத் தியங்கலானும்
காதுகொள்குழைமேற்பாயுங்கண்ணிமைப்பானும்பாரின்
மாதுகொல்எனினும்நெஞ்சம்மயங்குமேமாலசாந்தால்.

அவளுடைய அழகைக்கண்டு, செந்தாமரைப்பூவில் வலிக்கும் திரு மகன்தானோ? அன்றி அரம்பை முதலான தேவமாதருள் ஒருத் தியோ? அல்லது வரையரமகளோ? என்று அவன் சந்தேகங் கொண்டான்; பின்பு கால் நிலந்தோய்தலாலும், கண்ணிமைத்த லாலும் அவள் ஒரு மானிட மடந்தையே என்று தேறினான்; ஆயி னும் அவளுடைய மாணையும் சாந்தமும் அப்ராக்குதமான திவ்ய

கந்தத்தைத் தருதலால், அவனை இன்னொன்று துணியமாட்டாது மயங்கினான். இவ்வாறு அவனைக் குறித்து ஒருகால் ஐபுறுவதும், ஒருகால் தெளிவடைவதும், மீண்டும் ஒருகால் ஐபுறுவதுமாக அவன் மனம் ஒருநிலைப்படாது ஊசலாடிற்று.

ஆகையால் அவன் அவளருகிற் சென்று, 'ஓ மெல்லியல் நல்லாய்! நீ யார்? நின் திருப்பெயர் யாது? நினது குலமும் கோத்திரமும் யாவை? நினக்கு உறைவிடம் யாது? துணையாவார் ஒருவருமின்றித் துயருழந்துநிற்கும் நீ இப்புல்லிய தரையிடைப் பொருந்தியிருத்தற்குக் காரணம் என்னை? இவற்றை எனக்குச் சொல்லுவாயாக' என்று இனிமையாய்க் கூறினான்.

அங்கனம் அவ் வேந்தர்பெருமானால் வினவப்பட்டவுடனே ஊர்வசியின் உள்ளம் களிகூர்ந்தது; அவன்உடல் புளகங்கொண்டது. அதனால் அன்பே உருவாயினுற்போன்ற அவள், மிகவும் இன்பமான வார்த்தைகளை இயம்பலானாள். 'முன்பொருநாள் பொன்னுலகத்தில் புரந்தரன் கொலுவீற்றிருக்கையில் யான் அங்குச் சென்றேன். அப்பொழுது மிகுதியும் வனப்புவாய்ந்திருந்த என்னை அமரர்கோன் தன் ஆயிரங்கண்களாலும் நோக்கி, 'சோழியாய்! நினக்கு யாவர்மீது வேட்கையுளது? செப்புவாயாக;' என்று பணித்தான். அதுகேட்டுச் சிற்றறிவினளாகிய யான் தேவர்களை யிழ்ந்து, புருஷர்களுக்குள் உத்தமனான புருவனைக் காதலிப்பதாக உரைத்தேன். உடனே அவன் வெகுண்டு என்னைச் சபித்தான். அதனால் யான் இம் மண்ணுலகில் ஏங்கி வருந்துகின்றேன். என் பெயர் ஊர்வசியென்று சொல்லுவார். அது நிற்க; என் மனதைக் கவர்ந்த ஓ மன்னர் மன்ன! கண்ணினுக்கினிய காட்சிக் காளை யாகிய நீயிர் யார் என்பதை எனக்கு அறிவிக்க வேண்டுகிறேன்.' என்று அவள் மிகுந்த வினயமாக மொழிந்தனள்.

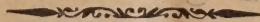
அதனைச் செவியேற்றிருந்த புருவன் அவளை நோக்கி, 'தையால்! யான் சந்திரன் பேரன்; புந்தியின் புதல்வன். என் பெயர் புருவன் என்பது. யான் உன்னை மிகவும் காதலிக்கின்றேன். ஆதலால் நீ எனது உயிர்த்துணையாகவேண்டும். அன்றியும் இப்பொழுதே நாமிருவரும் இப்புஞ்சோலையிற் கூடி இன்புறுவதற்கு நீ இணங்குவாயாக;' என்று சொல்லி ஓர் ஏகாந்தமான இடத்தில் அவளுடன் மணந்து மகிழ்ந்தனள்.

அதன்பிறகு அரசன் தன்னுடைய அரண்மனைக்கு அழைத்துச் சென்று பெண்மணியாகிய அவளைத் தன் கண்மணிபோலப் பேணி அவளுடன் ஆசைக்கடலில் அழுந்தினான். அது ஒருபுறமிருக்க; அஷ்டாங்க விமானத்தில் எழுந்தருளியுள்ள ஸ்ரீ கூடலழகப்பெருமாள் ஸந்நிதியின் பக்கத்தில் அழகிய மாளிகையொன்று அமைத்து அவன் அங்கிருந்து எம்பெருமானை நாள் தோறும் இறைஞ்சுவானாயினன். ஊர்வசியும் அப்பெருமானை ஆரதித்துத் தனது ஆடலாலும் பாடலாலும் அவனை உகப்பித்து வந்தாள். அவ்வாறே அவள் அங்கு சிலகாலம் கழித்து, பின்பு சரபத்தினின்றும் விடுபட்டுச் சுவர்க்கம் புகுந்தனள். ஸ்ரீய: பதியான ஸர்வேசுவரனுடைய அதுக்ரஹத்தால் புருரவ சக்ரவர்த்தியும் பரமபத மடைந்தனன்.

இந்தப்ரகாரமாக அந்த நாராயணனுடைய திருநாமத்தின் வைபவத்தை நாரதமுனிவர் எனக்குச் சொல்லியருளினார். அதன் பெருமையை உணர்பவர் யாவரேயாயினும் அவர் ஸமஸ்த பாபங்களினின்றும் விடுபடுவர். பூர்வம் அஜாமிளன் என்போன் தன் இச்சையில்லாமலே பகவந்நாமத்தை உச்சரித்து அவனுடைய பாதாரசிந்தங்களை அடைந்தனனென்றால், அவனை மனமார வாழ்த்துபவர்களும் அவனிடம் இடைவிடாது அன்பு செலுத்துபவர்களும் அடையும்பேறு இன்னதென்று பேசவும் வேண்டுமோ? அவர்கள் செய்த தீவினைகள் யாவும் நல்வினைகளாக மாறிவிடும். அன்றியும் அவர்களே பிறவிப்பிணியை அறுத்துப் ப்ரஹ்மானந்தமும் அடையக்கடவர். இந்தப் புருரவ-ஊர்வசிகளின் கதையினைக் கேட்டவர்களும், பிறரைக் கேட்பித்தவர்களும், அந்த ஊர்வசியும் புருரவனும்போலவே ஸகல போகங்களையும் அனுபவித்து முடிவில் மோக்ஷத்தையும் பெறுவார்கள்.” என்று இவ் வரலாற்றைத்தும் சென்னகாதி முனிவர்களுக்கு வேதவ்யாஸர் சொல்லி முடித்தார்.

ஸ்ரீ:

மலையத்வஜன் முதலாயினோர் பூஜித்தல்.

அவர் மறுபடியும் அந்த முனிவர்களைப் பார்த்து, “திருமந்தரத்தின் பெருமையை உள்ளபடியறிந்த ஒ மஹரிஷிகளே! மதிசூலம் வாழ்வந்த மன்னவர் திலகஞான புருரவன் மரபின் புண்ணிய சரித்

திரம் மிகவும் அற்புதமானது; அதனை உங்களுக்குச் சொல்லுவேன்; கேட்பீர்களாக' என்று கூறி அக்கதையை மேலே தொடர்ந்து சொல்லலானார்.

புருவ சக்ரவர்த்திக்கு இந்தரத்யும்னன் என்று ஒரு புத்திரனிருந்தான். அவன் உயர்குணங்களினைத்திற்கும் உறைவிடமாய்த் தன்னை ஒப்பாரும் மிக்காருமின்றி உலகுபுரந்து வந்தான். மிகுந்த பராக்ரமசாலியான அவனுக்கு மலையத்வஜன் என்பான் மகனாகத் தோன்றினான்.—

ஆயமலையத்துவசநாமவழுதிக்குரிசில்

ஆயிரமொட்டெழுடிசேர்

தூயமலையுட்படுதராபதிகள் தெற்கிலுறை

சூரர் திசை எட்டிலுறைவோர்

தேயமுழுதிற்குமெழுசேனைகள் பரப்பிபெதிர்

சீறினவரைப்பொடிசெய்தே

போயவனிகட்டிவடமேருவரையிற்றனது

பேரெழுதிவைத்தபுகழோன்.

அந்த மலையத்வஜன் என்னும் பெயரையுடைய பாண்டியன் நிறைந்த செல்வமும் சிறந்த புகழும் படைத்தவன். அவனுடைய செங்கோல் செல்லாத தேசம் எங்குமேயில்லை. அஷ்டதிக்கிலும் ஆண்மையை நிறுவி, அவன் மேருவரையிலும் தனது பெயரைப் பொறித்தான். அங்ஙனம் அவன் வைத்த குறியை வானவரும் அறிந்தனரெனின் அவனுடைய புகழுக்கு ஓர் அளவும் உண்டோ? அது நிற்க.

அவன் பதுராபுரியை ராஜஸ்தானமாகக் கொண்டு, அகஸ்திய மஹாமுனிவரால் அபிமானிக்கப்பெற்று, அறிவிற்கு நிறந்தோர் அநேகருடன் சேர்ந்து ஆயிரம் ஸம்வத்சரம் அரசாட்சி செய்தான். அப்பொழுது ஒருநாள் முத்தமி முனித்த வித்தகராகிய அத்தவசிரேஷ்டரை அவன் ஏகாந்தத்தி லெய்தித் தனக்குக் 'காமகம்' என்னும் விமானத்தைக் கருணையுடன் அளித்தருளுமாறு வேண்டினான். அவரும் அதனை அவனுக்கு உவகையோடு கொடுத்தார்.

அந்த விமானம் மிகவும் விரைவாகச் செல்லு மியல்புடையது. அரசன் அதனைக் கைக்கொண்டு அதிதூரம் சென்றான். கங்கை கடலுடன் கலக்குமிடத்தில் தீர்த்தமாடித் திருமலைப் பணிந்து,

பிறகு கயைக்குப்போய் மூழ்கி அங்குள்ள மாயவனையும் மனமார்வணங்கினான். வேதியர்களோடும், முனிவர்களோடும், பாகவதர்களோடும் பலவகைப்பட்ட தானங்களைச் செய்தான். பின்னர் விமானத்தை வேகமாகச் செலுத்திப் பொழுது படவருமுன்னே மதுரை வந்து சேர்ந்தான். அன்றுதொட்டுத் தினந்தோறும் அவ்வாறு சென்று திரும்புவதே அவனுக்கு வழக்கமாகிவிட்டது.

ஒருகால் அவன் புறப்பட்டுச் செல்லுகையில் மதிதொடுகுமே மாலிருஞ்சோலையில் அவன் விமான நிழல் தவறுதலாக விழுந்தது. உடனே அங்குள்ள விஷ்ணு பாரிஷதர்கள் தடை செய்ய அவ்விமானம் மேலே செல்லமாட்டாமல் நின்றுவிட்டது. அதுகண்ட அரசன் மெய்தளர்ந்து நின்ற எல்லைக்கண் எம்பெருமான் அசரீரியாக அவனுக்குச் சில உறுதிமொழி கூறினன். முகில் முழக்கம்போலும் கம்பீரமான இனிய குரலுடன் எழுந்த அவ்வார்த்தைகள், ஆகாசத்தினின்று துளிக்கின்ற அமுததாரைகள் போல அரசனுடைய செவிகளில் புகுந்தன.

‘ஹே மலையத்வஜ மன்னவ! கேட்பாயாக; எல்லா நதிகளிலும் ஏற்றமானதும், நமது நுபுரத்தினின்று உத்பத்தியாவதுமான ஒரு புண்ய தீர்த்தம் இந்த ரிஷபாசலத்தின் மத்தியிலுள்ளது. கங்கை நதியே இங்கு அவ்வாறு வந்துளதென்பதை நீ அறியக் கடவாய். ஒருவன் கோடி ஜன்மத்தில் புரிந்த பர்பங்களுள்வாயினும், அந்நீரில் முழுகினால் அவை ஓடிவிடுவனவாகும். முன்பு த்ரிவிக்கரமாவதார, காலத்தில் கமலாஸனன் நமது கால்களை விளக்கியதனாலுண்டான அந்த நன்னீர் பின்பு ஆகாயகங்கை யென்றும், த்ரிபதகை யென்றும் அழைக்கப்பட்டுப் பூமியிலே ப்ரவஹித்தது. சிலம்பினின்றும் தோன்றினமையால் அதற்குச் சிலம்பாறென்று பெயராயிற்று. அது நம் ஆச்ரிதர்க்கு சகலபோகமும் தந்து நமக்கும் இன்பமளிக்கின்றது. சங்கரனும் தனக்கு மங்களமுண்டாதற்பொருட்டே அதனை ஜடையிலே தரித்துக் கொண்டனன். ஆதலால் நீயும் அப்புனலுட் குளித்து பாகவதோத்தமர்களோடு எம்மைப் பரவி வழிபடுவாயாக. தர்மராஜனால் ஆராதிக்கப்பட்டு, இந்த ஸோம விமான நிகேதனத்தில் எழுந்தருளியுள்ள நம்மைப் பார்த்திபரணேகர் பல காலமும் பணிந்து நன்மைபுற்றார்கள். அவ்வாறே நீயும் இவ்விடத்திலமர்ந்து, நம் அடியவர்களுக்கு அடித்தொண்டியற்றிவரு

வாயாக. அதனால் நீ எல்லாச் செல்வமும் எய்தி இன்புற்றுப் பின் னர் அழிவில்லாத வீடுபேறும் அடையக்கடவை? என்று நாராயணன் நவின் தருவினன்.

அதுகேட்ட அரசன் நித்யதரித்திரன் நிதியைக்கண்டாற் போல அளவில்லாத அகமகிழ்ச்சி கொண்டான். எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞையை சிரஸாவஹித்துத் திருச்சிலம்பாற்றில் மூழ்கினன். அவ்விடத்திலேயே வாஸமாயிருந்து, மாற்றற்ற பொன்னும் மாணிக்கமுங்கொண்டு அத் திருமாலுக்குப் பல திருப்பணிகளும் செய்தான். அங்கு அவனை ஸேவித்துக்கொண்டிருத்தவிலேயே காலமெல்லாம் கழிப்பவனுயினான்.

அப்பொழுது ஒருநாள் சுந்தரவாரிதி, சுந்தரபாகு, செளமிய நாயகன், பரமசாமி, மலையலங்காரன், தெய்வசிகாமணி என்பது முதலான பல திருநாமங்களுடைய அப் பெருமான் மலையத்வஜனை நோக்கி, 'ஓ மன்னவர் பெரும! வையைக்கரையில் மதுரையென்னும் திவ்யதேசத்தில் தெய்வத் தச்சனால் செய்யப்பட்டதான அழகிய அஷ்டாங்க விமானத்திலும் நாம் அகலாது வீற்றிருந்தருளுவோம். அவ்விடத்தும் நீ எமக்குப் பல கைங்கர்யங்கள் செய்யவேண்டும்.' என்று ஆஜ்ஞாபித்தான்.

உடனே அரசனும் அப் பணியைத் தலைமேற்கொண்டு அங்கு சென்று அவனுகந்த கைங்கர்யங்களைச் செய்து, பூநீ கூடலழகப் பெருமானுடைய திருவடி நிழலையே தஞ்சமாகப்பற்றி, தாய்போலுந் தண்ணளியுடையனாய் உலகுபுரந்து வந்தான், அங்ஙனம் சில காலம் சென்றவாறே, தன் புத்ரனாகிய சுந்தரகேதுவென்பானைச் சுக்ரவர்த்தியாக நியமித்து, அவன் தவநிலையை மேற்கொண்டவனாய் பிறகு பரமபதமும் அடைந்தனன்.

சுந்தரகேதுவின் தவமே உருவெடுத்தாலென்ன அவனுக்கு ஒரு ஸத்புத்திரனுதித்தான். சோமசுந்தர பாண்டியனென்பது அவன் பெயர். அவனுந் தன் முன்னோர்போலவே அரசு செலுத்தித் திருமால் பக்தியிற் சிறந்தவனாய் விளங்கினான்.

அவன் மகப்பெறுதல் வேண்டி ரிஷபாசலத்தை மேவி அங்கே சருகு முதலியவற்றையே உணவாகக்கொண்டு நெடுங்காலம் தவஞ் செய்தான். அதனால் எம்பெருமான் அவனுக்கு எதிர்ப்பட்டு இனிய

வார்த்தைகள் இயம்பியகாலையில், உமாபதியான சிவன் தன் தேவியோடும் அங்குவந்தடைந்தனன். அடைந்தவன் அளவில்லாத அன்போடு பகவானைப் பலவாறு ஸ்தோத்ரம் செய்து, தான் அவனை ஸேவித்துய்யுமாறு அங்கு வந்ததாகவும், தனக்கு க்ருபை செய்யவேண்டுமென்றும் ப்ரார்த்தித்து நின்றான். உடனே அழகனும் அவனுக்கு அருள்புரிந்து, பின்னரும், அவன் விடைகொண்டு திரும்புகையில் சோமசுந்தர பாண்டியனைச் சுட்டிக்காட்டி, 'இம் மன்னவன் நனக்கு மகப்பேறுண்டாக மனம் பற்றுவையாயின் நீ எமக்கு அகங்குளிருமாறு அன்பு செய்தவனாவாய்' என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினன்.

'அவ்வாறே ஆகு' என்று அரனும் அதற்குடன்பட்டுத் தன் தேவியை நோக்கி, 'மாதராய்! நீ பாண்டியன் புதல்வியாய்ச்சென்று மூன்று முலையுடன் தோன்றுவாயாக.' என்று கட்டளையிட்டான். அவளும் அதற்கிசைந்து அவன் புத்திரியாய் அவதரித்தாள்.

அப்பொழுது அமரரும் முனிவரும் அலர்மழை தூவ, மன்னனுந் தேவியும் தம் கன்னியை நோக்கிக் களிகூர்ந்தவராயினர். தவப்பயனாகத் தோன்றின அவளுக்கு அவர்கள் தடாதகையென்று நாமகரணமுஞ் செய்தார்கள். அவள் உருவமும் பருவமும் அமைந்து, வளர்பிறைபோல நாள்தோறும் பெருகி, கலைகள் யாவும் நிறைந்து விளங்கினாள்.

அஃதவ்வாறிருக்க; சிவபெருமான் தன் தேவியான அக் கன்னிகையை மீண்டும் வந்து கண்டு, 'பெண்ணே! நின் தந்தையின் பின்னர் நீயே இப் பூமிமுழுவதும் புரந்தருளக் கடவாய். யாமும் விர்தயப்ரதேசத்தில் வேடர்கோடுருவனால் வியந்து பூஜிக்கப்பட்டு அவனுடைய க்ருஹத்தில் அமர்ந்திருப்போம். நின் நால்வகைப் படையோடும் அங்கு வந்து நீ செருச்செய்து வென்றிமாலை புனையும்போது, யாம் உன்னுடன் போர்புரிய எழுந்து வருவோம். அவ்வமயம் நமது நோக்கத்தால் நினது தனங்குளில் ஒன்று மறைந்து நீங்கிவிடுவதாகும். அதனால் நாணமுற்று, கயல்போலுங்கண்களையுடைய நீ எம்மைக் காதலனாக விரிப்பாய். மதுரையம் பதியில் யாம் உன்னை மணம்புணர வருவோம். பின்னர் எமது தோள்நலந்துய்த்து, உலகனைத்திற்கும் ஒரு தனியரசியாய் நீ காவலை நடாத்துவாய். சுந்தரபாண்டியனென்று யாவராலுந் துதிக்கப்படு

கிற நாம், இறுதியில், திருமாலிருஞ் சோலை சேர்ந்து பெருமா ளுக்கந்த கைங்கர்யம் செய்துவருவோம். அன்றியும் அந்தக் கேத் தரத்தைப் பரிபாலிப்பதனால் கேதரபாலனென்று அழைக்கப்பட்டு அழகனுக்கு இடதுபக்கத்திலமர்ந்து, ஆச்சரிதர்களுக்கு எல்லாநன் மையும் எளிதில் கொடுப்போம்:’ என்று இங்ஙனம் கூறிவிட்டுச் சென்றான்.

இப்பால் தடாதகைப் பிராட்டியை முடிசூடுவித்துத் தந்தையும் வானுலக மெய்தினான். அரணுரைத்தன யாவும் அடைவே நிகழ்ந்தேறின. திருமாலிருஞ்சோலை எம்பெருமானையும், ஸ்ரீ கூட லழகப் பெருமானையும் போற்றித் தடாதகைப் பிராட்டியும் தன் காலத்தைக் கழிப்பவளாயினாள்:” என்று இவை முழுவதும் வ்யா சூர் ரிஷிகளுக்குச் சொல்லி, மீண்டும் அத் திருமாலருளின் சரிதையைத் தான் வினவியறிந்தவாறே, அவர்களுக்கு வெளியிடுவதாக உரைத்தனர்.

ஸ்ரீ:

பட்டர்பிரான் மதுரையை அடைதல்.

பாண்டியகுலத்திற் பார்த்திபர்களுள்ளே ஸ்ரீவல்லபன் என்று ஒருவன் தோன்றினான்.

உலகம்யாவும் உவப்பவன் செஞ்சொலான்
பலர்மனங்கவர்பண்பின் நன்ண்பினான்
நிலவும் ஆழமுடைய நிலமையான்
இலகுமாநகர் ஏத்தும்குதரனே.

தீரன்பின்செயல்முன்சொலும்சீர்த் தியான்
யாரும் துயரும் தன்னிடத்தெய்துவோன்
சாரும் பல்லுயிர்க்கேற்பன தான் செய்வோன்
ஒருமவேதவேதாங்கம் உணர்ந்துளோன்.

வள்ளியோன்பெருந்தெய்வம்வழுத்துவோன்
உள்ள தன்றிப்பிறர்மனைஉள்ளிடான்
தெள்ளிதென்றுந் திருமாவடித்துணை
அள்ளுமன்புன் அவ்விபரில்லனே.

அந்த பூவல்லபதேவனென்பான் உலகமுவப்பத் தண்ண்விபுரிந்து
செங்கோல் செலுத்தினன். ப்ரஜைகளுக்கெல்லாம் ஹிதத்தையே
நாடினன். எல்லாவிடத்திலும் இனிய வார்த்தைகளே பேசி, பல
ரையும் மனங்கவரும் பண்பு வாய்ந்திருந்தனன். அவன் நீதிநூற்
கடலை நிலைகண்டுணர்ந்து, வேதவேதாங்கமும் விளங்கக் கற்றவன்;
ஆழ்ந்த அறிவும் அமைந்த செய்கையும் உடையவன்; நல்லொழுக்
கத்தினால் யாவராலும் நன்கு மதிக்கப்பட்டவன்; பகவத் பக்தியும்
பாகவத பக்தியும் நிறைந்து திருமா லடியையே தஞ்சமாகப் பற்றி
யிருப்பவன். அன்றியும், அவன் மிகுந்த பராக்கரமசாலியாய்த் தீவ்
ரமான வ்ரதானுஷ்டானங்க ளுடையவனாகவும், ஸத்யம், தயை,
ஸாந்தம் முதலான ஸத்குணங்களமைந்தவனாகவும், சிறந்த தார்மிக
னாகவும், பரமோதாரஞய் வித்வான்களையும் வேதியர்களையும் ஆரா
திப்பவனாகவும் இருந்தான்.

அத்தகையனான அவ்வரசன், தன் ராஜதானியாய மதுரை
யில், ஒருநாள் நள்ளிரவு நகர் சோதனையின்பொருட்டுப் புறப்பட்
டான். புறப்பட்டவன் எவ்விடத்தில் யார் என்ன சொல்லுவார்
களோ என்று தன் இரு செவிகளும் சாய்த்து, நிறைந்த தெருக்கள்
தோறும் நின்று நின்று செல்லுவானாயினன். அப்பொழுது அவன்,
ஆங்குள்ள தேவாலயத்தினின்றும் வேதியனொருவன் வெளிப்பட்டு
வருதல் கண்டு, அவனை எதிர்ப்பட்டு யாரென்று வின வினான் .
அதற்கு அம் மறைவலானன், 'ஓ மன்னவர் பெரும! யான் கௌசிக
கோத்திரத்தி லுதித்தவன்; என் பெயர் சோமசன்மா என்பது;
யான் அவந்தியினின்று தீர்த்தயாத்நாயாகப் புறப்பட்டு, இன்று
என் பவந்தொலையுமாறு உவந்து வந்து இம் மதுரையை உற்றனன்.'
என்று மறுமொழி கூறினான்.

அதுகேட்ட அரசன் மீண்டும் அப் பார்ப்பனப் பெரியோனை
நோக்கி, தனக்குப் பரம புருஷார்த்தத்தை அருளிச்செய்யுமாறு
வேண்டினன். உடனே அவனும் மிகப் பழமையானதும், இதி
ஹாஸத்திற் பொருந்தினதும், உயர்ந்த பொருளுடையதுமான ஒரு
சுலோகத்தை உரைத்தனன்.—

வருடநாள் வேண்டிம்பண்டம் மற்றைஎண்மதியிற்கொள்க
இரவிடைவேண்டிற்றெல்லாம் எல்லொளிப்பகலேதேர்க
நரையுழமுப்பிற்கேற்பது இளமையேநாடிச்சேர்க்க
பாகதிக்கேதுவாவது இம்மையிற்றேடற்பால.

மாரிக்காலத்துக்கு வேண்டும் பொருள்கள் கோடைக்காலத்தில் சேகரிக்கவேண்டும்; இரவுக்கு வேண்டுவன பகலில் சேர்க்கவேண்டும்; முதுமைக்கு வேண்டுவன இளமையிலே செய்துகொள்ளவேண்டும்; அவ்வாறே மறுமைக்கு வேண்டுவதும் இம்மையிலேயே தேடற்பாலது; என்னும் அர்த்தமுடைய அந்த சுலோகத்தை அரசன் ஓர் ஏட்டில் எழுதிக்கொண்டான்.

மறுநாட்காலையில் அவன் தன் ஆஸ்தான மண்டபத்தை அடைந்தான். அமைச்சர்களை அங்கு வரவழைத்தான். அவர்களுடன் புரோஹிதரும் வந்தார்.

அவர் செல்வநம்பி என்னும் திருநாமமுடையவர். அரசன் வேண்டுகோளின்படி, ஓர் உயர்ந்த ஆஸனத்தின்மீது வேதவேதாங்கபாரங்கதரான அவர் வீற்றிருந்தருளினார். அப்பொழுது பாண்டியன் அவர் முன்பு தனக்குப் பாதத்வம் இன்னதென்று தெளிவிக்க வேண்டுமென்று ப்ரார்த்தித்தான். அந்தக்கரண சுத்தியுடைய ஆசார்யரும் மன்னவன் கேள்விக்கு மனமுவந்தவராயினார்.

அதன்பிறகு அவர், ஸகல சாஸ்த்ர ஸம்பந்நர்களான வித்வான்களும் வேதியர்களும் நிறைந்த மஹாஸபையில், தத்வங்களையும் அவற்றை அறியும் ஞானத்தையும், வேதாந்த விசாரம் செய்வோர்காணும் பலன் இன்னதென்பதையும், ஜீவகோடிகளுக்கு எதனால் பிறவிப்பிணி நீங்குமென்பதையும் தெளிவாக உரைக்குமாறு ஸகலர்க்கும் தெரிவித்தனர். உடனே ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்கள் மதத்திற்கேற்ப நூல்களின் உண்மையை நுவலத் தொடங்கினர். ஆனால், அவை மெய்ப்பொருள் என்றென்று அப்பொழுது ஓர் அசரீரி வாக்கு உண்டாயிற்று.

மீண்டும் அவ் ஆகாயவாணி பாண்டியனைநோக்கி, 'வேந்தனே! நீ கிழியொன்றில் பொன்னைப் பொதிந்து வித்யாசுல்கமாகத் தூக்கிவை. நாம் அதில் ஸாந்தித்யமாயிருப்போம். வேதாந்த தத்வத்தையாவனொருவன் வெளியிடுவானே அவனுக்கே அந்தக்கிழி அடையக் கடவதாகும். அவன் மனதில் நாம் அந்தர்யாமியாயிருந்து உண்மையை உரைத்து அவன் அக்கிழியைப் பெறுமாறு செய்வோம்.' என்று கூறி அடங்கிற்று.

அதுகேட்ட அரசன் வியப்பும் களிப்பும் மேலிட்டவனாகிச் செல்வநம்பியைப் பார்த்து, 'அருமறை தெளிந்த அந்தணராகிய

நீரே எனது ஐயுறவினை நீக்கியருளல் வேண்டும்' என்று விண்ணப்பம் செய்தான். அவரும் 'அவ்வாறே ஆகுக' என்று பணித்துத் தன் திருமாளிகை சேர்ந்தனர்.

அப்பால் அவர் கூடலழகப் பெருமாள் கோவிலுக்குச் சென்று, அன்புடன் அருச்சுனை புரிந்து, புஷ்ப பல தாம்பூலாதிகள் அளித்து, அறுசுவையடிசில் அமுதகண்டருளப்பண்ணி, பின்பு ததீயாராதனமும் செய்து அவ்வாறே தீராத்ரம் அங்கே தங்கி எம்பெருமானை வழிபடுவாராயினர். அப்பொழுது அழகன் அவர் கனவில் தோன்றிப் பின்வருமாறு திருவாய்மலர்ந்தருளினான்.—

முறைபடுமருமறைமுழுவதும்யாமே
மறைகளின்நெறியுணர்வரதனும்யாமே
பொறையுறுதருமபுராணமும்யாமே
அறைதருமனுவி திறாஸமும்யாமே.

விரிதருசாகையின்மிகுமறையானும்
அரிதுணரங்கதினங்கமதானும்
மருவிஎம்அடியினைவழிபடலானும்
திரிமலமநமதுருவொளிதெரியும்.

வேதவேதாங்கங்களாலும், புராணே திறாஸங்களாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற பரதேவதை நாமேயாவோம். ஆதலால், வேதாந்த விசாரம் செய்து ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானமடைவதனாலும், பக்தியோகத்தால் நம்மை வழிபடுவதனாலும், தேஜோமயமான நம்முடைய திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்தை தெரிசிக்கலாகும். அவ்வாறாகவே, இப்பொழுது நமக்குப் பாதஸேவை புரியும் பக்தனொருவனுடைய ஹ்ருதயத்தில் எழுந்தருளியிருந்து, நாம் அவனைமுன்னிட்டு உனக்கு உண்மைப்பொருள் நிறவுவோமென்பதை அறிவாயாக' என்று எம்பெருமான் சொல்லிமுடித்த அளவிலே, செல்வநம்பியும் தம் சிந்தைநோய் தீர்ந்து தெளிவடைந்தவராயினர்.

அவ்வாறு கனவுகண்டதை அவர் பின்பு அரசனிடம் தெரிவித்தார். அதைக்கேட்ட மன்னவனும் மனமகிழ்ந்து, அதனைத் தன் அமைச்சர்களுக்கு அறிவித்தனன். உடனே அவர்கள் அதற்கு ஆவனபுரியுமாறு ஒருப்பட்டுப் பதினான்கு கோடி பசும்பொனைக் கொணர்ந்து செல்வநம்பியிடம் சேர்ப்பித்தனர்.

அவர் அதில் பூநீமர் நாராயணனை ஆவாஹனம் செய்து அர்ச்சனைபுரிந்து ஆராதித்தார். பூமகனும், நாமகனும், புருகூதன் முதலான தேவர்களும், ஏகாதச ருத்ரரும், த்வாதசாதித்யரும், அக்ஷட வசுக்களும், மருத்துக்களும் அதில் சார்ந்தியமாயிருந்தனர். பூநீ

வல்லபதேவன், மிகுந்த பக்தியோடு, அப்பொன்னைக் கழியிலே பொதிந்து ஆகாசத்தில் தூக்கி, அதனுள்ளிருந்து பரதவ நிர்ணயம் செய்தருளுமாறு பசுவானைப் பரார்த்தித்தனன். அப்பால் அவன் தன் கருத்தின்படியே பல தேசங்களுக்கும் ஓலையனுப்பி அந்தணரனைவரையும் வரவழைத்தான். அவ்வாறு வந்தவர்களை நோக்கி, அவன் மிகுந்த வினயத்துடன், வேதாந்தார்த்த நிர்ணயம் செய்துவித்யாகுலகத்தைப்பெற்றுக்கொள்ளுமாறு வேண்டினின்றுன்.

அஃதவ்வாறிருக்க, ஸ்ரீ சுந்தரராஜப்பெருமான் அரசன்மீது நிறைந்த அருளுடையனாதலால் அவன் மனக்குறையை மாற்றுதற்குத் திருவுள்ளம் பற்றினான். உடனே அவன் பெரிய திருவடியையும் சேனை முதலியாரையும் நினைக்க, அவர்களும் வந்து அடிதொழுது நின்றனர்.

அப்பொழுது அவர் பெரிய திருவடியை நோக்கி, 'ஓ வைன தேயனே! நாம் விரும்பிய கருமமொன்றை நீ விரைவினில் முடிக்கற்பாலை. தெளிந்த மனமும் திருந்திய செய்கையுமுடைய உன்னால் ஆகாத காரியம் ஒன்றுமே இல்லை. ஆதலால் நீ ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரென்னும் தவ்யதேசத்தை நோக்கிப் புறப்படு. அங்கு வடபெருங்கோயிலில் பள்ளிகொண்டருளு நம்மைப் பணிந்து அனுஜ்ஞை கொண்டு, நீ மேலே செய்யவேண்டுங் காரியத்தை இப்பொழுது கேட்பாயாக. அவ்வூரில் விஷ்ணுசித்தரென்னும் விபரச் சேஷ்டர் ஒருவருளர். அவர் பகவத்பக்தியும் பாகவத பக்தியும் நிறைந்தவர். நமக்குத் திருவாராதன மியற்றும் திருப்பொறையுடையவர். வேதப்பொருளை விளங்க உணர்ந்தவர். சமதமாதிஸகலகுண ஸம்பந்தராய்ப்பட்டர்பிரானென்று பலராலும் புகழ்ந்து கூறப்படுபவர். அவர் திருத்துழாய் வணத்தைப் பரிபாலித்து, நமக்குத் திருமாலை புனைந்து சாத்துவதைத் தமக்கு உகந்த கைங்கர்யமாகக்கொண்டு வாழ்ந்துவருகிறார்.

அவ்வாறு அவர் நம் திருவடிக் கன்பராய்ச் சிறந்தவராகலின், அவரைக்கொண்டு நாம் அரசனைத் தெளிவிக்க எண்ணினேம். ஆதலால் இங்கு நிகழ்வன யாவையும் அவருக்கு நீ ஸ்வப்நத்தில் அறிவித்து, அவரைத் தம் சிஷ்யர்களுடனே அதிசீக்ஷரத்தில் அழைத்து வருவாயாக. மாறனுக்கு மறைப்பொருளுணர்த்தவல்லார், இக்காலத்தில், அவரையல்லால் எவருமே இல்லை.

ஆதிநூலெண்புகன்றிடும்அருமறைப்பயில்வும் -
ஒதும்வேதத்தின் அந்தமும்அதனிரிப்பொருளும்
மூதுநூன்மொழிவைதிகந்தைமுறைபிறவும்
கோதிலாதனகலியுகத்தொழிந்துகுன்றினவால்

சீலமில்லரும்வணங்கிடாத்தீயரும்அகந்தை
மேலிடுஞ்செயலாளரும்வேதியராயும்
சாலவேகுறுக்கிட்டபுண்டரந்தரித்தோரும்
காலமோர்கிலாக்கருமயீமாங்கியத்தவரும்

பிரம்பாணையிலமுந்திடாமனத்தரும்பிறக்கும்
உருவம்யானெனுமகத்தரும்உணர்வுகுன்றினரும்
பரவும்எம்மிடைப்பராமுகரானபாதகரும்
தரணிஎங்கணும்தழைத்ததாலிறந்தனதவங்கள்

உலகின்கண், பழமையான வேதம் பயிற்சிக்குன்றி யிருத்த
லோடு, கலியின் கொடுமையால், ஒழுக்கமும் அடியுடன் ஒழிந்து
படுவதாயிற்று. பாபச் சூதயங்கள் எங்கும்பாவி வருகின்றன. வேத
நிந்தையும், விஷ்ணுபக்தியில்லாதவர்களும், குணங்கெட்டவர்களும்,
குதர்க்கமே பேசுபவர்களும், ஞானகுன்யரும், நாஸ்திகவாதிகளும்
அகங்காரிகளும், ஆத்ம ஜ்ஞானமில்லாதவர்களும், த்ரிபுண்டரதாரி
களும், தேஹாத்மாபிமானிகளும், முதலான அசாதுக்கள்
நிறைந்து துராசாரமே தலையெடுத்துவிட்டது. ஆதலால் ஓ பகி
ராஜனே! யாம் கூறியவாறு நீ இப்பொழுதே சென்று அவ் விஷ்ணு
சித்தரை விராவினில் கொணர்ந்து என்று ஆஜ்ஞாபித்தருளினன்.

அதைக் கேட்டவுடனே பெரியதிருவடி அளவில்லாத சந்
தோஷத்தோடு ஆகாசத்திலெழுந்து காற்றினுங்கமிகிய வேகத்
துடன் புதுவையம்பதியை நோக்கிப் படர்தலுற்றார். அநந்தரம்
அவர் அந்த ஸ்தலத்தில் வடபத்ராசாயியாய் எழுந்தருளியுள்ள
பெரிய பெருமானை வணங்கி விடைகொண்டு ஸ்ரீ விஷ்ணுசித்த
ருடைய திருமாளிகைக்குச் சென்று, அங்கு அவருடைய ஸ்வப்
நத்தில் ஸ்ரீ கூடலழகப்பெருமாள் திருவாய்மலர்ந்தருளின விஷயங்
களைத் தெரிவித்தார்.

அதுகண்டு வியப்பும் கலிப்பும் மேலிட்டவராகி, விஷ்ணுசித்
தர் உடனே விழித்தெழுந்தனர். தாம் கண்ட கனவின் திறத்தைத்
தம்தேவியிடம் உரைத்தார். வடபெருங்கோயிலுடையானை
வணங்கி அவனுடைய நியமனமும் பெற்று மதுரைக்கு எழுந்தருள்
லானார். அவருடைய சிஷ்யர்கள் வேததோஷத்துடன் அவரைப்
பின்பொடர்ந்து வந்தனர்.

அப்போது ப்ராஹ்மணோத்தமரான செல்வநம்பி அவரை மதுரைக்கழைத்துச் செல்லுவதற்காக அங்கு எதிர்கொண்டு வந்தார். வந்தவர் அதிதூரத்திலேயே விமானத்தினின்றிழிந்து, வரன்முறையாக வந்தனை வழிபாடியற்றி, பட்டர்பிரானை மதுரையேற எழுந்தருளிப் பரதத்வநிர்நயம் செய்தருளுமாறு ப்ரார்த்தித்தனர். அவரும் அதற்கு ‘ஓம்’ என்று இசைந்து, திருச்சின்னமும் சங்கமும் பணிமாற, தேவியுந் தானுமாக தெய்வீக விமானத்திலேறி மதுரைமாநகரம் வந்து புகுந்தனர்.”

மெய்ப்பொருள்குறிப் பொற்கிழி பெறுதல்.

“அதனோடு அன்றுகுரியாஸ்தமனமாயிற்று. மறுநாட் காலை யில் பொழுது விடியமுன்னே பட்டர்பிரான் பள்ளியுணர்ந்தெழுந்திருந்தார். அவர் நல்லதொரு முகூர்த்தத்தில் வல்லபதேவ பாண்டியனைக் காணவேனுமென்று, தன் சிஷ்யர்களோடு ராஜக்ருஹத்தை நோக்கிச் சென்றனர். அப்பொழுது அரசன் தன் பரிஜனங்களோடு எதிர்கொண்டு வந்து அவரைப் பணிவுடன் வரவேற்றான்.

அதன்பின்னர் அரசன் அவர்க்கு முகமன்கூறி ஆஸனமளித்து, தான் உய்யும் வண்ணம் உண்மைப்பொருள் கண்டருளுமாறு அவரை ப்ரார்த்தித்தான். அப்பொழுது அவர் பெருமானையும் பெரிய திருவுடையையும் மனதில் நினைத்து, அரசனுக்கு மறுமொழி கூறு திருந்தனர்.

அதனால் அரசன் அவரிடம் சிறிது ஐயமுற்றான். உடனே செல்வநம்பி பட்டர்பிரானுடைய தகுதியைக் கூறிப் பாண்டியனைத் தெளிவித்து, முன்பு தாம் கண்ட கனவின்படியே கருதியனவெல்லாம் கைகூடுமென்று அவனுக்கு வற்புறுத்தினர். அதுகேட்டு மன்னவன் பெரிதும் மனங்களித்தவனுனான்.

அவ்வாறிருக்கையில் அமைச்சர்கள் பல தேசங்களினின்றும் பற்பல சமய வாதியரை அங்கே அழைத்துவந்தனர். அவர்கள் காணாதம், காபிலம், யோகம், பாதஞ்சல்யம், ந்யாயம் முதலான சாஸ்த்ரங்களில் வல்லுநரும், பெளத்தரும், பாசுபதரும், ஆர்ஹதரும், சமணரும், சார்வாகருமாக எங்கும் நிறைந்து, அவரவர் தங்கள் தங்கள் சித்தாந்தத்தை நாட்டி எழுதிய ஏடுகளைப் பாண்டியன்

துக்கிய பொற்கிழியின்மீது பொருந்துமாறு விடுத்தனர். ஆனால் அவை யாழும் கிழியினிற் றங்காது கீழே விழுந்தன. அதனால் அவ் வாதியரனைவரும் நாணத்தினால் தலைகுனிந்து நி ன் ற ன ர். அவ் வேளையில் பட்டர்பிரான் பரதத்வ நிர்ணயம் செய்யத் திருவுள்ளம் பற்றி அடியில்வருமாறு அருளிச்செய்யலானார்.

‘ஸ்ரீமந் நாராயணனை யல்லது பரதத்வம் வேறென்றுமில்லை; பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபியாயுள்ளவனும் அவனேயாவன் என்று மனது முதலிய நூல்கள் மயக்கற உரைக்கின்றன. குறைவின்றி எங்கும் நிறைந்து விளங்குபவன் கோவிந்தனே என்பது, இதிலாஸங்களி லும், ஸாத்விக புராணங்களிலும் இயம்பப்பெற்றுள்ளது. ஸகல மான வேதங்களும், உலகமெல்லாம் அந்த விஷ்ணுவின் வடிவமே யல்லது பிறிதில்லை என்று ஒரே மிடறாக ஒலிக்கின்றன.

யான்மறையனைத் துங்காணரின்றுளேன் யான் இவ்வையம்
தான் முழுதுடையேன் என்னைச் சார்ந்த இச்சராசரங்கள்
நான் மணிக்கொத்ததென்ன துடங்கும் என்று இறைவன் தானே
மேன்மொழிந்துள்ள பாரதாதி கள்மெய்பேதே த்றும்.

அன்றியும் ஸகலவேதங்களாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் ஸர்வேச்வரன் அவனை என்பதும், நூலின்கண் மணித்தொகுதிபோல அவனைச் சார்ந்த இச் சராசரங்களனைத்தும் அவனால் வ்யாபிக்கப்பட்டுள்ளன என்பதும், அவன் தானே அருளிச்செய்த கீதை முதலான ப்ர மாண சாஸ்த்ரங்களில் வெளிப்படையாக விளங்கக் காணலாம். அது நிற்க, வேதத்தின் பூர்வகாண்டம் விஷ்ணுவை ஆரதிக்கும் முறையை விரிவாகப் பேசுகின்றது; ப்ரஹ்மகாண்டமும் அவ் வெம் பெருமானுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளைச் சொல்லுகிறது. ஆகையால், ஸர்வ வ்யாபியாயுள்ள ஸர்வேச்வரன் ஸ்ரீமந் நாராயண னே:’ என்று இவ்விஷயங்களை ஸ்ரீ விஷ்ணுசித்தர் நன்கு தெளிவித்து, அதனை ஓர் ஏட்டில் எழுதிக் கிழியினிடம் செல்லுமாறு விடுத் தனர்.

பாசரமிதனைத் தாலபத் திரத்தெழுதிப்புத்தூர்ப்
பூசரன் எடுத் தான் அன்ன ஆவணம்புறநூலோரை
மாசுறத் துணிப்பான் சென்றவாளெனப்பிறங்கியோடித்
தேசுறநிறுவும்விஞ்சைக்கிழித்தலைச்சிறந்ததன்றே.

உடனே அது அந்தப் பொற்கிழியோடு பொருந்திச் சிறப் புற்று நின்றது. அதில் அமர்ந்திருந்த தேவதைகள் அவ் வாவ ணத்தை அங்கீகரித்தனர். வித்யாகல்கமாக வைத்திருந்த பொன்

னும் ஸரஸ்வதி தேவியால் விஷ்ணுசித்தர் கையினில் அளிக்கப் பெற்றது. அப்பொழுது எல்லோரும் எல்லையில்லாத இன்ப வெள்ளத்தில் மூழ்கினர். இந்திரன் முதலிய இமையவர் குழாங்கள் தத்வத்தின் உண்மை தெரிந்து ஆனந்தபரவசராய் அலர்மழை தூவினார்கள். தேவதூதுபி முதலான மங்கள வாத்யங்கள் எங்கும் முழங்கின.

அந்நிகழ்ச்சிகளை எல்லாம் அரசனும் தன் கண்மணிகுளிர்ப்பக்கண்டு மகிழ்ந்தான். அதனால் அவன் அவருக்குப் பலவகைச் சிறப்பும் பரிவுடன் இயற்றினன். ஒருசீரிய சிங்காதனத்தின்மீது விஷ்ணு சித்தரை வீற்றிருந்தருளுமாறு வேண்டிக்கொண்டான். தன் மந்திரிகளுடனே மரபு வழுவாமல் அவர்க்குப் புஜனைபுரிந்தான். மிகவும் விலையுயர்ந்த செம்பட்டாடைகளை அவருடைய திருமேனியில் சாத்தினன். சூர்ய சுந்தரர்போல ப்ரகாசிக்குமாறு சுவர்ணகசிதமான ஆபரணங்களால் அவரை அலங்கரித்தான். அப்பொழுது பட்டர்பிரானுக்குப் பாவையரனேகர் பணிவிடை புரிந்தனர். வெண்கொற்றக் குடைமேலே நிழற்ற அவர்கள் அவர்க்கு வெண்சாமரைகளும் விசிறியும் வீசினர்.

பல்லியம்பெரிதுமார்ப்பப்பரிசனர் பரவிமொப்பப்
வெல்லுறு தடக்கைவந்தல்வேழத் தின்பிடரிலேற்றி
மல்லுறு திணிதோள்வென்றிமன்னவன்நடந்துபின்னே
செல்லுவதாகிக்குடல்நகர்வலஞ்செய்வித்தானே.

அவ்வாறே பாண்டியன் பட்டர் பிரானை ஓர் யானையின் மீது எழுந்தருளப்பண்ணி, மிகுந்த விமரிசையோடு அவரை நகர்வலஞ்செய்வித்துத் தான் பின்னே நடந்து செல்வானாயினன். அங்ஙனம் அவர் பவனிவருங்காலையில், ஸ்ரீ சுந்தர ராஜன் கருடாருடனாக ஸேவை ஸாதித்தருளினான். அப்பொழுது சேனைத்தலைவர் முதலான திவ்யபரிவாரங்களும், நித்யசூரிகளும், மற்றுமுள்ள தேவர்களும் திரண்டு ஸ்தோத்ரம் செய்தார்கள். அவனுடைய திருமேனியில் ஹாரகேயூரங்களும், பாஹுவலயங்களும் அழகுபெற்று விளங்கின. கோடிகூர்ய ப்ரகாசமுள்ள கிரீடமொன்று அவனுக்கு சிரோபூஷணமாகத் திகழ்ந்தது. திவ்யமான பீதாம்பரம் அவனுடைய திருவரையில் உணியப்பெற்றிருந்தது. ஸ்ரீ கௌஸ்தபமும் வனமாலையுமும் அவன் திருமார்பினை அலங்கரித்தன.

உலகுக்கெல்லாம் ஒருதனிமுதல்வனான எம்பெருமான், எழுதுதற்குரியவடிவழகோடு தன் கமலம் போலும் கண்ணினைநாளால்

சூரீநோக்கி அருள் செய்தவுடனே, ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தர் அவற்குத் திக்கு நோக்கி தெண்டன் ஸடர்ப்பித்துப் பல்லாண்டுக் கூறிவாழ்த்து வாராயினர்.—

திருமால்கருணைப்பேரழகாந்தெய்வத்திருப்பாற்கடன்மூழ்கி வருமா தரத்தாற்பேரன்புவளர்த்தளராமொழிவிம்மக் கருமாணிக்கச்செழுந்திரனே கண்ணேமணியேகற்பகமே பெருமாவென்றுபுதுவைநகர்ப்பெம்மான்வாழிவாழ்த்துகின்றான் மல்லாண்டிலங்குமணத்தின்டோள்மாயாதுபரமேட்டி தொல்லாண்டிருந்தகுடியடியோமுன்னேடிபாழுந்தொழுதொழும் எல்லாந்தருமுன் திருவடிகளிரண்டும்பண்டைஎமதுணர்வும் (பும் பல்லாண்டீழிபல்லாண்டிபலகால்நூறியிரத்தாண்டே.

உருளுஞ்சகடமுடைந்தோடஉதைத்தமலர்த்தாள்பல்லாண்டுன் மருமாமார்பத்துதைகின்மங்கைகசானும்பல்லாண்டு பருதிசோடியெனப்பிறங்கும்படைச்சக்கரமும்பல்லாண்டு தருணமதியமயுதநிகர்சங்கத்திறையும்பல்லாண்டே.

பூணும்பணியான்சிலைமுறித்தபுனிதக்கேண்மைபல்லாண்டு தாணின்முதைப்பத்தலைகுனிக்குஞ்சார்ங்கவில்லும்பல்லாண்டு காணுங்கனகன்மார்பிடந்தகடும்பேர்த்திறமும்பல்லாண்டு வாணன்புமாயிரமறுத்தமற்ச்சேவகமும்பல்லாண்டே.

இங்ஙனம், எம்பெருமானுடைய திவ்ய செளந்தர்யத்துக்கு ஓர் அவத்யம் வாராவண்ணம், ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தர் அவனுக்குத் திருப் பல்லாண்டுபாடி மங்களாசாசனம் செய்தருளினவுடனே, தேவ தேவனுன திருமால் பெரியதோர் உவகையுற்று, அவரைநோக்கி, 'உமக்கு வேண்டிவதொன்றனை வினவுதிராயின் யாம் அதனை அவ் வாறே அளிக்கக்கடவோம்' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினன்.

அதைக்கேட்டவுடனே அவர் தம் உள்ளக்கமலம் வாய் மலர்ந்து, காதல்பெருக்க கரைந்துருகினவராகி, 'நித்ய சூரிகளுக்கு நிர்வாஹனை ஓ எம்பெருமானே! அடியேன் இப்பொழுது போல வே எப்பொழுதும் தேவரீரை ஸேவித்துக் கொண்டிருக்குமாறு திருவுள்ளம்பற்றி யருளல்லவேண்டும்' என்று ப்ரார்த்தித்தார். அப் பொழுது பகவான் அவரை நோக்கி, 'ஸ்ரீ வல்லபதேவ மஹாராஜ னுடைய ஸபா மத்தியில், மிகவும் அழகிய வேலைப்பாடுள்ளதும், மனதைக்கவரத்தக்க மாட்சியுடன் விளங்குவதுமான ஒருமண்டபம் உளது. அதுவே மல்லமண்டபம் என்று வழங்கப்படுவதாகும். அதன்கண் யாம், உம்முடைய சேர்த்தியினின்று அரைக் கணமும் அகலாமல் உகப்புடன் வீற்றிருந்தருளுவோம்' என்று மறுமொழியளித்தனன்.

அவ்வாறருளிச்செய்து எம்பெருமான் அந்தர்த்தானமான வுடனே, பட்டர்பிரானைப் பாண்டியன் தன் அரமனைக் கழைத்துச்சென்றான். அங்கு அவர்க்கு ஸமஸ்தமான உபசாரங்களும் செய்து, அவருடைய திருவடிகளைத் தன் சென்னியில் சூடி, அரசன் தான் முன்பு அவரிடம் சந்தேகங்கொண்டு அவர் பெருமையறியாதயற்றிய பிழையினைப் பொறுத்தருள வேண்டினன். அதன் பின்னர் அவன், அளவில்லாத நிதிக்குவைகளை யளித்து, அவற்றையெல்லாம் ஒட்டகங்களின் மீதேற்றி அவருடைய ஊருக் கனுப்பினான்.

அநந்தரம் ஸ்ரீ விஷ்ணுசித்தரும் மிகுந்த வைபவங்களோடு மதுரையினின்று புறப்பட்டு, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுத்தூரைச்சென்றடைந்தார். அவ்விடத்தில் அவர் தென்னவனளித்த தீரவங்களை யெல்லாம் கோயிற்றிருப்பணியிற் செலவிட்டு, எம்பெருமானாகந்த கைங்கர்யங்களில் எப்பொழுதும்போல் ஈடுபாடுடையராய் எழுந்தருளியிருந்தார்.

இவ் வரலாறுகள், நிகழ்வதற்கு முன்னரே, எனக்கு நாரதமஹரிஷியால் நவிலப்பெற்றுள்ளன. இவை கேட்பவர்களுக்கு இம்மை மறுமைப் பயன்களை எய்துவிக்கவல்லன. ஒ தபோதனர்களே! நீங்களும் இவற்றைக் கேட்டுக்ருதார்த்தரானீர்கள். அஷ்டாங்க விமானமும், வையைநதியும், சித்ர ரதவனமும், யானைமலையும், ரிஷபாசலமும், முதலானவற்றின் மாஹாத்மியங்களை நான்முகன் நாரதருக் கருளிச்செய்ய, அவர் எனக்குக் கூறியவாறே நான் உங்களுக்குச் சொல்லிமுடித்தேன். மிகவும் உத்தமமான இந்தக் கேட்குதர மான்மியத்தை வைகாசிமாதம் சுக்லபக்ஷ த்வாதசியிலேனும் மற்றை நாட்களிலேனும் கேட்பவர்கள் ஸ்ரீய:பதியான ஸர்வேச்வரனுறையும் ஸ்ரீவைகுண்டத்தையே அடையக்கடவர்:’ என்று இவ் வகையாக மதுரையின் மான்மியத்தை ஸ்ரீ செளனகாதி முனிவர்களுக்கு வேதவ்யாசர் விஸ்தாரமாக அருளிச்செய்தார்.

பதின்மர்பாடலுக்குமுற்பதிக்கமாகவே புதுவையாசிரியனார்புகல்பல்லாண்டுதான் மதுரைமாநகர்தனிற் பிறந்தவாபமையால் இதனைநீர்தலநிலத்தியம்பவல்லமோ?

வாழிதென்கூடல்மாநகரம்வாழியிவ் ஆழிக்குழ்புவியெலாம்வாழியாரணம் வாழிமாலழகனும்மதுரவல்லியும் ஊழிதோனாழிபல்லாண்டுமோங்குவே.

கூடல் மான்மியம் முற்றும்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதேராமா நுஜர்யநம்:

ஹரிஸமய திவாகரம்.

தொகுதி ௨. குரோதனஞ்ஞ கார்த்திகைமீ பகுதி கக.

Vol. 2. NOVEMBER & DECEMBER 1925. No. 11.

வாலிவத சமாதானம்.

ஸ்ரீ ராமபிரான் வாலியை வதைத்தது நியாயமன்றெனச் சிலர் அபிப்பிராயப்படுகிறார்களாதலால் அதுவிஷயம் இங்கு ஆராய்ந் துரைக்கப்படும்.

ஸ்ரீய: பதியாகிய ஸர்வேசுவரன் எல்லாச் சராசரங்களுள்ளும் புறம்பும் நிறைந்துநின்று ரக்ஷிக்கின்றானாதலால் இவனே,

“நீராய்நிலனாய்த்தீயாய்க்காலாய்நெடுவானாய்
சீராட்சடர்களிரண்டாய்ச்சிவனாயனனாய்” என்றும்,

“ஆயேயிவ்வுலகத்துநிற்பனவுந்திரிவனவும்
நீயேமற்றொருபொருளுமின்றிநீநின்றமையால்” என்றும்,

“வையம்வானம்மனிசர்தெய்வம்மற்றுமற்றுமுற்றுமாய்” என்றும்,

உள்ள அருளிச்செயல்களின்படி எல்லாமாய் நிற்கின்றனென்று சொல்வதுண்டு. இதுநிற்க, ஸர்வேசுவரனென்ற சொற்பொருளை ஆராய்ந்தால் எல்லா ஐசுவர்யங்களைமு முடையவனென்பது விளங்கும். எல்லா ஐசுவர்யங்களுமாவன:- நித்ய விபூதியாகிய மோக்ஷத்திலும், லீலா விபூதியாகிய இவ்வுலகத்திலும் உள்ளவைகளாம். ஐசுவர்யத்தைமுடைய எஜமானன் ஐசுவர்யத்தைப் பாதுகாப்பதற்குக் கடமைப்பட்டவனாவான். ஆகவே அவன் ஸர்வரக்ஷகனென்பது தானே கிடைக்கிறது. இதனால் இவன் “தேவாநாம்தாநவா னாஞ்ச ஸாமாந்ய மதிதேய்வதம்” என்று எல்லோருக்கும் பொது நின்ற தெய்வமாயிருக்கின்றனென்று சொல்லப்பட்டது.

இப்படிப் பொதுநின்ற தெய்வமாகிய ஸர்வேசுவரன் தன்னைத் தஞ்சமாகப்பற்றிய பெரியார்களைக் கொண்டு இவ்வுலகைப் பாது காக்கிறான். பெரியார் உபதேசவழியாக உலகிற்குத் தர்மமார் கத்தை அறிவித்து உலகை நல்வழிப்படுத்துகிறார்கள். இவர்கள் உபதேசமில்லா தொழிந்தால் உலகினர் தர்மத்தை அறியமாட்டார் கள். அறியாநிலைமை வந்தகாலத்து உலகம் இனிது நடைபெறுது வருந்தும். இதுபற்றியே தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவரும் முத லில் ஜகத்காரண்மாகிய கடவுளைக் 'கடவுள் வாழ்த்து' என்ற அதி காரத்தால் கூறி அதன்பின் கடவுள் ஆஜ்ஞையால் உலகமும், அதற் குறுதியாகிய அறம்பொருளின்பங்களும் நடத்தற் கேதுவாகிய மழையை 'வான் சிறப்பு' என்ற அதிகாரத்தாலுரைத்து அதன்பின் அற முதலிய பொருள்களை உலகிற்கு உள்ளபடி உபதேசிக்கின்ற பெரியார்களின் பெருமையை 'நீத்தார்பெருமை' என்ற அதிகாரத் தாற் கூறினார். இதனால் பெரியார்களின் உபதேசமில்லாதபோது உலக மினிதுநடைபெறுதென்பது பெறப்படும். இத் த க ய பெருமையுடைய பெரியார்களுக்கு ஹிரண்ய ராவண அசுர ராக்ஷ ஸர்களால் நலிவு ஏற்படுகிற காலத்தில் அவர்களின் உபதேசங்குன்றி அதர்மம் மேலிடும். இதுவிஷயம் *தண்டகாரண்ய வாசிகளான மஹருஷிகளின் வாக்யங்களால் அறியலாம்.

* "இரக்கமென்றொருபொருளிலாதநெஞ்சினர்
அரக்கரென்றுளர்சிலர்அறத்தினீங்கினார்
நெருக்கவும்யாம்படர்நெறியலாநெறி
தூரக்கவுமருந்தவத்துறையுணீங்கினோம்"

"மாதவத்தொழுக்கமும்மறைகள்யாவையும்
ஒதலெமோதுவார்க்குதவலாற்றலெம்
மூடுதரிவளர்க்கிலெமுறையினீங்கினெம்
ஆதலினந்தணரேயுமாகிலேம்"

என்று தண்டகாரண்ய வாசிகளான முனிவர்கள் இராமபிரானே நோக்கி ராக்ஷஸர்களுடைய ஹிம்ஸையால் எங்கள் தர்மநுஷ்டானங்களும், பிறருக்கு உபதேசிப்பதுமொழிந்துவிட்டபடியால் யாங்கள் அந்தணராகின்றோமில்லை என்று கூறினார்கள்.

உலகிற்கு உயிர்போலச் சிறந்துவிளங்கித் தம் முப்தேசத்தால் உலகைப் பாதுகாக்கின்ற பெரியார்கட்கு இப்படிப்பட்ட துன்பம் நேர்ந்தகாலத்தில் அதை ஒழிப்பதற்கு ஸர்வேசுவரன் அவதாரிக்குறன். இதனால் ஸர்வேசுவரனுடைய அவதாரத்திற்கு முக்யப் பரமபாஜனம் ஸாதுக்களை ரக்ஷிப்பதேயாம். இக் கருத்துப்பற்றியே கண்ணபிரான் கீதையில்

*“பரித்ராணய ஸாதாநாம் விநாசாயச துஷ்க்ருதாம் தர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமியுகேயுகே”

என்று அருளிச்செய்தான்.

பொதுநின்ற தெய்வமாகிய ஸர்வேசுவரன் ஸாதுக்களை ரக்ஷிக்க அவதரித்துத் தர்மங்களை நிலைநாட்டுகிறான் என்றதினால் அவன் அவதரித்துச் செய்த செய்கையெல்லாம் நிஷ்பக்ஷபாதமாப் பிருக்குமேயன்றிப் பக்ஷபாதமுடையனவர் யிருக்கமாட்டா. இதனாலும் ராமபிரான் வாலியை வதைத்தது தர்மமாம் என்பது புலப்படும். இனி இது விஷயமான பல ஆக்ஷேபணையும், அவற்றிற்குச் சமாதானமும் உரைக்கப்படும்.

புரீராமபிரான் கட்டளையை மேற்கொண்ட சுகரீவன் வாலிபுடன் மல்யுத்தஞ் செய்துகொண்டிருந்த காலத்தில் வாலி,

“அயிர்த்தசிந்தையனந்தகன்குலகுலேந்தஞ்சச்
செயிர்த்துநாக்கினன்சினத்தொடுசிறுநகைசெய்யா
வயிர்த்தகையினுங்காலினுங்கதிர்மகன்மயங்க
உயிர்த்தலந்தெர்றும்புடைத்தனனடித்தனனுதைத்தர்ன்”

* இந்த சுலோகத்தில் ஸாதுக்களை ரக்ஷிப்பதே முக்யமாம் என்ற சிறப்புத்தோன்ற ‘பரித்ராணய ஸாதாநாம்’ என்று முற்படக் கூறினார். பயிரைப் பாதுகாக்கக் களையெடுப்பதுபோல ஸாதுக்களை ரக்ஷிப்பதற்குத் துஷ்டர்னைப் போக்குவதாகிய கார்யம் நிகழும் என்பது தோற்ற ‘விநாசாயச’ என்று இழிவு சிறப்பும்மையால் கூறினார். தர்மம், இம்மை, மறுமை, மோக்ஷம் என்ற மூன்றையுங் கொடுத்து மற்றப் புருஷார்த்தங்களைக் காட்டிலும் வலியுடையதாயிருக்குமென்பது தோன்ற ‘தர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய’ என்று இறுதியில் கூறினார்.

என்றபடி சுகீர்வனுடைய உயிர்நிற்கும் மர்மஸ்தான முதலிய இடங் களையெல்லாம் தன் கைகளால் குத்தியடித்தான். சுகீர்வன் மயக்க முற்று நின்றான். அதுசமயம் இராமபிரான் சுகீர்வன்மீ தருள் கொண்டு 'வாலியினுயிரை வாங்குவேன்' என்று மறைந்து நின்று ஓர் அம்பெய்தான். அந்த அம்பானது அவன் மார்பை ஊடுருவிச் செல்வதற்குமுன் தன் கை கால்களாலும், வாலினாலும் பற்றித் தடுத்து

“தேவரோவெனவயிர்க்குமத்தேவரிச்செயலுக்
காவரோவவற்காற்றலுண்டோவெனுமயலோர்
யாவரோவெனநகைசெயுமொருவனேயிறைவர்
மூவரோடுமொப்பான்செயலாமெனமொழியும்”

இந்த அம்பெய்தவர் தேவருமல்லர்; பிறருமல்லர்; இது, மூவருக்கும் முதல்வனுடையதாயிருத்தல்வேண்டும். ‘ஆயினும் இதன் உண்மையை யறிவோம்’ என்று அதை முறிக்கத் தொடங்கினான். அது வலியுடையதாயிருந்தது. இஃதென்ன இப்படியிருக்கின்றதே என்று அதை முற்றிலும் உற்றுநோக்கினான். அப்பொழுது,

“மும்மைசாலுலகுக்கெல்லாம்மூலமந்திரத்தைமுற்றும்
தம்மையேதமக்குநல்குந்தனிப்பெரும்பதத்தைத்தானே
இம்மையேஎழுமைநோய்க்குமருந்தினையிராமனென்னும்
செம்மைசேர்நாமந்தன்னைக்கண்களிறிறெளியக்கண்டேன்”

என்றபடி அதில் ராமநாமம் எழுதப்பெற்றிருப்பதைக் கண்டான். வேதவிதி தவறாமல் வாழ்ந்து கீர்த்திபெற்ற சூரியவம்சத்திற்பிறந்த ராமன் அந்தோ! என்னகார்யஞ் செய்தான். இதுவும் ஓர் தர்மமோ முறையோ என்று கவலையும், முறுவலுங்கொண்டு குழியிலகப்பட்ட வலிய யானையைப்போல் துயரடைந்தான். அப்பொழுது அவன் எதிரில் இராமபிரான் தோன்றினான். வாலி இராமபிரானை நோக்கி,

“வாய்மையும்ராபுங்காத்தும்ன்னுயிர் துறந்தவள்ளல்
துயவன்மைந்தனேநீபரதன்முன்றோன்றினாயே
தீய்மைதான்பிறரைக்காத்துத்தான்செய்தாற்றீங்கன்றாமோ
தாய்மையும்ன்றிநட்புந்தருமமுந்தழுவிரின்றும்”

என்றபடி ஸத்தியத்தையும், தன்குலப் பெருமையையும் பாதுகாத்துத் தன்னுயிரைவிட்ட பரிசுத்தனாகிய தசரதனுக்குப் புதல்வனாயிருப்பவனே! எல்லாருக்குந் தாயாயிருக்குந் தன்மையுந், சிநேகிதத்

தன்மையும், தர்மத்தையும் தழுவிநின்றவனே! நீ மிகவும் உத்தம புருஷனாகிய பரதனுக்குத் தமையனுய்த் தோன்றினையன்றோ உனக்கு அவனுக்குரிய குணங்களொன்றுமில்லையே? இது நிற்க, தீய கார்யங்களைப் பிறர் செய்யவொட்டாமல் தடுத்துத் தான்மாத்திர மதைச்செய்தால் அது பிழையில்லை யென்பதொன்றுண்டோ? இத் தகைய தூர்க்குணங்களெல்லாம் உனக்குண்டாவதற்குப் பிறிதோர் காரணமுண்டென மதிக்கிறேன். அஃதாவது.—

“கோவியிற்றருமமுங்குலத்துதித்தோர்கட்கெல்லாம்
ஒவியத்தெழுதவொண்ணுவுருவத்தாயுடைமையன்றோ
ஆவியைச்சனகன்பெற்றவன்னத்தையமிழ்தின்வந்த
தேவியைப்பிரிந்தபின்னத்திகைத்தனைபோலுமென்றான்”

உனக்குயிரும் அமிர்தமும்போன்றவளாகிய ஜானகியை விட்டுப் பிரிந்ததினால் உன் குல தர்மமாகிய அரசியல்பை மறந்து திகைத் தனைபோலும்; என்பதாம். ஓர் அரக்கர்க்கரசன் பழியான கார்யத் தைச் செய்ததற்காக ஓர் குரக்கரசனைக் கொல்லுதற்கு மனுநெறி கூறியதுண்டோ? இரக்கமென்ற சிந்தையை எங்கொழித்தாய்? என் னிடத்தில் யாதுபிழை கண்டனையோ? தர்மத்தைப் போற்றத்தக்க நீயே பெரும் பழியான கார்யத்தைச் செய்வையாகில் இனிப் புகழைத் தரிக்கத்தக்கவர்தான் யாருளர்? நல்லொழுக்கமும், மேன்மைக் குணமும் இழிந்தோர்கட்கு மாத்திரந்தான் வேண்டுமோ? உயர்ந் தோர்கள் இழிவான கார்யத்தைச் செய்தால் அவருக்குப் புகழே யன்றிப் பழியுண்டாகமாட்டாதோ? நீ உன்னாட்டிலே உன் தம்பிக் கரசுரிமை தந்ததுபோல இக் காட்டில் என் தம்பிக் கரசுரிமை தந் தனையோ? மூத்தோன் அரசு முறையன்றென்று கருதினையோ? உன் செயலிருந்தவாறென்னே! இருவர் மாறுபாடுற்றுப் போர்செய்வார்க ளாகில் நடுநிலைமையையுடைய ஒருவன் அவ் விருவருக்கும் சமமாக வன்றோ இருத்தல்வேண்டும். அங்ஙனமின்றி ஒருவன்பக்கத்தில் சேர்ந்துகொண்டு அம்பெய்வதும் தர்மமாகுமோ?

“வீரமன்றுவிதியன்றுமெய்ம்மையின்
வாரமன்றுநின்மண்ணினுக்கென்னுடல்
பாரமன்றுபகையன்றுபண்பொழிந்
தீரமன்றிதுவென்செய்தவாறுநீ”

நீ செய்த கார்யம் பரக்காமமுடையதில்லை. வேதசாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்டதுமாகாது. உண்மையைச் சார்ந்ததுமன்று

உனக்கு நான் பகையுமில்லை. உன்னதாயிருக்கின்ற இந்த பூமிக்கு என்னுடல் பாரமாகுமோ? உனக்குப் பகைவனான இராவணனைக் கொல்வதற்குச் சுக்ரீவனைத் துணையாகக் கொண்டதானது யானையைக் கொல்கின்ற சிம்மத்தைவிட்டு ஓர் முயலைத் துணையாகப் பற்றிபதுபோலாகும். தினந்தோறும் சஞ்சரிக்கின்ற சந்திரனுக்குக் களங்கமானது பண்டே அமைந்துள்ளதுபோல, சூரியவம்சத்திற்கு ஓர் நிலையான களங்கத்தை நீ பிறந்து உண்டாக்கினே. என்னை வலியப் போர்செய்வதற் கலழத்தவனாகிய சுக்ரீவனுக்குச் சகாயமாய் ஒளித்து நின்று அம்பெய்ததுமன்றி இப்பொழுதும் நானமில்லாமல் என் முன்னிலையிலும் வந்து நிற்கின்றாயே

“நூலியற்கையும் துங்குலத்துந்தையர்
போலியற்கையுஞ்சீவமும்போற்றலை
வாலியைப்படுத்தாயல்லமன்னர
வேலியைப்படுத்தாய்விறல்வீரனே”

சாஸ்திரமுறையையும், உன் குலத்திற்கேன்றிய முன்னோர்களின் இயற்கையையும், நல்லொழுக்கத்தையும் பாதுகாக்காதொழிந்தாய் ஆதலால் நீ வாலியாகிய என்னைக் கொன்றாயில்லை; ராஜதர்மமாகிய வரம்பை அடியோடழித்தாய். நிராயுதனாயிருக்கின்றவன் மார்பில் அம்பெய்யவே விற்பெழில் கற்றாய்; இப்படிக்கொடிய செயலுடைய உனக்குத் தபசிகட்குரிய வேஷமும் வேண்டுமோ? இதுநிற்க, உனக்கும், எனக்கும் சாணித்தாயமும், பூமித்தாயமும், வீட்டுவழக்கும், வழிப்பகை, ஜ்ஞாதிப்பகை, குடிப்பகைகளும், ஊர்ச்சண்டை பெண்பிணக்கு மண்பிணக்குகளும் இல்லை; என்று பல்லை நெறுநெறு வென்று கடித்துக் கண்களில் தீப்பொறி பறக்கக் கோபத்துடன் கூறினான்.

அதுகேட்ட இராமபிரான் வாலியை நோக்கி நீ இப்பொழுது வாப்க்குவந்தபடியெல்லாம் பிதற்றுகின்றாய்; நீ செய்த கார்யத்தைச் சிறிதும் ஆராய்ந்து பார்க்கின்றாயில்லை. நீ மாயாவி என்ற அசுரனோடு போர்செய்வதற்கு ஓர் பிலத்திற்புகுந்து அவனோடு போர் செய்துகொண்டிருந்தகாலத்தில் நீ நெடுநாளாய் வரவில்லை என்றறிந்த சுக்ரீவன் ‘என் தமையன் கெதியாதாயிற்றே’ என்று கவலை கொண்டு அந்தப்பிலத்தில் துழையத் தொடங்கினான். அப்பொழுது அறிவிற்சிறந்த சிலர் ‘நீ எங்கட்கு அசுரனுயிருக்கக் கடவாய் இந்

தப் பிலத்தில் நுழையவேண்டா' என்று தடுத்தார்கள் சுகரீவன் அவர்களை நோக்கி

“வானமாளவென்றம்முனைவைத்தவன்
தானுமாளக்கிளையினிறத்தடிந்
தியானுமாள்வெனிருந்தரசாள்கிலென்
உணமானவுரைபுகர்ந்திரென”

என் தமையனை ஸ்வர்க்கம்புகச் செய்தவனையும், அவனுடைய உறவினர்களையும் கொன்று யானும் உயிர்துறக்கக் கடவேன். என் தமையன் உயிர்விட்டபின் நான் பிழைத்திருந்து அரசாளமாட்டேன். நீங்களெனக்குத் தகாத வார்த்தைகளைச் சொன்னீர்களென்றான். அதன்பின்பு படைவீரரும், அறிவுடைய மந்திரிமார்களும், உறவினரும் வந்து பரிவுடன் நின்று ‘நீயே அரசாளவேண்டும்’ என்று வேண்டிக்கொண்டதினால் அந்த அரசரிமையை மேற்கொண்டான். அதன்பின் நீ மாயாவியைக் கொன்றுவிட்டு வந்தாய். அது சமயம் சுகரீவன் உன்மீது மிகவும் அன்புகொண்டு அண்ணா! என்று வணங்கி நின்று, ‘உம்முடைய கூட்டத்தார்களின் நிர்ப்பந்தத்தால் இந்த அரசரிமையைக் கைக்கொண்டேன். இனி நீரே கைக்கொள்ளக் கடவீ’ என்று வஞ்சனையும், அஹங்காரமுமில்லாதவனாய் முன்னிகழ்ந்த விஷயங்களைச் சொன்னான். அவற்றை ஒன்றுஞ் செவியேற்றுக் கொள்ளாமல் சுகரீவனைக் கொல்வதற்கு முயன்றாய் சுகரீவன் ‘அண்ணா உமக்கபயம் என் பிழையெல்லாம் பொறுத்தருளும்’ என்று வேண்டினான் அந்த வேண்டுகோளையும் ஏற்றுக்கொள்ளாமல் அவனோடு போர்செய்தாய். சுகரீவன் அப்போருக் காற்றாதவனாய் ‘யான் உமக்குத்தோற்றேன்’ என்று வணங்கிக் கூப்பிய கையினனாய் நின்றான். அப்பொழுதும் நீ அவன்மீது திரக்கங்கொள்ளாமல் அவனை ஒழிப்பதற்கே யத்தனஞ் செய்தாய். அவன் உன்னைவிட்டுத் தப்பி ஓடிவிடவேண்டுமென்று ஏழு சமுத்திரத்திற் கப்புறத்திலுள்ள பூமி யையுந் தாண்டி அண்டச்சுவரையடைந்தான். அதன்மேலும் அவனைக் கொல்லவேண்டுமென்று வாயுவேகமாய் சிம்மம்போல் அவனிருப்பிடம் பாய்ந்துசென்று ‘இப்படித் தம்பியை வருத்துகின்றானே’ என்று சொல்லுகிற பழிக்கும் அஞ்சாமல் உன் வலியை கைகளால் அவனை எடுத்ததுச் ‘சின்னம்பின்னமாக்கிக் கொல்வேன்’ என்று உயர எழும்பினாய். அப்பொழுது சுகரீவன் ஓர் நல்ல அதிருஷ்டத்தால் நீ சோர்ந்திருந்த சமயம் பார்த்துத் தப்பி ஓட

வெண்ணி நீ சாபத்தால் கிட்டுதற்கரிய மதங்கமஹருஷியிருக்கும்
 ருஷ்யமுக பர்வத்ததை யடைந்தான். நீ பெற்ற சாபத்தால் அவ
 னிருக்குமிடஞ் செல்வதற்கஞ்சி அவனைக் கொல்லாது விட்டனையே
 யன்றிச் சரணமடைந்தவனைப் பாதுகாக்கவேண்டும் என்ற விசேஷ
 தர்மத்தைப் பற்றியாவது, வலியிழந்து முதுகுகாட்டி ஓடுகின்றவ
 னைத் துரத்திக் கொல்லலாகாது என்ற ராஜதர்மத்தைப் பற்றியா
 வது, தம்பியிடத்தில் அன்பு செலுத்தவேண்டும் என்ற உரிமை
 பைக் கொண்டாவது அவனை விட்டிலை.

“ஈரமாவதுமிற்பிறப்பாவதும்
 வீரமாவதுங்கல்வியின்மெய்நெறி
 வாரமாவதுமற்றொருவன்புணர்
 தாரமாவதுதாங்குந்தருக்கரோ”

அன்பு, நற்குடிப்பிறப்பு, வீரம், கல்வி கற்றதனாலுண்டாகிய மெய்
 புணர்வு என்ற இவற்றின் செயலெல்லாம் பிறன் மனைவியைக் காத
 லிக்காதிருக்கும் வலிமையுடையவனுக்கன்றோ நிலைபெறுவதாகும்.
 நீ, ‘வலியுடையோம்பாய்’ என்று கருதி வீரச் செயலினின்றுந்
 தவறி எளியரை ஹிம்ஸிப்பதும், பிறன் மனைவியைக் கற்பழிப்பது
 மாகிய இவையெல்லாம் நீதியான கார்யங்களென்று கருதினையோ?
 தர்மமும், இம்மை மறுமைப் பயன்களும் இன்னின்னவாமென்று
 ஆராய்ந்தாயில்லை’ அவற்றை யறிவையாகில் அருமையான உன்
 தம்பியின் உயிர்க்காதலியாகிய மனைவியைக் கற்பழித்திருக்கமாட்
 டாய். இது நிற்க, உன் தம்பியாகிய சுக்ரீவன் எனக்குயிர்க்காதலனா
 கியபடியால் அவனுக்குத்துணையாய் நின்று உன்னுயிரைப் போக்கி
 னேன். எனக்கு யாதொரு ஸம்பந்தமில்லாதவராயினும் ‘எமக்கொரு
 கெதியில்லை’ என்று தம்மெளிவரவுதோன்ற என்னைத் தஞ்சமாகப்
 பற்றி நிற்பார்களாகில் அவர்களின் விரோதியைப்போக்கி அவர்களை
 சூழிப்பதே எனது ஸங்கல்பமென்பதறியாயோ? ‘நுங்கள் குலத்
 துதித்த கற்புடைய மாதர்களுக்குரிய விவாஹம்போல எங்களுக்குச்
 சிருஷ்டி கர்த்தாவாகிய பிரம்மா நியமஞ்செய்யாமல் நேர்ந்தபடி
 யெல்லாம் புணரும்படி விதித்தானென்றும்,,

“மணமுமில்லாமறநெறிவந்தன
 குணமுமில்லைக்குலமுதற்கொத்தன
 வுணர்வுசென்றுழிச்செல்லுமொழுக்கலா
 னணிமுனெய்யுமிணங்கியநேமியாய்”

ம்போனவழியே நடக்கும் நடக்கையல்லாமல் எங்களுக்கு வேத
க்கப்படிவந்தவையான விவாஹக்ரமங்களும் இல்லை; வம்ச பரம்
க் கொத்தனவான குணங்களும் இல்லை' என்றும் நீ சொல்வது
றயாகமாட்டா. நீ சிறப்புடைய தேவாம்சமுடையவனுய்த்
ன்றி நிலைநின்ற தர்ம மார்க்கத்தையும் அறிந்திருக்கின்றாய் ஆத
நீ ஸாமான்யமான மிருகஜாதியில்லை; என்பது விளங்கியது. அப்
பிருக்கிற உனக்கு அதர்மமான செயல்கள் அடாதன அன்றோ!

“பொறியின்யாக்கையதோபுலனோக்கிய
அறிவின்மேலதன்றோவறத்தாறுதா
னெறியினோன்மையைநேர்நின் றுணர்ந்தநீ
பெறுதியோபிழையுற்றுபெற்றிதான்”

மார்க்கந்தான் ஐம்பொறிகட்கு இடமாகிய உடம்பைப்
பெறே? விஷயங்களையாராய்ந்து அறிகின்ற அறிவைப்பற்றிய
ன்றோ! அந்தத் தர்ம மார்க்கத்தின் பெருமையை நன்றாக அறிந்து
ற நீ தவறுகளை மிகுதியாகப் பெறுந்தன்மையைப் பெறக்
வையோ? இது நிற்க, முதலையின் வாயிலகப்பட்ட கஜேந்திர
ன்ற யானையானது முடிவில்,

“நாராயணவோமணிவண்ணநாகணையாய்
வாராயென்றிரிடரைத்தீராய்...”

று ஸர்வேசுவரனையழைத்த பெருமையுடைய அறிவின்பயனால்
க்ஷமடைந்ததன்றோ! அதுவும் ஓர் விலங்கென்பதறியாயோ?

“சிந்தைநல்லறத்தின்வழிச்சேர்தலாற்
பைந்தொடித்திருவின்பரிவாற்றுவான்
வெந்தொழிற்றிறல்வீடுபெற்றெய்திய
எந்தையுமெருவைக்காசல்லனோ”

தர்ம மார்க்கத்தில் மனஞ் சென்றதனால் சீதையினுடைய துன்
தைத் தீர்த்தற் பொருட்டுக் கொடியபோர்த்தொழிலில் தனது
மையைக்காட்டி மோக்ஷமடைந்த என் பெரியதந்தையான
யுவும் கழுகுக்கரசனல்லவா! இதனால் விலங்குகளுக்கும் தேவ
கொப்பாம் நல்லறிவுண்டாயிருந்த தென்பதும், அவைகளுக்கு
றிவுண்டாவதில்லை யென்பதில்லை என்பதும் விளங்குகின்
வே. இது நிற்க, நன்மை தீமைகளின் இயல்புகளை உள்ளபடி

அறியாதிருப்பதன்றோ மிருகங்கட்கு மனிதரோடுள்ள வேறுபாடு
நீ அறியாத தர்மங்கள் உலகிலுண்டோ? எல்லாத் தர்மங்களு
உன்னால் அறியப்பட்டனவன்றோ! இங்ஙனம் நீ அறிந்தாய் என்ப
என்னோடெதிர்த்து நின்று 'நீ ஸத்ய நிஷ்டனாகிய தசரதனுக்கு
புதல்வனாவையோ? உத்தமனாகிய பரதனுக்குத் தமையனாவையோ
மனைவியை விட்டுப் பிரிந்ததால் மதிகெட்டனையோ? வீரமுடையோ
ஓரஞ்செய்யலாமோ? மறுவற்ற சூரியகுலத்திற்குத் திருவற்
கொடும்பழியை விளைத்தாய்; ஒருவன் பழி செய்ததற்கு மற்றொரு
வனை வைத்தபதும் மதிகேடன்றோ! அன்பும், இரக்கமு
மில்லையாதலால் உயிர்ப்பசையற்றனை; உன் வீரச்செயல் முத
யவையெல்லாம், பிறரால் இகழப்பட்டனவாய் ஒழிந்தனவே
அந்தோ! உன் தபவேஷத்திற்குத் தக்கசெயல் உன்பாவில்லையே
என்று வாதாடுகிற உன் வாய்மொழிகளே தெளிவாக அறிவிக்கி
தல்லவா! யான் ஓரம்பு எய்ததற்கு என் மீது சொல்லம்பு ப
தொடுத்தனையே. அச் சொற்களும், வெளிப்படை, குறிப்பு, அண்
சொன்னயம், பொருணய முடையனவாக வன்றோ காணப்பட
கின்றன. உனக்கு வானர ஜாதிகளுக்குரிய தன்மையிருக்குமாகி
இப்படிபெல்லாம் பேசுந்திறமுண்டாகுமோ? இதனை நீயே ஆராய்
வாய்.

*“தக்கவின்னதகாதனவின்னவென்
றொக்கவுன்னலராயினுயர்ந்துள
மக்களும்விலங்கேமனுவின்னெறி
புக்கவேலவ்விலங்கும்புத்தேளிரே”

*“மாவுமாக்களும்மீயறிவினவே
பிறவுமுளவேலக்கிளைப்பிறப்பே”

மிருகங்களும், அவையெல்லவனவான மனவுணர்ச்சியில்லாத மனிதர்களு
இந்து அறிவுடைய வஸ்துக்களாம்; என்றதனால் மனிதனயப்பிறந்து வை
தும் மிருகங்களோ டெண்ணப்படுவானு முண்டு.

“மக்கடானே ஆறறிவுயிரே
பிறவுமுளவேலக்கிளைப்பிறப்பே”

ஆறறிவுடையவரே மனிதராவாரென்றும், பிறமிருகங்களுள்ளும் ஆறறிவென்
மனவுணர் விருக்குமாகில் அவையும் மனிதரோடு சேர்த்தெண்ணப்படு
தகுதியுடையன வென்றுமுரைத்ததனால் மிருகங்களுள்ளும் பகுத்தறிவுடைய
யனவுண்டு.

குதியானவை இவை தகுதியில்லாதவை இவை என்று நீதிநூல்
றைமைக்குப்பொருந்த ஆராயாதிருப்பாராகில் எல்லாப் பிராணி
ளக் காட்டிலும் சிறந்துள்ள மனிதர்களானாலும் மிருகத்திற்கு ஒப்
பானவர்களாவார். மிருகமானாலும் மனுதர்ம சாத்திர முறைமை
ற் பொருந்தி நடந்தனவாயின் தேவர்கட்கு ஒப்பானவையேயாம்.

“காலனாற்றல்கடிந்தகணிச்சியான்
பாலினாற்றியபத்தியத்தலான்
மாலினாற்றருவன்பெரும்பூதங்கள்
நாலினாற்றலுமாற்றுழிநண்ணினும்”

மனுடைய வல்லமையை யழித்து அவனையும்வென்ற மழுவுவன்
ரம் ஆபுதத்தையுடையவனான சிவபிராண்பக்கல் நீ செய்த பக்தி,
ரயோஜனத்தைத் தந்ததனால் திருமாலாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனால்
டைக்கப்பட்ட வலிய பெரிய பூதங்கள் நான்கிற்கு உள்ள வலிமை
னை பெல்லாம் பெற்றாய். இப்படி அரிய பெரிய தபசைச்செய்து
யுறிவிற்சிறந்தவனாகிய நீ சரணாகதனான உன் தம்பி உனக்குப்
பந்து அவன் ஓடி யொளித்தவிடமெல்லாம் புகுந்து புகுந்துதைத்
டித்துக் கதறும்படி செய்த கொடுஞ்செயலும், அவன் மனைவி
பக் கற்பழித்ததும் பெரும்பிழை யாகுமன்றோ! இத்தகைய
கொடும்பாபியாகிய நீ உன்னறிவு கேட்டால் என்னைப் பலவாறாகப்
பழி கூறினாப் உனக்கு அஹங்காரம் மேலிட்டபடியால் வைதிக
ர்யாதையும், லௌகிகமர்யாதையும் அறிந்தாயில்லை. “இக்ஷ்வா
டணௌ மியம்பூயிஸ் ஸசைவலநகாநநா” மலைவனங்களோடுகூடிய
துமிப்பரப்பெல்லாம் எங்களுடையதாயிருக்க காணித்தாயம் பூமித்
தாயமில்லை என்று நீ சொல்வது முறையன்றே. யான் உன் தம்பி
பாகிய சுக்ரீவனோடு உயிர் நண்பனாயிசைந்த நாள்தொட்டு அவனுக்
குரிய சுகதுக்கங்களெல்லாம் என்னதாகப் பாவித்துக் கொண்டிருக்
கிறேன். அவன் உன் காலில்விழுந்து கதறியகாலத்திலும் நீ அவனை
அங்கேகரியாதொழிந்ததோடு “வஸ்த்ரேணகேந வாக்ர:, ததாவித்ரா
வபாமாஸாவால்...” என்றபடி அவன் ஒற்றைவஸ்திரத்தோடு
ஒடும்படி அடித்துத் துரத்தினாபல்லவா? இவ்வாறு செய்த நீ ஜ்ஞா
திப்பகையிலை யென்பதும் தகாது. இந்த கிஷ்கிந்தையும் நீயே
கைப்பற்றிக்கொண்டு சுக்ரீவன் மனைவியையும் காதலித்தையாதலால்
மண்பிணக்கும், பெண்பிணக்கும் இல்லை என்று நீ சொல்வதும்
பொருந்தாது.

“தாம் பாலயதி தர்மாத்மா பரதஸ் ஸத்ய வாக்ருஜஃ:
தஸ்யதர்ம க்ருதாதேசாத் வயமந்யேச பார்த்திவா:”
“சராமோ வஸுதாம் க்ருத்ஸாம்...”

என்றபடி தர்மாத்மாவாகிய பரதனுடைய ஆளுனரையை நாங்களு
மற்றதேசத்து அரசர்களும் மேற்கொண்டு இந்தப் பூமியெல்ல
சுற்றிக்கொண்டு திரிகிறோம். நீ துஷ்டகார்யத்தைச் செய்வையா
யங்கள் உன்னைத் தண்டிக்காது விடுவதெப்படி?

“வத்யந்தி விமுகாம்ச்சாபி நசதோஷோத்ர வித்யதே
அயுத்யந் ப்ரதியுத்யந்வா யஸ்மாச் சாகாம்ருகோஹ்யஸி”

என்றபடி வர்னரமானது போர்செய்தாலும், போர் செய்யாதொழி
தாலும், பராமுகங்கொண்டிருந்தாலும் அதைக் கொன்றால் தே
யில்லையே. மிருகம் பசுநி முதலிய எந்த ஜாதியானாலும் துஷ்ட
களைத் தண்டிப்பது ராஜாக்களுக்குரிய கடமையன்றோ.

“வாகுதாபிச்ச பாசைச்ச கூடைச்ச விவிதைந்நரா:

ப்ரதிச்சந்நாச்ச த்ருச்யாச்ச நிக்நந்திஸ்ம பஹுந்ம்ருகாந்”

ராஜர்க்கள், ரோமம் அஸ்தி மாம்ஸாதிகளாகிற ப்ரயோஜனமில்
லாதொழிந்தாலும், ஜனங்களின் நன்மைக்காக வேட்டையாடுவதுண்
வேட்டையாடுகையில் மிருகங்களை, வலை கட்டிவளைத்தும், சுண்டி
கட்டியும், ஊட்டிமுறித்தும், பரர்காவவைத்தும், ஒளித்து நின்று
பிடிப்பது வழக்கன்றோ!

“ஒளரஸீம் பகிநீம் வாபி பார்யாஞ்சாப் யநுஜஸ்யப:

ப்ரசரேத் வானர:காமாத் தஸ்யதண்டோவதஸ்ம்ருத:”

என்றபடி மனுஷ்யனானாலும், வானரமானாலும் தன் பெண்ணையு
தங்கையையும், தம்பியின் மனைவியையும் விரும்புவானாகில் அவளை
வதஞ்செய்ய வேண்டுமென்பது ஆன்றோர் வழக்கன்றோ! என்
கூறினார்.

இப்படிப் பலவாறாக ராமபிரான் சமாதானஞ் சொன்ன விட
திலும் ஒளித்து நின்று அம்பெய்தது மாத்திரம் குற்றமாம் என்
புத்தியானது அவன் நீநஞ்சை விட்டகலாதிருக்க மறுபடியும் ராம
பிரானேநேர்க்கி,

“அவ்வுரையமையக்கேட்டவரிசுலத்தரசுமாண்ட
செவ்வியோயினையதாகச்செருக்களத்துருத்தெய்யாதே
வெவ்வியபுளிஞரென்னவிலங்கியேமறைந்துவில்லால்
எவ்வியதென்னையென்றான் இலக்குவனியம்பலுற்றான்”

எல்லோரையுமாளுகின்ற சிறப்புடையவனே! போர்க்களத்தில் முன்
நின்று என் மேலம்பு தொடுக்காமல் கொடிய வேடர்கள் மறைந்து
நின்று மிருகங்களின்மேல் அம்பு தொடுப்பதுபோல எதிர்ப்படாமல்
விலகி மறைந்து நின்று வில்லைக்கொண்டு என்மேல் அம்புசெலுத்தி
யது யாதுகாரணமென்று கேட்டான். அதற்கு இலையபெருமாள்
(லக்ஷ்மணன்) பதில் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“முன்புநின்றம்பிவந்துசரண்புகமுறையிலோயைத்
தென்புலத்துய்ப்பெனன்றுசெப்பினன்செருவீனீயும்
அன்பினையுருக்காகியடைக்கலமியானுமென்றி
யென்பதுகருதியண்ணன்மறைந்துநின்றெய்ததென்றான்”

உன் தம்பியாகிய சுகரீவன் முதலில்வந்து சரணமடைய அப்
பொழுது ராமபிரான் நீதியில்லாதவனான உன்னைக் கொல்வதாக
வாக்குத்தத்தஞ் செய்தருளினார்; பின்பு நீயும் போரில் உனது உயி
ரிடத்தன்புடையாய் ‘யானும் உனக்கு அடைக்கலம்’ என்று
சொல்வாய் என்பதைக் கருதி எனது தமையனான ராமபிரான்
மறைந்து நின்று அம்பெய்தார் என்று கூறினார். அதுகேட்ட வாலி
ராமபிரான் தர்மத்தை நிலைநாட்டவந்தவனாதலால் தர்ம மார்க்க
மழியும்படியான கார்யஞ்செய்யமாட்டான். ‘நாம் அவனுடைய
உண்மையான நிலைமையை அறியாமையால் வீணான பழிகுறினோம்’
என்று மனம் வருத்தமுற்று ராமபிரானை நோக்கி, தாய்போல
உயிர்கள் பக்கல் அன்புசெய்து, தர்மமும் நடுவு நிலைமையும் நற்
குண நிறைவும் நீயே என்று சொல்லும்படிநின்ற புருஷோத்
தமனே! வேத சாஸ்திரங்களிற்கூறிய ஸ்ரீமார்க்கப்படி பார்க்கும்
நேர்வழிபால், நாய்போல எளியராய் நின்ற எங்கள் பக்கல் குற்றங்
களில்லாமற் பார்க்கமுடியுமோ? என்னுடைய தீய செயல்களைப்
பொறுத்தருள்வாய்,

“இரந்தனன்பின்னுமெந்தையாவதுமெண்ணல்தேற்று
குரங்கெனக்கருதிநாயேன்கூறியமனத்துக்கொள்ளேன்
அரந்தைவெம்பிறவிநோய்க்கருமருந்தனையவையா
வரந்தருவள்ளாலொன்றுகேளெனமறுத்துஞ்சொல்வான்”

எமது தலைவனே! எதையு மாராய்ந்தறிமூட்டாத குரங்கென்று என்னைத் திருவுள்ளம்பற்றி நாய்போற் கடைப்பட்டவனான எளியேன், உன்னைக்குறித்து நிந்தனையாகச் சொன்ன சொற்களை மனத்திற் கொள்ளாதே; வருத்தத்தைச் செய்கின்ற கொடிய எனது பிறப்பாகிய வியாதிக்கு அருமையான ஓளஷதம்போன்ற ஸ்வாமி! விரும்பியவருக்குவேண்டிய வரங்களையெல்லாம் வரையாது கொடுக்கின்ற வள்ளலே! யான் சொல்வதொன்றைக் கேட்டருள்வாய்; என்று மீளவும் சொல்லத் தொடங்கினான்.

“ஏவுகூர்வாளியாலெய்துநாயடியனேன்
ஆவிபோம்பேலைவாயறிவுதந்தருளினாய்
மூவர்நீமுதல்வனீமுற்றநீமற்றநீ
பாவந்தருமநீபகையுநீயுறவுநீ”

கூரிய அம்பினால் என்னை அடித்து நாய்போற் கடையனான அடியேன் உயிர்நீங்கும் சமயத்தில் தத்வஜ்ஞாநத்தை எனக்குக் கொடுத்தருளினாய்; எல்லாசராசரங்களுள்ளும் வெளியுமாய் நின்று விளங்குகிற பரப்ரஹ்மமே நீயாவாய்.

“புரமெலாமெரிசெய்தோன்முதலிஃனூர்பொருவிலா
வரமெலாமுருவியென்வசையிலாவலிமைசால்
உரமெலாமுருவியென்னுயிரெலாதுகருகின்
சரமலாற்பிறிதுவேறுளதரேதருமமே”

திரிபுரங்களையும் எரித்தவனாகிய சிவபிரான் முதலிய தேவர்கள் எனக்குத்தந்தருளிய ஒப்பில்லாத வரங்களெல்லாவற்றையும் இடையே புழுந்து பழுதுபடச்செய்தும், எனது குற்றமில்லாவலிமை மிகுந்த மார்பு முழுவதையும் துழைந்து துளைத்தும்; என்னுயிர் முழுவதையுமுட்கொண்ட உனது அம்பேயல்லாமல் தனியே வேறாயுள்ள தருமமென்பதொன்று இருக்கின்றதோ? சிவபிரான் தன்னைக்குறித்து வாழ்த்துகின்றவர்க்கு உயர்ந்தவரத்தை ஒழிவில்லாதற் கொடுத்தல், உனது ஒப்பற்ற ‘ராம’ என்ற திருநாமம் ஒன்றைக்கூறும் பேரன்பையுடைமையினாகும்; என்றால் அந்தப் பெயர்க்குரிய பொருளாகிய உன்னை ப்ரத்யக்ஷமாகத் தரிசித்த எனக்கு அரியதொன்று யாதுளது? எனக்கு அறிவென்ற ஆசார்யன், ‘நீயே பூவும் அதனிடத்துள்ள வாசனையும்போல எல்லாப் பொருள்களிலும் விட்டு நீங்காமற் கலந்திருக்கின்ற ஒப்பற்ற பரம்

பொருள்வாய்' என்று உபதேசித்தான். ஆதலால் இனி அந்தமில் பேரின்பமாகிய பரம்பதம் எனக்குக் கிடைப்பது அரிதோ?

“மற்றினியுதவியுண்டோவானினுமுயர்ந்தமானக்

கொற்றவரின் னையென்னைக்கொல்லியகொணர்ந்துதொல்லைச்

சிற்பினக்குரங்கி னெடுத்தெரிவுறச்செய்தசெய்கை

வெற்றரசெய்தியெம்பிவீட்டரசெனக்குவிட்டான்”

வானத்தைக்காட்டிலும் பெருமையுற்ற வெற்றியை யுடையவனே! என் தம்பியாகிய சுக்ரீவன், என்னைக் கொல்லுதற்பொருட்டு நின்னை அழைத்துக் கொண்டுவந்து நெடுநாளாகச் சிறிய இனமாகிய குரங்குகளுடனே ஆலோசனையமையச்செய்த செய்கைகளையுடைய வீணான எனது அரசாட்சியை அடைந்து மோகூட லோகத்தில் சிறப்புத்தோன்ற இருக்குந் தன்மையை எனக்குக் கொடுத்தான். ஆதலால் இதனைக்காட்டிலும் மேலாக எனக்கு அவன் செய்யக் கூடிய வேறு உபகாரமுண்டோ? என்று கூறினான். ராமபிரான் தன்னைநோக்கி ‘நீ உன் தம்பி விஷயத்தில் மிகவும் பிழைசெய்தாய்’ என்றுரைத்த சொல் பசுமரத்தறைந்த ஆணிபோல் நெஞ்சிற் பதிந்து ‘அந்தோ! அவன் விஷயத்தில் என்ன காரியஞ் செய்தோம்’ என்று அதுதாபங்கொண்டு ராமபிரானைநோக்கிக் கூறுகிறான்.

“ஓவியவுருவநாயேனுளதொன்றுபெறுவதுன்பாற்

பூவியனறவமாந்திப்புந்திவேறுற்றபோது

தீவினையிற்றுமேனுமெம்பிமேற்சீறியென்மேல்

ஏவியபகழியென்னுங்கூற்றினையேவலென்றான்”

சித்திரத்தில் எழுதியவடிவம்போல் அழகிய வடிவத்தையுடைய வனே! எளியேன் உன் பக்கல்வேண்டிப் பெறுவதொரு வரம் இருக்கின்றது. அது என்னென்றால், என் தம்பியாகிய சுக்ரீவன் மலர்களிலுண்டான மதுவைக்குடித்து அறிவுமாறுபட்டபொழுது கெட்ட காரியஞ் செய்வானாயிலும், அவன்மேற் கோபங்கொண்டு என்மேல் இப்பொழுது செலுத்திய அம்பாகிய யமனைச் செலுத்தாதிருப்பாயாக. இது நிற்க, என் தம்பியாகிய சுக்ரீவனை உன் தம்பிமார்கள் ‘இவன் தன் தமையனைக் கொல்வித்த மஹா பாபி’ என்று பழிப்பார்களாகில் அப்பொழுது அவர்களை நீ தடுத்தருள்வாய்.

“மற்றிலெனென்னுமாயவரக்கணவாலிற்பற்றிக்
கொற்றவனின்கட்டந்துருரக்கியற்றொழிலுங்காட்டப்
பெற்றிலென்கடந்தசொல்லிற்பயனிலைப்பிறிதொன்றேனும்
உற்றதுசெய்கென்றலுமுரியனிலவனுமென்றான்”

வெற்றியையுடையவனே! உனக்கு வேறொரு பேருதவி செய்ய வல்லேனாயினும் வஞ்சனையுடைய ராக்ஷஸனான ராவணனை வாலினால் சுற்றியெடுத்து உன்னிடத்திற் கொணர்ந்து ஒப்பித்து ஒரு குரங்காகிய என் க்கு இயன்றதாயிருக்கிற தொழிலையாயினும் செய்துகாட்டப் பாக்யம் பெறுதவனாகிவிட்டேன். இனிக் கடந்து போன செய்திகளைச் சொல்லுதலாற் பயனில்லை. ஆகவேண்டிய தான இச் செயலைச் செய்வாயாக என்று சொன்னாலும், வேறொரு செயலைச்செய்க என்றாலும் அதனைச்செய்து முடித்தற்கு இந்த ஹநுமான் உரியவன்.

“அனுமனென்பனையாழியையநின்செய்யசெங்கைத்
தனுடெனநினைதிமற்றென்றம்பிரிந்நம்பியாக
நினைதியோர்துணைவரின்றோனையவரிலைநீயிண்டவ்
வனிதைதையநாடிக்கோடிவானினுமுயர்ந்ததோளாய்”

சக்ராயுதத்தையுடையதனே! இந்த ஹநுமானை உனது செவ்விய கையிலேந்திய வில்லைப்போல நினைப்பாய்; எனது தம்பியான சக்ரீ வனை உன் தம்பியான லக்ஷ்மணனைப்போல நினைப்பாய்; இவர்கள் போன்றவர்களான துணையாயுதவுபவர் வேறில்லை. நீ இப்பொழுது சீதாபிராட்டியை இவர்களைக்கொண்டு தேடிப்பெறுவாய். என்று சொல்லி அருகிலிருந்ததனது தம்பியாகிய சக்ரீவனை வலியபெரிய தனது இரண்டு கைகளையும் நீட்டிச் சேர்த்து அணைத்துக்கொண்டு அப்பா! இப்பொழுது நான் உனக்குச் சொல்வதான நன்மை யொன்றிருக்கின்றது. அதனைக் கேட்டறிந்து மனத்திற்கொண்டு அதுஷ்டிப்பாய்.

“மறைகளுமுனிவர்யாருமலர்மிசையனுமற்றைத்
துறைகளின்முடிவுஞ்சொல்லுந்துணிபொருடுணிவிற்துாக்கி
யறைகழலிராமனாகியறநெறிநிறுத்தவந்த
திறையொருசங்கையின்றியெண்ணுதியெண்ணமிக்கோய்”

வதங்களும், மற்ற சாஸ்திரங்களின் முடிவும், எல்லா முனிவர்
களும், மலர்மிசை வாழ்கிற பிர்ம்ம தேவனும் சொல்லுகிற தோந்த
பொருளாகிய பிர்ம்மந்தானே தர்மமார்க்கத்தை நிலை நிறுத்துதற்
பொருட்டு ராமனாக அவதரித்து வில்லையேந்திக்கொண்டு வந்தது.
இது விஷயத்தைச் சிறிதும் சந்தேகமில்லாமல் மனத்திற்கொள்
வாய்.

“நிற்கின்றசெல்வம்வேண்டிநெறிநின்றபொருள்களெல்லாங்
கற்கின்றவிவன் றன்னுங்கருதுவவிவனைக்கண்டாய்
பொற்குன்றமனையதோளாய்பொதுநின்றதலைமைநோக்கின்
எற்கொன்றவலியேசாலுமிதற்கொன்றுமேதுவேண்டா”

அழிவில்லாத நிலைபேறுடைய மோகூமாகிய செல்வத்தை விரும்பி
ல்ல மார்க்கத்தில் நின்ற பொருள்களெல்லாம் இந்த ராமபிரான் திரு
ராமத்தையே ஐபிக்கின்றன. இவனையே தியானிக்கின்றன. இதனை
அறிவாய். இவனிடத்திலுள்ள விசேஷங்களைப் பொதுமையாக
நோக்கினால் என்னைக் கொன்ற வலிமையே சாக்ஷியாகும். இதைக்
நாட்டிலும் மேலான காரணம் வேண்டியதில்லை. அறியாமை மிகுந்த
நாநரவிபற்கையையும், மயக்கத்தையு மாற்றி ராமபிரான் உனக்குச்
செய்த உதவியை உள்ளத்திற்கொண்டு அவனுக்கேதேனும் இடையூ
றுற்றவிடத்து உனது உயிரையுங் கொடுக்கக் கடவாய். அந்த ராம
பிரான் கட்டளைபிட்ட செயல்களை யெல்லாம் ஒழுங்காகச்செய்து
நளிதிற் நீங்குதற்கரிய பிறவியினின்று நீங்கக்கடவாய். ராஜ்ய
பாரத்தைப்பெற்ற மகிழ்ச்சியால் மனம்பூரித்து அறிவுகெட்டு ராம
பிரானை இகழ்ச்சி செய்ப்பாது அவன் திருவடியை விட்டு நீங்காமல்
வாழ்வாய் என்று சுகீர்வனுக்குப் புத்திகூறி ராமபிரானை நோக்கி
இந்தச்சுகீர்வன் இவன் உறவினரோடு உன்னடைக்கலப் பொருளா
வான்' என்று சொல்லி தனது கைகளை சிரஸின்மேல் வைத்து அஞ்
செய்தான். அதன்பின் வாலி தன் புதல்வனான அங்கதனை
நோக்கி,

“பாலமைதவிர்நீயென்சொற்பற்றுதியென்னினைய
மேலொருபொருளுமில்லாமெய்ப்பொருள்வில்லுந்தாங்கிக்
கால்தரைதோயநின்றகட்புலக்குற்றதம்மா
மால்தரும்பிறவிநோய்க்குமருந்தெனவணங்குமைந்த”

பிள்ளாய்! நீ என் விஷயமாய்த் துக்கப்படுகிற அநியாமையை ஒழிப்பாய். நீ என் சொல்லைக் கடவாமல் கைக்கொள்வையானால், தன்னிலும் மேன்மையான ஒரு பொருளு மிருக்கப்பெறுத தத்வப் பொருளாகிய பரப்ருஹ்மந்தானே தன் கால்கள் நிலத்திற்படும்படி ஒரு மனித வடிவங்கொண்டு நின்று ஒரு வில்லைக் கையிற்கொண்டு நம் கண்ணிற்கு விஷயமாயிற்று. என்ன ஆச்சர்யம்! மயக்கத்தைத் தருகின்ற பிறப்பாகிய வியாதிக்கு மருந்தாகுமென்று வணங்குவாய் என்று வணங்கும்படிசெய்து அவனையும் இராமபிரானுக்கு அடைக்கலப்பொருளாக ஒப்பித்துத் தன் மார்பிற் செல்கின்ற பாணத்தை இழுத்துப் பிடித்திருந்த கைப்பிடி தளர்ந்தவுடன் விரைவையுடைய அந்த அம்பானது அவன் மார்பை ஊடுருவிச்சென்றது. வாலியும் பரமபதமடைந்தான்.

இவ்வளவு மாத்திரந்தான் வாலி ராமபிரானை நோக்கிக்கேட்ட கேள்விகளுக்கு ராமபிரான் பதிலுரைத்ததாக நூல்களிற் காணப்படுகிறது. வாலிக்கு ராமபிரான் சமாதானங் கூறுகிறகாலத்தில் இடையில் லக்ஷ்மணனும் வாலியை நோக்கிச் சமாதானங் கூறினார். இங்கு லக்ஷ்மணனால் கூறப்பட்ட சமாதான வாக்யங்களில் ராமபிரானுடைய பராக்கரமம் அருள் முதலிய பெருமைகள் நிறைந்துகிடக்கின்றன. இவற்றை இராமபிரான் தானே கூறுதல் சாலாதென்பதுவிளங்கும். ஒரு காலத்தில் மஹருஷிகள் ராமபிரானை நோக்கி ‘நீயே ஸத்பபராக்கரமுடைய பரப்ருஹ்மமாவாய்’ என்று ஸ்தோத்திரஞ்செய்தபோது “ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே ராமம் தசரதாத்மஜம்” (நான் என்னைத் தசரதபுத்திரனான ஒரு மனுஷ்யனாகக் கருதுகிறேன்). என்று தன் பெருமையைத் தன் காதினால் கேட்பதற்கு விருப்பற்ற அவ்வளவு உத்தமனென்பதறியலாம். இதனால், இதைக்குறித்து ராமபிரான் தன் வாக்கினால் கூறுது விட்டவிஷயம் பலவுண்டென்று ராமபிரான் ஸ்வபாவங்கொண்டு கருதலாம். இது நிற்க,

உலகத்தவர் ராமபிரான் வாலியை மறைந்து நின்று அம்பெய்து கொன்றது அநீதியாம் என்பதற்கு மூலசாசனமாக.

“சிரம் ஸ்தாஸ்யதி சாகீர்த்தி: த்ரைலோக்யே சராசரே
ராமே வாலிவதாத்யத்வத் எவம்த்ரோணே நிபாதிதே”

(வாலியைக்கொன்றதனால் எவ்வாறு ராமபிரானிடத்தில்பழிநிலை பெற்றிருக்கிறதோ! அவ்வாறே துரோணருடைய வதத்தினால் இந்த அபகீர்த்தியானது சராசரங்களோடுகூடின மூவுலகங்களிலும் ஸ்திரமாக இருக்கப்போகிறது.) என்ற வாக்யம் விளங்குகிறது. இது, “அச்வத்தாமா ஹத: குஞ்சர:” என்று தர்மபுத்திரர் கூறிய வாக்யத்தைக் கேட்டுத் துரோணசார்யர் உயிர் நீத்தபின், அர்ச்சுனன் உக்ரமான கோபங்கொண்டு தர்மபுத்ரரை நோக்கிக் கூறியதாம். இவ்வாறு கூறியதனால் வாலிவத விஷயமாக மேலெழுந்தவாறு பழிப்புடைமை புலப்படுகிறது. இதன் உண்மை மிகவும் துட்பமாக ஊகித்து அறியத்தக்கதொன்றும். இதைக்குறித்து ராம பிரானும் வாலியைநோக்கி “ஸுருக்ஷம்: பரம துர்ஜஞேய: ஸதாம் தர்ம: ப்லவங்கம” பெரியோர்களுடைய பரமஸுருக்ஷமமான தர்மமானது அறிதற்கரிதாயிருக்கும்; என்று கூறினான். இங்கு, வாலி தன்னை வதைசெய்தது நியாமன்றெனக் கருதியபோது, ‘இதுநியாயமாம்’ என்றவிஷயம் அதிதுட்பமாய் அறியத்தக்கது; உனக்குத் தெரியாது என்று குறித்துணர்த்தியதாம். இதுபற்றியே மாதவியத்தில்,

“சௌசாசமநாதிகம் ஸ்தாலோதர்ம:

த்ரேளபதீ விவாஹ வாலிவதாதி: ஸுருக்ஷமோதர்ம:

என்று உரைக்கப்பட்டது. இங்கு அர்ச்சுனன் கோபாவேசத்தால் ‘ராமன் வாலியை வதைத்தது பழியான கார்யமாம்’ என்று திருஷ்டாந்தமாக எடுத்துக்காட்டியதும் கொள்ளத்தக்கதில்லை. அர்ச்சுனன் துரோணசார்யரைக் கொன்றது நியாயமன்றெனத் தர்மபுத்ரரை நோக்கிப் பலவாறுகக்கூறி வந்தகாலத்தில், திருஷ்டத்யும்னன் அர்ச்சுனனை நோக்கி நீ ராஜதர்மம் சிறிதும் தெரியாதவனாய்; இங்ஙனம் கூறுகின்றாய். துரோணர் தமக்குரிய ப்ராஹ்மண்யத்தை இழந்து போர்செய்ய வந்தாராதலால் நாங்களும் எங்கட்குரிய நிலைமையைக்கடந்து அவரை வதைத்தோம். போர்க்களத்தில், தந்தையாயினும், தனயனாயினும், குருவாயினும், மற்றெவராயினும் எதிர்த்துப் போர் செய்வாராயின் அவர்களைச் சாம, தான, பேத, தண்டம் என்ற நான்கு வகையான உபாயங்களால் வெல்லவேண்டியது ஸூத்திரியனுக்குரிய கடமையன்றோ! என்று எடுத்துச் சொன்னான். இவற்றைக் கேட்ட அர்ச்சுனன் மறுத்தொன்

றுஞ் சொல்லுதற்கு வாயெழாது வாளா நின்றான். இங்கு அர்ச்சுனன் 'நாம் அறியாமையாற்கூறினோம்' என்பதைப் புலப்படுத்த வாளாவிருந்தான் ஆகையால் அவன் கூறியவையெல்லாம் குற்றமாம் என்பதைத்தானே ஒப்புக்கொண்டானாயிற்று. இது நிற்கக் கோபத்தால் தன் நிலைமாரிக் கூறியவைகளை உண்மையாகக் கொள்ளலாகாது.

“காய்தலுவத்தலகற்றியொருபொருட்கண்
ஆய்தலறிவுடையார்கண்ணதே—காய்வதன்கண்
உற்றகுணந்தோன்றாதாகுமுவப்பதன்கண்
குற்றமுந்தோன்றாக்கெடும்”

என்றதனாலும் கோபித்துக் கூறியவை பிரமாணமாகமாட்டா என்பதறியலாம். *எவ்வளவு பெருஞ்சிறப்புடையவராலும் தமக்கு வெறுப்புத் தோன்றிய காலத்தில் நன்மையையும் தீமையாகக் கூறுவதுண்டு. இதனாலும், வெறுப்புற்றுக் கூறிய சொல்லைத் தத்வார்த்தமாகக் கொள்ளலாகாதென்பது தெளிவாகிறது.

*“ஆடகனைப்புதல்வனைக்கொண்டழிப்பித்தாயிலங்கைநகர்க்காசையன்று
வீடணனைப்பகையாக்கிக்கிளையுடனேவீழ்வித்தாய்வேலெழும்பந்த
நாடறியப்புகுந்தெமக்குநாயகமாங்கன்னையுநான்கையாலே
ஈடழியப்பொருவித்தாய்.....”

இது, கர்ணன் அர்ச்சுனன் தொடுத்த அம்பால் உயிர் நீத்தகாலத்தில் தர்மபுத்திரர் கண்ணபிரானோக்கி வெறுத்துக் கூறியதாம். தர்மபுத்திரர் எல்லாத் தர்மங்களையும் ஐயந்திரிபற உணர்ந்தவர். தீயவற்றை மனமொழி மெய்களால் ஒருபோதுஞ் செய்தறியாதவர்; அன்பு அருள் முதலிய குணங்கள் ஒருங்கமையப்பெற்றவர்; இத்தகையபெருமைவாய்ந்த இவரும் தமக்கு வெறுப்புத்தோன்றிய காலத்தில் தன் நிலைதொழி உண்மையைமறந்து கண்ணபிரானோக்கி நீ முற்காலத்தில் பிரகலாதனைக்கொண்டு ஹிரண்யனையும், விபீஷணனைக் கொண்டு இராவணனையும் அர்ச்சுனனைக்கொண்டு என் தமையனாகிய கர்ணனையும் கொல்வித்தாய். தர்ம சாஸ்திரத்தில் தந்தையும் தமையனையும் தனயன் தம்பியர்கள் தெய்வமாகக் கொள்ளவேண்டுமென்று கூறப்பட்டுள்ளதே. அம்முறையை அடியோடொழித்து இங்ஙனஞ் செய்தனையே, ஈதென்ன மாயச்செயல்! என்று வெறுத்தார்.

உலகத்தில் நல்லவன், தீயவன் என்பதை அவனிடத்துள்ள குணம் செயல்களைக்கொண்டு ஆராயவேண்டும். இதுநிற்க, ஒருவனுக்கு முதலில் நற்குண நற்செயல்களுண்டாகி இடையில் அவை நழுவவும், தீக்குண தீச்செயல்களுண்டாகி இடையில் அவை நழுவவும், எப்பொழுதும் அவை ஒருபடிப் பட்டிருக்கவும் காண்கிறோம், ஆதலால் ஒருவனுடைய தன்மை இது என்று தீர்மானிப்பதற்கு அவனுடைய ஆதியோடந்தமான விருத்தாந்தங்களைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது இன்றியமையாததாகும். ஆக இங்கு வாலியினிடத்தில் எப்பொழுதாவது நற்குண நற்செயல்களிருந்தனவா? என்பனவற்றை ஆராய்வோம்.

வாலி சிவபிரானை நோக்கித் தபசுசெய்த காலத்தில் சிவபிரான் பிரஸந்நராய் உனக்கு வேண்டிய வரம் யாதெனக் கேட்டார். அப்பொழுது வாலி 'எவ்வளவு வரபலத்தால் சிறந்தவராயினும் அவர் என்னோடு எதிர்த்துப் போர்செய்வாராயின் அவருக்குள்ள வரமும் பலமும் எனக்குப் பாதி வந்துவிடவேண்டும்' என்று கேட்டான். சிவபிரானும் அவ்வாறே தந்தோமென்று வாக்களித்துச் சென்றார். வாலிக்கு நல்ல எண்ணம் இருந்திருக்குமாகில் எனக்கு மோக்ஷ ஸாதனமாகிய ஜ்ஞானபக்திகள் உண்டாகவேண்டும்; தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரையும் எண்ணத்தக்க அருள்வேண்டும்; இனிப் பிறவாதிருக்கவேண்டும்; முடிவில் நிரதிசயானந்த வீடு அடையவேண்டும் என்ற வரங்களையன்றோ விரும்பெற்றிருப்பான். இவன் இவற்றையெல்லாம் ஒழித்து என்னை எதிர்த்தவன் வரபலம் பாதி என்னைச் சேரவேண்டுமென்று கேட்டதினால், தான் எதிரற்றவனாய் இருந்து எல்லோரையும் தன் கீழ்ப்படுத்தி எதிர்த்தோரை அடித்திடித்துக் கொண்டு மனம் சென்றவாறெல்லாம் திரியலாமென்ற கேட்ட சிந்தை கொண்டவனெனத் தெரிகிறது. இதுநிற்க, வரபலத்தால் 'யானே பெரியேன்' என்று அஹங்கரித்திருந்த ஹிரண்யாகு அரக்கர்களின் இவன் தாழ்ந்தவனில்லை. தன்பலத்தால் தனக்கு நிகர் யாரும் இல்லையென்று மதித்திருந்தான். இக்கருத்துப்பற்றியே பெரியவாச்சான்பிள்ளையும்வாலியென்று பெயராய், மஹாபலத்தில் வந்தால் தன்னை எண்ணினால் இரண்டாம் விரலுக்கு ஆளில்லாதபடி அத்விதியையிருக்கிறவன்' என்று அருளிச்செய்தார். இனி, வாலி தீயொழுக்கமுடையவனாய் செருக்குற்றிருந்தானென்பது ஆராய்ந்துணாக்கப்படும்.

சுகரீவன் இராமபிரானை ஸகாயங்கொண்டு வலியுப் போர்க் கழைத்த காலத்தில் வாலிக்குக் கோபமுண்டாகி ‘சுகரீவனை இப் பொழுதே கூற்றுவனுக் கிரையாக்குவேன், என்று ஆரவாரத் தோடு புறப்பட்டான். அப்பொழுது உத்தமியாகிய தாரையென்ற அவன் மனைவி அவனை நோக்கி,

“கொற்றவரின் பெருங்குவவுத்தோள்வலிக்கு
இற்றையனல்லனாவின்தேகுவான்
பெற்றிலன்பிறந்திலன்பெயர்த்தும்போர்செயற்
குற்றதுநெடுந்துணையுடைமையாலென்றான்”

வெற்றியையுடைய தலைவனே! சுகரீவன் இத்தனைநாள் இருந்தவன் போன்றவனல்லன்; உனது பெரிய திரண்ட தோள்களின் வலிமைக்கு இத்தனைநாளாய் ஆற்றாது சென்றவனான அவன் இன்று புதிதாக ஒருடம்பு வலிமையைப் பெற்றானில்லை; அந்தப் பிறப்பை விட்டு புதிதாக வேறொரு பிறப்பெடுத்துத் தோன்றினானுமில்லை. இவ்வாறிருக்க அவன் மீளவும் உன்னுடன் போர்செய்வதற்கு வந்தது பெரிய துணைவனைப் பெற்றதா லாகுமென்றான். அதுகேட்ட வாலி.

“ஆற்றினெனமாருமவுணர்யாவருந்
தோற்றனரெனையவர்சொல்லற்பாலதோ
கூற்றுமென்பெயர்சொலக்குலையுமாலினி
மாற்றவற்காகிவந்தெதிருமாண்பினார்”

“பேதையரெதிர்குவரெனினும்பெற்றதுடை
யூதியவரங்களுமுரமுமுள்ளதிற்
பாதியுமென்ன தாற்பகைப்பதெங்ஙனம்
நீதுயரொழிகெனநின்ற கூறினான்”

பெண்ணே! வலிமையோடு போர் செய்தவனான எனது முன்னிலையில் தேவர்களிலும், அசுரர்களிலும் எத்தனையோபேர் தேதால் வியடைந்தார்கள்; அவ்வாறு தோற்றவர்களது தொகை இவ்வளவு என்று சொல்லத்தக்கதாமோ? எல்லா உயிர்களையும் உடலினின்றும் பிரித்து வாங்குகின்றவனான யமனும் எவரேனும் என்பெயர் சொன்னவனவிலே நடுநடுங்குவான். இவ்வாறானபுன்பு எனது பகைவனான சுகரீவனுக்குத் துணையாகி வந்து என்னோடு மாறுபட்டு தன்மையர் அறிவில்லாதவர்களேயாவர்; அவ்வாறு அவர்கள் எதிர்ப்பாரேயானாலும் அவர்கள்

பெற்றுள்ள லாபகரமான சிறந்த வரங்களும், பலமும் பாதி அவர்களை விட்டுப் பிரிந்து என்னதாய்விடும். ஆதலால் அவர்கள் என்னைப் பகைப்பது எப்படி? இனி நான் போர்க்குச் செல்வதைப்பற்றி நீ துன்பமடையா திருப்பாயாக, என்று சமாதானங் கூறினான்.

“அன்னதுகேட்டவளரசவாயவந்
கின்னுயிர்ப்பமைந்திராமனென்பவன்
உன்னுயிர்கோடலுக்குடன்வந்தானெனத்
துன்னியவன்பினர்சொல்லினாரென்றான்”

அதுகேட்ட தாரையானவள் தலைவனே! இராமனென்பவன் அந்தச் சுகர்வனுக்கு இனிய பிராண சிநேகிதனுய்ப் பொருந்தி உன்னுயிரைக் கவர்தற்காக அவனுடன் வந்திருக்கிறான் என்று நமக்குரிய உயிர்த்துணைவராயிருக்கும் அன்பினர்கள் சொன்னார்கள் என்றான். வாலி இது விஷயத்தையும் சிறிதுங் கவனிக்காமல் இவள் வாய்ப் பேச்சை எவ்வாறுவது அடக்கவேண்டுமென்று ஆலோசித்து.

“உழைத்தவல்லிருவினைக்கூறுகாண்கலா
தழைத்தயருலகினுக்கறத்தினுறெலா
மிழைத்தவற்கியல்பலவியம்பியென்செய்தாய்
பிழைத்தனைபாவியுன்பெண்மையாலென்றான்”

பாவி! அனைக காலமாய் உழைத்துச் சேர்த்த வலிய நல்வினை தீவினைபான இரு கர்மங்களுக்கு அழிவு காணாமல், வருத்தத்தால் அரற்றி வருந்துகின்ற உலகத்திலுள்ள உயிர்களுக்கு தர்மமாரக்கங்களை பெல்லாம் செய்து காட்டுபவனான இந்த இராமனுக்குத் தகுதியல்லாத வார்த்தைகளைச் சொல்லி அபசாரப்பட்டாய்; உனது பெண்தன்மைக்கு ஏற்ற பேதைமையால் இவ்வாறு தவறு செய்துவிட்டாய்; என்று சொன்னான். தாரையானவள் அதன்மேலும் பேசுதற்கு வாயெழுது பயந்து வாளாநின்றாள். இங்கு வாலி ‘நம்மைக் கொல்லவல்லார்எவருமில்லை என்ற உட்கருத்துடையவனாயிருந்தானாதலால், தன்னுயிர்க் காதலியாகியதாரை இவன்மீது பரிவுகொண்டு “துன்னியவன்பினர்சொல்லினார்” என்று சொல்லிய நல்லுரை அவன் செவிக்கேழு தொழிந்தது. இது நிற்க,

“தேசியைச்சிறையில்வைத்தான் தேவரையிடுக்கண் செய்தான்
புசுமர்க்கலக்கணிந்தான் மன்னுயிர்புடைத்துத்தின்ருன்
ஆசையினளவுமெல்லாவுலகமுந்தானேயாள்வான்
வாசவன்றிருவுங்கொண்டான் உழியலாவழியிற்சென்றான்”

என்றபடி மஹா பாபங்களைச் செய்து தீயவழியிற் செல்பவனான இராவணனோடு தோழமை கொண்டான். அவன் செய்கிற தீய செயல்களிற் கணவைக்காதிருந்தானாதலால் தீயசெய்கை செய்வதில் இவனுக்கு முடன்பாடென்பதும் விளங்கும். சுகரீவனை ஒற்றை வஸ்திரத்தோடு ஓடும்படி அடித்துத் துரத்தினானாதலால் இரக்கஞ் சிறிது மில்லாதமரங்கள்போல் வலியெடுஞ்சு படைத்தவனாயுமிருந்தான் இதனால், இவன் அஹங்காரத்தால் அகிருத்யங்களைச்செய்தே தன் வாழ்நாளாக் கழித்தானாதலால் இவனிடத்திற் சிறிதேனும் நல்லொழுக்கமில்லை யென்பது தெளிவாகிறது. ஆகவே இவன் வதைக்குரியவனென்பதறியலாகும். இனி, இவனை ராமபிரான் வதை செய்ததும் நீதியாமென்பதாராயப்படும்.

ராம லக்ஷ்மணர்கள் கவந்தனது அவயங்களைத் தம் அம்புகளால் கொய்த காலத்தில் அவன்செயலற்றுக் கிடந்தான். அப்பொழுது அவன் ராமபிரானேநோக்கி நீர்என்சரீரத்தைஎரிக்குஇரையாக்குவீராகில் எனக்கு ஒரு திவ்ய ரூபமுண்டாகும்; அதன் பிறகு உமக்குச்சில நன்மைகளைச் சொல்லுகிறேனென்றான். அதன்படி ராமபிரான் அவன் சரீரத்தை ஜிதையில் (சுமவிற்கில்) வைத்து எரிமூட்டினார். அப்பொழுது கவந்தன் திவ்யரூபம்பெற்று நின்று ராமபிரானேநோக்கி நீர் வாலியென்ற மஹாபாபியோடு எவ்வகைக் காரணத்தாலுஞ் சேர்ந்து விடலாகாது. அவன் தம்பியாகிய சுகரீவனோடு அக்னிசாக்ஷியாகச் சிறைஞ் செய்துகொள்வீர். அவன் இப்பொழுது வாலியால் துன்புறுத்தப்பட்டு மிகவுங் கஷ்ட நிலைமையிலிருக்கிறான். அவன் இஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்து வைப்பீராகில், உமது கார்யமெல்லாம் இனிதாய்முடித்து வைப்பான். அவன் நினைத்தவடிவங்கொள்ளும் ஆற்றலுடையவன்; அவனுக்குத் தெரியாத தோரிடமில்லை. அவன்,

“வாந்ரேந்த்ரோ மஹாவீர்யஸ் தேஜோவா நமிதப்ரப:

ஸத்யஸந்தோ விநீதச்ச த்ருதிமாந் மதிமாந் மஹாந்”

என்றபடி வாநரசகிரேஷ்டன்; மஹா வீர்யமுடையோன்; அடங்காப் புகழுடையோன்; ஸத்யநிஷ்டன்; தாழ்மையுடையவன்; தெரிய

முடையவன்; நல்ல புத்தியுடையவன்; பெருமையுடையவன் என்று அவன் சிறப்பையெல்லாம் எடுத்துரைத்தான். இப்பொழுது அவன் ரிசியமுக பர்வதத்திலிருக்கிறான். அப்பர்வத மிருக்குமிடத்தைத் தாய்போல் அன்பிற்சிறந்த சபரியிடத்திற்கேட்டுத் தெரிந்துகொள் வீர்; என்று சொன்னான்.

அதன்பின்பு ராமலக்ஷ்மணர்கள் கவந்தன்கூறிய குறிப்புக் களைக்கொண்டுபலவழியிடங்களைக்கடந்து மதங்காச்சரமம்வந்து இவர்களை நெடுநாளாக எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த சபரியைக் கண்டார்கள். சபரியு மிக அன்போடு விருந்தளிக்க அதை உவந்தேற்றுக் கொண்டு அருந்தவத் தரசியே! நீ செய்த உபசாரத்தால் நாங்கள் வழிவந்த வருத்தத்தினின்றும் நீங்கி மகிழ்வடைந்தோம். என்று கொண்டாடினார்கள். அப்பொழுது,

“அனக்னுமினையகோவுமன்றவனுறைந்தபின்னை
வினையறுனோன்பினொமெய்ம்மையினோக்கிவெய்ய
தனைபரித்தேரோன்மைந்தனிருந்தவத்துளக்கில்குன்றம்
நினைவரிதாயற்கொத்தநெறியெலாம்நினைந்துசொன்னான்”

என்றபடி சபரி தன் மெய்யறிவால் ஆராய்ந்து சுக்ரீவ னிருக்குமிடத்தைச் சொல்லிவிட்டு முக்தியடைந்தான். அதன்பின் ராமலக்ஷ்மணர் ரிசியமுக பர்வதம் வந்து ஹநுமானைச் சந்தித்தார்கள். ஹநுமான் தன்னை இன்னுனெனக் கூறிச் சுக்ரீவன் தன்மையையும் கவந்தன் கூறியபடி உரைத்தான். அதன்பின் உத்தமனான சுக்ரீவனைக் காண விருப்புற்று ஹநுமான் காட்டக்கண்டு சுக்ரீவனோடு அக்கரி சாக்ஷி பாகச் சிநேகஞ் செய்துகொண்டார்கள். ராமபிரான், க வ ந் த ன் திவ்ய ரூபங்கொண்டு கூறிய சொல்லாலும், ஹநுமான் உரையாலும், சுக்ரீவனிருக்கும் நிலையாலும் வாலியை *ஆததாயி என்றும் சுக்ரீவனை மஹா பாகவதனென்றும் அறிந்துகொண்டார். ஆததாயியை “ஆததாயித மாயாந்தம் ஹந்யாதேவாலிசாரயந்” என்ற நியாயப்படி கேட்ட மாத்திரத்தால் விசாரிக்காமல் சிக்ஷிக்கலாம்.

*“கொடியவரென்றது தீக்கொழுவார்,நஞ்சிவார், சுருவியிற்கொல்வார், சுள்வர், ஆறலைப்பார் (வழிப்பறிப்பார்) சூரைகொள்வார், பிறனில்விழைவார் (மற்றவன் மனைவியை விரும்புவார்) முதலாயினோரை. இவரை வடதுலார் ஆததாயியென்ப” என்று பரிமேலழகர் உரைத்ததும் இங்கறியத்தக்கது.

“கொலையிற்கொடியாரைவேந்தொறுத்தல்பைங்குழி
களைகட்டதனெடுநேர்”

என்றபடி அவர்களைக் கொலைபுரிந்து நல்லோரைக் காப்பது, உழ
வினன் களைகளைந்து பயிரைப் பாதுகாப்பதுபோல அரசர்க்குரிய
தர்மமாம். அந்த ஆததாயிகளைக் கொலைபுரிகிற காலத்தில் ராஜா
கள் அவர்கள் முகத்தில் விழிக்கலாகாது. இவ் வதுஷ்டானம் இப்
பொழுதும் ராஜாங்கத்திலிருக்கக் காண்கிறோம். ஆகையால், ராம
பிரான் வாவி சுக்ரீவர்கட்கு மற்போர் நடந்துகொண்டிருந்த காலத்
தில் “கோக்கோக்ககூம்பும்பருவத்துமற்றதன், குத்தோக்கசீர்த்த
லிடத்து” என்றபடி இதுவே தக்க சமயமென்று மறைந்துகின்று
வாலியைக் குறித்து அம்பெய்து கொன்றார். வீரனாயிருப்பவனுக்
குப் போர்க்களத்தில் புறங்காட்டி ஓடுதலும், மறைந்துகின்று கொல்
வதும், நிராபுதன்மேல் அம்பெய்வதும் கூடாவாம். இங்கு வாலி
யைக் கொன்றது சிசுநாஸ்தலமாதலால் அக் குற்றமொன்றுஞ்
சாராது.

ராமபிரான் தன் விரோதியாகிய இராவணனைக் கொல்கின்ற
விடத்தில் பலகால் தூது அனுப்பியும், “இன்றுபோய்ப் போர்க்கு
நானே வா” என அறுமதி செய்தும் தாமதஞ்செய்து கொன்றான்.
வாலியைக் கொல்கின்ற விடத்தில் தாமதிக்காது செய்தானாதலால்,
தன்னடியார்கட்கு விரோதியா யிருப்பவர்களின் பிழைகளை ஒரு
போதும் பொறுப்பதில்லை யென்பதும், அவர்கட்கு நேர்ந்த விரோதி
களை அப்பொழுதே போக்கி அருள்செய்பவனென்பதும் தெளிவா
கின்றன. ஸர்வேசுவரன் தன்னடியார்களைத் தன்னுயிராகக் கருது
மவனன்றோ! திருப்பாணாழ்வாரை லோகசார்ங்கமாமுநிவர் தாழ்மை
யாகக்கருத, அது பொருத சங்கநாதன் லோகசார்ங்க மாமுநிவரை
முனிந்து, திருப்பாணாழ்வாரை அப்பொழுதே யழைத்துக்கொண்டு
வரும்படிசெய்து அருள் செய்தான் என்ற வரலாறும் இதனை வலி
யுறுத்தும்.

இன்னும், ராமபிரான் *பிருகுமஹருஷி கொடுத்த சாபத்தைக்
காப்பாற்றுவதற்காகச் சீதாபிராட்டியை விட்டுப் பிரிந்திருந்தது

*பிருகுமஹருஷி கொடுத்த சாப வரலாறு முதல் தொகுதியின் 31-ம்
பக்கத்திற் பார்க்க.

போலச் சிவபிரான் வாவிக்குக் கொடுத்த வரத்தைப் பரிபாலிப்பதற்காக வாலியை மறைந்துகின்று அம்பெய்து கொன்றானென்றும் விரோதமாகாது.

இனி, இராமபிரான் வாலியை மறைந்துகின்று அம்பெய்து கொன்றதற்கு எவ்வளவு சமாதானம் சொன்னாலும் பொருந்தாது; அது குற்றமேயாம், என்ற பகஷத்தை ஒப்புக்கொண்டு அதற்கும் சமாதானம் உரைக்கப்படும்.

அர்ச்சனனும், துரியோதனனும் தங்கட்குப் படைத்துணையாக இருப்பதற்குக் கண்ணபிரானையழக்கச் சென்றனர். அப்பொழுது கண்ணபிரான் துரியோதனனை நோக்கி 'நான் முன்பே தர்மபுத்திரருக்குப் படைத்துணையாக வருகிறேனென்று வாக்களித்தேன்; இப்பொழுதும் அயிலினின்று எழுந்திருந்தகாலத்தில் அர்ச்சனன் முகத்தில் முன்னதாக விழித்தேன். ஆதலால் அவர்கட்கேதான் நான் படைத்துணையாகச் செல்வே' னென்று அருளிச்செய்தான். அதன்பின்பு துரியோதனன் 'நாம் கருதிவந்த கார்யம் கைகூடவில்லையே' என்று ஆலோசித்துக் கண்ணபிரானை நோக்கி, நீர் அவர்கட்குப் படைத்துணையாகச் செல்லினும் ஆயுதமெடாதிருக்கவேண்டும்' என்ற வரத்தைக்கேட்டான். கண்ணபிரானும் அவ்வாறே வரமளித்தார். இதுவிஷயங்கேட்ட பிஷ்மாசார்யர் 'போரில் ஆயுத மெடே' னென்ற ஆயர் தலைவனாகிய கண்ணபிரானை யான் ஆயுதமெடுக்கும் படி செய்கிறே' னென்று சபதஞ் செய்தார். அதன்பின் பிஷ்மாசார்யர் துரியோதனதுபாங்கல் சேர்ந்து பாண்டவர்களோடு குரூரமான போர்செய்த காலத்தில் கண்ணபிரான் தான் 'ஆயுதமெடேன்' என்று கொடுத்த வரத்தையும் பொருட்படுத்தாமல் சக்ராயுதத்தை எடுத்துக்கொண்டு போர்செய்யத் தொடங்கினான். இங்குக் கண்ணபிரான் தான் கொடுத்த வரத்தைப் பொருட்படுத்தாததற்குக் கருத்து யாதெனின்? தனக்குப் பழிவந்தாலும் தர்மஸூக்சுமமெல்லாமறிந்து, தன்னையே பரதேவதையாக மதித்திருந்த தன்னடியாரான பிஷ்மாசார்யருக்கு ஒரு பழிச்சொல் வராதிருப்பதற்காக அங்ஙனஞ் செய்தானென்க.

ஸத்யஸங்கல்பனான ஸர்வேசுவரன் தன் வாய்மொழியும், தன்னடியாரின் நிமித்தம் ஏதேனு மொருஸமயத்தில் பிழை படுதலுமண்டு என்ற கருத்தால் கண்ணபிரான் கீதையில் அர்ச்சனனை

நோக்கி “கௌந்தேய ப்ரதிஜாநீஹி நமேபக்த: ப்ரணச்யதி” என்னுடைய பக்தர்கட்கு ஒருபொழுதும் அழிவில்லையென்று நீயே ஸத்யஞ் செய்வாய் என்று அருளிச்செய்தான். இது நிற்க, இராவணன் வானர வெள்ளத்தின் தன்மையைப் பார்க்க அவாக்கொண்டு தன் மாளிகையின் மீதேறி நின்றுத் தன்னரசுவாரந்தோற்றப் பார்த்தான். அதுகண்ட சுக்ரீவன் கோபங்கொண்டு பாய்ந்துசென்று இராவணன் மகுடபங்கஞ்செய்துவந்தான். அப்பொழுது ராமபிரான் சுக்ரீவனை நோக்கி ‘நீ என்ன கார்யஞ்செய்தாய்’ “த்வயிகிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் சீத்யாமம்” என்று அருளிச்செய்தார். இதன் பொருளாவது:— (நீ சென்றவிடத்தில்) உனக்கு ஏதேனும் சிறிது அவமானம் ஏற்பட்டிருக்குமாகில் இனி நான் அடையப்போகிற சீதையினால் தான் எனக்கு என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு என்பதாம். இராவணன் உன்னை நோக்கி ஏ! குரங்கே என்று இவ்வளவு மாத்திரம் பேசியிருப்பானாகில் அவ்வவமானத்தைப் பொறுக்கமாட்டேனென்பார்; ‘த்வயிகிஞ்சித்ஸமாபந்நே’ என்றார். இதனால், ஸர்வேசுவரன் தனக்கோர் பழியை ஏற்றுக்கொண்டாவது தன்னை யடைந்தவரின் சபதத்தைக் காப்பாற்றுவவென்பதும், அவர்கட்குண்டாகும் அவமானத்தையும், துன்பத்தையும் சிறிதும் பொறுக்கமாட்டானென்பதும் விளங்குகின்றன. ஆதலால் இங்குச் சுக்ரீவனாகிய தன்னடியானை ரக்ஷிப்பதற்காக வாலியை மறைந்து நின்று கொன்று பழிச் சொல்லை ஏற்றுக்கொண்டானெனினும் பொருந்தும்.

இவை யெல்லாம் ஒருபுறமிருக்க இதற்கு மற்றோர் சிறந்த சமாதானமும் உண்டு. அதுவும் இங்குரைக்கலாகும். கொடுமையுடைய இராவணனுதி ராக்ஷஸர்களால் நவிவுற்ற தேவர்கள் சிவபெருமானையடைந்து ஸ்வாமி! ‘எமது கஷ்டத்தைத் தீர்த்தருள்வீராக, என்று பிரார்த்தித்தார்கள். சிவபிரான் ‘நாம் அரசுக்களைக் கொல்வதேங்ஙனம்?’ என்று தேவர்களை அழைத்துக்கொண்டு பிரம்ம தேவன் இருப்பிடம் அடைந்து அரசுக்களால் உண்டான துன்பங்களை அறிவித்தான். அப்பொழுது பிரம்மதேவனும், கொடியவனாகிய இராவணனோடு போர்செய்து அவனைக் கொல்லுந்திறம் நமக்கு மில்லை, திருப்பாற்கடலில் அறிதுயிலமர்கின்ற கருணையங்கடவுளே அந்த அரசுக்களோடு போர்செய்து நமக்கருள் செய்தாலொழிய வேறுகெதி ஒன்றுமில்லையென்று, சென்று பாற்கடலிற் பள்ளி

கொள்ளும் பரமனைக் கைக்குவித்துத் துதித்தார்கள். அத் துதிக்குத் திருவுள்ளமிரங்கிய அப் பரமன் கெருடவாகன ரூடனாய்த் தோன்றினான். அப்பொழுது பிர்ம்ம ருத்ரர்கள் அவனது பாதாவிந்தங்களைப் பணிந்து நின்று களிப்புற்றார்கள். தேவர்களும், ஆடிப்பாடி அகங்களித்து இனி அரக்கர்கள் ஒழிந்தார்கள் என்று திருத்துழாய் மணக்கும் அவனது திருவடிகளை வணங்கினார்கள். அதன்பிறகு இராவணன் முதலாயினோர் செய்கிற கொடுந்தொழிலால் விண்ணிலுள்ளோர்களும், மண்ணிலுள்ளோர்களும், தங்களுடைய தவ ஒழுக்கங்களைச் செய்தற்கியலாதிருக்கின்றார்கள். இனி உய்யும் வகையில்லை நாங்கள் தந்த வரபலத்தால் அவர்கள் முவுலகங்களிலுமுள்ளாரை எல்லாம் ஹிம்ஸிக்கிறார்கள். நீர் இனி அவர்களை அழிக்காதொழிந்தால் இவ்வுலகை ஒரு நொடிப்பொழுதில் உண்டுவிடுவார்கள்; என்று முறையிட்டார்கள். அப்பொழுது பரம கருணை நிதியான ஸர்வேசுவரன், பிரம்மா முதலான தேவர்களை நோக்கி நீங்கள் இனிமேல் ஒன்றிற்கும் அஞ்ச வேண்டா கொடியராகிய ராக்ஷஸர்களைக் கொன்று உலகிற்குள்ள இடரை ஒழிப்பேன். நீங்களனைவரும் வானரங்களாகக் காடுமலை முதலிய விடங்களில் சேனையோடுசென்று பிடிப்பீர்களாக. யானும்,

“மசரதமனையவர்வரமும்வாழ்வுமோர்
நிசரதகணைகளானீறுசெய்யயாம்
கசரததுரகமாக்கடல்கொள்காவலன்
தசரதன்மதலையாவருதுந்தாரணி”

அரக்கர்களைச் சாம்பலாக்கப் பூமியில் தசரதனுக்குப் புதல்வனாக அவதரிப்பேன் என்று அருளிச்செய்தான். இது கேட்ட தேவர்கள் ‘நாம் ஸர்வேசுவரனால் ரக்ஷிக்கப்பட்டோம்’ என்ற மகிழ்ச்சியால் ஆரவாரத்தோடு வாழ்த்தினார்கள். பின்,

“போயதென்பொருமலென்னாவிந்திரனுவகைபூத்தான்
துயமாமலருளோனுஞ்சுடர்மதிசூடினானும்
சேயுயர்விசும்புளோருந்தீர்த்தெஞ்சிறுமையென்றார்
மாயிருஞாலமுண்டோன்கலுழன்மேற்சரணம்வைத்தான்”

இந்திரன், எனது துக்கம் ஒழிந்ததென்று மகிழ்ச்சியடைந்தான். பிரம்மா முதலான தேவரெல்லாம் ‘நமது சிறுமை இன்றே கழிந்த தென்றார்கள். அதன்பின் ஸர்வேசுவரன், ‘நாம் தேவர்வேண்டு

கோளிற்காக இங்குவந்த கார்யம் பூர்த்தியுற்றது' என்று நெருட வாகனத்தின்மீது எழுந்தருளினான். அதன்மேல் பிர்ம்மதேவன், தேவர்களை நோக்கி முன்பே கரடிராஜனாக (ஜாம்பவானாக)த் தோன்றியவன் எனது அம்சமாம். நீங்களும் எம்பெருமான் நிய மனத்தின்படி பூமியில் அவதரிக்கக்கடவீர்களென்று சொன்னான்.

“தருவுடைக்கடவுள்வேந்தன்சாற்றுவானெனதுகூறு
மருவலர்க்கச்சனியானவாலியுமகனுமென்ன
இரவிமற்றெனதுகூறுங்கவற்கிளையவனென்றேத
அரியுமற்றெனதுகூறுநீலனென்றறைந்திட்டானால்”

“வாயுமற்றெனதுகூறுமாருதியெனலுமற்றேர்
காயுமற்கடங்களாகிக்காசினியதனின்மீது
போயிடத்துணிந்தோமென்றூர்புராரிமற்றியானேவாத
சேயெனப்புகன்றான்மற்றைத்திசையுளோர்க்கவதியுண்டோ”

இந்திரன், எனது அம்சம் பகைவர்க்கு இடியேறு போன்றவனான வாலியாகவும், அவன் மகன் அங்கதனாகவும் ஆகக்கடது என்று சொன்னான். சூரியன், எனது அம்சம் சுக்ரீவனாகக்கடவது; என்றான். அக்கினி, எனது அம்சம் நீலனாகக்கடவது என்றான். சிவபிரா னும் வாயுவும் எமது அம்சம் அதுமானாகக்கடவது; என்றார். மற்றத் தேவர்களும் 'நாங்கள் வானரங்களாய்ப் பூமியிற்பிறப்பதற்குத்துணிந் தோம்' என்றார்கள். ஸர்வேசுவரனும், தசரதசக்ரவர்த்திக்குப் புத்திரனாக அவதரித்தான்.

இங்கு, ஸர்வேசுவரன் தன்னியல் ஒழித்து மனிதனாக அவ தரித்ததும், தேவர்கள் தம்மியல் ஒழித்து வானரங்களாக வந்து பிறந்ததும் இராவண ஸம்ஹாரத்தின் பொருட்டேயாம். இங்ஙன மிருக்கத் தேவர்தலைவனான இந்திரன் அம்சமாய் வந்துதித்த வாலி யானவன், லோககண்டகனாகிய இராவணனோடு சிநேகஞ்செய்து கொண்டான். இவன், இராவணனை நல்வழிப்படுத்தினோவெனில் அதுவுமில்லை. ஆதலால் இந்த வாலியின் நட்பானது, இராவணன் 'மஹா பலவானாகிய வாலியின் நட்பைப் பெற்றுவிட்டோம் இனி நம்மை வெல்லவல்லார் ஒருவருமில்லை' என்று செருக்குற்றுத் தடையறத் தீமைகளைச் செய்துதிரிதற்கு ஹேதுவாயிருந்தது. இன்னும் இவன் நட்பு, 'இராவண ஸம்ஹாரத்திற்குத் துணையாகவருகிறே' னென்ற தன் ஸத்யத்தையும், ஆதியில் தேவர்கள்கூடி ஸர்வேசு

வரணை நோக்கி வேண்டிக்கொண்ட ப்ரார்த்தனையையும், அந்த ப்ரார்த்தனைக்கிரங்கி அநுகரஹித்த ஸர்வேசுவரனுடைய அநுகர ஹத்தையும் அவனுடைய ஸத்யஸங்கல்பத்தையும் அழிக்க வல்ல தாயிருந்தது. இத்தன்மையை மேற்கொண்டவனான இவனே உலகிற் கோர் இடையூறுப் பின்றுன். இவனை ஒழித்தாலொழிய இராவணன் மாளான். இராவணன் மாண்டாலொழிய உலகு இன்புறது; என் பது கருதியே ராமபிரான் இராவணனுக்கு முன் வாலியை வானுல கிற்குப்பத்தான்.

ஒரு அரசனுடைய சேனாபதியாயிருப்பவன் செய்நன்றி மறந்து பகை அரசனோடு சேர்ந்துகொள்வானாகில் அவனை அவ்வரசன் எவ் வகையான சினைக்குட்படுத்தினும், அது தோஷமில்லையன்றோ! இத்தகைய அபராதிகளைத் தண்டிப்பதற்கு ஓர் முறையுண்டோ? இவனை எவ்வகையான குஹர தண்டனை செய்யினும் அது தர்மமே யாம். அதுபோல இங்கு முன் தேவரெல்லாம் கூடி 'நாம் பகவந் நியமனத்தால் இவ்வாறு செய்யக்கடவோம்' என்று தீர்மானித் திருந்த தீர்மானத்தை வாலி அடியோடு மறந்து பகைவனோடு நட புக் கொண்டானாதலால் இவன் ராஜவிரோதியாயும், பகவத் பாகவத விரோதியாயும் லோக விரோதியாயுமாகிறான். இத்தகைய மஹா பாபியை எவ்வகையான சினை செய்வினும், அது, குற்றமாகா தென்பது தெற்றென விளங்குகிறதன்றோ!

இராமபிரான், தேவாம்சமுடைய வாலியை சினைத்தானாதலால் தர்ம மார்க்கத்தைக் கடந்து நிற்பார் எவராயினும் அவரை சினைப் பதும், அறத்தின் வழிபின்றார் எவராயினும் அவரை சினைப்பதும் அவனது ஸங்கல்பமென்ப தறியலாம். இன்னும் ஸர்வேசுவரன் தேவர்கள் வேண்டும்கொளே முக்கியகாரணமாகக்கொண்டு அவதரித் திருப்பானாகில் வாலி, இராவணனோடு நடபுக்கொண்ட காலத்து 'நீங்களெவ்வாறானும் ஒழிவீர்களாக' என்று உதாசீனமாகவன்றோ சென்றிருப்பான்; அங்ஙனமின்றி வாலியை சினைத்தானாதலால் தேவர்கள் வேண்டும்கொள் வியாஜமென்பதும், தான் தன்னிச்சையாலேவந்து அவதரிக்கின்றனென்பதும் விளங்குகின்றன.

“மரம்பொதச்சரந்துரந்துவாலிவீழமுன்னோர்நான்
உரம்பொதச்சரந்துரந்தவும்பராளியெம்பிரான்
வரங்குறிப்பில்வைத்தவர்க்கலாதுவானமாளிலும்
நிரம்புநீபோகமெத்திறத்தும்பார்க்குமில்லையே”

இப்பாட்டால், வாலிவத விருத்தாந்தத்தால் இன்ன தத்வப்பொருள் அறியக்கிடக்கின்றது; என்பதுரைக்கப்படுகிறது. இதன் பொருளாவது:— முற்காலத்தில் சக்ரீவனுடைய ந்தேகத்தைப் போக்குவதற்கு ஏழுமராமாங்கனையும் தொலைப்பெம்படி அம்பெய்து வாலிவலியற்று விழும்படி அவன் மார்பு மாறுபாடுறுவப் பாணந்தொடுத்த நித்யஸூரிகளின் தலைவனை ஸர்வேசுவரனது சிறந்த திருவுள்ளத்தில் ‘இவன் நம்மடியான்’ என்று கொண்டாலன்றி ஸத்யலோக முதலிய லோகங்களை ஆளுகின்ற பிர்ம்மாதிகளான எவ்வளவு சிறந்தவர்கட்கும் நிலைநின்ற கைங்கர்ய ஸுகமானது இல்லை என்பதாம். ‘மரம்பொதச் சரந்துரந்து’ என்றதனால், தன் ரக்ஷணத்தில் சந்தேகத்தார்க்கும் அந்தச் சந்தேகத்தை ஒழித்து ரக்ஷிக்கும் சீலகுணமுடையவனென்பது விளங்குகிறது. ‘வாலி வீழ உரம்பொதச் சரந்துரந்த உம்பராளி’ என்றதனால், தன்னை யே தஞ்சமாக அடைந்தவரிடத்திலுள்ள ப்ரபலவிரோதியைப் போக்கி இஷ்ட ஸித்தியைக் கொடுக்குமவனென்பது விளங்கும். ‘வரங்குறிப்பில் வைத்தவர்க்கலாது’ என்றதனால் தன்னடியார்க்குள்ள ஸம்ஸயத்தையும், விரோதியையும் ஒழிக்குமவனுடைய உத்தமமான ஹருதயத்தினால் ‘இவன்நம்மைச் சார்ந்தவன்’ என்று அநுக்ரஹிக்கப்பெற்றவர்களை உஜ்ஜீவிப்பார்களைன்பது அறியக்கிடக்கிறது. இதனால், மோக்ஷ ஸித்திக்கு அவன் அநுக்ரஹமே ஸாதனமென்பது விளங்கும். இது பற்றியே “உன்மனத்தால் என்னினைந்திருந்தாய்” என்று அருளிச் செய்தார். “யார்க்கும் எத்திறத்தும் நிரம்பு நீடுபோகமில்லை” என்றது, எவ்வளவு சிறந்தவர்களும் கர்மஜ்ஞானாதி உபாயங்களால் நிலைநின்றகைங்கர்ய புருஷார்த்தம் பெறுதல் அரிதென்பதுணர்த்தியவாறு. ஆக இந்த வரலாற்றால், ஸர்வேசுவரன் தன்னடியார்க்குள்ள ஸம்ஸயத்தையும், விரோதியையும் போக்கி ரக்ஷிக்கும்வனென்பது வெளியாகிறது.

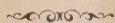
ப. அ.

ஸ்ரீ:

பாலபாரதியார் இயற்றிய

இராமாயணத் திருப்புகழ்.

[குறிப்புரை.]

ஹரிஸமயதிவாகரப் பிரசுரம்-உ.

ஹரிஸமயதிவாகர அச்சியந்திரசாலை,

மதுரை.

1925.

இதன் விலை அணை அ.

ஸ்ரீ:
இராமாயணத் திருப்புகழ்
முன்னுரை.

ஸ்ரீராமசந்த்ரனுடைய திவ்யசரிதமாகிய அமிர்தத்தைப் பலரும் பருகிக் களிகூருமாறு அருந்தமிழா லளித்த பெருந்தகையாளர் கம்பரென்னுங் கவிச்சக்ரவர்த்தியாவர். அவர்தம் இராமாயணமென்னும் நூலின் அருமை பெருமையை அறியாதார் எவருமே இல்லை. தனக்கு ஒப்புயர்வற்ற தன்மையால், தமிழ்க் கவிகட்கெல்லாம் அஃதொரு சிந்தாமணியே என்னத் திகழ்கின்றது. அதுபற்றிப் பிற்காலத்தறிஞரிற் பெரும்பாலார் தமது செய்யுட்களிலும், உரைநடையிலும், சொற்பொழிவுகளிலும் அதன் பொருள்நயங்களைப் போற்றி எடுத்தாளுவாராயினர். அங்ஙனம் அக் கல்வியிற்பெரியாரது கவிகளில் மிகுதியும் பயிற்சியுடைய புலவர் பெருமான் ஒருவரால் இயற்றப்பெற்றதே இவ் இராமாயணத் திருப்புகழும் என்பது ஈண்டுக்குறிப்பிடற்பாலது.

இராமாயணமென்னும் புண்ணியகதையே டிகழ்பொருளாகப் பண்ணியல்வழாத வண்ணவிருத்தங்களிற் பாடுதலின், இப் பிரபந்தம் இராமாயணத் திருப்புகழ் என்று பெயர்பெறுவதாயிற்று. ஆயினும், இதன் ஆசிரியர் இதற்கு இராமசேயம் என்ற மற்றொரு பெயரை வழங்கியிருப்பதாகவும் அறியப்படுகிறது. “யாது நினைந்தாலு மந்த வாழ்வுதரும் த்யாகசிந்து ராமசேயம் பாடவந்து துணையாவாய்” என்பதனை நோக்குக. அக்காரணத்தால் இதற்கு இராமசேயத் திருப்புகழ் என்றும் பெயர் கூறுவதுண்டு.

இதனை இயற்றியருளிய பெரியாரது திருப்பெயர் பாலபாரதி என வழங்கலாகும். எனினும், “துற்றபொருள் கொண்டு பாரதி அப்பன் உனை நெஞ்சிலேகொடு சுத்தகவி கம்பநாடன் இனிதோதும்,

சொற்படி விளம்பும் ராமசெயம்” என அவர் தாமே கூறுதலினின்று, அப்பன் என்பது அவர் இயற்பெயரும் பாரதி என்பது சிறப்புப் பெயருமாக இருக்கலாம் என்று எண்ண இடமுண்டாகின்றது.

இவரது காலமும் இடனும் முதலாய வரலாற்றென்றும் தெளிவாக இந்நூலகத்துக் காணக்கிடையாவேனும், தலைமைசான்ற புலமையாளரில் இவரும் ஒருவரேயென்னத் தட்டில்லைப்பென்பது இனிது விளங்கும். இவர் இயற்றமிழுடனே இசைத்தமிழும் பயின்றவர்; தென்மொழியோடு வடமொழியினும் வல்லார். இவரது கவித்திறமை மிகவும் மேலானதாக மதித்தற்குரியது.

இப் பனுவல் முழுவதும் சந்தவீன்பம் செறிந்த செந்தமிழ்ப் பாடல்களால் நிறைந்து மிளர்கின்றது. அவற்றுள் வடமொழிப் பதங்கள் பெரும்பான்மையாக வழக்குப் பெறுகின்றன. ஆயினும், அவை செவிக்கினிய ஓசையுடன் செய்யுள்நடையை அழகு செய்வனவாம். ஒவ்வொரு செய்யுளிலும் பெருமானை முன்னிலையாக்கி, முற்பகுதியிற் கவியின் பிரார்த்தனையோடுகூடிய புகழ்ச்சியும், பிற்பகுதியில் இராமாயணக் கதையின் தொடர்பான நிகழ்ச்சியும் அருமையாக அமைத்துப் பாடப்பெற்றுள்ளன. கம்பநாடரது கருத்தமைதியிற் பொருத்தமானவற்றை இடையிடையே எடுத்தாளும் திறமும் மிக வியக்கற்பாலது. உவமை, உருவகம், ஆதிய அணிவகைகள் எல்லாம் இந்நூலுள் மலிந்து காணப்படுகின்றன. சிற்சில விடங்களிற் சொற்றொடர்களின் பொருளாழம் பெரிதும் போற்றத்தக்கது. இவ்வாற்றாற் பலவகையானும் வரையறைப்பட்ட பொருளை மேற்கொண்டு இசைப்பாக்கள் இயற்றுவதெனின், அது யார்க்கும் எனினினில் வாய்ப்பதன்று. ஆகலின் இவ்வாசிரியரும் ஒரு தெய்வக் கவிபே என்பது தெள்ளிதிற் றுணிப்பப்டும்.

இஃதன்றி, இவர் திருமாலடிமையே தமக்குப் பெருவாழ்வாக மதித்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ திலகரென்று தெரிகின்றது. திருவசங்கச் செல்வரான அழகியமணவாளப் பெருமானை இவர் இப் பிரபந்தத்திற்கு நாயகராகக் கொண்டுள்ளார்.* இவரது பாசுரங்கள் யாவும்

*இவ்வுண்மை யுத்தகாண்டத்திதுதிச்செய்யுள்களால் விளங்கும்.

த்திச்சுவை பழுத்தனவாகி, அப்பெருமானிடம் இவர்க்குள்ள அளவு
 உந்த அன்பைப் புலப்படுத்துகின்றன, ப்ரபந்நஜன கூடஸ்தரான
 ம்மாழ்வார்விஷயமாக இவர் நூன்முகப்பில் மங்களாசரணம் செய்
 ருக்கிறார். மற்றுள்ள ஆழ்வார்களையும் அவ்ருளிச்செயல்களையும்
 டிக்கடி புகழ்ந்து போற்றுகின்றார். திருவஷ்டாக்கூர மந்த்ரத்தின்
 பருமையைப் பலவாறாக வற்புறுத்தியிருக்கிறார். திவ்யதேசங்கள்
 ற்றெட்டின் திருப்பெயர்களையும் இடையிடையே எடுத்தோதி
 னியராகிறார். திருமண்காப்பும் திருமணித் தாவடமும் அணிந்து,
 ஞ்சஸம்ஸ்காரம்பெற்று அடியார்குழாத்துடன் கூடிப், பண்ணலங்
 னிந்த பாடல்களாற் பெருமானே மனமுருகப்பாடி மகிழ்வதைத்
 மக்குப் பெரும்பேறாக மதித்துப்பேசுகின்றார். பாகவதஸேவையே
 மக்குகந்த பணி என்று பாராட்டிக் கூறுகிறார். திவ்யப்ரபந்தம்,
 டிஷ்டப்ரபந்தம் முதலானவற்றிலுள்ள அருந்தொடர்களும் அபிப்
 ராயங்களும் இத் திருப்புகழில் விரவிவருதலும் அறிந்து மகிழ்ந்
 டாலது. இவற்றால், ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமயத்தில் இவ்வாசிரியர்க்குள்ள
 ற்றம் இத்தகைத்தென்பது ஒருவகையான் உணரலாகும்.

இனி, திருமால்மருகரான முருகக்கடவுள்மீது அருணகிரிநாதர்
 அருளிய திருப்புகழ்ப் பிரபந்தம் இதற்குக் காலத்தான் முந்தியதோ
 டுன்றிப் பிந்தியதோ என்பது அறியக்கூடவில்லை. இ த ன் க ண்
 னுள்ள இரண்டொரு பாடல்கள் சிற்சில வேற்றுமையுடன் அத
 டிடத்துங் காணப்படுகின்றன. ஆயினும் அவை இவ் இராமாயணத்
 டிருப்புகழுக்கே சிறப்பாக உரியன என்று தோன்றுவதால், பிற்கா
 டத்து ஏடுமுதுவோர் அவற்றை அருணகிரியார் திருப்புகழில்
 டைச்செருகலாக மாற்றி எழுதிவிட்டனர்போலும். அது நிற்க.

இப் பிரபந்தமுழமையும் அமுதவெள்ளம் பெருக்காறெடுத்
 றாற்போன்ற உயரிய ஒழுக்கமுடையதாய்ச் செல்லுகின்றது. சிந்தை
 டால் நினைக்குந்தோறும், செவியினற் கேட்டுந்தோறும், வாயினற்
 டாடுந்தோறும் தெவிட்டாத திஞ்சவையாய் இஃ தெல்லையில்லாத
 டுன்பம் விளைக்கின்றது. சிந்திக்கத் தித்திக்கும் தேனாகிய திருமால்
 யழுத்துதலுற்ற இப்பனுவலும் அத்தன்மையதாதல் அருமையுடைத்
 தன்றே? இச் சிறப்புப்பற்றி, “சிந்தைக்கினிய செவிக்கினிய வாய்க்

கீனிய வந்த இருவினைக்கு மாமருந்து” என்னும் ஆன்றோர் கூற்றிற்குத் தக்கதோர் இலக்கியமாக இதனை எடுத்துக் காட்டலும் ஏற்பட்டதற்காகும். “இருள்சேர் இருவினையுஞ் சேரா இறைவன் பொருள்சேர் புகழ் புரிந்தார் மாட்டு” என்பவாகவின், இத் திருப்புகழையும் ஒதியுணர்ந்து ஒழுகவல்லார்க்கு இருவினைத் தொடர்புமற்றுப் பேரின்பமாகிய பெருவாழ்வும் எய்துமென்பதில் ஐயமென்னை? இப் பெற்றியானே வானோர் மருந்தும் இதனை மானுவதின்மெனத் துணிந்து கூறலாம். அது நாவின் பொறி ஒன்றினே நம்சுவையளிக்கும்; இது செவியினும் வாயினும் சிந்தையினும் தித்திக்கும். அது மரணமொன்றையும் நீக்கும்; இது வினைப்பயனை வேரறுத்து விட்டின்பமும் ஆக்கும். ஆகவின் இதன் ஒப்பற்ற உயர்வினைப் பிறிதோராற்றாற் பேசலாவதில்லை.

இனி இத்தகையவாய் எழினலங்கவினும் இவ் விழுமிய பனுவலின் முதற்பகுதி இங்ஙனம் குறிப்புலாயோடு அச்சிட்டு வெளியிடப் பெறுகின்றது. இதனைப் பயிலுந் திருவுடையார் எவர்க்கும் இஃதொரு நல்விருந்தாகுமென்றே நம்புகின்றனம். ஆகவின் இதன் எஞ்சிய பகுதிகளும் விரைவினில் வெளிவருமாறு இறைவன் திருவருள் புரிக.

T. N. அப்பிளையங்கார்,

மதுரை.

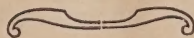

ஸ்ரீ:

பிழைதிருத்தம்.

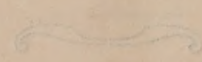
பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
12	3	வயறிருந்து	வயிறிருந்து
18	21	புன்சிறிப்பு	புன்சிரிப்பு
21	4	திருத்துழியாய்	திருத்துழாய்
23	3	சிறித்து	சிரித்து
24	15	ருங்கி1னறுங்கலை	ருங்கினறுங்கலை
„	21	2துமராயம்	துமராயம்
27	25	தருதியெனா	தருதியெனா
28	22	மகனெரு	மகனெரு
„	26	லென்னு	லென்று
29	7	திருத்துமண்டர்	திருந்துமண்டர்
30	21	‘சென்றார்	‘சென்றார்
„	23	இளவம்	இளவல்
31	23	விம்மிற்	விம்முற்
„	28	பிறப்பி	பிறப்பு
32	18	நொந்த	தொந்த
„	28	காடுதிரன்	காடுதிரண்
37	14	செலுத்து	செலுத்த
38	14	சத்தநோக்கி	சந்தநோக்கி
40	29-30	வெள்வரை	வெளறை
45	12	பொடப்பொடென	பொடிப்பொடென

சென்னை நகர வரலாறு

பகுதி	பகுதி	பகுதி	பகுதி
சென்னை நகரம்	சென்னை நகரம்	1	1
சென்னை நகரம்	சென்னை நகரம்	2	2
சென்னை நகரம்	சென்னை நகரம்	3	3
சென்னை நகரம்	சென்னை நகரம்	4	4
சென்னை நகரம்	சென்னை நகரம்	5	5
சென்னை நகரம்	சென்னை நகரம்	6	6
சென்னை நகரம்	சென்னை நகரம்	7	7
சென்னை நகரம்	சென்னை நகரம்	8	8
சென்னை நகரம்	சென்னை நகரம்	9	9
சென்னை நகரம்	சென்னை நகரம்	10	10
சென்னை நகரம்	சென்னை நகரம்	11	11
சென்னை நகரம்	சென்னை நகரம்	12	12
சென்னை நகரம்	சென்னை நகரம்	13	13
சென்னை நகரம்	சென்னை நகரம்	14	14
சென்னை நகரம்	சென்னை நகரம்	15	15
சென்னை நகரம்	சென்னை நகரம்	16	16
சென்னை நகரம்	சென்னை நகரம்	17	17
சென்னை நகரம்	சென்னை நகரம்	18	18
சென்னை நகரம்	சென்னை நகரம்	19	19
சென்னை நகரம்	சென்னை நகரம்	20-25	20
சென்னை நகரம்	சென்னை நகரம்	26	26

ஸ்ரீ:

இராமாயணத் திருப்புகழ்.

தற்சிறப்புப்பாயிரம்.

1. பணிமேலே படுத்தவனைத் தனுவேதா நெடுத்தவனைப்
பகைசேர்தா டகைக்குமுதற் கணையேவிப்
பதையாதே துணித்தவனைத் திருவோடே ¹தினைத்தவனைப்
பர்தாழ்வா னிருக்கவனத் திடையேபோய்க்
கணையாலே குரக்கரசைப் பொருசேரா மணிக்கடலைக்
கடவா²நீ டர்க்கர்குலக் கிளைமாள்க்
களமீதே யறுத்தவனைப் பரிவோடே துதிக்கமுழுக்
கலைஞானே தபத்தெளிவைத் தர்வேணும்
துணைவாகா சினிப்புலவர்க் கரசே³சீ தளப்பொருநைத்
துறையாளா வெதிர்ச்சமயக் குல்காலர்
தொழுவார்தி வினைச்⁴சிகரிக் கடியேறே மணக்குமகிழ்த்
தொடைமார்பா ⁵தடுத்திடுமுட் பகையாவந்
தணிவோனே யருட்கடலுட் டினைவோனே சுகத்துணர்வைத்
தருவோனே செழித்தமறைப் பொருள்சேரத்
தமிழோரா யிரத்திலமைத் திடுவோனே யெடுத்தபுகழ்ச்
சடகோபா திருக்குருகைப் பெருமாளே.

[குறிப்பு:— இது நம்மாழ்வார்விஷயமான காப்பு. பணி-பாம்பு; ஈண்டு ஆகிசேடனைக் குறித்தது. தனு-வில். திரு-இலக்குமி; அது இங்கு சோபிராட் டியைக் குறித்தது. தினைத்தல்-அனுபவித்தல். குரக்கரசு-குரங்கரசு-குரங்குக் கூட்டங்களுக்கு அரசனான வாலி. பொருசேராமனை-அம்பாலெய்துகொன்ற ஸ்ரீராமபிரானே. கடலைக்கடவா-கடலைக்கடந்து. களம்-போர்க்களம். பரிவு-அன்பு. சீதளம்-சூளிர்ச்சி. பொருநை-தாமிரபர்ணிநதி. சிகரி-மலையுச்சி. உட்

1மணத்தவனை. 2நீளர்க்கர். 3சீதளக்குமரித். 4சிகரத்திடி. 5பிறப்படவுட்.

பகை:— காமம், குரோதம், லோபம், மோஹம், மதம், மாற்சரியம் என்பன. தமிழோராயிரம்-ஆயிரம் பாசுரமுடையதாகச் செய்யப்பட்ட திருவாய் மொழி யென்னுந் திவ்யப்ரபந்தம். குருகை-ஆழ்வார்திருநகரி. திருக்குருகைப் பெருமாள் என்றது இங்கு நம்மாழ்வாரை.]

2. பாரதிநெஞ் சாலுணர்ந்து மேல்வருமென் றேதெளிந்து
 பாடியந்ன் காதைபண்டை மொழிவேதம்
 பார்பகருந் தூயமந்த்ரம் நோய்முழுதுந் தீர்மருந்து
 பாடிமுதந் ¹தேனெதிர்த் த வினையீர்வாள்
 ஈரமில்வெம் பாரைநெஞ்ச நேருருகும் பாடலண்ட
 ரீசனயன் பேணுமின்ப மறவாதோர்
 யாதுநினைந் தாலுமந்த வாழ்வுதருந் த்யாகசிந்து
 ராமசயம் பாடவந்து துணையாவாய்
 வாரிகடந் தேகி வஞ்சி யாரு'பி'ர்பொன் றுதுகண்டு
 மாநகரஞ் சூறை கொண்டு களமீதே
 வானின்மருந் தேகொணர்ந்து வீரர்மயங் காவிதந்து
 மாலிருதிண் டோள் விளங்க வமராடிச்
 சோரன்மடிந் தேகவன்று தேவிபதஞ் சூடிநின்று
 சோபனமுங் கூறிவந்து சுடுதீமுன்
 சூழ்பரதன் காணமுந்தி யாவிபுரந் தேயுகந்த
 தூதனெனும் பேர்புனைந்த பெருமானே.

[குறிப்பு:— இது அதுமான்விஷயமான காப்பு. பாரதி-சாஸ்வதி. 'பாரதி காதை' என்றது ஸரஸ்வதியே வான்மீகரதுநாவில் வீற்றிருந்து இராம சரிதத்தைப் பாடினாள் என்று பெரியோர் கூறியதைப் பின்பற்றிக் கூறிய வாறு. சிந்து-கடல். வஞ்சி-சீதாபிராட்டி. பொன்றுதல்-அழிதல். களம்-யுத்த ரங்கம். மருந்து-சஞ்சீவி. ஆவி-உயிர். சோரன்-இராவணன். இவ்விரண்டு பாட்டும் 'நாடியபொருள்கைகூடும்' என்னும் கம்பர்பாடலின் விரிவுரை போன்றிருத்தல் கர்ணக.]

3. கோழையா னவர்மிகுத்த வீரமே புகலுகிற்பர்
கோதுசே ரிழிகுலத்தர் குலமேன்மை
- கூறியே நடுவிருப்பர் சோறிடார் தருமபுத்ர
கோவுநா னெனவுரைப்பர் மிடிபூடே
- யாழுவார் நிதியுடைக் குபேரனா னெனவுரைப்பர்
ஆசுசேர் கலியுகத்து நெறியீதே
- யாயுநா லடைவுகெட்ட நானும்வே றலவவர்க்கு
ளாகையா லவைபடக்க முரையேனே
- யேழைவர் னவர்பிழைக்க ஆணைவா சவனடத்த
ஈழமேல் வெயிலெறிக்க மதிவேணி
- ஈசனார் தனதிடுக்கண் மாறியே கயிலைவெற்பில்
ஏறியே யினிதிருக்க விருநர்னு
- வேழமா னவையினெற்றி நாலுகோடு கண்முளைக்க
வேதவீ டனனொருத்தன் முடிசூட
- வீரரா வணனுடற்குண் மூழ்கியே கழுகுகொத்த
வீறுசேர் சிலையெடுத்த பெருமானே

[குறிப்பு:—மிடி-தரித்திரம். ஆசு-குற்றம். ஆணை-ஆக்ஞை. வாசவன்-இந்திரன். ஈழம்-இலங்கை. மதி-பிறைச்சந்திரன். வேணி-சடை. இடுக்கண்-(கைலாயத்தை) இராவணன் தூக்கியசைத்தமையாலுண்டான துன்பம். வெற்பு மலை. வேழம்-யானை. வீறு-பெருமை. முதலிரண்டுபாட்டும் வணக்கம், வரு பொருளுரைத்தல், பயனென்றவற்றைக் கூறலானும், இப்பாடல் அவையடகங் கூறலானும் தற்சிறப்புப்பாயிரமாயினவாறு காண்க.]

நூல்.

பாலகாண்டம்.

4. உலக மொருமூன்று மொண்பெற்ற தத்துவமும்
அகர முதல்கான்ற வைம்பத்தொ ரக்கரமு
முரிய மறைநான்கு மந்தத்து நற்பொருளு முயிர்யாவும்
உருவு நடைவாய்ந்து மண்பற்றி நிற்பனவும்
அகமு மகமேய்ந்த வண்டத்தி னிற்புறமும்
ஒளியி லொளிபோன்ற இன்பத்தி னிற்குடரு மறிவாகி
யிலகு மொருபூர்ண மென்றுற்ற மெய்ச்சொருப
நிலையை வெளிகாண்ட லும்பெற்றிருப்பகலும்
இலதொர் நெறிபூண்ட நிற்பற்ப பொற்சுரண மகலாதே
யிறுதி யறவாழ்ந்து நண்பர்க்கு னொத்துருகி
யடிமை மலபாண்ட தொந்தத்தை விட்டெர்ழிய
விதய விருள்வாங்கி யென்னுண் க்ருபைக்கணருள் ¹தருவாயே
மலரு மலசேந்தி யண்டத்து நக்கனயன்
அமரர் கிளைகுழ்ந்து வந்திக்க ²நக்கமலை
மரும மிசையோங்க வந்தக் கடற்றிடரின் முகில்போலே
வடிவி னெழிறேன்ற முந்திக் கவுத்துவமும்
இனிய ப்ரபைகான்று விஞ்சத் திருத்துளவ
மருவ வொருகாந்தை நண்பற் றிடப்பெரிய கரமீதே
நிலவு தருகாந்தி சங்கத்தி னிற்பிறழ
வெயிலை யழகார்ந்த செஞ்சக்ர முற்றமிழ
நிகரில் கதைசார்ங்க முங்கட்க மெய்ப்படையு முடன்வாழ
நிரைகொ ளுலகின்ற வுந்தித் திருக்கமலம்
மலர வடிசேர்ந்து கங்கைத் திருப்பொலிய
நெடிய தொருபாம்பி னின்பத் திருக்கணவள் பெருமாளே.

¹ புரிவாயோ ² நக்கமலை.

[தறிப்பு:-“அகரமுதல்சான்ற லிம்பத்தொரக்கரமும்” என்றது வடமொழி மூதலெழுத்துக்களை. பற்பம்-தாமரைமலர். சரணம்-திருவடி. நக்கன்-சிவன். அயன்-பிரம்ன். அமரர்-தேவர்கள். கமலை-இலக்குமி. மருமம்-மார்பு. முகில்-மேகம். வடிவம்-சொருபம். எழில்-அழகு. ப்ரபை-ஒளி. கான்று-கக்கி. விஞ்ச-மேம்பட. மருவ-பொருந்த. காந்தை-நாயகி, இங்கு பூமிப்பிராட்டியைக்குறித்தது. கரம்-கை. நிரை-வரிசை. உந்தி-கொப்பூழ்.]

5. கொழுந்தசை நிணத்துட னெலும்பு
 நரம்புகுடர் சுக்கில மலங்கள்
 குறும்புன விரத்தமொ டமைந்து முடைநாறுந்
 குரம்பையை நமக்குநிலை யென்று
 தனம்பல குவித்துநிறை பெண்கள்
 கொடுங்கையி லணைக்கமகிழ் சிந்தை யொருகாலம்
 உழுந்துருள் கணப்பொழுது நின்னு
 தரங்கமற வுட்பகை களைந்து
 னுடன்படு மெனிற்புவி யடங்க வரசாளுந்
 ஓடுங்கலில் சிறப்பினிது தந்து
 பெரும்பத மளித்திடுவை யென்ப
 துணர்ந்துமுணர் வற்றுநர கின்கண் விழுவேனோ
 செழுந்தருண பற்பபதி நஞ்சு
 மருந்திய தனிக்கடவு ளண்டர்
 திருந்துகுவி சத்தனொ டடங்க வணைவொருந்
 செறிந்திடு மரக்கர்பொர நொந்து
 நெடுங்கனக வெற்பின்மிசை வந்து
 தெளிந்து கமலப்பத நினைந்து க்ருபையாளர்
 வழிந்தன மிளைத்தனம னங்கொ
 டிரங்குனத டைக்கல முகுந்த
 வனந்தலையி னித்தவிரக வென்று துதிபோதின்
 அடைந்திடு திருத்துயி லொழிந்து
 நெடுங்கட லிடைப்ரபைசி றந்த
 அநந்தசய னத்தினிலெ ழுந்த பெருமானே.

[குறிப்பு:—குரம்பை-கூடு. பற்பபதி-பிரமன். நஞ்சம் அருந்திய தனிக் கடவுள்-சிவன். அண்டர்-தேவர். குலிசத்தன்-வச்சிரா யு த த் தை த யு டை ய இந் திரன். கனகவெற்பு-மஹாமேரு. கமலப்பதம்-தாமரைமலர்போலும் திருவடி. அனந்தல்-நித்திரை.]

6. மடுவிலே கரிக்குழுந்து வந்து

நெடியது ணினைப்பிளந்து நின்று

மருவுபா ரனைத்துமண்டரண்ட

வகையாகும்

மதுரவாய் மடுத்தடங்க வுண்டு

1பெரியநாபி யிற்பரிந்து தந்து

வருசரா சரத்துளும் புறம்பு

மகலாநீ

அடியனே ணினைக்கவுங் குணங்கள்

பரவியே துதிக்கவுந் தெளிந்துன்

அடிதொழா வழைக்கவும் பரந்து

திரியாதே

அறிவிலே செலுத்தவுங் கலந்தெ

னளவுபோ லவொத்துநின்ற தஞ்ச

மதனையா னுரைத்திடுந் தரங்க

ளெனலாமோ

நெடியவேலை விட்டெழுந்து சங்கு

திகிரிபாணி யிற்றுலங்க வெங்கு

நிகரிலாத பற்பமங்கை துங்க

மணிமார்பா

நிறையவே நிறத்த கொண்டன் மண்டி

வருவபோ லெழுச்சிகொண்டு துங்கள்

நினைவையா முடி ப்பமென் றெழுந்த

வெழில்காணாக்

கடவுளே க்ருபைத்தடங்க னெங்கள்

இறைவனே 2யிரகூதியென்று வந்து

கனகமேரு வுச்சியின்க ணின்ரு

சிவனாக்

கமலயோனி பொற்கணம்பு சிந்த

வமரர்பூ விறைத்திறைஞ்ச வன்று

கருடவா கனத்தில்வந் திழிந்த

பெருமாளே.

1 நெடியநாபி, 2 யிரகூதியென்றெழுந்து.

[குறிப்பு:—கரி-கஜேந்திரன். மதூரம்-இனிமை. வாய்மடுத்து-வாயிற் பெய்து. அடங்க-முழுவதும். நாபி-கொப்பும். பரிந்து-விரும்பி. வேலை-கடல். திகிரி-சக்கரம். பாணி-கை. துங்கம்-உயர்வு. மண்டி-நெருங்கி. கொண்டல்-மேகம். கமலயோனி-பிரமன். அமரர்-தேவர். இறைஞ்ச-உணங்க.]

7. அகப்பொருண் மார்க்க முணர்ந்து
 புறப்பொருள் போக்கி மதங்கள்
 அடுத்ததொல் காப்பிய பஞ்ச வதிகாரம்
- அனைத்திலு நாக்க ளமுந்தி
 வழத்திடு நாற்கவி யின்சொ
 லமுக்கறு பாட்டுட னின்று புலவோருள்
- மகத்துவ மேத்தின ரந்த
 நெறித்தமிழ் கேட்டு மியன்ற
 வழக்க மிலாக்கவி கொண்டு தமியேனும்
- வழுத்துகை தோத்திர மென்று
 பொறுத்தரு ணிக்குத லின்றி
 மகப்பெறு வார்க்கவர் புன்சொ லிதமாமே
- மிகுத்த விராக்கதர் தங்கள்
 கனத்த பராக்கரம மின்று
 விரித்திட லார்க்கு வசந்தண் மதிபானு
- வெளிப்படு காட்சி யொழிந்து
 மகத்திறை யாக்கை குலைந்து
 மடித்தது நூற்றுறை யெங்கு நெறிகோடிச்
- செகத்திறை மாட்சி குலைந்த
 தெமக்கினி மூச்சிலை யெங்கள்
 சிறைத்தலை மீட்டரு டிளன்று முடிதாழாச்
- சிறப்புறு நாற்றலை மைந்த
 னுரைத்திடும் வார்த்தைக ளன்று
 திருச்செவி சாத்தி யிருந்த பெருமாளே.

[குறிப்பு:—மதங்கள்-பிரம்மதம் உடன்படல் முதலிய ஏழும். பஞ்சஅதி காரம்-எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணியென்னும் ஐந்ததிகாசங்கள்.

நாற்கவி-ஆசு, மதுரம், சித்திரம், வித்தாரம் என்பனவாம்; வெண்பா, ஆகிரியப் பா, வஞ்சிப்பா, கலிப்பா என்பனவு மாம். வழத்துகை-சொல்லுதல். மதி-சந்திரன். பாது-சூரியன். மகத்திறை-யாகபதி-விஷ்ணு. கோடி-வளைந்து. செகத்து-பூமியின்கண். இறைமாட்சி-அரசின்சிறப்பு. தாழா-தாழ்த்து. நாற்றலை-மைந்தன்-பிரமன். செவிசர்த்தல்-கேட்டல்.]

8. முனை யழிந்தது பூர்த்தி குலைந்தது
வயது சென்றது வாய்ப்பல் விழுந்தது
முதுகு வெஞ்சிலை காட்டி வளைந்தது பர்பைதானும்
முக மிழந்தது நோக்க மிருண்டது
எருமல் வந்தது தூக்க மிருந்தது
மொழி தளர்ந்தது நாக்குமு றுந்தொறு மறிவேபோய்
நினை வயர்ந்தது நீட்டன் முடங்கலு
மவச மும்பல வேக்கமு முந்தின
நெறி மயங்கின மூப்பு முதிர்ந்தது பலநோயும்
நிறைய நின்றது பாய்க்கிடை தொண்டது
சல மலங்களி னாற்ற மெழுந்தது
நிமிட மிங்கினி யாச்செனு மன்றுமுன் வருவாயே
இனி யெழுந்திரு மாத்திர ளண்டர்கள்
கவியு மென்குமெ னாச்சொரு பங்கொரு
மினிய குன்றொடு காட்டி லடைந்திடு நிரையார்தோள்
இருபதும் பர்பை காட்டு நெடுந்தலை
யொருப துந்துக ளாக்கி வணங்கல
ரெவரை யுந்தனி யாக்கொ யிடும்படி யினிமேல்¹யான்
மனுவரம்பது காத்து நிறம்பெறு
திகிரி சங்கமு மாற்ற லநந்தனு
மருவு தம்பிய ராய்த்தொழ நந்தய ரதனார்தம்
மதலை யென்று² லேற்ற மிகுந்துள
மனித னென்று மயோத்தி யிடந்தனில்
3 வருவ னென்றொரு வார்த்தை வழங்கிய பெருமாளே.

[திற்ப்பு:—சிலை-வில். பர்பை-ஒளி. நோக்கம்-கண். கவி-குரங்கு. எண்கு-காடி-குரங்கினுள் ஒருவகை. குன்று-மலை. வணங்கலர்-சத்ருக்கள். திகிரி-சக்கரம். அநந்தன்-ஆதிசேடன். மதலை-புதல்வன்.]

கமலமுற்றவ னுலகுபெற்றவள்
 திருவுரத்திடை குடியிருப்பவள்
 கமைபடைத்தவ ளுமுகுமிக்கவள் நெடுவேலை
 கடையும்ப்பொழு தினிலுதித்தவள்
 புனிதலக்குமி யொருதினத்திடை
 கழல்செறித்திடு திருவடித்தொழு திறையேர்நீ
 நிமலதிட்கள் ப்ரியமுனக்குள்
 தெவரிடத்தினி லெனவுரைத்தலு
 1 நிறைவிருப்பொடு னிசைபுலப்படு கவிபாடும்
 நியுணர்சொற்களி லெனவுரைத்தனை
 யதனையுட்கொடு 2 கவியுரைக்கினு
 நினதுபொற்றிரு வடிதுதிப்பது தவிரேனே
 சமிதைபத்திர் மிகுதருப்பைகள்
 பசுவிருத்தொடு விபுதர்மெய்த்தவர்
 சுருமநற்றுகி லுர்லுலக்கைகள் நடுயுபம்
 சுருவரைத்திடு சிலையுருக்குநெய்
 3 யரணிநத்தொடு கயிறுநெற்பொரி
 சுகடைமற்றுள் கலமனைத்தொடு முறையாலே
 யமர்ப்பெற்றிட வவிகொடுத்தொரு
 வருடமிப்படி கலைமுகத்தவ
 னணிமகத்திடை தயரதப்பெயர் மகராசன்
 அரியமுத்தழல் வளரவுத்தம்
 நெறிநடத்தலு மவ்விடத்தினி
 லவதரித்திட வெனநினைத்தருள் பெருமானே

1 நிறைவிருப்பு. 2 கவிவிரிக்கினு. 3 யரணி நற்றொடு கயிறு நற்பரி.

[குறிப்பு:—கமலம்-தாமரை. உரம்—மாப்பு. கமை-கூமை-பொறுமை. வேலை-கடல். கழல்-கொடை வீரம் முதலியவற்றான் மேம்பட்ட ஆடவர் காலணி. செறித்திடு-கட்டப்பட்ட. நிமலன்-சுத்தன். ரிட்களன்-உருவமில்லாத வன். நிபுணர்-சாமர்த்தியவான்கள். சமிதை-சமித்து-ஒமவிறகு. பத்திரம்-பாச முதலிய இலை. இருத்து-ரித்யுக்கள். விபுதர்-தேவர். சருமம்-கிருஷ்ண னிநம். துகில்-வஸ்திரம். யூபம்-தறி. சரு-தேவருணவு. அரைத்திடு சிலை-அம்மி. அரணி-திக்கடைகோல். நத்து-சங்கு. சகடை-வண்டி. அமார்-தேவர். அவி-தேவர்க்கு வேள்வித்தீயிற்கொடுக்கும் உணவு. கலைமுகத்தவன்-கலைக்கோட்டு முனி. மகம்-யாகம். முத்தழல்-ஆகவநீயம், காரகபத்யம், தக்ஷிணக்கினி என்பன. உத்தமம்-நன்மை. நெறி-வழி. அவதரித்தல்-பிறத்தல்.]

10. பாதித்ரியம்பக னுந்தி நான்முக னம்புய மங்கை
 பாக மிகுந்த வுரங்கண் மதிபானு
 பாத நெடும்புவி கங்கை வேத மியம்புவ துன்சு
 பாவ ¹முணர்ந்திட லெந்த ²வகையேயாம்
 யாதுமுன் வஞ்ச வுடம்பு வேறிலை யிற்கொரு சிந்தை
 யாவை ³விளம்பினு மன்பு ⁴தவிராதே
 யாராவ ணங்கினு நன்பி னாரை யிணங்கினு நெஞ்சி
 லாரை விரும்பினு மங்கு நினதாமே
 ஓது மிரண்டறு திங்கள் வேள்வி நடந்தபின் வந்தொ
 ருனமில் பிண்டம் வழங்கி யொருபூதம்
 ஓடி மறைந்திட மைந்தர் பேறினி யுண்டென நெஞ்ச
 மோகை யுறுந்தவ னம்பொ னடிசூடிக்
 கோதறு பிண்டம் வகிர்ந்து தேவிய ரொன்றொ டிரண்டு
 கோதைய ருண்டிடு மென்று முறையாலே
 கோமக ⁵னன்று வழங்க மாதவ முன்பு புரிந்த
 கோசலை பங்கொடு சென்ற பெருமானே.

[குறிப்பு:—த்ரியம்பகன்-முக்கண்ணன்-சிவன். உந்தி-கொப்பூழ். அம்புய மங்கை-இலக்குமி. உரம்-மாப்பு. மதி-சந்திரன். பாது-சூரியன். சபாவம்-இயல்பு. இரண்டறுதிங்கள்-ஒருவருடம். வேள்வி-யாகம். ஊனம்-குறை. ஒகை-விருப்பம். தவன்-கலைக்கோட்டுமுனி. கோமகன்-தசரதன். வழங்க-கொடுக்க.]

¹ முணர்ந்திடிலிந்த. ² வகையேயோ. ³ யியம்பினு. ⁴ தவருதே. ⁵ னின்று.

- 11: மாலையை முடித்து விளங்கு
சேலையை யுடுத்து நிறைந்த
வாண்முக மினுக்கி நெருங்கு முலைமீதே
- மாமணி நிரைத்து முயங்கு
தோள்களை யசைத்து நடந்து
வாள்பொரு கடைக்க னெறிந்து தெருளுடே
- சாலுமிளை ஞர்க்கு மிகுந்த
1 வாதைவரு வித்திடு பெண்கள்
தாமிடு துவக்கி லமுந்தி பயர்வேனைத்
- தாமத குணத்திலு மந்த
ராசத குணத்திலு முந்து
சாதுகுண நிட்டையி லென்று விடுவாயே
- பாலிலை கிடக்கை தணந்து
வேலையி னிருக்கை திறம்பி
யாதவ னிடத்திலு மின்றி யமரசேன்
- ஆமா சிருப்பு முனிந்து
மாகபிலை வெற்பொடு கஞ்ச
மாதியிட முற்று மகன்று கரைகாணக்
- கோலமறை யுச்சி துறந்து
மாதவர் மனத்தை நெகிழ்ந்து
கோகனகை சொர்க்க மிகந்து வளர்பாயற்
- கோளரவை விட்டு விகங்க
பூபதி கழுத்தை மறந்து
கோசலை வயிற்றி விருந்த பெருமாளே.

[குறிப்பு:—வாண்முகம்-ஒளிபொருந்திய முகம். முயங்கு தோள்-பொருந்திய தோள். பொரு-தாக்குகின்ற. துவக்கு-கட்டு. தணந்து-நீங்கி. திறம்பி-மாறி. ஆதவன்-சூரியன். கோகனகை-இலக்குமி. சொர்க்கம்-தனம் இகந்து-நீங்கி. கோளரவு-வலியபரம்பு-ஆதிசேடன். விகங்கபூபதி-கருடன்.]

12. கருவடைந்து பத்துற்ற திங்கள்
 வயறிருந்து முற்றிப் பெயர்ந்து
 கடையில்வர் துதித்துக் குழந்தை, வடிவாகிக்.
- கழுவிபங் கெடுத்துச் சுரந்த
 முலைபருந்தி விக்கக் கிடந்து
 சுதறியங்கை கொட்டித் தவழ்ந்து, நடையாடி.
- பரைவடங்கள் கட்டிச் சதங்கை
 யிடுகுதம்பை பொற்சுட்டி தண்டை
 யவையணிந்து முற்றிக் கிளர்ந்து, வயதேறி
- அரியபெண் களைப்பற்றி நொந்து
 பிணியுழன்று சுற்றித் திரிந்த
¹தமையுமுன்குரு பைச்சித்த மென்று, பெறுவேனோ
- இரவியிர்த்தன் வெற்றிக் குரங்கின்
 அரசரென்று மெய்ப்பற்ப வந்தி
 யிறைவ²னென்கி னிற்கர்த்த நென்று, நெடுநீலன்
- எரியனென்று மைப்பற்று கண்டன்
 அனுமனென்று மொப்பற்ற வண்டர்
 எவருமிந்த வர்க்குத்தில் வந்து, வனமேவத்.
- தரையிடம் பிடிக்கச் சுமந்த
 திருவந்த நுகர்ப்பர சண்ட
 தவளசங்கு சக்ரத்தொ³டன்று, பிரியாதே.
- தனியுடம் பெடுத்துத் தயங்கு
 மிளைஞரென்று சுற்றத் துலங்கு
 தயரதன்ற, வத்திற், பிறந்த, பெருமாளே.

[குறிப்பு:—குதம்பை-ஒருவகைக்காதணி. பிணியுழன்று-நோயினால் வருந்தி இரவி-சூரியன். பற்பவந்தி-இறைவன்-பிரமன். எண்கினிறகத்தன்-ஜாம்பவான். எரியன்-அக்கினி. மைப்பற்று கண்டன்-சிவன். அண்டர்-தேவர் உக்ரம்-வேகம். பிரசண்டம்-வீரம். தவளம்-வெண்மை. துலங்குதல்-விளங்குதல்.]

13. நளிகடல் பூத மெடுத்த திக்கொடு
வரைகள் சுராசுரர் பற்பன் முக்கணன்
நடவு சுராசுர முற்று மற்றுன ததிருப,
- நணுகி விசார முறைத்து நித்தமும்
நுணுகிய கேள்வி படைத்து மப்படி
நவில்வது தூரமெனக் குறித்துணை மதுகுதன்;
- துளவணி மாலரி க்ருஷ்ண னச்சுதன்
நரஹரி கேசவ னத்ரி விக்ரம
சொருபன் முராரி ப்ரசித்தன் விஷ்ணுமண் முகள்கேள்வன்
- சுரிவளை யாழியன் மச்சன் வாமனன்
மரகத மாய னெனத் திருத்திய
துதிபெறு பேர்பல விட்டழைத்திடு மெனையாள்வாய்
- இளையகை கேசி வயிற்றி லுத்தம
பரத குமார னுதிக்க நட்புடன்
இணைபிரி யாத சுமித்திரைப் பெயர் மடமாதின்
- இருவிழி போல விலக்கு வப்பெய
ரறிவுடை யானொடு சத்து ருக்கணன்
இருவர்க ளாகி யுதிக்க வித்திர மொருமுவர்
- கிளரினே யார்கள் கிறப் புறத்தச
ரதநர பாலனு மிக்க புத்திரர்
கெழுமிய நால்வ ரெனக் கனத்தபொன் மழைவீச
- க்ரகநிலை நாள்கண் முகுர்த்த மொப்பற
வருபுனர் பூச தினத்தின் முற்படு
கிளிமொழி கோசலை பெற்றெடுத்தருள் பெருமானே.

[குறிப்பு:—நளி-குளிர்ச்சி, வரை-மலை, பற்பன்-பிரமன், நடவுதல்-செலுத்தல், சுராசுரம்-அசையும் பொருளும் அசைவில்பொருளும், அதிருபம்-மிகச் சிறந்தவடிவம், விசாரம்-ஆராய்ச்சி, உறைத்து-உறுதிபெற்று, கேள்வி-உபதேசம், நவில்வது-சொல்லுவது.]

14. படாப்ர வாள வலங்க்ருத பூஷண

கராத்ரி ரூப சுகந்த மனோகர

பராக்ர மாதுல துங்க பயோதர

மடவார்தம்

பராக்க லேதிரி யுங்குண கீனன்மெ

யுறுத்து ரோகி யிடும்பன் வியாகுலி

படாத்¹ துராக்ருத தொந்த மெலாமுறு கொடியேன்யான்

கடாக் கடாவி வருஞ்சம னூர்பொரு

பிராப்தி யாயுயிர் நின்று வெர்வரு

கனாப்ர கார மெனும்படி போவதன்

முனமேரீ

கராத்தன்² வாயற வந்தது போலவென்

விடாய்க்கு மேவெளி நின்றுக்ரு பாகர

கடாக்ஷ மானது தந்து பராகதி

யருள்வாயே

நடாத்து நேமி யசஞ்சல³ னேசக

வியரத்தி யான பரஞ்சட ரேசெழு

நருத்³ துழாய்புனை யெம்பெரு மானெமை யுடையோனே

நமோத்து நாரண வென்றிமை யோர்தொழ

வுலாத்து மோர்கரு டன்புய மேறியு

நகார்ப்ர வாசம்வி டிஞ்சிவ னான்முகன்

முதலோரென்

றடாப்ர வாக விலங்கையின் மீதுள

விராக்க தாதியர் கொண்டுள நீள்வர

மயேரக்ய வாழ்வொ டடங்கலு நீறெழ

நரனாகி

யராக்கு லாவிப பொங்கணை பாழ்பட

விடாப் பயோத்தி யும்பொலி வேயற

வயோத்தி மாநக ரந்தனின் மேவிய

பெருமானே.

[தூர்ப்பு:— படாம்-வஸ்திரம். ப்ரவாளம்-பவளம். அலங்க்ருத-அலங்கரிக்
கப்பட்ட. பூஷணம்-ஆபரணம். கராத்ரி-யாணை. ரூபம்-வடிவு. சுகந்தம்-நறுமணம்.
மனோகரம்-அழகு. பராக்ரமம்-வீரம். அதுல-ஒப்பற்ற. துங்கம்-உயர்வு. பயோ

தரம்-தனம். மடவார்-பெண்கள். பராக்கு-அசட்டை. குணகீனன்-குணமற்ற வன். மெய்-சத்யம். துரோகி-கொடும்பாவி. இடும்பன்-அகந்தையுடையவன். வியாகுலி-துக்கமுடையவன். துராக்ருதம்-கெட்டநடை. தொந்தம்-ஒன்றோ டொன்று முரண்பட்டது. சமன்-யமன். ப்ராப்தி-அடைவு-முடிவு. வெரீ-பய ந்து. கரா-முதலை. விடாய்-இங்கு பரமாத்மாவையடையவேண்டுமென்ற விரு ப்பு. க்ருபாகரகடாக்ஷம்-கருணைக்கிருப்பிடமான பார்வை. பராகதி-மேலான பதவி. நேமி-சக்கரம். நடாத்தல்-நடத்துதல். அசஞ்சலன்-அசைவற்றவன். சகம்-உலகம். வியாப்தி-நிறைவு. பாஞ்சுடர்-மேலானஒளி. நரு-தேன். நமோ த்து-நமோஸ்து-வணங்குவார் கூறும் கூற்று. நகார்-நகர். 'சிவன் நான்முகன் முதலோர் உம்நகார்ப்ரவாசம்விடும் என்று' எனக்கூட்டிச் 'சிவனும் நான்முகனும் முதலாகிய தேவர்கள் எல்லாரும் உங்கள் பட்டினவாசத்தைவிட்டு (விவங்கின ங்களாக) வாருங்கள் என்று கூறி' என்று பொருள்காண்க. அடா-அடையமுடி யாத. பிரவாகம்-நீர்ப்பெருக்கு. அடங்கலும்-முழுதும். நீநெழ-பொடிபட-அழிய. நரனாகி-மனிதவடிவுடையனாகி. அராக்குலாவியபொங்களை-பாம்பாகியவிளக்க மிக்க சயனம். விடாப்பயோததி-நீங்காது பள்ளிகொண்டருளும் பாற்கடல் பொலிவு-விளக்கம்.]

15. வீழுடம்பு தானெடுத்து நின்ற

¹மானிடங்க ளாமிறைச்சி யெங்கு

மேலெழுந்த வாசையிச்சை ²யொன்றி வருகோவின்

மீதடர்ந்து கோவையற்ற பின்பு

கோபவங்கி மீதிவிட்டு வெந்த

மேனிகண்டு வாய்மடுத் தருந்து மொருகாலன்

பாழிவிந்த நீள்பிறப்பில் ³வந்த

லாபமொன்று மேயிலைத் திரிந்து

பாதகங்க ளேபடைத்து வெம்பி யுழல்வேனோ

பாரதொந்த மாயையைக் கடந்து

ஞானசின்தை யாலனைத்தும் வென்று

பாதசெஞ்ச ரோருகத்தி லென்று புகுவேனோ

வாழுமுண்ட காசனத்தன் மைந்த

னாறிரண்டு நாளினிற் புகன்ற

வாய்மைகொண்டு நீர்விடுத்து மஞ்சள் திமிராமேல்

¹மானுடங், ² யென்று, ³ வந்து.

மாலைதண்டை யாழிபொற் சதங்கை

காறைசங்கு நாமெனெத் தணிந்து

மார்புகண்கை கான்மினுக்கி யண்ட

மொடுபூமி

யேழுமுண்ட வாய்விளக்கி யெங்கள்

கோசலன்கு மாரிமுற்ப யந்த

ராணியன்பொ டேகொடுக்க நெஞ்சு

கவிகூர்

ராசவம்ச மேருவொத்த தந்தை

யாகமொன்ற வேயணைத் திருந்து

ராமனென்று பேரிடக் கிடந்த

பெருமானே.

[திற்ப்பு:—இறைச்சி-மர்மிசம். மானிடம்-மானுடம்-மனிதப்பிறவி. ஆசை-அன்பு. இச்சை-விருப்பம். ஒன்றி-பொருந்தி. கோலின்-தண்டத்தினால். மீத-டர்ந்து-மேலேபுடைத்து. கோவை-உடற்கட்டு. கோபஅங்கி-கோபமாகிய நெருப்பு. வாய்மடுத்து--வாயிற்பெய்து. அருந்துதல்--உண்ணல். காலன்-யமன்-வேம்பி-வாடி. உழலுதல்-அலைதல். பாரதொந்தமாயை--கடத்தற்கரிதாய்ப் பெரிதாய் முரண்பட்டுத் தோன்றும் மாயை. பாதசெஞ்சரோருகம்-திருவடி யாகிய செந்தாமரைமலர். முண்டகாசனத்தன்-பிரமன். முண்டகர்சனத்தன்-மைந்தன்--பிரமன்மகனாகிய வசிட்டன். புகலுதல்--சொல்லுதல். வாய்மை-வாக்கு. திமிர்தல்-பூசுதல். தண்டை-காலணி. ஆழி-மோதிரம். நாண்-அரைஞாண். ஆகம்-மார்பு. ஒன்ற-பொருந்த.]

16. வேலியடை யாப்பயிர் நெடுங்கரை யற்றபுனல்

தாய்முலை பெருக்கிநு குழந்தை தருக்குமிள்

வேனிலடை யாக்குயில் கரும்புய லற்றமயில் அர்சாரும்

வீரணையி லர்ப்புவி மதங்கய மற்றபடை

கால்விசை பெருக்கல மரும்பொறை கெட்டதவம்

வேதமறு பூச்சுர னருங்கவி யற்றவவை

பலநூலின்

சீலமுண ராக்கவி மடந்தையை யற்றமனை

நாணமறு கோற்றொடி விருந்துவி லக்குகுடி

சேர்பொரு ளிலாக்குறை பிறந்த நலத்திளமை

கதிராளி

தேசமரு வாக்கமல மிங்கிவை யொத்துமுழு

ஞானமறு மாக்கையொ முழன்ற வெனக்குமறை

தேடுமிரு தாட்டுணை வழங்க நினைப்பதுவு

மொருநாளே

பாலொடுநெய் கூட்டியொரு சங்குகிறைத்துமணி
வாயினிடை காட்டிவிரல் கொண்டதெறிக்கழுது
பாகுபடு தேக்கொடுக டைந்துகுடித்தவுடன் முறையாலே

பாலடையை நீக்கிமுடி நின்றுசுழற்றியது
பூமிமிசை மூக்குறமு னன்றுகவிழ்த்துவிரி
பாணிகொடு மீட்டுமுட லங்கமுலுக்கியிரு தொடைமேற்கொண்

டேலமுறு நீர்க்கொடு குடைந்துதுடைத்துமண
மேவுபொடி போட்டுமெய்தி மிர்ந்துநிலப்பொடியி
னேறுமொரு காப்பினிதணிந்துயர்தொட்டிலினுள் வளர்வாயென்

றேடுசெறி சேக்கையிலு கந்துகிடத்திநனி
கோசலைப ராக்கறவி ருந்துவளர்க்குமபி
ராமகம லாக்ஷரகு நந்தன²நற்பெரிய பெருமாளே.

[குறிப்பு:— புனல்-நீர். தருக்குதல்-களிகொள்ளுதல். புயல்-மேகம். மதங்
பம்-மதத்தையுடைய யானை. படை-சேனை. கால்-காற்று. விசை-வேகம்.
லம்-கப்பல். பொறை-பொறுமை. பூச்சுரன்-பூசுரன்-பிராமணன். கவி-வித்து
ரன். அவை-ஸபை. சீலம்-அழகு. கவி-செய்யுள். மடந்தை-பெண். நர்ணமறு
காற்றொடி-வெட்கம் இல்லாதபெண். கோற்றொடி-வளைந்தவளைகளையுடை
ரன். பொருளிலாக்குறைபிறந்த நலத்திளமை-தரித்திரனுடைய யௌவனம்.
திராளிதேச மருவர்க்கமலம்-சூரிய காந்திபொருந்தாததாமரை. மறை-வேதம்.
ருதாட்டுனை-பெரிய இரண்டு திருவடிகள். தெறிக்கஅழுது என்று விரித்
க்கொள்க. பாகு-குழம்பு. தேக்கு-எப்பம். முடி-தலை. பாணி-கை. உலுக்கி-
லுக்கி. திமிர்ந்து-பூசி. வளர்தல்-தூங்குதல். ஏடு-பூவிதழ். செறிதல்-நிரம்பு
தல். சேக்கை-அணை. நனி-மிக. பராக்கற-அசட்டை நீங்க.]

1. மருங்குகவிழ்த்து. 2. மெய்ப்பெரிய.

17. மகபதியே தாணுவேரிதி தருமணியே மேகமேயென
மகிமைகளே கூறி¹நீளிர வலராணோ
வருபொழுதே நெனெனாகை முகமுடனே யோடிவாருமின்
மனமதுநா ணுதுகேளுமின் எனவோதித்
தகைபெறவே வீசுமேலவர் ப்ரியமொடுகா ணுது²வாழ்வறு
சதிரிலியாய் லோபியாய்மிடி யனுமாகித்
தளர்வுறுமா பாவியாகிய வெனையடியா ரோடுமேதகு
தலைமையினு லாளுநாளினி யொருநாளே
முகுவினைநே ரானமேனியும் வளைநிகரே ரானக்ரீவமு
முறுவலுமா வேததாலுவு மணிவாயும்
முகமுமிர ஜீவலோசன யுகளமுநீ னுமரேகையும்
முடிபுனையா லோலமாலையும் இருகாது
அகலியபூ னுரமார்பமும் இகலியவா ஜாதுவாகுவும்
அபிநவவா ரீஜநாபியும் அரைஞாணும்
அதிவிதபா தாதிகேசமும் இளமையும்³ லாவிரோதமும்
அழகியரா மா³பராபர பெருமானே

[குறிப்பு:— மகபதி-இந்திரன். தாணு-சிவன். நிதி-தருமணி-சிந்தாமணி
இரவலர்-யாசகர். வீசுதல்-கொடுத்தல். மேலவர்-பெரியோர்களை. லோபி-உலு
தன். மிடி-தரித்திரம். மாபாவி-மஹாபாபி. முகில்-மேகம். வளை-சங்கு. ஏர்
அழகு. க்ரீவம்-கழுத்து. முறுவல்-புன்சிறிப்பு. தாலு-நா. இராஜீவலோசனயு
ளம்-(இராஜீவம்-தாமரைப்பு. லோசனம்-கண். யுகளம்-இரண்டு.) செந்தாமரை
பூப்போன்ற இணைக்கண்கள். நாமரேகை-திருமண்- (வரை)கோடு. புனை-த
த்த. ஆலோலமாலே-அசைகின்ற மாலே. பூண்-ஆபரணம்-ஆரம்-மாலே. இகலிய
ஒத்த. ஆஜாதுவாகு-முழந்தாள்வரைநீண்ட கை. அபிநவம்-மிகப்புதியது. வர்
சம்-தாமரை. நாபி-உந்தி. அதிவிதபா தாதிகேசமும்-அநேகவிதமான திருவ
முதல் திருமுடியீரக உள்ள அவயவங்களும்.]

8. தாதையெனு முந்துவித் தினையொரு
தாய்வயிறெ னுந்தனிப் புலமிசை
தாழ்வறமு யன்றுவித் தியுமது பயிராகச்
- சார்வினைத னென்றுமுற் பெருகிய
நீரினைவ னைந்துகட் டியுநெடி
தாய்மிகவ ளர்ந்துமுற் றியவழி வினாவானுற்
- றுதரொடு வந்தறுத் துவலிய
பாசமது கொண்டிழுத் தொழிவறு
தூரமனை சென்றுபுக் கெரிவிழி முதுகாலன்
- சோபனமு டன்புசித் திடும்வகை
யாகியபெ ரும்பிறப் பறவொளிர்
தூயபத பங்கயத் தொருதின மடைவேனோ
- பாதமிசை தண்டையொப் பனைசெய்து
மேதகுச தங்கைகட் டியுமறை
பாடுமொரு கிண்கணித் திருவரை யதுசேரப்
- பாணி¹கிரி சங்குறப் புலியுகிர்
தாழ்வடமு ரம்பொருத் தியுமிரு
பாரகுழை குண்டலப் ரபையெழ முடிமீதிற்
- கோதைமலர் கொண்டைசுற் றியுதுத
னாமொடு சிந்துரப் பொடியது
கோவியுமி லங்குசட் டியுமதி னடுநாலக்
- கூரெழின்மு கந்திருத் தியுமுடை
யாடையைவி சிந்துடுத் தியுமொரு
கோசலைய லங்கரித் திடவளர் பெருமானே.

[குறிப்பு:— வித்து-விதை. புலம்-நிலம். வித்தியும்-விதைத்தும். காலன்-
மன். புசித்தல்-உண்ணல். பதபங்கயம்-பாததாமரை. ஒப்பனை-அலங்காரம்.
மதகு-மேலானதகுதியையுடைய. மறை-வேதம். கிண்கணித்திருவரை

¹புரிசங்குறப்.

யெனச் சந்தனோக்கித் தகரவொற்றிரட்டித்தது. புலியுகிர்-புலிநகம். (சிறுவர்க்கு
நோய் சீர்முதலியன அணுகாதிருத்தற்பொருட்டுப் புலிநகத்தை ஆபரணத்திற்
சேர்த்துத்தரிப்பது பண்டைவழக்கு.) தாழ்வடம்-தாவடம்-மாலை. உரம்-மார்பு.
ப்ரரகுழை-பெரியகாது. ப்ரபை-ஒளி. குண்டலம்-ஒரு காதணி. கோதை-மாலை.
றுதல்-நெற்றி. நாமமொடு சிந்துரப்பொடி-திருமண்காப்பும் ஸ்ரீசூர்ணமும்.
கோலுதல்-அமைத்தல். நால-தொங்க. விசிந்துடுத்தியும்-இருக்கக்கட்டியும்.]

19. வேதனை முற்றும் பெருகிய

மாயவு டற்பைங் குளமிசை

வீசுவ லைத்திண் கயிறுகொ

பெயிராகு

மீனடை யப்புண் படவொரு

காலனி முக்கும் படிபடி

மீதினுழைக்கும் பிறவியி

தமையாதோ

போதொடி ருக்கும் பரிமள

வாசமெ னப்பொன் கிளரொளி

போலுமெ னச்செஞ் சொலினுறு

பொருள்போலப்

போதம ணக்குந் திருவுடி

மீதுக ருத்தொன் றிடவநு

பூதிப டைக்கும் பரகதி

யருள்வாயே

நரதமு றத்தண் டைகள்பல

கீதமெ ழக்கிண் கினிமணி

நாவசை யத்தண் டெளவள

வியமாவை

நாலவு டிக்குஞ் சிறுதுகில்

சோரமி ழற்றுங் குதலைக

ணவுத வத்தும் பிகளுறு

மலர்குடுங்

கோதைநெ கச்சிந் துரறுதல்

வோர்வுத ரக்குண் டலவொளி

கூரமு கத்தின் ப்ரபையெழ

மறைநாலுங்

கூடிவ ரச்செந் தளிர்நடை

கால்பத றத்தம் பியரொடு

கோசலை முத்தங் கொளவரு

பெருமாளே

[குறிப்பு:—படிமீதில்-பூமியினிடத்து. உழைக்கும்-வருந்துகின்ற. போது-புஷ்பம். போதம்-ஞானம். அதுபூதி-அதுபவம். பரகதி-மேலானபதவி. நாதம்-ஒசை. கீதம்-இசை. துளவளவியமலை-திருத்துழாய் கலந்துதொடுத்தமலை.]

20. ஒடுநதி சேர்மித வைபின்வருமோ

நீரைவிட வேகுமு தழுமெழுமோ

ஒடைவடி வாய்வர வரவதன்மீன் மரைப்பாமோ

ஊணிநொடு போவது பசியலவோ

தீபவொளி தானறு நெயினளவே

யோகையுறு மோவிலை மகண்மனநெர் பொருள்போன

னாடிவிடு மேநிழ லவர்பிறகே

நாயகநொ டேசுப மழிவிலையோ

நாயிநொடு போய்வெயில் விழவிலையோ விவைபோலே

நாளினுட நேயுயிர் செலுமினிநீ

நாளையெனி லோவச மலவுடனே

ஞானநிலை சேர்ப்பர கதியுறுமா றருள்வாயே

நீடுமுகி லேயென துகண்மணியே

ஞானவடி வேரகு குலபதியே

நீலமலை யேதய ரதன்மகனே வெயர்வாற

நீர்கன்சொரி கோநுகர் வனதரவோ

நாமமிட வோதுயில் கொளவிடவோ

நீதியினை யாருழை கொடுசெலவோ மடிகோவி

யாடைபுனை கோவரை வடமணிகோ

கோதைசெரு கோகுழையினையிடுகோ

வாழிவிரன் மோதிர நிரைசெரிகோ நினைவேதென்

ஞரவணை யாழலை யமுதருளா

நேயமுறு கோசலை மடிமிசைசீ

ராடுமர சேயயன் முதலிமையோர் பெருமானே.

[குறிப்பு:—மிதவை-தெப்பம். வடிவாய்வரவர-வற்றவற்ற. ஒடை-நீரோடை. ஓகை-விருப்பம். நாயிறு-சூரியன். வெயில்-ஒளி. முகில்-மேகம். துகர்வன-புசிப்பவற்றை. துயில்-ரித்திரை. இளையாருழை-தம்பிகளிடத்து. மடிகோலி-மடிகட்டி. ஆடை-வஸ்திரம். செருகோ-கூந்தலுள் மறைத்து முடியவோ.]

21. தொந்தி சரிய மயிரே வென்றிறை

தந்த மசைய வுடல்போய் வளையவுடை

தொங்க வொருகை தடிமேல் வரமகளிர்

நகையாடித்

தொண்டு கிழவ னிவன ரெனவிருமல்

கண்கி னெனுமு னுரையே குழறவிழி

துஞ்ச குருநி படவே செவிபெடு

செவியாகி

வந்த பிணியு மதிலே மிடியுமொரு

பண்டி தனுமெ யுறுவே தனையுமிள

மைந்த ருடைமை கடனே தெனமுடுகு

துயர்தானும்

மங்கை யழுது விழுமோ சையுநமனு

நின்று சருவ மனமே சிதறவுயிர்

மங்கு பொழுது கடிதே கருடன்மிசை

வரவேணும்

எந்தை வருக ரகுநா யகவருக

மைந்த வருக மகனே யினிவருக

வென்கண் வருக வெனதா ருயிர்வருக

வபிராமா

இங்கு வருக வரசே வருகமுலை

யுண்க வருக மலர்கூடு கெவருக

வென்று பரிவி னெடுகோ சலையணுகி

விளிபோது

சின்தை யிளக வரைஞா னென்கிழவளர்

குஞ்சி யலைய நுதல்வேர் வசையவிரு

செங்கை மருவு கிரிதாழ் வடமசைய

மணிவாய்நீர்

சிந்தி யொழுக நகையே பெருகவொரு

தம்பி தொடர முதிரா நடையொடவன்

செம்பொன் மடியி லினிதே றிய¹கரிய

பெருமானே.

¹பரம்பெருமானே.

[குறிப்பு:— தொந்தி-வயிறு. வெளிந-வெண்மைநிறமடைய. நிரைநத் தம்-வரிசையாயமைந்தபற்கள். நகையாடி-சிறித்து, உரை-பேச்சு. துஞ்ச குருடு-உறக்கத்திலுள்ள பார்வையற்றநிலை. பிணி-நோய். மிடி-வறுமை. பண்டி தன்-வித்வான். மெய்-சரீரம். உடைமை-சொத்து. கடன்-பிறர்க்குத்தரவேண் டியது. முடுகுதுயர்-எதிர்த்துவருகின்றதுயர். நமன்-யமன். சஞ்சுகிட்ட. கடிதே-சீக்ரமாக. பரிவு-அன்பு. விளிபோதில்-கூப்பிடும்பொழுது. குஞ்சி- சிகை.]

22. ¹கதிர்த்தகுடைக்கீழ் முற்படு தண்டிகை
 யெடுத்ததலைப்பா ரக்கரி யின்கிறு
 கழுத்திலிருப்பார் கத்திகை யின்புற மசைவார்தங்
 கனத்தபொருட்போய் மெத்தமு றிந்துத
 முடைத்துகிலற்றே வட்டக ருந்துணி
²கசக்கியுதித்தே வெட்குதல் ³கிஞ்சிது மிலராகிப்
 பதைத்துநடுக்கா மற்றொர்பு றங்கடை
 மிதித்திடர்பட்டே ⁴யச்சமு ளங்கொடு
 பசித்தனமப்பா பிச்சையி டென்றுயிர் தடுமாறிப்
 பதைப்பர்தவித்தே நிற்பது கண்டுமொர்
 நிலைப்பரிவுற்றே கெட்டம னம்பெறு
 பணத்தைமகத்தா கக்கரு துந்துய ரொழியாதோ
 இதத்தொடுசுற்றா நத்திடு தம்பியர்
 நிழற்சுவடொத்தே நட்பின ணைந்திட
 வெடுத்து வளர்த்தே நற்சவு ளங்கொள பெவீதம்
 எனேத்துமியற்றா வற்பகல் சந்தத
 நிலைப்பரிவற்றே கைக்கொடு முந்திய
 வியற்கைமனுப்போல் கொற்றவ னின்புற வளர்நாளின்
 மதிக்குவிளக்காய் மிக்ககு ணங்கொள
 டுயிர்க்குயிரொத்தே யுட்புற மெங்கணு
 மயக்கறவுற்றே முற்றுமு ணர்ந்தும ⁵துணரார்போன்

¹கதித்த. ²கடுக்கி. ³கிஞ்சமு. ⁴பொக்கணமுங்கொடு. ⁵துணராய்போன்.

மறைப்பொருள்கிஞ்ஞா னத்தடை வென்பது

பேடைத்திடுசொற்கீ தத்தொட டங்கலும்

வசிட்டரிடத்தே கற்றுவி ளங்கிய

பெருமானே.

[குறிப்பு:— கதிர்த்த-விளங்குகின்ற. தண்டிகை-சிவிகை. பாக்கரி-பெரியயானை. கத்திகை-மாலை. புறம்-மெய். துகில்-உடை. கிஞ்சிதம்-சிறிதும். புறங்கடை-தலைவாசல். மகத்து-பெரிது. நத்திடு-விரும்புகின்ற. சவடு-அடையாளம். சவுளம்-குடுமியைவத்தல். உபவீதம்-பூணூற்சடங்கு. எனைத்தும்-எல்லாம். இயற்று-செய்து. அற்பகல்-இரவும்பகலும். சந்ததம்-எப்பொழுதும். கொற்றவன்-அரசன்-தசரதன். (சந்தநோக்கி, வட்டக்கருந்துணியென்பது ஒற்றின்றி 'வட்டகருந்துணி' என வந்தது. 'பதைத்துநடுங்கா' என்றிருக்கவேண்டியது சந்தநோக்கிப் 'பதைத்துநடுங்கா' என நின்றது வலித்தல்விகாரம்.)]

23. மாலைகுந்தள பந்திபுனைந்துபொன்

னேலையின்குழை யின்கண்ணிந்தெதிர்

வாடுகின்றம் ருங்கின்றுங்கலை

யதுசேர

வாண்முகம்பரபை கொண்டொளிர்சிந்துர

ரேகைமுந்தவ ரைந்துதனங்களின்

வாசகுங்கும் சந்தகிலிங்கித

மொடுபூசி

மேலிலங்குக ரும்புநறுங்கொடி

தோளமுந்தந லஞ்செய்துமென்பத

மீதுதண்டைசி லம்புசெறிந்தினி

2துமராயம்

மேவுரன்பதி யிங்கணிதென்றிறை

சோலையின்கண கன்றிடலென்றுவிர்

தாவில்வஞ்சகர் முன்சொலியென்றமிழ்

கெடலாமோ

நீலமஞ்சவி ளங்கியபங்கய

மானகண்கைமு சுஞ்சரணங்கொடு

நீணிலந்தனில் வந்துபுகுந்தென

வழகாகி

நேசமும்பரி வும்பெறுதம்பியர்

முவரும்புடை நின்னுமகிழ்ந்திட

நேரின்மங்கையர் சிந்தைசெழுங்கனன்

மெழுகாகக்

கோல்வெஞ்சிலை கொண்டுபுறங்கடை

மீதுதின்றுநி ரந்தரமுங்கனி

கூருமைந்தரு டன்சபதஞ்சொலி

வினையாடிக்

கூனிநெஞ்சினில் வஞ்சம்வினைந்திட

மேனிகன்றிய லேந்திடவங்கவள்

கூனிமிர்ந்திட வுண்டைதுரந்தருள்

பெருமானே.

[திறிப்பு:— குந்தளம்-கூந்தல். பந்தி-கூட்டம். குழை-காது. ஐருங்கு-இடை. கலை-வஸ்தரம். ப்ரபை-ஒளி, ரேகை-வரை. வரைந்து-எழுதி. சந்து-சந்தனம். இங்கிதம்-இனிமை. ஆயம்-தோழியர்கூட்டம். பதி-ஊர். அணிது-சமீபத்திலுள்ளது. இறை-தலைமகன். விர்தாவில்-வீணை. மஞ்ச-மேகம். சரணம்-திருவிடி. புடை-பக்கம் நேர்-ஒப்பு. சிலை-வில். புறங்கடை-அரசமாளிகையின் தலைவாசல். நிரந்தரமும்-எப்பொழுதும். சபதம்-பந்தயம். மிரதிக்கொழும்பும். துரத்தல்-செலுத்தல். 'சிலம்பு செறித்து' எனற்பாலது சந்தநோக்கிச் 'சிலம்பு செறிந்து' என வழங்கப்பட்டது மெலித்தல்விகாரம். 'மாலையுந்தளபந்தி புனைந்து.....மேவுந்பதி யிங்கணிதென்று' என்பதனால் களவியலின் இரண்டாம்பகுதியாகிய வன்புறையின் றுறைகள் குறிக்கப்பட்டன.]

24. வேதமெ லாமிறந்து பூதமெ லாமொடுங்கி

வேலையெ லாமெழுந்து

பிரமாவும்

வேறுள தேவரும்பொய் டுலோகமெ லாமழிந்து

விடுறு காலமந்த

வடமீதே

சீதள மார்கொழுந்தி னோரிலை யூடமர்ந்து

சாமள பாலனென்றோர்

வடிவாகிச்

சீறிய பாணிகொண்டு வாயிதழ் கோலிமென்ற

சேவடி காணவென்று

பெறுவேனோ

மாதவ மாமுஞ்ந்த சீதர தேவரங்க

வாமன நரசிங்க

மணிவாழு

மார்பவ் ராகமுந்து டுகூர்மவ ரூபவென்றும்

வாழியெ னாவிதைஞ்சி

மலர்தூவிக்

1. லோலவெலாமழிந்து, 2. கூர்மவதாரதுங்க மாயவெனாவிதைஞ்சி.

கோதறு தேவர்கண்டு வாழ்வுற வீதிநின்று

கூனிநள் கூனிலுண்டை

விடுவோனே

3கோமள மானதுங்க ராகவ ராமசந்த்ர

கோசல நாடவெங்கள்

பெருமானே.

[குறிப்பு:—வேலை-கடல், 'தேவரும்போய்' எனற்பாலது சந்தனோக்கித் 'தேவரும்போய்' எனநின்றது குறுக்கல்விகாரம். வடம்-ஆலவிருகடிம். பாணிகை. இறைஞ்சி-வணங்கி. கோமளம்-அழகு.]

25. கோயிலெனவுரையரங்க நீரகமழிசைகுடந்தை

கோவலினிடைகழியன்பி

ஹையூர்பேர்

கூடல்விண்கர்கணமங்கை காரகம்வடமலைபொன்செய்

கோயில்கணபுரமழுந்தை

புலியூர்நா

வரீய்வடமதுரைகுளந்தை நீர்மலைகடிகர்தஞ்சை

மாமணிதொலைவிமங்கை

நறையூர்கார்

வானம்வெளறைதிருவிந்த னூர்கடிகரெனுமிந்த

மாநகர்தொறுமுனைவந்து

புகழ்வேனோ

ஆயுதவகைகள்பயின்று நீள்கலையடையவிளங்கி

யாரணமெனவளர்கின்ற

திருநாளிசீ

ஆடியசடையுமெலிந்த மேனியுமருவியதண்டு

மாமுறுகரகமுமன்பு

முள்ளுகிச்

சேயொளிகிளரநடந்து கோசிகன்வருவதுகண்டு

தேறுதலறமனமஞ்சி

யெதிரேபோய்த்

தீதறுமுனியைவணங்கு பூபதிதயரதன்முன்செய்

சீரியதவமெனநின்ற

பெருமானே.

[குறிப்பு:—கோயில் என்பது முதல் கடிநகர் என்பது வரையுள்ளவை திவ்ய தேசங்கள். பேர்-திருப்பேர்நகர்; இது சோழநாட்டுள்ளது. கூடல்-மதுரை. விண்கர்-நந்திபுரவிண்ணகரம். பொன்செய்கோயில்-செம்பொன்செய்

3. கோமள மானகங்கை வேணிச தாவுகந்து கூறுமிராமமந்த்ர பெருமானே.

கோயிலென்னுந் திருப்பதி. அமுந்தை-திருவமுந்தார். புலியூர்-திருப்புலியூர்; மலைநாட்டுள்ளது. குளந்தை-திருக்குளந்தை; பாண்டியநாட்டுள்ளது. தஞ்சை மாமணி-தஞ்சைமாமணிக்கோயில் தொலைவில்லிமங்கை-தொலைவில்லிமங்கலம். வெளறை-திருவெள்ளறை. அடையவிளங்கி-முழுதும்தொரிந்து. ஆரணம் - வேதம். ஆம்-நீர். கரகம்-கமண்டலம். கோசிகன்-விசுவாமித்திரன்.]

26. உரையறியாதே சிலநாள்போயுஞ்
 சிலுமகவாயே திரியாமேலங்
 குறுகலேதேறா நெடுநாள்போயும் பொருண்மீதே
- யுளமதுநாடா வதையேதேடுங்
 கவலைவிடாதே தனவானாய்தின்
 றுயர்குடிவீடாய் மடவார்போகந் தலையாயும்
- பொருளதுபோயே வறியேனாயும்
 பிணிபதனாலே மெனிலேனாயும்
 பொறியனல்போலே பசியேமுஞந் துயனாயும்
- புதுடைகாணா வுடல்கூனய்வெங்
 கிழவனுமாயே யவமேபோமென்
 பொழுதுபிரானே பிறவாவாழ்வங் கருள்வாயே
- யரசர்பிரானே வரவேகேளுந்
 புதல்வனைநீதா வவனாலேயெங்
 கனலவியாதே மகமீடேறுந் தவமேயாம்
- அதிசயவாழ்வே யுளதாம்வேறும்
 பலபுகழ்பேறும் விடுவேனோனெந்
 தசடுபடாதே யறிவாயேயென் குணம்பாயும்
- தகுதியெனநீ லெகிரேமும்
 பிறிதருண்மேலோ னுரையாடாவஞ்
 சகமறநேரே கொடுபோவான்வந் திடலோடுந்
- தரணியின்வீழா நிலைசோராரொந்
 துடலதுவேரா முனிதாங்குடுந்
 தயரதன்வாழ்வே மருநாதாநம் பெருமானே.

[குறிப்பு:-உரை-பேச்சு. தேற-தேறி, உளம்-மனம். நாடா-நாடி. தன் வான்-செல்வமுடையவன். மடவாள்போகம் தலையாயும்-பெண்களால் அடையும் இன்பத்தை மிக ஷடையவனாயும். என் இபாழுது-என் ஆயுட்காலம். பிரான்-தலைவன். வரவு-வருதல். புதல்வன்-புத்திரன். கனல்-அக்கினி. அவி யாது-அணையாமல். மகம்-யாகம். ஈடேறும்-குற்றமின்றி நிறைவுறும். அசடுபடு தல்-அறியாமையுடையவனாதல்; குற்றமுடையவனாதலுமாம். உலகீரேழும் பிறிதருண் மேலோன்-விசுவாமித்திரன். உரையாடா-சொல்லி. கொடுபோ லான்-கொண்டுபோகும்பொருட்டு. தரணி-பூமி. வேரா-வேர்த்து. முனிதாள்- விசுவாமித்திரனது பாதங்களை. குடும்-சிரசிலே தரித்துக்கொண்ட (அதாவது ணங்கிய). உளமது, பொருளது, பிணியது, உடலது என்பவற்றுள் அது பகுதிப்பொருள் விசுதி.

27. பனிமலரெடுக்கிலவந்த மலரதுதொடுக்கிலமுந்து

பழமலர்கழிக்கிலமஞ்ச

னமதாடும்

படிபுனல்விடுக்கிலகின்று திருவடிவிளக்கிலதொங்கல்

பழுதறிரைக்கிலசந்து

புகைதீபம்

இனிமையினளிக்கிலவிஞ்சு கவரி கவிசுரட்டிலபண்பி

னினையவகையெட்டினிரண்டு

பணிதானும்

இசையுறநடத்திலவன்பொடமுதுகன்படைக்கிலவென்ற

னிருகையுமவத்திலிருந்த

பிழைதீராய்

மனமிசைகருத்துவெகுண்ட கவுசிகர்பதத்தைவணங்கி

மகசினுநிசிறுப்பிழைவந்து

தமியேனின்

மகமதுமுடிப்பனெதிரந்த நிருதரையறுப்பனெழுந்து

வருகெனமறுப்பவெகுண்ட

வினைநாடித்

தனிமகனிலக்குவனந்த விருஷரையுமொக்கவழங்கு

தரமலமறுத்திடலென்னு

பரிவேசுடே

தவமுனீவசிட்டர்விளம்ப முனியுனதடைக்கலமென்று

தயரதன்விடுக்கநடந்த

பெருமானே.

[குறிப்பு:-பனிமலர்-குளிர்ச்சியுள்ள பூ; (அதாவது வண்டுவிழாததும் வா டாததுமான பூ.) புனல்-நீர். தொங்கல்-மாலை. பழுதற-குற்றம் நீங்க. நிரைத்

தல்-வரிசையாகத் தொங்கலிடல். எட்டினிரண்டுபணி - சோடசோபசாரம். அவம்-வீண். கவுசிகர்-விசுவாமித்திரர். 'சிறுபிள்ளை' எனற்பாலது சந்தநோக்கிச் 'சிறுப்பிள்ளை'யென விகாரமாயிற்று, நிருதர்-இராக்கதர். தனிமகன்-ஒப்பற்ற புதல்வனான இராமன். வழங்கு-கொடு. தாம்-தகுதி. மேன்மை: பரிவு-அன்பு. தவமுனிவசிட்டர்-தவமுனியாகிய வசிட்டர். முனி-முனிவனே.]

28. அடியவரோதிருத்தாமண்டர் மலரயனோபொருந்துமைந்த
 னணையதுவோபெரும்புயங்கர் பெருமானார்
 அலர்மகளோபுணர்ந்தமங்கை நிலமகளோவிரும்பிநங்கை
 யருமறையோவிளம்புசெஞ்சொ லிருதாளின்
 விடுபுனலோகறங்குகங்கை யசனமதோபரந்தவண்டம்
 வெயின்மதியோவிரண்டுகண்கள் அடன்மாவோ
¹விநதைகுமாரனின் ப்ரபஞ்ச மகிமையையாவர்கண்டு கொண்டு
 வெளியிடுவார் தரங்கரங்க வருள் கூராய்
 உடலுயிரேகவெம்பிநின்ற தெனவொருதாதையங்கமுங்க
 வெருதவன்வேணுமென்றியம்ப வவனோடே
 யுறைநகர்வீதியுங்கடந்து சரயுவையேறிமுந்தியிந்தர
 னுலவியசோலைதங்கியந்த வழியேபோய்
 முடுகியபாணமுந்தெரிந்து வரிசிலைகோலிரம்பிதம்பி
 முறைதவிராதுபின்பொருந்தி வரவேரீண்
 முடிபுனைகாமன்வெந்தழிந்து பொடிபடுகானகங்களெங்கு
 முனிபிறகேநடந்துசென்ற பெருமானே.

[குறிப்பு:-அண்டர்-தேவர். அணை-படுக்கை. புயங்கர்பெருமான்-ஆதிசேடன். அலர்மகள்-இலக்குமி. கறங்குதல்-ஒலித்தல். அசனம்-உணவு. வெயின்மதி-சூரியசந்திரர். அடன்மா-வலியகுதிரை. விநதைகுமாரன்-கருடன். தரங்கரங்க-அலைகளையுடைய காவிரியாற்றினிடைப்ரதேசத்தை யுடையவனே. அழுங்க-வருந்த, தாதை-தகப்பன்-ஈண்டுத் தசரதன். தவன்-விசுவாமித்திரன். இந்திரன் மருதநிலத்துக்குரியவனாதலின் அந்நிலத்துள்ள சோலையை 'இந்திர

னுலவியசோலே' யென்றார். சிலை-வில், கோலி-வளைத்து. நம்பி-இராமன். தம்பி-
இலக்குமணன். முனி-விசுவாமித்திரன்.]

29. ஆசன மெனவடங்கி நீள்குடை யெனவிளங்கி

யாடைய தெனவணங்கி

வளர்பாய

லாமென வுடல்விரித்து பாதுகை யெனவொடுங்கி

யாரிருள் கடியமுந்து

சுடராகித்

தேசணி திருவநந்தன் மீளவு மிளவலென்று

தீவன முடனலைந்து

தொழுபாதந்

தீமைகள் புரியுமென்ற நீரமில் கொடியநெஞ்சு

சேர்வுறு மெனவிரும்பி

லெளிதாமோ

வாசவன் வெருவவண்டர் கோவென யமனெதுங்க

மாதிர கரிகளஞ்சு

1வெழுகோளு

மாறிட வெகுளிகொண்ட தாடகை வருதல்கண்டு

மாதிவள் சரிதமென்கொ

லெனநாடி

மாசத முடன்மகிழ்ந்து கோசிக முனியைமுந்தி

யீரடி தொழுதுநின்று

பெரியேர்னே

ஏழூல சுதிரந்த மேல்வரு கொடியமங்கை

யாரென வினவிநின்ற

பெருமாளே

[திறிப்பு:- ஆசனமெனவடங்கி.....தேசணி திருவநந்தன்' என்றது
'சென்றார் குடையாம்' என்ற முதற்குறிப்புள்ள பாசுரத்தை யுட்கொண்டு
சுடறியவாறு. பாயல்-படுக்கை. கடிதல்-போக்குதல். சுடர்-விளக்கு. திருவநந்
தன்-ஆதிசேடன். இளவம்-தம்பி. தீவனம்-கொடியகாடு. வாசவன்-இந்திரன்.
அண்டர்-தேவர். கோவென-கோவென்று அலற. கோ-ஈண்டு ஒலிக்குறிப்பு
மாதிரகரிகள்-திசையானைகள். ஏழுகோள்-சூரியன் முதலியன. வெகுளி-
கோபம்.]

30. மீனெனவுதித்துமந்த வாமையெனமற்றும்வந்து

மேருவையடக்குபன்றி

வடிவாகி

மேலொருபிறப்புவெங்க ணுளரியெனப்பிறந்து

மேதினியளக்கவென்று குறளாகி

யீனமறவெற்றிகொண்ட மூவர்களெனச்சிறந்த

ரசமர்விசயற்குநண்ப

னெழின்மாவென்

1 நேயவதரித்துமுந்து பாகவதருக்குகந்த

தேமுறவளிக்குமெந்தை

யருள்வாயே

தானொருமறத்தியெங்கண் மாதவமழிக்கும்வம்பி

சாதனையரக்கியென்று

பலவாகத்

தாடகைசரித்திரங்கள் யாவையுறிகழ்த்தியுன்பர

தாபமிதனிற்றெரிந்து

விடவேணும்

வானுலகளித்தியென்று நீதியோடுமெத்தியம்ப

மாதெனநினைந்துநெஞ்சின்

மிகநாணி

வார்சிலைகுனிப்பதின்றி யோர்களைதொடுப்பதின்றி

மாமுடியசைத்துநின்ற

பெருமாளே.

[குறிப்பு:-ஆளரி-நரசிங்கம். குறள்-வாமனன். வெற்றிகொண்ட மூவர்க

ளெனச்சிறந்தராமர்-பரசுராமன், தெசுரதராமன், பலராமன் என்பார். விசயற்கு
நண்பன்-கண்ணன். மா-கந்தி. ஏழுற-இன்பமுண்டாக. ஏம்ம் எனற்பாலது ஏம்
என நின்றது தொகுத்தல்விகாரம். மறத்தி-வலிமையுடையவன்]

31. மின்னைப் போலே யிடைதுவள வன்னப் போர்வேல் விழிபுரள

வெண்முத் தேயா கியமுறுவ

னிலயீன

வெம்மைக் கோலா கலமுலைகள் கொம்மைக் கோடா மெனமுடுகி

விம்மிற் றேவா ரொடுகறுவ

வருகால்கள்

தன்னத் தானு தனதன்ன வென்னத் தான்வார் குழன்மருவு

தன்மைப் பூமா லைகள்சரிய

விரிதோகை

தன்னைப் போலே மலர்மருவு பொன்னைப் போலே வருமகளிர்

தம்மைக் காணு மனமெவில

தொழியாதோ

1. ரேபிறவிபத்தொழிந்து வேறிலையுனக்கநந்தம் யானுறுபிறப்பிவிஞ்சு
மவ்யாரோ'

மன்னுந் தேதா டகைமுடுகு வெம்மைச் சூலா யுதமுறிய
 வன்மத் தேவீ சியமரமு மலையாவும்
 மண்ணீர் ஹாஸ்ய விழுவிரகு பண்ணித் தானே வுகன்மழையும்
 வண்ணக் கோலா கலவலியும் நிலைசாயக்
 கன்னத் தேகோல் பலசொருகு புண்ணிற் கேநீ டெரிகதுவு
 கண்ணிற் கேபேய் நரிக்குது விளையாடக்
 கன்மத் தாலா னவண்மடிய மன்மத் தோர்வா ளிகொடுமுது
 கன்னிப் போரா டியுகரிய பெருமானே.

[திறிப்பு:-முறுவல்-சிரிப்பு. வெம்மை-ஆசை. கோலாகலம் - சம்பிரமம். கொம்மைக்கோடு-அழகிய யானைக்கொம்பு. விம்முற்று-பருத்து. வார்-கச்சு. கறுவ-கோபிக்க. வார்குமூல்-நீண்டகூந்தல். தோகை-மயில். மலர்மருவுபொன்-இலக்குமீ. மன்னுற்று-அடுத்தது. முடுகுதல்-செலுத்தல். விரகு-உபாயம். தான்-என்றது இங்கு தாடகையை. கோலாகலம்-ஆரவாரம். கோல்-அம்பு. மன்மம்-மார்பு. வாளி-அம்பு. கன்னிப்போர்-முதற்போர்.]

32. ஓடுமுருகுந்துயர்கொண்டு வாடுமிளகுந்தனதென்று
 லோபமுடனின்னுமயங்கு மிருளாகு
 மூகிதெளியுந்தனிகண்ட தேதுமருவும்பலநொந்த
 ரூபமுமடைந்திடுமிந்த மனநேரே
 கோடுறுசூரங்கெனவிஞ்சு நீடுசெயல்கண்டதும்வஞ்சர்
 கோலமிதுதந்திடுபண்பு மமையாதோ
 கோயிலுமரங்கமுமுந்த மேவியுனதன்பரைவந்து
 கூடியிடவென்றினியன்பு புரிவாயே
 மாடுறுசிலம்புதொடர்ந்து கூடிவரவண்டம்நடுங்க
 மாநிலமதிர்ந்திடமுந்தி வருவானே
 மாடுதனவினைந்ததுவம்பு கோறிபழியன்றெனநின்று
 மாமுனிவிளம்பவொரம்பை விடலோடுங்
 காடுதிரன்மண்டியலைந்து தாடகைபுலம்பியிருண்ட
 காரெனமுழங்கிவிழுந்த பொழுதேமுன்
 காதிவருகண்டகர்தங்க ளானவுயிரின்சுவையன்று
 காலனறியும்படிகண்ட பெருமானே.

[திறிப்பு:-மனம் ஓடும், உருகும், வாடும், இளகும், மயங்கும், இருளாகும், தெனியும், மருவும், அடைந்திடும் எனக் கூட்டுக. மாடு-பக்கம். சிலம்பு-மலை. கோறி-கொல்வாயாக. காதுதல்-கொல்லுதல். கண்டகர்-துஷ்டர். காலன்-பமன்]

33. பசையற்ற வுடல்வற்றி வளைவுற்று நடைநெட்டி
பரியக்கை சொரியப்பல்

விழலாகும்

பகலைக்கும் விழிகெட்ட குருநெறு மிகநெக்க

பழமொத்து நரைகொக்கி

னிறமேவி

விசைபெற்று வருதித்த மதுசுற்றி விழுவிக்க

மெவிவுற்று விரல்பற்று

தடியோடே

வெளியற்ப மெனும்¹விர்த்த னெனவெட்டு சனனத்தை

விடுவிக்க வருள்வைப்ப

தொருநாளே

அசையற்ற நிருதப்பெண் மடிவுற்ற பிரியத்தி

னடல்வசர தரன்மற்று

முளவானே

ரளவற்ற மலரிட்டு நிலமுற்று மளவிட்ட

வடிபற்றி விடைபெற்று

நெடிதேக

வசையற்று முடிவற்று வினையற்று மதமற்று

வடுவற்று நிகரற்ற

முனிராசன்

மதுரித்த மொழிசெப்பி யருளுற்ற பொழுதத்து

மனமொத்த படைபெற்ற

பெருமானே.

[திறிப்பு:-நெட்டி-யாக்கைக்குற்றத்தொன்று. நெட்டிபரிய-நெட்டையுண்டாக. பகலைக்கும்-பகலிலும். நெக்க-நெகிழ்ந்த-கனிந்த. நிருதப்பெண்-தாடகை. சரதரன்-இந்திரன். வசை-பழிச்சொல். வடு-குற்றம். முனிராசன்-விசுவாமிதரன். மதுரித்த-இனிய. படை-ஆயுதம்.]

4. வீதியினின்றுநின்று காமனைவென்றுவென்று

மேல்விழவந்துவந்து

விழியாகும்

வேலைபெறிந்தெறிந்து காதலறிந்தறிந்து

வேதனைதந்துதந்து

குழல்கோதிக்

1. விர்த்த வென. 2. வசர கரன்.

கோதைபணிந்தணிந்து சாலவசைந்தசைந்து

கூசுதலின்றியின்றி

யருகாசிக்

கூடியிருந்திருந்து ¹வேசியர்கொண்டகொண்ட

கோரணிகண்டுகண்டு

தளர்வேனோ

போதவனைந்து கொண்ட தாடகைபங்கழிந்து

போயினபின்பு²முன்பு

நெடிதேகிப்

பூபதியென்றிருந்த மாவலியன்புகொண்டு

போதமகங்கண்முன்செய்

தலமேவிக்

காதிபயந்தமைந்தன் வேள்விதொடங்கவன்று

காதுதல்விஞ்சுதம்பி

யவனோடே

கார்முகமுந்தெரிந்து வார்கனையுங்கைகொண்டு

காவல்புரிந்துநின்ற

பெருமானே.

[தற்ப்பு:— காமன்-மன்மதன். குழல்-கூந்தல். கோதை-மலை. சால-மிகவும். கோரணி-அருவருக்கத்தக்கசெயல். பூபதி-அரசன். மாவலி-மஹாபலி. போத-மிகவும். மகம்-யாகம். காதிபயந்தமைந்தன்-விசுவாமித்ரன். வேள்வி-யாகம். காதுதல்-கொல்லுதல். விஞ்சுதல்-மேம்படுதல். கார்முகம்-வில். வார்-பெரிய-நீண்ட.]

35. மிடியர்வாலிபம் வாயாடம்பர

லகிரியேதுமி லாரோதுங்கலை

விழுமியோர்சின நாணுந்தங்குல

மதுராக

விழைவிலாதவர் பாலாமைங்களை

கொடையிலார்பொரு ணல்வாய்தன்பெலம்

விரவுபேடிகை வாள்வேல்வெம்பசி

யிலையானோ

ரிடையின்மேவிய வுணமின்சுவை

குருவின்வாய்மொழி பேணுர்மந்திர

மிறைவன்மார்பு பெருதாள் கொங்கைகள்

இவைபோலே

எனது ஞானமும் வீணைமங்கின

வதனைவேறுப டாதேயிங்குன

திருசரோருக சீர்பாதந்தனில்

விடுவேனோ

அடைவுசேர்முனி மாயாகஞ்செய

நெடியசாலையி னூடேசென்றிடு

மளவிலேவினை மாறுவஞ்சகர்

படைமாரி

யனலமாடுமென மேலேயுந்தியு

முனியைநாடியு நீள்போர்கண்டி ட

வரியதோர்சர கூடாலங்கிந்த

மதுகோலிக்

கடுகியேயெம மாதாவின்பழி

தருதியாலென மேலேவந்தடர்

கபடதாடகை பேருமைந்தரின்

மலைச் சங்

கரசுவாகுவு நேரேவின்புக

விரகினாலொரு மார்சன்பொரு

கடலிலேவிழ வோர்பாணந்தொடு

பெருமானே.

[குறிப்பு:— மிடியர்வாலிபம்-தரித்திரரின் இளமை. வாயாடம்பாலகிரி-உத்ஸாகமாகப் பேசுந்திறம். விழுமியோர்சினம்-பெரியோருடையகோபம். அதுராகவிழைவு-சிறின்பவிருப்பம். ஐங்கணை- (மன்மதனுடைய) பஞ்ச பாணங்கள். நால்வாய்தன்பெலம்-யானையின்வலிமை. பேடிகைவிரவுவாள்வேல் எனக் கூட்டுக. விரவு-பொருந்திய. இறைவன்-தலைவன் நாயகன். கொங்கை-தனம். சரோருகம்-தாமரை (மலர்). அடைவு-முறை. முனி-விசுவாமித்திரன். வினைமாற வஞ்சகர்-தீவினைங்காத அரசுக்கர். படைமாரி-சரமழை. அனலம்-அக்கினி. உந்தி-செலுத்தி. சரகூடாலங்கிருதம்-அலங்காரத்தையுடைய சர கூடம். கோலி-அமைத்து. கடுகி-விரைந்து. எம்-எங்களுடைய. மாதா-தாய். அடர்-நெருங்கிய. கரம்-கை. விண்புக-இறக்க. விரகு-உபாயம். பொருகடல்- (அலை) மோதுகின்ற கடல். மிடியர்வாலிப முதலிய பதினொன்றும் எண்ணுக்காய் நின்று உவமையாயின.]

36. மடமகளிர் மாட்டின்மாட்டினை

விரகியென நாட்டிலோட்டினை

வறுமைமுது நீர்க்குள்விழ்த்தினை

பொருண்மீதே

மனமுறுப சாக்கிலாக்கினை

தனமுடைய பேர்க்கியார்க்குமென்

வரவுசொலி யேற்கநூக்கினை

மிணியாகுங்

கொடியகன லூட்டியாட்டினை

யசடனெனும் வார்த்தைநாட்டினை

குறுகினபி ராத்திராட்களு

மினிநீயென்

குறைமுழுது மாற்றியேற்றதொ

மடியரொடு கூட்டிவாட்டமில்

குரைகழல்கள் காட்டிவிட்டினை

யருள்வாயே

நெடுமுனிவர் கூட்டமேத்திய

மறையினொவி சாற்றவேற்றதொர்

நெறிமுறையின் வாய்த்தசாத்திரம்

வழுவாதே

நிலைமைபெறு சூத்ரவாக்கிய

கரணவகை யாற்பிராத்தியி

னிலமுழுது காட்டவார்த்தெழு

தவராசன்

அநிகனலை மூட்டிமாட்டுறு

சமிறைவகை போட்டுமூர்த்திக

ளமர்தச தூற்றுகேத்திரர்

கனிகூர

அவியுணவை யூட்டியீட்டிய

மகமினிது காத்துமேற்படும்

அவபிருத தீர்த்தமாட்டிய

பெருமானே.

[குறிப்பு:— விரகி-காமனோயுடையான். வறுமைமுதுநீர்-தரித்திரமர்கிய பெரியகடல். ஏற்க-யாசிக்கும்படி. தூக்குதல்-தள்ளுதல். பிராப்திநாள்-கிடைத்த ஆயுட்காலம். சூத்ரவாக்கியகரணவகை-கல்பவகுத்திரத்திற்சொல்லியசடங்கு கள். பிராத்தியின் நிலம்-உத்தேசியமான யர்க்பூமி. தவராசன்-விசுவாமித்திரன். மாட்டுறு-பக்கத்தேயுள்ள. தசதூற்றுகேத்திரர்-விஷ்ணு. அவபிருத தீர்த்தம்-யாகமுடிவில் ஆடும் நீராட்டம்.]

37. படிகட்டிய வேதவிதிப்படி நெறிநிற்பவ ரேதெரிசித்திடு

பதுமப்பத நாடுறுசித்தமு

மறுபூதிப்

பரதத்துவ ஞானவிளக்கமு மருளித்தொலை யாதக்ருபைக்கடல்

படியப்பட யாமலெனைத்தின

ஊடவார்தம்

மிடையிற்சுழி தேர்கலவிக்கட னடுவிற்படி யாமனநிற்கவ
 மிசையப்பொரு டேடியமைக்கவு மதுபேணி
 இடருற்றுவி டாதுதவிக்கவு மயலிற்கொடி யாதுகைக்கொள
 யடினுக்குயி ராகியிறக்கவும் விடலாமோ
 முடுகிப்பொரு பூசலரக்கரை மகரக்கட லூடுதூரக்கவு
 முடிதிட்டென வீழவறுக்கவு நதிபோலே
 முடுகப்படு சோரிநிறைக்கவு நெடுகப்பிண ராகிசுவிக்கவு
 முதிர்க்கினி யோமமுநிட்டையு மழியாதே
 கடுகிச்சர கூடம்வளைக்கவு மகமிப்படி பேணவுமொப்பறு
 கலைகற்றவ னாரெனநற்றவன் மகிழ்வாகக்
 கனமுத்தெறி சானவிபிற்பட மிதிலைப்படை வீடுதனிற்புது
 கருணைக்கட லே¹யென்மனத்துறை பெருமானே.

[குறிப்பு:— பூசல்-போர். தூரக்க-செலுத்து. முடுக-விரைந்துசெல்ல.
 சோரி-இரத்தம். ராசி-கூட்டம். சானவி-கங்கை.]

38. பரணியுலாவொருசற்றும்பொழுதிற்
 சொலவொருகோவையடுக்குங்கிளவிப்
 பயனுமொரேநிமிடத்திற்புகலப் பலநாலும்
 பகரவிவாதவகைக்கும்புகுதப்
 பெரியபுராணகதைப்பண்பறியப்
 பதறியவாசொடுசித்ரங்கள்வரக் கவிபாடப்
 பெருவிருதேநிறுவிக்கொண்டனமற்
 புத்தருவேமழைகைக்கொண்டகொடைப்
 பிரளயமேயினிநிற்குங்கவிதைத் துறையேகேள்
 பிடிபணமாழிபதக்கம்பருமுத்
 தணிமணியாடைமிகத்தந்திசையைப்
 பெறுகெனலோபகுணக்குண்டகரைப் புகழ்வேடு

பொருதொருதாடகையைக்கொன்றயலிற்
 றவமுனிவேள்விமுடிக்கும்பொழுதப்
 புலகவிழியாள்பெறுமைக்கண்டகற் கொடியோனைப்

புணரினின்முழ்கவிடுத்தஞ்சமரத்
 தொருவனைவானிடவைத்துந்தழலைப்
 பொறியவியாதுபுரக்குங்கருணைத் திருமாலே

அருண்மிகுகோதமனுஷ்ணங்களுமற்
 றயர்வலமீதுதுடிப்புந்கொளமுற்
 றடன்மகவான்மனமுட்கும்படிமுற் றனனார்நின்

றடிவரலாறுகண்முற்றும்புகலத்
 திருமறைநாஹுமணக்கும்பொடியிட்
 டகவிகைசாபமகற்றுஞ்சரணப் பெருமானே.

[குறிப்பு:— சந்தர்ப்பொழுதென்பது-சத்தேனோக்கிச் சற்றும்பொழுதென
 நின்றது மெலித்தல்-விகாரம். விருது-கொடி. நிறுவதல்-நிலைநாட்டல். தரு-
 கற்பதரு. பிடி-பெண்பாணை. ஆழி-மோதிரம். புகைவிழியாள்-தாடகை. கொடி-
 யோன்-மார்சன். புணரி-கடல். சமரம்-போர். ஒருவன்-சுவாகு. புரத்தல்-காத்
 தல். கோதமன்-கௌதமன். உஷ்ணம்-வெம்மை (இந்திரனிடத்தும் அகலி
 கையிடத்தும் உண்டான) சினம். முற்றடன்மகவான்-நிறைந்தவலிமையுடைய
 இந்திரன். முற்றவன்-விசுவாமித்திரன். அடிவரலாறு-பழங்கதை. சரணம்-
 திருவடி,]

39. மதியுநெடும்பரபை யேற்றபாணுவ
 மிளிர்கலுங்கன ராத்ரியானது
 1மருவியசந்தியும் வாய்த்தபூமியு நெடுநீரும்

வளர்கிளரங்கியு மார்த்தவாயுவும்
 வெளியுமடந்திடு கூற்றமானது
 மகிழறமும்பல வாத்துமாவும்வ வகையாவுஞ்

கிதைவறநின்றிடு சாக்ஷியாய்நடு
 வெருகணமும்பிரி யாத்துராகத
 சிறையிலிருந்திடு வேற்கியாதொரு வினைதானார்

திலைளவுந்தவ னுக்கொணுதுநன்
 நெறியினடந்திட - மாட்சிசேரவொர்
 தினையளவுந்கழல் காட்டினுமென் னிடர்போமே

மிதலைநெடும்படை வீட்டைமேவுமு
 நகலிகைதன்குறை தீர்த்துநாரிதன்
 வினாவைவிளம்புது யாற்றபோதன வெனலோடும்

²விரகமொடிந்திரர் காக்கைகூவினர்
 கவுதமரங்குட னுற்றைமேவினர்
 விரைவின்முயங்கினர் பார்த்தகோதமன் மகவான்மேன்

முதிர்வலலிங்கம தேற்றினூரிவள்
 வடிவுகலென்றிட ³வீழ்த்தினூரவர்
 முறையிடல்கண்டுக னுக்கினூரிவள் நினதாளான்

முதலுருவம்பெற நாட்டினூர்கதை
 யடியில்வினோந்ததும் ⁴மாத்தமேயென
 முனிசொலவங்கது கேட்டவானவர் பெருமானே.

[குறிப்பு:— மதி-சந்திரன். ப்ரபை-ஒளி. பாது-சூரியன். மிளிர்தல்-விளங்
 குதல். அங்கி-அக்கினி. ஆர்த்த-சப்தித்த. வாயு-காற்று. வெளி-ஆகாயம். அடர்
 தல்-கொல்லுதல். கூற்றம்-யமன். ஞாரி-அகலிகை. முயங்குதல்-கூடுதல். மக
 வான்-இந்திரன். லிங்கம்-(பெண்) குறி. அவர்-இந்திரன்.]

40. கயலைக்கறுவுகபாடவஞ்சக
 சரிதப்ரபலவிசாலசம்ப்ரம
 கலகக்கபடவிகாரவஞ்சன விழிமானார்

களபப்பரிமளவாசபங்கய
 முகிழத்துபயசமானமங்கல்
 கடினப்புளகிதமானகொங்கைகள் பிரியாதே

1, மாட்சியாருமொர் திருடடியுந்தனி; 2, மாப்ரவாசமொர் தினையளவுன்
 ல். 3, விரகுடனிந்திரர். 4, மார்க்கமே.

சயநக்கலிவினோதா ஞ்சித

வசனப்ரியவதுராகளிக்கித

சரசச்சுரதசமேளசிக்கியில்

வசமாகிச்

சருவத்திருவுளமோநினன்பரை

மருவத்திருவுளமோவுவந்தது

தணயிப்பொழுதடியேனுணர்ந்திட

வுரையாயோ

வயனுட்படுமிமையோர்ப்பணிந்தெழ

விடைபெற்றகலிகைதானகன்றிட

வருடைத்தவமுனிராசன்முன்செல

வுயிர்போலே

யடியிற்றிறகிளையோனும்வந்திட

வொருவிந்கரமிசையேபொலிந்திட

வருகிற்பெரிவையர்மோகனங்கொள

விதனோடே

வெயிலேத்தருமணிமேடையின்புற

மயிலொப்பெனவிளையாடுமிந்திரை

விழிதைத்திருபுயம்வாடவங்கவள்

முலைமீதே

விமலக்கமலவிலோசனம்புக

வொருவர்க்கொருவரவாவுறும்படி

மிதிலேத்தெருவழியேநடந்தருள்

பெருமானே.

[குறிப்பு:— கயல்-ஒருவகைமீன். கறுவுதல்-சினத்தல். கபாடம்-காப்பு. சரிதம்-நடை. சம்பரமம்-டம்பம். அஞ்சனம்-மை. விழி-கண். மாஞர்-பெண்கள். களபம்-கலவைச்சாந்து. பங்கயம்-தாமரை. முகிழ்த்து என்பதில் அத்து-சாரியை. முகிழ்-மொட்டு. உபயம்-இரண்டு. ரஞ்சிதவசனம்-இனிப்பேச்சு. சருவுதல்-நழுவுதல். அயன்-பிரமன். இமையோர்-தேவர்கள். கரம்-கை. தெரிவையர்-பெண்கள். மோகனம்-மயக்கம். இதம் இதன் என்றானது போலி. இதம்-நன்மை. இந்திரை-இலக்குமி (சீதை). விமலக்கமல விலோசனம்-குற்றமற்றதாமரைமலர்போலும் கண். அவா-ஆசை.]

41. வனிதைமருவுபுதுவைகுருகை

பிரிதிபுலிசைசிறுபுலிசைவெள்

வரைகணபுரம்வடமதுரைவி

ணகரேநீர்

மலைகடிநகர்கடிகைதுவரை

நரைசைவதரிகரிகிரிதிரு

மழிசையரிவிணகரிதிருரை

மிசைமாவி

வினையபதிகணினையுமவர்கள்
வினையகண்மிடிகள்பசிகள்பழிக
ளெவையுமவலமுமுதுமகல வருளேசெய்
தினியதிருவுமினியவறிவு
முதவுமுனதுசரணகமல
மெனதுமனதுபயிலமுயலு மதிதாராய்
புனையுமிதிலைமகளிர்மறுகு
மறுகுபிறகுசுழியவரசு
பொவியுமனைமுனனுகியவையி லழகாகப்
புகுதுமளவின்முனிவனடிகள்
பாவிமருவிபுடலமினிது
புளகமெரியவயனையனை பெரிபோனே
தனுவுமரியகணையுமெவரு
மெழுதவரியவடிவுமினிய
சதுரனளவிலருளுமுடைய தனியான்லமச்
சமரகமரன்வரவையுரைசெ
பெனவுளுருகியிருக்கதொழுது
சனகன்வினவுகரியபெரிய பெருமானே.

[குறிப்பு:— வனிதை-ஆண்டாள், மருவு-பொருந்திய, புதுவை-ஸ்ரீவில்லி
புத்தூர், குருகை-ஆழ்வார்திருநகரி, பிரிதி-திருப்பிரிதி; இது வடநாட்டுத்
திருப்பதிகளுள் ஒன்று, புலிசை-திருப்புலியூர்; இது மலைநாட்டுள்ளது, சிறு
புலிசை-சிறுபுலியூர்; இது சோழநாட்டிற் காவிரியின் நென்கரையி லுள்ளது.
வெளிறை-திருவெள்ளறை; இது காவிரியின் வடபாலுள்ளது. கணபுரம்-திருக்
கண்ணபுரம், விணகர்-திருவிண்ணகர்; காவிரியின் தென்கரையி லுள்ளது. கடி
நகர்-திருக்கடிகத்தானம்; இது மலைநாட்டுள்ளது, கடிகை-தொண்டைநாட்டுள்ள
திருக்கடிகை, துவரை-துவாரகை, நறைசை-திருநறையூர், வதரி-வதரியாச்
சிரமம், கரிகிரி-அத்திகிரி (காஞ்சீபுரம்), அரிவிணகரி-திருவரிமேய விண்ணக
ரம்; காவிரியின் வடகரையிலுள்ளது. திருநைமிசம்-திரு நைமிசாரணியம்,
ஆலி-திருவாலிதிருநகரி, இனைய-இப்படிப்பட்ட, பதிகள்-திவ்யதேசங்கள்,
மிடி-தரித்திரம், அவலம்-மனக்கவலை, திரு-செல்வம், உதவும்-கொடுக்கின்ற,

சரணகமலம்-பாததாமரைமலர். முயலும்-முயற்சிக்கின்ற. மதி-அறிவு. புனையும்-
அலங்கரிக்கப்பட்ட. மறுகு-மனங்கலங்கிய. மறுகு - வீதி. பிறகு கழிய-பின்
செல்ல. அரசுபொலியுமனை-ஜனகராஜக்ருஹம். முனிவன்-விசுவாமித்திரன்.
பரவி-வணங்கி. அடிகள் மருவிப் பரவி எனக் கூட்டுக. மருவி-அடைந்து. புளக
மெறிய-(சந்தோஷத்தால்)மயிர்சிலிர்க்க. அயன்-பிரமன். அனைய-ஒத்த. தனு-
வில். கனை-அம்பு. வடிவு-உருவம். சதுரன்-சமர்த்தன். சமரகுமரன்-போர்
வீரன்; பேராரிலே குமரனையொப்பான் எனினும் ஆம்.]

42. மனையொடுவாசல்கண்டிருந்து

வினைமடவாருடன்பயின்று

மருவியதாயர் தந்தைமுன்பின்

1வருபாலர்

மரபினுளார்களுன்று துன்று

நெடுவலையுடுசென்றமுந்தி

வழிவழிபாதகம்புரிந்து

திரிவேணைத்

தினையளவேனுமன்புதந்து

னடியவரோடு தொண்டு கொண்டு

சினுகுளையாவையுங்களைந்து

சடகோபர்

திருமறையாயிரந்தெளிந்து

வளமுளகோயிலின்கண்வந்து

ஜெயஜெயவாழியென்றியம்ப

2வருள்வாயே

வினவியபோதுகங்கைதந்த

நரபதிபேரன்மண்டலஞ்செய்

வெயில்விடுபானுவம்சதுங்கள்

மதுரீதி

விசுவியகோசலம்புரந்த

சரயுநதானிங்குரின்ற

விறலினையாடுடைங்கிருந்த

விருவோர்முன்

றனிமகனாகவந்தகொண்டல்

பெயருமிராமசந்தரனுங்கள்

தனுவலிகாணவந்தபண்ப

னுலகாளுந்

தயரதபூபன்மைந்தனென்று

கவுசிகர்கோன்விளம்பவன்று

சனகன்முனேவிளங்குகின்ற

பெருமாளே.

[குறிப்பு:— மடவார்-பெண்கள். முன்-உடன்பிறந்தாருள் மூத்தோர். பின்-இளையோர். துன்றுதல்-நெருங்குதல். வழிவழி-மேன்மேலும். சிலுஞ்-தடை. களைந்து-நீக்கி. சடகோபர் திருமறையாயிரம்-நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த வேதமாகிய திருவாய்மொழியாயிரம் பாசரங்களையும். கோயில்-திருவரங்கம். வினவியபோது-ஜனகன் கேட்டபொழுது. கங்கைதந்தநரபதி-பகீரதன். மண்டலஞ்செய்தல்-(உலகத்தை) வலம்வருதல். பாது-சூரியன். துங்கம்-உயர்வு. கோசலம்-கோசலதேசம். புரந்த-காத்த. சரயுநதான்-சரயுநதியை யுடைய சிறந்ததலைவன். இங்குநின்ற விறலிளையான்-இலக்குமணன். விறல்-வெற்றி. அங்கிருந்த இருவோர்-திருவயோத்தியிலேயிருந்த பரத சத்துருக்கர். கொண்டல்-மேகம். தனு-வில்.]

43. ஆனையதுமூலமெனத்த

னாவிவிடுபோதிலழைக்க

வாதரவினோடுவணப்புள்

மிசையேறி

யானமலர்வாவியினுற்று

மாமுதலைவிடுபெறப்பொன்

ஆழிதனையேவுவிசித்ர

மதுபோலே

மேனியிருள்போலுநிறத்த

காலனெனமோதுகயிற்றின்

வீசியெதிராடியலைத்து

வருபோதின்

வீரவடிவாளியும்வெற்றி

வாரசிலையுநீயுமெனக்கு

மேவுதுணையாயெதிரிநிக

வரவேணும்

தானைமிதிலேசனுரைக்க

வோரறுபதாயிரமிக்க

தாவில்வயவீரர்நெருக்கி

நிறைதோளின்

சாதுரியமர்னவியத்தி

னூடுதறிபேணிமடுத்த

சார்பினிடைமார்பினைத்து

நனிபோதா

மார்தில்மொரேழுமதிக்க

சாரசபைமீதினிவிட்ட

¹வானிடுவின்மேருநிகர்த்த

சிவசர்பம்

வாழ்வுபெறுசீதையொருத்தி

குடியிடநாடியெடுக்கு

மாலையெனவோடியெடுத்த

பெருமானே.

[குறிப்பு:— ஆனை-கஜேந்திரன், ஆவி-உயிர். ஆதரவு-அன்பு. உவணப் புள்-சுருடன். ஆழி-சக்கரம். காலன்-யமன். கயிற்றின்-கயிற்றினால். எதிராடி-எதிர்த்து. அலைத்து-வருத்தி. வடி-கூர்மை. வாளி-பாணம். வார்சிலை-நீண்ட வில் (சார்ங்கம்). தானை-படை. மிதிலேசன்-ஜனகன். தாவில்வயவீரர். குற்ற மற்ற வெற்றியையுடையவீரர். நிரை-ஒழுங்கு, வரிசை. தோளின்-தோளினாலும். சாதுரியமான வியத்தி னூடு தறிபேணி மடுத்த சார்பினிடை-சாமர்த்திய மாக மேலுங்கீழும் நெடுக்குங் குறுக்குமாக இடையே விரும்பிக்கோத்த மூங்கில் தண்டங்களைப் பற்றுமிடங்களில். மார்பின்-மார்பினாலும். அனைத்து-வளைத்துப் பிடித்து. மிக்ககனமுள்ள பொருளைத் தூக்கிச்செல்லுவோர், நேராகவும் குறுக் காகவும் இட்ட தறிகளின்மேல் அப்பொருளை அமைத்து, நேராக இட்ட தறிகளைத் தோளிலும் அதன்கீழ்க் குறுக்காக இட்ட தறிகளை மார்பிலும் தாங்கிக் கொண்டு செல்லுவர்; அதனை இங்குக் கூறினார். நனிபோதா-விரைந்துவந்து வானிடுவில் மேரு நிகர்த்த சிவசர்பம்-வானவில்லையும் மேருவையும் ஒத்த சிவ தனுளை.]

44. அகத்திலுமிருப்பை

புறத்திலுநடப்பை

யளித்துடனழிப்பை

யழியாதே

யடக்குவைதெரித்து

விடுப்பைவெளிகிற்பை

யருட்செயரினைப்பை

யொழியாவுன்

மகத்துவமொருத்த

ருரைக்கவுமெடுத்து

வழுத்தவுமதிக்கில்

எளிதோவென்

வசத்திலொரியற்கை

செயற்கையிலேமற்றுன்

வழிப்படுமெனக்கு

நிகர்யாரே

நகத்திரள்வெடிக்க

மதக்கரிபதைக்க

நடுப்பணிநெளிக்க

மதிபாணு

நலக்குறவுடுக்கள்

பொடப்பொடெனவுட்க

நமற்குயிர் திடுக்க

முறவேநீள்

சகதரயமனைத்து

நடுக்குறநிருத்தர்

தனிச்சிலைசிமிழ்ப்பி

னவையுடே

சடக்கெனவெடுத்து

முறித்துநிகரற்ற

சமத்துநிலையிட்ட

பெருமாளே.

[குறிப்பு:— அளித்தல்-படைத்தல். தெரித்து விடுப்பை-(உன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளைச் சேதனர்கள்) அறியும்படி செய்வாய். வெளி நிற்பை-உன்னையறிந்தவர்க்குப் பரத்யக்ஷமாவாய். அருள்செய நினைப்பை என்பது சந்தனோக்கி அருட்செயநினைப்பை என விகாரமாயிற்று. வழுத்துதல்-துதித்தல். மதித்தல்-எண்ணுதல். என்வசத்தில் ஓரியற்கை செயற்கை இலை-என்னிடத்தில் இயற்கையாகவேனும் அல்லது செயற்கையாகவேனும் (ஞானசக்த்யாதி விசேஷங்கள்) இல்லை. மற்று-அசை. நகத்திரள்-மலைக்கூட்டம். மதக்கரி பதைக்க-மதங்கொண்ட (திசை) யானைகள் நடுங்க. நடுப்பணி-(உலகத்தை)நடுவேநின்றுதாங்கும் ஆதிசேடன். மதி-சந்திரன். பாது-சூரியன். நலக்குற-வருந்த. உடுக்கள்-நகத்திரங்கள். பொடப்பொடென-ஒலிக்குறிப்பு. உட்குதல்-மடிதல். நமற்கு-யமனுக்கு. சகதரயம்-மூன்றுலோகம். நிருத்தர்-சிவ பிரான். தனிச்சிலை-ஒப்பற்றவில். சிமிழ்ப்பின்-கண்ணிமைப்பதற்குள். அவையுடு-ஐனகலபையில். எடுத்துச் சடக்கெனமுறித்து எனக் கூட்டுக. சமத்து-சமர்த்து-பலம்.]

45. மேகநிறம்நாழிபற்ப

நாபிமலர்வாழிசக்ர

மேவுகரம்வாழிதித்தம்

வினைமுடும்

வேதனைகள்சேர்பிறப்பை

மாறியினிஞானமுத்தி

விடுதரவேணுமற்ற

தருளாயேல்

த்யாகபரனாகமிக்க

வாழ்வுடையனாகவுற்ற

சிலகுணனாகநிற்க

விசைபூணுஞ்

சீரியவனாகவெற்றி

மாகவிஞனாககைசுந்

சேரடிமையாகமுற்றும்

அருள்வாயே

நீகருணையாலளித்த

ராகவெனன்வேள்விபுற்று

நீடுசிலைதான்முறித்த

படியாலென்

நேயமகள்பாணிபற்ற

வேணுமினிமாதர்மக்கள்

நேரில்படையோடமைச்சர்

கிளைசூழ

வாகுடிதெனாநிறுத்த

கோசலமகிபதிக்கு

மாசில்கலியாணபத்ர

மதனோடு

வாய்மைபெறுதுதுவிட்ட

நீள்சனகர்கோணைமிக்க

மாமனென்வேபடைத்த

பெருமானே.

[குறிப்பு:— பற்பநாபி-உந்திக்கமலம். மாறி-ஃழித்து. த்யாகபரன்-கொடையுடையவன். நிற்க-என்றும் அழியாதிருக்கும்படி. ராகு-பாதுகாப்பு. 'நீ' என்பது முதல் 'கடிதுவா' என்பதுவரை ஜனகன் கூற்று. பாணி-கை. கடிது-சீக்கிரம். நிறுத்த-ஸ்தாபிக்கப்பட்ட. மாசில்-குற்றமற்ற. வாய்மை-உண்மை.]

46. நினைவிலேயெவரோடுமொழிந்திடு
 மொழியிலேதவறு துநடந்திடு
 நெறியிலேவினையாவையும்வென்றிடு முணர்வூடேய்
 நிலையிலே¹ யழகாகநிசம்பிப
 வடிவிலேயிருபோ துநிரந்தர
 நினதுபாவனையேகொடுகின்றிடு 2மடியார்தம்
 மனையிலேயவர்கூடியிருந்துள
 சபையிலேயவர்கால்கண்டந்துள
 வழியிலேயெழு தூளியெனும்படி திரியாதே
 மடநலர்வசமாகியயர்ந்திடு
 கொடியனெனெருகாலமடங்கியுன்
 வரசரோருகிப்பாதயுகந்தனி லடைவேனே
 சனகர்கோன்விடு துதர்வழங்கிய
 வினியவோலையையோதியுணர்ந்துள
 தனமெலாமெதிர்விசிமகிழ்ந்துத னுயிர்பேர் லுந்
 தனையராமிருவோர்கண்மடந்தைய
 ரறுபதாயிசமுவர்கண்மந்தரிகள்
 சகலசேனையுமயாவருமன்பொடு புடைகுழ
 வினயமாகவொரோசைநெடுங்கடல்
 வருவபோன்முரசானத்திர்ந்திட
 விரைவினொழுகாகியசந்திர வரைமேனி
 விசைகொடேர்மிசையேவருதந்தையை
 யெதிர்கொளாவனைவோர்கொடுத்திரு
 மிதினை¹மேவியசாகவவண்டர்கள் பெருமானே.

[குறிப்பு:— நினைவிலே-நினைவிலும். மொழிதல்-சொல்லுதல், மொழி யிலும். நெறியிலே-வழியிலும். வினையாவையும் வென்றிடு முணர்வூடேய் நிலை யிலே-வினைகளையெல்லாம் கடத்தற்குரிய யோகநிலையிலும். இருபோது-அந்தி சந்தி: இரவுப்பகலுமாம். நிரந்தரம்-எப்பொழுதும். பாவனை-தியானம். கொடு-

கொண்டு. மனே-ஊடு. வரசரோருக பாதயுகந்தனில்-சிறந்ததான இரண்டு
திருவடித்தாமரைமலர்களிலும். தனம்-பொருள். தனையராமிருவோர்-புதல்வர்
களாகிய பரத சத்துருக்கர். மடந்தையரறுபதாயிர மூவர்-சாதாரண மனேவியர்
அறுபதினாயிரவரும், பட்டத்தரசியரான கோசலை, கைகேயி, சுமித்திசை
யென்ற மூவரும், 'யர்வரும் அன்பொடு புடைகுழ, ஓரோசைநெடுங்கடல் வரு
வதுபோல்..... தேர்மிசையேவருதந்தையை
வினயமாக எதிர்கொள்' எனக் கூட்டுக, விநயம்-வணக்கம். வருவதுபோல்
என்பது வருவபோல் என்றானது விகாரம்.]

47. விதியென்றுருக்கொடிந்த

விலகம்படைப்பையிந்தரன்

மிகுநண்புபற்றுதம்பி

யுருவாகி

விரகின்புரப்பைகங்கை

முடிகொண்டபித்தனென்று

மிடல்கொண்டழிப்பையுன்றன்

வினையாடல்

கதி¹கண்டுரைப்பதன்று

சொருபந்தெரிப்பதன்று

ககனஞ்சிறப்பமைந்த

திருமேனி

கருதுங்கணக்கிறந்த

துணைநெஞ்சுறத்தெளிந்து

கரைகண்டுநிற்குமின்ப

மடைவேனோ

எதிர்கொண்டழைத்துவந்த

சனகன்பதிக்குள்வந்து

ரவிதன்குலத்துயர்ந்த

நரபால

னெழின்மண்டபத்திருந்த

பினர்பண்பிலக்கணங்கள்

ளவையுத்தெரிக்கவன்று

மகிழ்ச்சிதை

மதிமண்டலத்தையென்ற

முகமும்பெருத்தகொங்கை

மலையுஞ்சிறுத்தனுங்கு

மிடை

வடிவுஞ்சிறக்கவந்து

சபையின்கணிற்றல்கண்டு

மயல்கொண்டுநத்துமெங்கள்

பெருமானே.

[குறிப்பு:— விதி-பிரமன். உருக்கொடு-உருவங்கொண்டு. படைத்தல்-
சிருஷ்டித்தல். இந்தான்மிகுநண்புபற்றுதம்பி-உபேந்திரன். விரகின்-உபாயத்
தால். புரத்தல்-பாதுகாத்தல். விரகிற் புரப்பை யென்பது 'விரகின்புரப்பை'
எனச் சந்தநோக்கிநின்றது. கங்கைமுடிகொண்டபித்தன்-சிவன். முடி-தலை.
மிடல்-வலி. கதி-போக்கு, செலவு. சொருபம்-ஸ்வரூபம். தெரிப்பதன்று-தெரி
விக்கமுடியாதது. ககனம்-ஆகாயமாகிய. சனகன்பதி-மிதிலை. ரவிதன்குலத்
துயர்ந்த நரபாலன்-தசரதன். எழில்-அழகு. அனுங்குமிடை-வருந்துமிடை.
மயல்-ஆசை. நத்துதல்-விரும்புதல்.]

48. பவளத்துவரவாய்மகளிர்

வசனத்தினிலேவதனப்

பதுமத்தினிலேமருவி

வினையாடும்

பரிசுத்தினிலேகலக

நயனத்தினிலேவினைசெய்

பகரத்தினிலேயொழுதி

வசமாகி

யவலத்தினிலேபொழுது

கழிப்பப்பொருள்போய்வறுமை

யடையப்பழியேபெருக

வவரோடே

யளவற்றிடுமோகனமொ

டொருமித்திடுபாவியையு

மடிமைக்கொளவேகினைதல்

புரிவாயோ

இவனுக்கிவளேமனைவி

யிவளுங்கிவனைபதியு

மெனவுட்கருதாவரசர்

மறைவாண்

நீவரிப்படியேமொழிய

வவையிற்கொடிபோன்மதுர

மெழுசொற்கிளிபோல்விரவு

மொருசீதை

1. கொண்டநற்றெய்வங்கள்.

கவளக்கரியோவலதெ

னுயிருக்குயிரோகரிய

கடவுட்சுடரோவெனவு

ணிறைசோசக்

கவலைப்படுமர்மனதின்

மயலிட்டநனையுருகு

கருணைக்கடலைபெரிய

பெருமானே.

[குறிப்பு:— துவர்-செந்நிறம். வதனப்பதும்-முகத்தாமரைமலர். நயனம்-கண். பகரம்-பரகாசம். அவலம்-மனக்கவலை. மோகனம்-மயக்கம். ஒருமித்திடுதல்-ஒன்றுபடுதல். பதி-கணவன். உட்கருதா-மனத்தில் எண்ணி. மறைவாணர்-பிராமணர். அவை-ஸபை. மதுரம்-இனிமை. நிறை-கற்பு. மயல்-மயக்கம். அங்ஙனே-சீதாபிராட்டியைப்போலவே.]

49, வர்ணிமலரோணையன்புகொண்ட

தேவியபிராமியந்திசந்தி

மாமறைவலோர்வணங்கநின்ற

முதலாளி

மாயையதிருபிதிங்கடங்கு

வேணியுடையான்ப்ரபஞ்சமெங்கும்

வாய்மைபலவாறுகொண்டியம்ப

வருண்மாது

பாணியொருநாலுடன்பொலிந்து

தாவளியமாய்விளங்குமங்கை

பாரதியெனாவில்வந்திருந்து

விளையாடப்

பார்முழுதுநீயளந்தெழுந்த

தான்¹மிசையிலேவிளங்குகின்ற

பாடல்கொடுபாடியன்பர்ப்பந்தி

யடைவேனோ

காணவிடியாதுகங்குல்கங்குல்

பேணமுடியாதுசங்குசங்கு

காதலறிபார்கள் பெண்கள் பெண்க

²ளனலாகக்

காயுமினிவீறுதிங்கடிங்கள்

சாலவதிபாவிதென்றென்றல்

காமன்வருவீதியெங்குமெங்கு

நிலைகாணேன்

நாணிசிலை தூணிகொண்டுகொண்டு
தூரவொருமேகநின்றநின்றெ
ணைமுடனாவியுண்டதுண்ட

தெனமாழ்சி

நாடுமொருசீதையங்கிரங்க
வாயவளின்மோகம்விஞ்சவிஞ்ச
நானைமணமாகுமென்றிருந்த

பெருமானே.

[குறிப்பு:-வாணி, அபிராமி, பாரதி என்பன கலைமகள் பெயர். மலரோன்-பிரமன். முதலாளி-முதன்மையுடையாள். அதிருபி-மிக்க அழகுடையாள். திங்கள் தங்கு வேணியுடையான் ப்ரபஞ்சமெங்கும் வாய்மை பலவாறு கொண்டியம்ப அருள் மானு-சந்திரன்பொருந்திய ஜடையையுடைய சிவபிரான், உலக முழுவதும் தத்துவார்த்தத்தைப் பலவழியாலும் உபதேசிக்கும்படி அருள் செய்தவன். பாணி-கை. பொலிந்து-சிறந்து. தாவளியம்-வெண்மை. பந்தி-வரிசை. கங்குல்கங்குல் முதலியன அடுக்கு. கங்குல்-இரவு. சங்கு-வளை. பெண்கள்-தோழிகள். வீறுதிங்கள்-பெருமையுள்ள சந்திரன். சிலை-வில். தூணி-அம்புக்கூடு. மாழ்சி-மயங்கி. அவளின்-சீதையைக்காட்டிலும். விஞ்ச-அதிகப்பட. மணம்-கல்யாணம். காணவிடியாது என்பது முதல், ஆவியுண்டது என்பது வரை சீதை கூற்று.]

50. வாரமொடுபேசுநண்புபண்பு

திரநிலையான்மைநன்றிவென்றி

வாய்மைசுதர்மேன்மைதஞ்சமின்சொல்

வலிநேயம்

வாசிகொடைபாரமன்பொழுங்கு

பேரறிவுதேசுநன்குணங்கள்

வாழ்வுபல நூல்விளங்கல்மந்தர

நெறிநீதி

காரியவிசாரநம்புசின்தை

¹வீறுகிறையோதனந்தனங்கள்

காமரதிருபம்வம்சமிந்த

நலம்யாவுங்

காசினியினீயொழிந்துபின்பு

வேறுடையர்யாவரென்றிரந்து

காவலரையேபுகழ்ந்துவம்பி

நாமல்வேணை

1. வீறுகிறையோதனந்தனங்கள்.

மேருகிரிபர்ரகொங்கைகொங்கை

காலன்விடுதூதுகண்கள்கண்கள்

மேகமவர்பாரகொண்டைகொண்டை

யவர்தாமோ

வேரிமலர்மேவுமங்கைமங்கை

யாரநகைமாரசிங்கிசிங்கி

மீளநினையாதுசென்றசென்ற

நடைதானென்

ஞருயிரையிருகின்றதின்று

யாதுமவர்கோலம்வஞ்சம்வஞ்ச

மாரமுலைவீசுதென்றல்கொன்று

விடுமானு

ரரசையெனதாசையென்றுதின்று

சீதைதிருமேனிகண்டவன்று

ளாதரவினேரறிந்துகொண்ட

பெருமானே.

[குறிப்பு:-வாரமொடுபேசுநண்பு-அன்போடுபேசுகின்ற நட்பு. பண்பு-எல்லாரியல்புகளும் அறிந்தொழுகுதல். தீரம்-மனத்தையம். ஆண்மை-ஆளுந் தன்மை. வென்றி-வெற்றி. லாய்மை-சத்தியம். சதுர்-சாமர்த்தியம். தஞ்சம்- லௌலப்யம். வலி-பரக்கரம். நேயம்-ஸ்நேஹம். வாசி-இலாபம். பாரம்-பொறுமை. தேசு-காந்தி. பலநூல் விளங்கல்-பலநூலினையும் அறிதல். மந்த்ரநெறி-மந்த்ராலோசனைமுறை. காரிய விசாரம் - செய்யத்தக்கவற்றையாராய்தல். சிந்தை-மனம். வீறுகிளை-மிக்கசுற்றம். ஒதனம்-உணவு. தனங்கள்-பொருள்கள். காமர் அதிருபம்-ஒளியுள்ள மிக்கவடிவு. வம்சம்-குலம். காசினி-பூமி. இரந்து-யாசித்து. காவலர்-அரசர். உழலுதல்-வருந்துதல். பாரகொங்கை மேருகிரி, கண்கள் காலன்விடுதூது, அவர் பாரகொண்டை மேகம் எனக் கூட்டுக. கொங்கைகொங்கை என்பது முதலியவை அடுக்கு. மேருகிரி-மேருமலை. பாரகொங்கை-பருத்த தனம். காலன்-யமன். அவர்-சீதாபிராட்டி. கொண்டை-கூந்தல். வேரி-வாசனை. மலர்மேவுமங்கை-லக்ஷ்மி. ஆரநகை-முத்துப்போன்ற பற்கள். மாரசிங்கி-மதனபாஷாணம். ஆருயிரை-பெறுதற்கரிய உயிரை. ஈருதல்-பிளத்தல். அவர் கோலம் யாதும் வஞ்சம் எனக் கூட்டுக. ஆரமுலை-மிக்க வெம்மையை. மாஞர்-மான்போன்ற சீதாபிராட்டி. மாஞராசை யெனதாசையென்று-பிராட்டியின் ஆசை என் விஷயமான ஆசையென்று. உள் ஆதரவினேர்-சீதாபிராட்டியின் மனத்திலுள்ள விருப்பத்தின் நேர்மையை. 'மேருகிரி பாரகொங்கை' என்பதுமுதல் 'மாஞராசை எனதாசை' என்பதுவரை சக்கர வர்த்தி திருமகன்கூற்று.]

51. நகுமுத்துமாலைகட்டு

முலைவெற்புமாகிமற்றை

நடுவற்பமாயினைத்து

வளர்த்தோளும்

நடைமுற்றுநாணமச்ச

மட்டமுட்கொளாவிருப்பு

நயனத்தினாலுரைக்கு

மிதுகாலம்

அகிலத்திலாரிவட்கு

மணமுற்றுவாரெனத்த

மகமுற்றபேருரைப்ப

ரிறைவாரீ

அதுபற்றெனவொருத்தி

வரைவைக்கடாவன்மற்று

மசடர்க்குநானுரைத்து

மெலிவேனோ

மகிமைப்ரதாபமிக்க

மிதிலைப்பிரானுனக்கென்

மகள்பத்தியாமெனத்தண்

அளியோடே

மறையிற்ப்ரகாரம்விட்ட

புனல்கைக்கொளாமகிழ்ச்சி

மனமொத்ததோர்¹முழுத்தம்

வழுவாதே

தகைபெற்றவேள்விமுற்றி

முனிவர்க்கெலாமிகுத்த

தனமுற்றுமேயிறைத்து

முறையாலே

சரியுற்றபாணிபற்றி

யனல்சுற்றியாதரித்த

சனகிக்குமாலையிட்ட

பெருமாளே.

[குறிப்பு:-நகு-விளங்குகின்ற. வெற்பு-மலை. நடு-இடை. விருப்பு-ஆசையை.

நயனத்தினால்-கண்ணால். உரைக்கும்-சொல்லுகின்ற. இதுகாலம்-இக்காலம்.

அகிலம்-பூமி. மணமுற்றுதல்-மணஞ்செய்தல். அகமுற்றபேர்-(தலைவியின்)

1. முகுர்த்தம்.

வீட்டிலுள்ளார். 'இறைவா நீ அதுபற்று' என்பது தோழிகூற்று. அது-மணம். ஒருத்தி-தோழி. வரைவைக் கடாதல்-வரைவுகடாவுதல்; தலைவியை நான் முறைப்படி நாடறிய மணந்துகொள்ளும்படி களவொழுக்கத்திலுள்ள தலைவனைத் தோழி வேண்டுவது; இது, அகப்பொருட்டுறைகளுள் ஒன்று. மகிமைப் பரதாபம்-பெருமையான வீரம். மிதிலைப்பிரான்-ஜனகன். 'உனக்கு என்மகள் பத்ரியாம்' என்பது ஜனகன் இராமனை நோக்கிக் கூறியகூற்று. பத்ரி-மனைவி. தண்ணளி-க்ருபை. 'மறையின் ப்ரகாரம்' என்பது சந்தனோக்கி 'மறையிற் ப்ரகாரம்' என விகாரமாயிற்று. மறையின் ப்ரகாரம்-வேதவிதிப்படி. புனல்-நீர். மகிழ்ச்சி மனமொத்ததோர்முழுத்தம் வருவாது-மனமகிழ்ச்சி பொருந்திய சிறந்த முறுவிர்த்தம் தவறாமல். தகை-பெருமை. வேள்வி-மணவினை. முற்றி-முடித்து. சரி-வளை. அனல்சுற்றி-அக்னியை வலம்வந்து. ஆதரித்த-விரும்பிய. சனகிக்கு-ஜானகிக்கு.]

52. வள்ளியிடைப்பொற் றுகிவினைநீக்குவ

ருள்ளிலொதுக்கித் தனகிரிகாட்டுவர்

மௌவன்முடித்துத் தெருவிலுலாத்துவர் விழியாலே

மையல்விளைத்துப் பரிபவமாக்குவர்

கையிலகப்பட்டுவர்களைமேற்கொடு

வல்லவிசித்தரக் கலவியின்முட்டுவ ரொழியாதே

யுள்ளபொருட்பற் றுவர்பினையோட்டுவர்

தள்ளியபிற்பைப் பொழுதினிலேய்ப்பவர்

உள்ளமொருத்தர்க் கறமுழுதோட்டுவர் இவரோடே

ஒல்லுமனத்து ப்ரமையுடையேற்கினி

யல்லலறுத்துக் கொடியபராக்கற

வுப்பவழைத்துத் திருவடிகாட்டுவ தொருநாளே

எள்ளலில்கொற்றத் தசரதனாக்கினி

துள்ளமுயல்பக் கிளையிறுமாப்புற

வெல்வளைமைக்கட் கவுசலைவாழ்த்திட வறவோர் நின்

நெல்லையிலவர்க்கச் சுருதிகள் கூப்பட

நல்லமரர்க்குத் துயரதுகீழ்ப்பட

வில்லிடைவைத்துச் சனகனுநோக்குற முனிகாண

1. பொழுதினனுப்புவர். 2. கினி. 3. நீடெல்ல.

வெள்ளைமருப்புக் கரியுரிபோர்த்தவன்
வல்லசுரர்க்குப் புகலெனுமாப்புர
மெள்ள துதற்கட் பொறியினின்மூட்டுறு தழன்மூள்

வெவ்வரவைச்சிக் கென வதின்மாட்டியொ
4 ரொள்ளியநெட்டைக் கணையதுபூட்டிய
வில்லைமுறித்துச் சனகியைவேட்டருள் பெருமாளே.

[குறிப்பு:-வள்ளியிடை-வள்ளிக்கொடிபோலும் இடை, துகில்-வஸ்திரம், தனகிரி-தனமலை. மெளவல்-முல்லப்பூ, பரிபவம்-அவமானம், மேற்கொடு-மேலேகொண்டு, பிறறைப்பொழுது-மறுநாள், உள்ளம்-மனம், உள்ளம் ஒருத் தர்க்கு முழுதும் அற ஒட்டுவர்-ஒருவரிடத்தே மனம் முழுதும் பதிந்துகிடக்க வேறொருவரிடத்தே (அன்புடையவர்போல)நெருங்குவர், ஒல்லும்-இணங்கிய, மனத்துப்ரமை-மனமயக்கம், அல்லல்-துன்பம், அறுத்து-போக்கி, பராக்கற- (உன்விஷயத்தில் மனதைச் செலுத்தாத) உபேகைநீங்க, உய்ய-உஜ்ஜீவிக் கும்படி, எள்ளல் இல்-பழிப்பில்லாத, கொற்றம்-வெற்றி, கிளை-சுற்றத்தார், இறுமர்ப்புற-மிக்க மகிழ்ச்சியடைய, எவ்வளை-ஒளிபொருந்தியவளை, மைக்கண்- கரியகண், மைதீட்டப்பெற்றகண்ணுமாம், அறவோர்-பிராமணர், எல்லையில் வர்க்கச்சுருதிகள் கூ ப் ப ட - க ண க் க ற் ற கிளைகளையுடைய வேதங்களைக் கோஷிக்க, அமரர்-தேவர், துயர்-துன்பம், கீழ்ப்பட-தணிய, சனகனும் இல் லிடைவைத்து நோக்குற எனக்கூட்டுக, இல்-மாளிசை, முனி-விசுவாமித்திரன் வெள்ளைமருப்புக் கரியுரிபோர்த்தவன்-வெள்ளிய கொம்பினையுடைய யானைத் தோலைப்போர்த்த சிவன், வல்லசுரர்-கொடிய அசுரர், புகல்-புகுமிடம், மாப் புரம்-பெரிய திரிபுரத்தின்கண், துதற்கட்பொறி-நெற்றிக்கண்ணினின் றுண் டான தீப்பொறி, மூள்-அதிகப்பட, வெவ்வரவு-கொடிய வாசகியென்னும் பாம்பை, சிக்கென-உறுதியாக, மாட்டி-நாணுகப்பட்டி, ஓர் ஒள்ளிய நெட்டைக் கணை-ஒப்பற்ற விளக்கம் மிக்க நீண்ட பாணத்தை, வேட்டருள்-மணந்து கொண்ட, சிவதனுஸாதலின், 'வெவ்வரவைச் சிக்கென வதின்மாட்டி யொ ரொள்ளிய நெட்டைக்கணையதுபூட்டிய வில்' என அதற்கேற்ற அடைகொடுத் துக் கூறினார்.]

53. கனகசித்திரகூடம்வைகுந்தவின்

ணகரிபுட்குழிநாகைபுளிக்குடி

கடன்மலைப்பதிசீவரமங்கைவெ

ளறைமூழிக்

4. ரொள்ளரிநட்புக்கணை.

களம் வெளக்குளமாதகுறுங்குடி
யுயர்கனித்தலமாலிகணங்குடி
கருதலுற்றனுவாரகைமுந்துய

முனைகோவர்த்

தனமிசைக்கள்வனூர்வெளியங்குடி
புருடவுத்தமமூரகநன்பதி
தடவயற்பரமேசுரமுந்திய

பரிசாரர்

தகுதிருப்பெயர்சேறைநரன்பளி
யினியமுட்டமெனவுலகந்தொழு
தலமனைத்தினுரீயுறையும்புகழ்

பரவேனோ

அனுசருத்தமர்முவருமுந்திய
சனகனுக்கினையானருண்மங்கையர்
அதிசுணத்தொருமுவரையுங்கனல்

கரியாக

அவர்தனித்தனியாகமணந்திட
ஒருவகைக்கலியாண்மெனும்படி
யடைவினிற்றசீரானுநடந்தபின்

இனையாரோ

டினியபத்தியினுலயன்மைந்தனை
வரிசையைத்தருகாதிதன்மைந்தனை
இறைவனைப்பெறுதராயரைவந்தனை

புரியாவந்

திசைபுலப்படவானகதுந்துபி
யதிரமெய்த்தவராசிமொழிந்திட
விலகுபொற்றிருமாதுடனின்புறு

பெருமாளே.

[குறிப்பு: -சித்திரகூடம் என்பது முதல் முட்டம் என்பது வரை ஸர்வேசுவரன் கோயில்கொண்டெழுந்தருளியுள்ள திவ்யதேசங்கள் கூறப்படுகின்றன. கனகசித்திரகூடம்-பொன்மயமான தில்லைநகர்த்திருச்சித்திரகூடம், வைகுந்தவிண்ணகரம், சோழநாட்டுள் காவிரியின் வடகரையிலுள்ளது, நாகை-திருநாகை; இது காவிரியின் நென்கரையிலுள்ளது, புளிங்குடி-பாண்டிநாட்டுள்ளது, கடன்மலைப்பதி-திருக்கடன்மலை; இது மாவலிபுரம் எனவும் வழங்கப்படும்; தொண்டைநாட்டுள்ளது. சீவரமங்கை-வானமாமலை, வெள்ளை-திருவெள்ளை, திருமழித்தளம்-மலைநாட்டுள்ளது, வெளக்குளம்-திருவெள்ளக்குளம்; இது காவிரியின் வடகரையிலுள்ளது, ஆதை-ஆதனூர், இது காவிரியின்

வடகரையிலுள்ளது. இசைக்கள்வனார் - கீர்த்தியையுடைய திருக்கள்வனார்; இது தொண்டைநாட்டுள்ளது. வெளியங்குடி-திருவெள்ளியங்குடி; இது சோழநாட்டுள் காவிரியின் வடகரையிலுள்ளது. புருடவுத்தமம்-திருவண்புருடோத்தமம், ஊரகம்-தொண்டைநாட்டுள்ளது. பரமேச்சுரம்-பரமேச்சுரவிண்ணகரம். பரிசாரம்-மலைநாட்டுள்ள திருவண்பரிசாரம். சேறை-சோழநாட்டுக் காவிரியின் நென்கரையிலுள்ள திருச்சேறை. நரன்பளி-பார்த்தனப்பள்ளி. பார்த்தனப்பள்ளி, முட்டம் என்பன சோழநாட்டி லுள்ளன. பரவுதல்-துதித்தல். அதுசருத்தமர் மூவரும்-(இராமனுக்குத்) தம்பிகளாகிய சிறந்த மூவரும். சனகனுக்கிலையானருண்மங்கையர்-சனகனுக்குத் தம்பியாகிய குசத்துவசன் பெற்ற பெண்களாகிய, கனல் கரியாக-அக்ஞ்சாகியாக. அடைவினிற்றவிராது-முறைதவறாமல். இளையாரோடு-தம்பிமார்களான பரதன் முதலியவர்களோடு. அயன்மைந்தனை-வசிட்டனை. வரிசை-பெருமை. காதிதன்மைந்தனை-விசுவாமித்திரனை. இறைவனை-அரசனாகிய தசரதனை. பெறுதாயரை-பெற்ற தாய்மார்களான கோசலை, கைகேயி, சுமித்திரை என்பவர்களை. வந்தனைபுரியா-வணங்கி, வானததுந்துபி-தேவததுந்துபி. துந்துபி-ஒரு வாத்தியவிசேடம். அதிரமுழங்க. ஆசி-வாழ்த்து. இலகு-விளங்குகின்ற. பொற்றிருமாத-அழகிய இலக்குமி தேவி. கிப சேதைப்பிராட்டி.]

51. கொடுப்பரோவஞ்சமேகொண்டு

துரப்பரோவென்செய்வோமென்று

குறிப்பரோதங்கள்பால்வந்து

மிடிகுறிந்

கொதிப்பரோவஞ்சியேமுந்த

வொளிப்பரோநஞ்சவாளங்கை

குறைப்பரோவம்பராய்விஞ்ச

கயவோர்தா

மடிப்பரோவென்றுநீள்சின்தை

யிளைக்கவேசென்றகால்பிந்த

அடுத்தநாவின்கணீரின்றி

1யனியேன்யான்

அருட்செய்வாய்கொண்டலேயென்கை

2விநித்துநீயெண்டமேமுண்ட

3வதிப்ரதாபங்களோர்கிஞ்சி

துணர்வேனோ

தடக்கைபாலன்பொடே'மென்கை

பிடித்தநாண்முந்தவேவந்து

தனித்துவாழ்கின்றபோதின்கண்

மகிழ்சீதை

1. வனியேன்யான். 2. யயிர்த்து. 3. வதிப்ரதாபங்களேகிஞ்சி. 4. யங்கை.

தனத்துமோகங்கொளாநின்று

கயற்கணையென்கணையண்டர்

தவத்தினுல்வந்துபார்கொண்ட

சனகேசன்

மடக்கொடசெம்பொனையென்ற

னுபிர்க்குள்வாழ்வஞ்சியேயுன்றன்

மருட்டராவின்பமேயன்றி

யினிமேல்யான்

மதித்துமேகண்டுமால்கொண்டு

¹புறத்துளார்மங்கைமார்கொங்கை

மனத்தினுலுந்தொடேனென்ற

பெருமானே.

[குறிப்பு:- துரப்பரோ-ஒட்டுவார்களேர். மிடி - வறுமை. கொதிப்பரோ- கோபிப்பார்களேர். அஞ்சியே முந்த வொளிப்பரோ-கொடுப்பதற்குப் பயந்து முதலில் ஒளித்துக் கொள்வார்களேர். நஞ்சவாளங்கை குறைப்பரோ-விஷம் பூசிய வாளால், இடு என்று தாழ நீட்டிய கைகளை வெட்டிவிடுவார்களேர். வம்பராய் விஞ்சு கயலோர்-விணராய் மிக்க கீழ்மக்கள். சிந்தை-மனம். அளியேன் யான்-நான் கருணைசெய்யத் தக்கவன். கொண்டலே-மேகம் போல்பவனே. என்னை-என்று கீழ்மக்களைப் புகழ்வதை. அண்டமேழுண்ட அதிபர்தாபம்- ஏழலகங்களையும் உண்டு (வயிற்றிலடக்கிய) மிக்கவீரம். ஓர் கிஞ்சிது-ஒரு சிறிதும். தடக்கையால்-பெரிய கையினால். 'கயற்கணை' என்பது முதல் 'தொடேன்' என்பதுவரை (பிராட்டியை நோக்கிய) இராமன் கூற்று. அண்டர்- தேவர். வஞ்சி-பெண். மருள்தரா இன்பம்-மயக்கந்தராத இன்பம். மால்-மயக்கம். புறத்துளார் மங்கைமார் கொங்கை-வெளியிலுள்ளவர்களான இதர ஸ்திரீ ஜனங்களுடைய தனத்தை.]

55. அங்காதரவொடு நினையவுமோகச்

சிந்தாகுலமது தெளியவுமாதர்க்

கன்பாயுருகுத லொழிபவுஞானப்

படையாலே

அஞ்சாதுறுபகை களைபவும்வேரிப்

பைந்தார்கொடுநனி பணியவும்வானத்

தண்டாதிபர்தொழு திருவடிமீதிற்

றலேசேரா

இங்காரெதிரென மகிழ்வு²ஞாலத்

துன்பேரிசைசெனி பருகவு²மேலைக்

கென்பாருறவுக ணெகிழ்வும்யானிப்

படிமீதே

1. புறத்துமாமங்கைமார்.

2. ஞானத், 2. மேலைத்தென்பா.

என்றோபெறுவது பொழுதுகள்விணிற்
சென்றேகழியுமுன் மதியுபதேசித்
திர்தாபிடிபர கதியெனவாழ்வித் தருள்வாயே

சங்கார்மிதிலையி னுபர்கலியாணச்
சிங்காரமுமதன் மகிமையுமாண்மைச்
சந்தோடமுமினி மையுமுளவாகச் சனகேசன்

றன்பால்விடைகொடு கரிபரிதேர்முற்
றுந்தாணைகள்வர முரசொலிவீறத்
தண்சாமரையிரு புடையினும்வீசத் தமர்குழக்

கொங்கார்பரிமள துளவணிமாலேத்
திண்டோள்¹பொலிவெழ மரகதமேருக்
குன்றுமெனவருள் வடிவெனவீரச் சிலையோடே

கொந்தார்புரிசுழல் வரிவிழிநீலச்
சந்த்ரானனசன கிபை²பொருதேரிற்
கொண்டேவருமழ கியமணவாளப் பெருமாளே.

[குறிப்பு:-அங்கு-அசை. ஆதரவொடு நினையவும்-விருப்பத்தோடு (உன்னுடைய திருவடிகளை) நினையவும். மோகச் சிந்தாகுலம்-விருப்பத்தோடுகூடிய மனக்கலக்கம். சிந்தாகுலமது என்பதில் ஈற்றில்நின்ற அது பகுதிப்பொருள் விசுதி. ஞானப்படை-ஞானமாகியவாள். களைதல்-நீக்குதல். வேரிப்பைந்தார் கொடுநனி பணியவும்-வாசனையுள்ள பசியமலைகளைக்கொண்டு (சாத்தி) மிகவும் வணங்கவும். அண்டாதிபர்தொழு திருவடிமீதில்-தேவர்தலைவரால் வணங்கப்படும் திருவடிகளில். தலைசேரா-வணங்கி. இங்கா ரொதிரென-மகிழவும்-இவ்விடத்து என்னையொப்பார் எவர் என்று சந்தோஷிக்கவும். ஞாலத்து-பூமியில். உன் பேரிசை-உன்னுடைய பெரிய கீர்த்தியை. செவி பருகவும்-காதற் கேட்கவும். மேலக்கென்பா நுறவுக னென்கிழவும்-(யாம் இப்பொழுது இளையம் ஆதலால்), வயது முதிர்ந்தபின் பகவத் குணனுபவங்களிலே ஈடுபடுவேம் என்று சொல்லுவோரது ஸ்நேகம் விலகவும். இப் படியீது யான் பெறுவது என்று-இந்தப் பூமியிலே யான் அடையுங்காலம் என்று. பரகதி-மேலானநிலை. ஆண்மைச் சந்தோடம்-வில்லிறுத்த ஆண்மையினால் உண்டான மகிழ்ச்சி. கரிபாணை. பரி-குதிரை. தாணை-காலாட்படை. முரசொலி வீற - பேரிகைகளின் முழக்கம் மிக. தமர்-சுற்றத்தார். கொங்கார் பரிமள துளவணிமாலேத் திண்டோள் பொலிவெழ-தேன்பொருந்திய வாசனையுள்ள துழாய்மலை யணிந்த ஐழங்கான வலியதோள்கள் விளங்க. கொந்தார் புரிசுழல் நீலவரிவிழிச் சந்த்ரா

னன சனகியை-பூக்கொத்துக்கள் பொருந்திய பின்னிய கூந்தலையும் நீலமணி,
போன்ற செவ்வரி கருவரி பரந்த கண்களையும், சந்த்ரன்போன்ற முகத்தையு
முடைய சீதைப்பிராட்டியை.]

56. இருகையோதொழாதுபற்றி
மலரெடாதிடாதுசித்த
மிளகுறுதுநாவுமிக்க

திருநாமம்

இசையோடேசொலாதுகெட்ட
தலைசெயாதுதாள்வணக்க
மினியநீருகாவிணைக்கண்

இதனாலே

யுருகுநேயமேவுபத்த
சருதுசார்கிலெனெனவர்க்கு
முரியனாகிலெனெனடுத்த

வுடல்பாவம்

ஒருவனானநீக்குபைக்கண்
உதவுபார்வையால்¹விளக்கி
யுறுதிகூறிவாழவைப்ப

தொருநாளே

அரசனாவினையபதைக்க
உலகமேழுமேம்பரமிக்க
அடிபொறுதராரெனிக்க

முடுகர்வந்

தணுகிநானலாதுமற்று
மெவனடாவிராமபத்ர
னவனைமோதுவேனெனத்த

னதிருபம்

பரிதிகோடிபோலெறிக்க
மகுடவேணிதாழருத்ர
பரமயோகிப்பாலதட்டி

ரதமேறிப்

பழையசாப²மேவணக்கி
யறிவையோவெனாவெதிர்த்த
பரசுராமன்விறழித்த

பெருமாளே.

[குறிப்பு:-இடாது-அருச்சுனைசெய்யாது. சித்தம்-மனம். இளகுருது-உருகாது. தாள்-திருவடிகளில். இணைக்கண் இனிய நீருகா-இரண்டுகண்களும் ஆனந்த பாஷ்பத்தைச் சிந்தா. நேயம்-அன்பு. பத்தர்-அடியார். உடல்பாவம்-சரீரத்தையும் அதனற் றேடிக்கொண்ட தீவினையையும். ஒருவனான நீ-ஒப் பாரை மிக்காரை இலையாய நீ. அரசன்-தயரதன், ஆவி-உயிர். பதைக்க-நடுங்க-ப்ரமிக்க-தினைக்க. அடிபொருது அராநெளிக்க-பரசுராமன் கோபத்தோடு தாக்கிவைத்து நடந்து செல்லும்போது அவனது பாதத்தைத் தாங்கமுடியாமல் ஆதிசேஷனும் நெளிக்க. முடிகாவந்து-விரைந்துவந்து. அணுகி-கிட்ட நெருங்கி. 'நானலாது' என்பதுமுதல், 'பழைய சாபமே வணக்கி யறிவையோ' என்பதுவரை பரசுராமன்கூற்று. அதிருபம்-மிக்க வடிவம். பரிதிகோடிபோலெறிக்க-கோடிகுரிய ப்ரகாசம்போல் ப்ரகாசிக்க. மகுடவேணிதாழ-சடை மகுடமானது அவிழ்ந்து தொங்க. ருத்ரபரமயோகிபோலதட்டி-பரம யோகியாகிய ருத்திரனைப்போலக் கர்ஜித்து. சாபம்-வில். வணக்குதல்-வளைத்தல். வீறு-வலி.]

57. இருவினையமூட்டிமயங்கு

மதியையதின்மாட்டியுலைந்த

வெனைநெடியகோட்டி கள்கண்டு

நரகூடே

இறுதிபறவீழ்த்தியிறந்து

பிறவியெழுக்காட்டி னுள்வெம்ப

விவளவினில்வேற்றுமைகண்ட

தமையாதேர்

அருமறைகடேற்றுமிசுந்த

திருவடிகள்காட்டியழுங்கு

மவலமுழுதோட்டியனந்த

வெகுமாய்த்

தகிலவினையாட்டொடுமுந்த

விதுவுமொருகூத்துநினைந்துன்

அடியொருகூட்டிவைகுந்த

மருள்வாயே

பரசுதரனீட்டிவழங்கு

நெடியசிலைகோட்டி முனிந்து

பகழியதுபூட்டியவன்செய்

தவம்வாரிப்

பரிபவமதாக்கியபின்பு

விடையருளிநோக்கியதந்தை

பழையவிடர்நீக்கிநடந்து

வழியூடே

திருவடிகள் போற்றிவணங்கு

பரதனையும் வாழ்த்தியுந்நு

செயமருவுபாட்டனிருந்த

நகர்காணத்

திரள்புயபராக்ரமதுங்க

விளவலொடுபோக்கிவிளங்கு

திருவொடுமயோத்திபுகுந்த

பெருமானே.

[குறிப்பு:-இருவினை-நல்வினை தீவினை. மூட்டி-உண்டாக்கி. மதியை - அறிவை. அதின்மாட்டி-இந் நல்வினை தீவினைகளிலே சேர்ப்பித்து- உலந்த-நிலைகுந்த. எனை-என்னை. நெடிய-பெரிய. கோட்டிகள் கண்டு-பைத்தியச் செய்கை யுடையவனாகச் செய்து. நாகுடு-நாகில். இறுதியறவீழ்த்தி-முடிவறக்கிடத்தி. இறந்து-செத்து. பிறவியெழு காட்டினுள்-ஏழுபிறப்பாகிய காட்டினில். வெம்ப-வாடும்படி. மறைகள்-வேதங்களால். தேற்றும் மிகுந்த திருவடிகள்-(உபாயமாக)நிச்சயித்துச் சொல்லப்பட்ட மிக்க பெருமையுள்ள திருவடிகளை. அழங்கும் அவலம்-வருந்திய மனக்கவலை. அந்த வெகுமாயத்தகில விளையாட்டொடு-கணக்கற்ற மிக்க மாயத்தோடுகூடிய ப்ரபஞ்ச லீலையோடு. முந்த-முன்னே. இதுவும் ஒரு கூத்து நினைந்து-என்னை ரகசிக்கும் இதனையும் ஒரு விளையாட்டாகக் கருதி. பரசுதான்-பரசுராமன். வழங்கும்-கொடுத்த. நெடிய சில-நீண்ட வில்லை. கோட்டி-வளைத்து. முனிந்து-கோபித்து. பகழியதுபூட்டி-அம்பையேறிட்டு, பரிபவமதாக்கியபின்பு-பரசுராமனை அவமர்னப்படுத்தியபின். விடையருளி-அவனுக்குப் போக அனுமதிதந்து. தந்தை-தகப்பனாகிய தசரதனுடைய. பழைய இடர்நீக்கி-நெடுங்காலம் பரசுராமனாலடைந்த துன்பத்தை நீக்கி. புயம்-தோள். பராக்ரமம்-வீரம். துங்கம்-உயர்வு. இளவல்-சுத்துருக்கன். போக்கி-பேர்க்கச்செய்து. திரு-சீதைப்பிராட்டி.]

58. எறிபடையெடுத்துமோகர

மகிஷமதுகைத்துமேலிடு

மெரியெனவிழித்துவீசிய

கயிரோடே

யிடியெனமுழக்கியேயெதிர்

கறுவுறுகருத்தகாலனெ

னிறுதிரிலைபற்றியேவரு

மொருபேர்நு

முறுகுகனலொத்ததாடகை

வெருவுறவளைத்தசாபமு

முனிசொலவிடுத்தபாணமு

மிருதேர்நு

முதுகிடைபிணித்ததூணியும்

அழகியபசுத்தமேனியு

முறுவலுமுகப்பசாதமும்

மறவேனே

அறநெறிவிளக்குகோசலை

மருமகள்வடித்தேவாதியள்

அயில்விழிபிடித்தகாதினள்

இருபோதும்

அருமறைமணக்குமேனியள்

வரகமலமுற்றபாணியள்

அமுதுறுசிவத்தவாயினள்

அருண்மாறூப்

பொறையுலகுபெற்றபூரணி

மிரமனையளித்தநாயகி

புணரியிலுதித்தகாரிகை

மறுநாடாப்

புதுமதிமுகத்தன்சானகி

முகுளிதவிசித்தரபூஷண

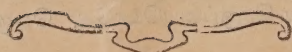
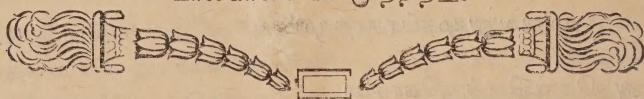
புளகிதமுலைக்குண்முழுகிய

பெருமானே.

[குறிப்பு:-படை-ஆயுதம். மோகாமகிஷ மதுகைத்து-உக்கிரமான ஒருமைக் கூடாவைச் செலுத்தி. எரியென-அக்ரியைப்போல. முழக்கி-சப்தித்து. எதிர்-கறுவுறு-எதிர்த்துக்கோபித்துவருகிற. காலன்-எமன். இறுதிரிலை-அந்திமகாலம் முறுகுகனல் ஒத்த-கடிய நெருப்பையொத்த. வெருவுற-பயப்படும்படி. முறு

வலும்-புன்சிரிப்பும். முகப்ரசாதமும்-முகத்திலுள்ள கருணையும். வடித்தவோதியள்-சிக்கெடுத்து அலங்கரிக்கப்பட்ட கூந்தலையுடையாள். அயில்விழிபிடித்த காதினள்-காதளவோடிய வேல்போன்ற விழியினையுடையாள். இருபோதும் அருமறை மணக்குமேனியள்-அந்திசந்திகளில் அந்தணர்சொல்லும் வேதமந்தரங்களாற் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவள். வரகமலமுற்ற பாணியள்-சிறந்த தாமரைப் பூவைக் கையின்கண் உடையவள். சீதாபிராட்டி இலக்குமியின் அம்சமாதலின் 'வரகமலமுற்ற பாணியள்' என்றார். புணரி-திருப்பாற்கடல். மறுநாடாப் புது மதி முகத்தன்-களங்கமடையாத புதிய மதிபோலு முகத்தையுடையவள். முகுளித விசித்ர பூஷண புளகித முலை-தாமரை மொட்டுப்போன்ற அழகிய ஆபரணங்களை யணிந்த (சந்தோஷத்தால்) மயிர் சிலிர்த்திருக்கின்ற தனம்.]

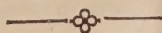
பாலகாண்டம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ருக்மாங்கத சரித்திர

நாடகம்.

எட்டயபுரம் ஸம்ஸ்தான வித்வான்
திரு. வீ. சாமிஜயங்கார்ஸ்வாமி
இயற்றியது.

ஹரிஸமயதிவாகரப் பிரகரம்.

H. S. D. PRESS, MADURA.

1929.

காப்பிரைட் ரிஜிஸ்டர்டு]

விலை ரூ. 0—6—0

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாய நம:

முகவுரை.

ருக்மாங்கத சரித்திரம் என்பது உத்தமசீலர்களான பெரியார்கள் நித்யமும் பயின்று மனனஞ்செய்து கொண்டாடத்தக்க புண்ணிய சரித்திரங்களுளொன்றும். இம்மன்னவன் ஹரிதினமாகிய ஏகாதசி விருதத்தை விதிமுறைப்படி அனுஷ்டித்துத் தன் குடை நிழலில் ஒதுங்கி வாழும் ப்ரஜைகளையும் அங்ஙனமே அனுஷ்டிக்கும் படி ஆணைதந்து யமபுரம் புல்லெழுந்தொழியுமாறு அரசுபுரிந்த அறப்பெரியான். “ரூக்மாஹாஜோந வவலிஷ விவீஷணாஜீநு, வுணூமிரோநு வரூ வாவதாநு ஸூராஜி” “ருக்மாங்கதார் ஜூந வஸிஷ்ட விபீஷணஜீந், புண்யாநிமார் பரம பாகவதார் ஸ்மராம்” என்பதனாலும் இம்மன்னவன் தியானிக்கத்தக்க பரம பாகவத சிகாமணியாவா நென்பதறியலாம். ஸ்காந்த புராணத்தி லடங்கிய ருக்மாங்கதோபாக்பாக்யானத்தில் இச்சரித்திரம் விரிவாக வுரைக்கப்பெற்றுள்ளது.

இச்சரித்திரத்தை எட்டயபுரம் ஸம்ஸ்தான வித்வான் ஸ்ரீ. உ. வே. திரு. வீ. சாமியங்கார்ஸ்வாமி நாடகரூபமாகத்தெள் ளிய தமிழ்நடையில் இன்சுவைபயப்ப இயற்றியுள்ளார். நாடக நூலானது உத்தம நாயகநாயகிகளைக்கொண்டு விளங்குவதோடு, சிருங்காரமுதலிய நவரசங்ருமுடையதாயிருத்தல் வேண்டுமென்ப. இவ் விலக்கணங்களுள் ஒன்றேனும் குறைபடாது இந்நூலமைபப் பெற்றிருப்பதே ஈண்டுப் பெரிதும் கொண்டாடத்தக்கதொன்றும்.

மனுமுறைவழாது செங்கோலோச்சி உலகை நன்னிலையில் நிறீஇய ருக்மாங்கதனும், “அறுசுவை யடிசினினைப்பினுண்டாக்கி யளப்பிலாரடையிலுமளிப்பாள், உறு நரை திரைமூப் பொருவிட விளமை யொளியுறப்பரிசிக்குங் கரத்தாள்” என்றபடி அறுசுவை உணவுப்பொருளை நினைப்பிற் படைத்து அளவற்ற அதிதிகட்களிக் கும் பெருமையும், சரீரத்தின் நரைதிரை மூப்பகலுமாறு பரிசிக்கும்

சரவிசேஷமுமுடைய சந்தியாவளியும், இந்நூலிற்குக் கதா நாயக நாயகியாதலால் இது உத்தமநாயக நாயகிகளைக் கொண்டுள்ளதென்பது தெளிவாம்.

யாவரும் பயின்று வருகிற ருக்மாங்கத சரித்திரத்துடன் இந்நூல் கதைப் போக்கில் சிற்சில மாறுபட்டிருக்கும். அங்ஙனமிருக்கினும் அவை வழி நூலிற்குரிய விகற்பங்களாமென்று கொள்ளத்தக்கது.

இந்நூலில் பாத்திரங்கட் கேற்றவாறுரைக்கப் பெற்ற உரைநடை வனப்பும், திப்ப துட்பமுடைய பொருணயமும், பயில்வாருக்கு மெய்ப்பாடுண்டாம்படி இயைந்த விஷயவமைப்பும், என்ற இவைகளே இந்நூலாசிரியரின் பேராற்றலை நன்குவிளக்குகின்றன. இது நிற்க, இந்நூலாசிரியர் வடமொழிப் பிரமாணங்களையும், திருக்குறள் ஜீவகசிந்தாமணி முதலிய நூல்களையும், மேற்கோளாக எடுத்தாளுந் திறத்தான் இருமொழியிலும் வல்லுநரென்பதையும் தெற்றென்றறியலாம். மேலும் இவ்வாசிரியர் எட்டயபுரம் மாட்சிமைதங்கிய மஹாராஜா அவர்களால் அபிமானிக்கப் பெற்று வருகிறார். அம்மஹாராஜா அவர்களின் ஆசார்ய வம்சத்தைச் சார்ந்தவராயும், அவர்களது சபையில் முதன் மரியாதை பெற்றுவருகின்றவராயுமுள்ள இவர்களது புலமையாற்றல் முதலிய பெருமைகள் எம்போன்றவர்களால் உரைக்குந் தரத்தின வல்ல.

இவ்வாசிரியர் திவாகரம் நடைபெற்று வருவதற்குக் காரண பூதராயிருந்து கைம்மாறு சுருதாது பேருபகாரம் செய்து வருகிறார். அறிஞர் பலருக்கும் நல்விருந்தாக அரிய மஹா காவ்யமாகிய திவ்யஸூரி சரிதத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துத் தனி யுள்ளார். இங்ஙனம் பேருதவி புரிந்த இவ்வாசிரியருக்கு அடியேன் போல்வார்கள் ஓர் அஞ்சலி செய்வதல்லால் வேறு யாது செய்ய வல்லோம்?

வலம்புரி முத்திற் குலம்புரி பிறப்பு முதலிய நல்லாசிரியர் இலக்கணங்கள் ஒருங்கமைந்து விளங்கும் இவர்கள் இன்னும் பல நூல்களை இவற்றி உலகிற்குபுகரிக்குமாறு வேண்டுகிறேன்.

பத்திராதிபர்.

ஸ்ரீ:

ருக்மாங்கத சரித நாடகம்.

திருவுறைமார்பனைச்செங்கண்மாலினே
அருமறைப்பொருளினையாதிதேவனைக்
கருதியயாவையுமுதவுங்கற்பக
தருவினைப்பணிந்து அவன் தாள்கள்போற்றுவாம்.

முதல் அங்கம்.

முதற் காட்சி.

இடம்—விதிசாநகரம்—ராஜசபை.

[ருக்மாங்கதராஜன் சுமதியென்ற மந்திரி முதலானோருடன்
வீற்றிருத்தல்.]

ருக்மா. மந்திரி! நமது ராஜ்யகாரியம் குறைவின்றி நடந்துவருகிறதா?
“வானோக்கி வாழு முலகெல்லாம் மன்னவன், கோனோக்கி
வாழுங்குடி” என்றபடி உலகத்திலுள்ள ஜீவகோடிகளனைத்
தும் மழையினாலாகிய வுணவுண்டாயவழியே நிலைபெற்
றிருக்கும். குடிகளோ அவ்வுணவுப் பொருள்களிருந்தும்
மன்னவனது செங்கோலினாலாகிய காவலைப்பற்றி வாழ்தல்
வேண்டுமேயன்றி அவ்வுணவுப்பொருள்களை மாத்திரங்
கொண்டு வாழ்தல் கூடாதாகும். ஆகவே “உறங்குமாயி
னும் மன்னவன் தன்னை, கறங்கு தெண்டிரை வையகங்
காக்குமால்” என்றவண்ணம் அரசன் நித்திரைசெய்தாலும்
அவனொளியானது பிறழ்கின்ற தெள்ளிய அலைகளையுடைய
கடலாற் சூழப்பெற்ற வையகத்தைக் காக்குமன்றோ! ஆத
லால் அரசநீதியைப்பற்றி யாவரும் வாழ்தல்வேண்டும்.

சுமதி. (எழுந்து) மகாராஜ! கலைமுழுதுங் கற்றுணர்ந்தும் கற்ற
வாறு தவளுது நடக்கின்றவர்களுமான உங்களுடைய ராஜ்ய
காரியத்தில் என்ன குறையிருக்கின்றது. ராஜ்யகாரியங்கள்
யாவும் செவ்வையாய் நடந்துவருகின்றன. அன்றியும்
“யயாராஜாதயாபுஜா” “யதாராஜாததாப்ராஜா”

மன்னனெப்படி மன்னுயிரப்படி என்றவண்ணம் உலகத்தி
லுள்ள ஜனங்களும் உங்களைப்போலவே நீதிதவறாது நடந்து
வருகின்றனர்.

ருக்மா. சுமதி! எல்லாம் உன்போன்ற மந்திரிகளினுதவியாலன்றி
வேறென்ன? நானந்தப்புரஞ்சென்றுவருகின்றேன்.

(அரசன் செல்லுதல் சபை கலைதல்.)

காட்சி முடிவு.

இரண்டாம் காட்சி.

இடம்—அந்தப்புரம்.

[ராஜபத்தினி சந்தியாவளி தன் பரிஜனங்கள் சூழ
ஆசனத்திருத்தல்.]

சந்தி. (பக்கத்திலிருக்கின்றவளைப் பார்த்து) அட கமலிநீ! நான்
உன்னிட மெத்தனைநாளாகச் சொல்லிவருகிறேன்; தோட்
டத்திலுள்ள புஷ்பங்கள் நாளுக்குநாள் குறைந்துவருவ
தைச் சற்றுங் கவனியாதிருக்கின்றாய்; பூந்தோட்டத்தி
லெத்தனைகாவல ரிருக்கிறார்கள்; அவர்களுங் கவனிக்க
வில்லைபா என்ன? உபவனத்திலுள்ள பூச்செடிகளோ
எருமுதலிய வுரங்களிடப்பட்டும் பருவங்களில் நல்ல மழை
பெய்து செழித்து மிருக்கின்றன. காலமும் புஷ்பித்தற்குரிய
தாகவேயிருக்கின்றது. இப்படியிருக்கவும் புஷ்பங்கள்
மாத்திர மேன் காணப்படவில்லை?

கமலிநீ. அம்மா! என்னைக் கோபிக்கின்றீர்கள்; நானென்செய்வது;
உபவனத்திலுள்ள புஷ்பச்செடிகளில் அரும்புகள் மிகுதி
யாகத்தான் காணப்படுகின்றன. அப்படியிருந்தும் புஷ்பங்
கள்மாத்திர மேதோ குறைந்துபோகின்றன. இதைப்பற்றி
நானும் தோட்டக்காவலர்களிடம் பலதடவைகளிலுஞ்
சொல்லிவருகிறேன். அவர்களும் இரவும் பகலும் ஜாக்கிரதை
யாய்க் காத்துவருவதாயுஞ் சொல்கின்றார்கள். என்மீது

ஏதேனுங் குற்றமிருந்தாற் சொல்லுங்கள். நீங்கள் செய்யும் தண்டனைக் காளாகிறேன்.

சந்தி. அதோ மகாராஜர் வருகிறார். பேசாதிரு.

(அரசன் வருதல். யாவரும் வணங்கிநிற்பல்.)

(சந்தியாவளி ஆசனத்தினின்றெழுந்து அரசனைப்பார்த்து) வீற்றிருங்கள் மகாராஜ.

ருக்மா. காதலி! உன்முகம் வேறுபட்டிருப்பதற்குக் காரணம் யாது? உன் பக்கத்திலுள்ள பரிஜனங்களும் மனக்கவலையுற்றவர்கள் போல் காணப்படுகின்றனர். என்ன விசேஷம்?

சந்தி. ஒன்றுமில்லை ப்ராணநாதா! உட்காருங்கள் ஆசனத்தில்.

ருக்மா. (சந்தியாவளியின்கைபைப்பற்றிக்கொண்டு) பாவாய்! ஒன்று மில்லையென நீ சொல்கின்ற சொற்களின் குறிப்பு ஏதோ விசேஷமிருப்பதாய்க் காண்பிக்கின்றது. அஃதென்ன? வெளியிட்டுச் சொல்வாய். ஏன் மறைக்கின்றாய்?

(ஆசனத்திலுட்காருதல்.)

சந்தி. (அரசன்பக்கல் ஆசனத்திலுட்கார்ந்துகொண்டு) ப்ராணநாதா! வேறு விசேஷமில்லை. நமது உபவனத்தில் நாளுக்கு நாள் புஷ்பங்கள் குறைந்துவருகின்றன; அதற்குக் காரணம் இன்னதென்று தெரியவில்லை; ஆனால், புஷ்பவனத்தில் அரும்புகளதிகமாய்க் காணப்படுவதாயும் புஷ்பங்கள்மாதிரம் காணப்படவில்லையென்று இதோ நிற்கின்ற கமலிநீ சொல்கிறாள்; இஃதென்ன ஆச்சரியமோ தெரியவில்லை; காவலர்களும் இரவும் பகலும் மிடைவிடாது காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்களாம்.

ருக்மா. இதுதானா? நா நிதனைப்பற்றி விசாரிக்கின்றேன். கவலைப்பட வேண்டாம். நான் போய்வருகின்றேன். (யாவரும் போதல்.)

காட்சி முடிவு.

முன்றும் காட்சி.

இடம்—சபாமண்டபம்.

[அரசன், மந்திரிமுதலானோர் சூழ சிங்காசனத்தில்

வீற்றிருத்தல்.]

ருக்மா. மந்திரிவர்ய! நமது உபவனத்தின்செய்தி கேள்வியுற்ற துண்டா?

சுமதி. யாதொன்றும் அறிந்திலேன் நான்; மஹாராஜ! உத்தரவாக வேண்டும்.

ருக்மா. “இறைகாக்கும் வையக மெல்லா மவனை, முறைகாக்கும் முட்டாச் செயின்” என்றபடி பூமிமுழுதும் அரசன் காப்பான். அவ்வரசனைக் காப்பதோ அவன் யாவரிடத்திலும் தடையில்லாது செலுத்துந் செங்கோலேயாம். ஆகலால் நமது நாடுநகரங்களிலுள்ள ஜனங்களின் பொருள் முதலியவற்றைச் சோரர்கள் சிறிதுங் கவர்ந்துசெல்லாவண்ணம் காப்பது நமது முதன்மையான கடமை. இல்லாவிடின் ஒருவன் தன் நிலத்தை நன்றாய்ப் புழுதிபடவுழுது எருவுமிட்டுப் பயிர்செய்து பின் களைகளும் பறித்தெறிந்து நீரும் பெருக்கி நன்றாய் விளையத்தக்க நிலைமையிவிருக்க அதனைக் காவாவிடின் எவ்வாறு பயன்படாதோ அதுபோல்தான் முடியும். இஃதில்வாறிருக்க; நமது ராஜதானியின் பக்கத்திலுள்ளதும் அடிக்கடி நமது பார்வைக்கிலக்கா யிருக்கின்றதுமான உபவனத்தில் உண்டாகும் பூக்கள் காணாமற் போவதென்றால் இதனைக் காக்கமுடியாத நமது அதிகாரம் நாடுநகரங்களிலுள்ள நமது குடிகட்டுகெவ்வாறு காவலாகும். மந்திரியின் வல்லமையினாலன்றோ மன்னவனரசராவது. இதுவரை நீ யிதனை விசாரியாதிருப்பதென்ன ஆச்சரியம்? உன் கடமையைப்பற்றி நான் சொல்லவேண்டியதென்ன யிருக்கின்றது. பூந்தோட்டக் காவலரை சீக்கிரம் அழைத்து வரச்செய்வாய்.

மந்திரி. (தன் பக்கத்திலிருக்கும் சேவகனைப்பார்த்து) காவலரை அழைத்துவா விரைவில்.

சேவ. உத்தரவுப்படி இதோ அழைத்து வருகிறேன்.

(சேவகன் போதல்.)

[காவலரிருவர் பிரவேசம். கும்பிட்டுக் கீழேவீழ்ந்தெழுந்த கைகளைக் கட்டிக்கொண்டிருவரும். நிற்கல்.]

சுமதி. (பைரவனைப் பார்த்து) அடா! உபவனத்தில் புஷ்பங்கள் குறைந்துபோவதற்குக் காரணமென்ன? நீங்கள் ஜாக்கிரதை யாய்க் காப்பதில்லையோ? சொல் சீக்கிரம்.

பைர. எசமாங்களே! நாங்க எங்கபாட்டன் பூட்டன்முதல் தல முறைதத்துவமா அரமனை யன்னத்தைத் தின்னுக்கிட்டு ஊழியஞ்செய்து வாரோம். உண்டவிட்டுக்கு ரெண்டு நினைச்சா எங்கபுள்ளைகுட்டி தனைக்கவாண்டாமா சாமி. நாங்கனொன்றுமறியோம். எங்களை மன்னிச்சுக் காப்பாத்த வேணும்.

சுமதி. என்னடா! உளறுகின்றாய். (மற்றொருவனைப்பார்த்து) என்னடா காரணம் நீ சொல்?

இரு. மகாராசா! தெய்வசன்னிதானத்திலே தெரியப்படுத்து வோம். எங்கபேரிலே யாதொரு குத்தமுங்கிடையாது. பூந் தோட்டத்தைச்சுத்தி ஓயாமே மாத்திமாத்திப் பாராக் கொடுத்துக்கிட்டுத்தாம் வாரோம். அதுவும் கமலிநீ அப்பா வந்து 'அரமனையம்மாஅவுக கோவமா உத்தரவாச்சுது' எண்ணுசொன்ன நான்மொதல் ராப்பகல் உறக்கமில்லாமத் தான் காத்துவாரோம். என்ன மாயமோ பூக்கள் முழுதும் காணாமப்போகிது. இண்ணைக்கண்ணப் பூ வள்ளிசாக் கெடையாது. எங்களைக் காப்பாத்தணும். நாங்கபுள்ளை குட்டிக்காரங்கள் மகாராசா!

ருக்மா. என்னடா! செடிகளில் அரும்புகள் மிகுதியா யுண்டாகின் றனவா?

பைர. மகராசா! அரும்பு கொஞ்சநஞ்சமா உண்டாகுது. உண்டாகிற அரும்புக்கு பூகூடைகூடையாயெடுத்தாலு மறுவாகும். பூ எடுக்கப்போகையிலேதான் ஒருகொடலை பூக்கூட எம்படலை. அதுதானே மாயமாயிருக்கு மகராசா! நாங்க என்னசெய்வோம். எங்கேபிரிலே சூத்தமிருந்தா ஆணைக்காவிலைவைச் செடறினாலும் சரி.

சுமதி. இஃதென்ன ஆச்சரியம்! அரும்புகள் மிகுதியாயுண்டாகிப் பூக்கள்மாத்திரம் காணாமற்போகின்றனவாம். அடே நீங்கள் காத்துக்கொண்டிருக்கும்போது உங்களுக்குத் தெரியாமல் பூக்கள் போவது உங்கள் தவறுதலே தவிரவேறில்லை. நல்லது நீங்களின்னும் ஒருவரத்திற்குட் பூக்கள் போகும் விதத்தை யறிந்துவந்து தெரிவியாவிட்டால் உங்களுக்குத் தக்கதண்டனை விதிக்கப்படும். போங்கள் வீணிற்பேச வேண்டாம். (அரசனைப்பார்த்து) மகராஜ! இதைப்பற்றி கவலைவேண்டாம். யானே விசாரித்துத் தெரிவிக்கின்றேன்.

(யாவரும் பேர்தல்.)

காட்சி முடிவு.

நான்காம் காட்சி.

இடம்—உத்தியானவனம்.

[ஜபாலிருஷி ஒருமரத்தடியில் யோகநிஷ்டையிலிருத்தல்.

பூந்தோட்டத்தின் வெளிப்புறத்தில் காவலரிருவர்

உலாவதல்.]

பைர. தம்பி! இதென்னடா வீணைளவாயிருக்கு. எவனோ திருட்டுப்பயகள் பூக்களைத் திருடிக்கட்டுப்போக நம்மதலை கல் போடவந்திருக்குச் சநியன். கள்ளம்பெரிசா? காப்பாம் பெரிசா? கண்ணுலே யெண்ணை யூத்திக்கட்டுக்காத்தும் ஒண்ணுந் தொலங்கலேடா எனவு.

இரு. அண்ணே! நாடுமென்ன செய்யலாம். திங்கரவந்திங்கத் திருவாத்தான் தெண்டங்கொடுத்தானும் என்கிற கணக்காத்தா

னிருக்கு. அவுகதாம் என்ன செய்வாக. நம்ம அரமனை யம்மாஅவுகடயிரு இந்தப் பூந்தோட்டத்திலேதானடா யிருக்கு. நம்ம ஒரு பூந்தோட்டத்துக்கு மாதம் நூறு ரூபா செலவாகுதே அரமனைக்கு. செலவைப்பத்தி யேதாச்சிலும் நினைக்குறாகளா சித்தத்திலே? தினமொரு கொடலை பூக்கட எம்படலேயிண்ணு என்னமாயிருக்கு மவுகளுக்கு.

பைர. ஆமதம்பி! நேத்து மகராசா நம்மனைப் பார்த்தபார்வை கொரடாப்பூசை கொடுத்ததுபோலே யிருந்ததாவேறென்ன. எவனோ திருடிக்கிட்டுப்போக அது நம்மதலைக்கு வந் திருக்கு. நாடுமென்ன செய்வம். நமக்குந்தான் வயது நாப்ப தாச்சே இதுவரை. மகராசா அவுகளுக்குக் கோபம் வரும் படி நடந்ததுண்டா நாமள்.

இரு. நமக்கென்னமோ சயித்தான் பிடிச்சிருக்கு. அரமனைபன் னம் இன்னங்கொஞ்ச நாளைக்குக் குறித்துவச்சிருந்தா சாமி நம்மனைக் காப்பாத்துவாரு. சுத்திப்பரப்போம்வா (சற்று தூரஞ்சென்று) அண்ணே! அரவங்காமே ஓடியா. இந்தா கிளக்கே மாமரத்தருகாமையிலே பாரு. ஓராள்கணக்காத் தோணுது.

பைர. ஆமாம் தம்பி! நாந்தெக்கிட்டுக் கூடிவாறேன், நீ அப்படிச் சுத்தி வடக்கிட்டுக் கூடிவா பாப்போம்.

(இருவரும் நெருங்கிவந்து மரத்தடியிலிருக்கும் முனிவரைக்கண்டு)

பைர. இவந்தாண்டா பூ மு மு து ந் திருடிக்கிட்டுப்போரவன். ஆளைக்கண்டு கண்ணை மூடிக்கிட்டுப் பாசாங்குபண்ணு கு றுன். பலநாளேக்கள்ளன் ஒருநாள் எம்மிட்டுக்கிடுவானென் பது சரியாத்தானிருக்கு.

இரு. என்னண்ணே சும்மா பேசிக்கிட்டிருக்கே. பிடிபயலை, பிங் கட்டு மாறாகக்கட்டி மகராசா கிட்டக்கொண்டு ஒப்புச்சுப் போடுவோம். ஆனபடி யாகுது.

(மகருஷியைக் கையைக்கட்டி யிழுத்துக்கொண்டு போதல்).

காட்சி முடிவு.

ஐந்தாம் காட்சி.

[இடம்—ராஜசபை.

[அரசன் மந்திரிமுதலானோருட னிருத்தல்.]

சுமதி. மகாராஜ! இதுவரை நானும் நன்றாய் விசாரித்தேன்; காவலில் குறைபாடிருப்பதாயுந் தெரியவில்லை; ஆனால் காரணமில்லாது காரியம் நிகழாது; பூக்கள் காணாமற்போகின்ற தொரு விசித்திரமாகவே யிருக்கின்றது.

[காவலிருவரும் மகருஷியைக் கைப்பற்றியவண்ணம் பிரவேசம். ருஷியைக்கண்டு அரசன்முதலியோர் பயத்துடன் எழுந்துநின்றல்.]

பைர. மகாராசா! இவந்தாம் பூமுளுதும் திருடிக்கிட்டுப்போன பக்காத்திருடன்.

ருக்மா. அடேமூடா! பேசாதே உன்வாயை மூடு.

சுமதி. துஷ்டர்காள்! சீக்கிரங்கட்டை யளிழ்த்துவிடுங்கள்.

(காவலிருவரும் பயத்துடன் கட்டையலிழ்த்து விட்டு ஒதுங்கிநின்றல்.)

“நாவிலுஃ வ்யுயிலீவதி” “நாவிலுஃ ப்ருதிவீபதி:”
 விஷ்ணு அம்சமில்லாதவன் அரசனாகமாட்டானென்றும்,
 “சுஷாநாம் லோகவாலாநாம் ரோத்ராவி னிபுரிபுதொ
 நுபவ” “அஷ்டாநாம் லோகபாலாநாம் மாத்ராபிர் நிர்
 மிதோ ந்ருப:” அரசன் அஷ்டதிக்கபாலர்களின் அம்சத்தா
 லுண்டு பண்ணப்பட்டவனென்றும், “வொலொவிநாவரோ
 தவ்யொரோஷு ஹதி ஹுரிபவ, ரோஷுரோஷுதா
 ஹொஷா நாராபுலெணதிஷுதி.” “பாலோபிநாவ மந்
 தவ்யோ மதுஷ்ய இதி பூமிப:; மஹதிதேவதா ஹ்யேஷா
 நாராபேண திஷ்டதி.” அரசன் பாலிபவயதுடையவனாக
 விருப்பினும் அவன் மனிதனென்று அவமதிக்கத்தக்கவனல்
 லன். பெரியதொருதேவதையிது; மனிதவடிவுடன் வந்திருக்
 கின்றதென்றும் சாஸ்திரங்கள் அரசனைத் தெய்வமாக

வன்றோ கூறுகின்றன. இதனை நீ யறியவில்லையா? ஹே துஷ்டா! சாதுக்களை ஹிம்சிக்கும்படி யுனக்குக் கற்பித்துக் கொடுத்தவர் யார்? கற்பதரு காமாதேநு சிந்தாமணி முதலான அளவற்ற செல்வத்தையுடைய திரிலோகாதிபதியான தேவேந்திரனும் தபோதனரான தூர்வாசமகருஷியின் கோபத்திற் கிலக்காகி அதனால், அவனடைந்த கெதியை நீ கேட்டதுமில்லையா? செல்வச்செருக்கினால் தன்னிலையறியாது தலைதடுமாறித் தகாதகாரியங்களைச் செய்து தாழ்ந்துபோயினார் பலரென்பதை யிவ்வுலகத்திற் கண்டதுமில்லையா? ஆசையற்றவர்கட் கிவ்வுலகமே திருமணமன்றோ? ஐயோ! நானுள்ளேத் தருமசீலனென்றும், பிராணிகளிடத்தில் தயையுள்ளவனென்றும், நீதிதவறாது அரசியல் நடத்துபவனென்றும், பாபவழியிற் செல்லாதவனென்றும், உன் ஆளுகைக்குட்பட்ட இடத்தைப் புண்ணிய பூமி யென்றெண்ணியுமன்றோ தவமியற்றவந்தேன் இங்கு. நீ யென்னகாரியம் செய்தனை? உன்னையும் உன் நாடுநகரங்களையுமொரு நிமிஷத்தில் பஸ்மமாக்குவதென்றோ லென்போன்றவர்கட் கிய லா டெ த ன் று எண்ணுகின்றனையோ? ஜாபாலியென்ற பெயரைக் கேட்ட மாத்திரமே யாவரும் மனதில் பயமடைவார்களே உலகில்.

ருக்மா. (முநிவரின் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கியெழுந்து கை குவித்து) சரணுகதன் ரக்ஷிக்கவேண்டும் கருணாதே! நிரபராதியான எனக்கபயமளிக்கவேண்டும். ஒருவனெவ்விதமான குற்றங்கள் செய்திருந்தாலும் அவன் சரணமடைந்தால் அவனைக் காக்கவேண்டுவதுங்கள்போன்ற மகான்களின் கடமையென்பது முற்றுமுணர்ந்தவுங்கட்குத் தெரியாததன்று. உங்களுடைய ஸ்ஷணகோபத்திற்கு முன்னுலகமே யாற்றாது. அப்படியிருக்க எளியவர்களாகிய நாங்க ளெம்மாத்திரம். ஸ்வாமி! உங்களை ஹிம்சித்துக் கொணர்ந்த இக்கொடியவர்களை யிப்போத தண்டிக்கின்றேன். இந்நகரத்தின் சமீபத்திலுள்ள பூந்தோட்டத்திற் சிலநாட்களாக விகசிக்கும் மலர்கள் காணுமற்போகின்றனவென்றும் பூ

மொட்டுக்கள் மாத்திரமதிகமாய் காணப்படுகின்றனவென்றும் கேள்வியுற்று பூமொட்டுக்கள் அதிகமாய்க் காணப்படுவதும் பூக்கள்மாத்திரம் தினந்தோறும் காணுமற்போதற்கு என்ன காரணமென்பதை அறிந்து வரவேண்டுமென்றும் சொல்லியிருந்தேன். அறிவில்லா இம்முடர்கள் யாதுகாரணத்தினாலோ உங்களை யிங்கு கொணர்ந்திருக்கின்றனர். ஸ்வாமி! “ராஜாரஷ்டு க்ருதம் பாபம்” “ராஜாரஷ்டருக்ருதம் பாபம்” ராஜ்யத்திலுள்ளவர்கள்செய்யும் பாவம் அரசனைச் சாருமென்பதற்கு ஐயமில்லை. ஆதலால் இவர்கள் செய்த அபராதத்திற்கும் யானேதான் ஆளாகவேண்டும். இதைத்தவிர வேறொன்றுமறியேன். இஃனை சுவாமியின் ஞானதிருஷ்டியாலுமறிந்து கொள்ளலாம். எங்களைக் காப்பாற்றவேண்டும்.

மகரு. (கண்களைமுடி விழித்துத் தலை யசைத்துக்கொண்டு நாராயண! நாராயண! “நெஹநாநாஸ்திகிஞ்சந” “நேஹநாநாஸ்திகிஞ்சந” “சூநம்ஷொஷுஹ” “ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம” “ஸுவடும் விஷுஷ்யம் ஜமக” “ஸ்ரவம் விஷ்ணுமயம் ஜகத்” அரசே! உன்பேரிற் குற்றமில்லையென்பது உண்மையே. ஆனாலும் உன்னைச்சேர்ந்தவர்கள் செய்யும் பாவமுமுன்னை யே சாரும். ஆதலால் சாதுக்கள் அசாததுக்களென்று பகுத்தறிபாமாக்களையும் நல்லறிவுடையவர்களாய்ச் செய்து கொண்டு அத்தகைய பாவமுமுன்னை யடையாதிருக்குபடி நடந்துகொள்வாய்.

அரசு. ஸ்வாமி! என் ஜன்மாந்தரபாக்கியத்தால் இங்கெழுந்தருளினீர்கள். நான் கிருதார்த்தனானேன். (ஆசனத்தைக்காட்டி) இவ்வாசனத்திலெழுந்தருளி யிருக்கவேண்டும்.

(மகருஷி ஆசனத்திலிருக்க அரசன் அர்க்கிய முதலியவற்றைபசுரித்தல்.)

முனிவர்ப்! யான் இவ்வுலகில் மனுஷ்யசரீரத்தை யடைந்ததின் பயனை இன்றுதான் பெற்றேன். மஹான்களின் அநுகரஹத்தைத் தவிர இவ்வுலகில் பெறுதற்கரிய பாக்கியம்

யாதிருக்கின்றது? ஸ்வாமி! கானகத்தில் வசித்துக்கொண்டும் சருகுமுதலியவற்றைப்புஜித்துவெயிற்காலங்களில்பஞ்சாக்கி மத்தியிலும் மழைகாலங்களில்தண்ணீர்நடுவிலுமிருந்துதவம் புரிந்து தமது சரீரத்திற்கு நேரும் பிணிமுதலியவற்றைப் பொறுப்பதுடன் பிறவுயிர்கட்குச் சோர்ந்தும் சற்றும் தீங்கு செய்யாது வாழும் உங்கள்போன்ற தபோதனர்களடையும் பயனை இன்று உங்கள் அதுக்ரஹத்தால் யானுமடையப் பெற்றேன். “வகைமாண்ட வாட்கையும் வான்பொருளு மென்னும், தகைமாண்ட தக்கார் செறின” அமைச்சு நாடு அரசன் என்பனவற்றால் அழகுபெற்ற அரசாட்சியும் சம்பா தித்துவைத்த பெரும்பொருளும் சாபாதுக்ரஹத்திற் கேது வாகிய பெருமையால் மாட்சிமைபெற்ற தபசிகள் அரசனை வெகுள்வாராயினென்ன பிரயோஜனத்தைச்செய்யும்? ஒன் றையும் செய்யாது. ஆகவே எல்லாம் உங்களைப்போன்ற மகான்களின் கருணையைப் பற்றியதாகவே யிருக்கின்றன.

மகரு. ருக்மாங்கதா! உன் பக்தியினால் மிகவும் சந்தோஷமடைந் தேன். யான் செல்கின்றேன்.

((காவலர் கீழேவீழ்ந்து முனிவரை வணங்குதல்.))

இவர்களைத் தண்டிக்கவேண்டாம்.

அரசு. உத்தரவின்படியே. மகருஷே! எனது உபவனத்தில் புஷ் பங்கள் காணாமற்போவதற்கு யாதுகாரணமென்பதை கிருபையுடன் அவிடத்திய ஞானதிருஷ்டியாலறிந்து அது க்ரஹிக்கவேண்டும்.

மகரு. (கண்களைமூடி விழித்து) நாராயண! நாராயண! என்ன அத் புதம்! தேவரகசியத்தை யென்சொல்வது. (சற்றுமௌனம்.)

அரசு. ஸ்வாமி! கிருபை செய்தருளவேண்டும்.

மகரு. புஷ்பங்கள் தேவலோகம் போய்ச்சேருகின்றன.

அரசு. ஸ்வாமி! இஃதென்ன ஆச்சர்யம்! நன்றாய் விசாரித்துக் கூற வேண்டும்.

மகரு. ருக்மாங்கதா! தேவேந்திரனுத்கரவின்படி இரண்டு தேவர்கள் வந்து தினந்தோறும் உன்னுடைய உபவனத்திலுள்ள மலர்களைப் பறித்துக்கொண்டு தேவலோகஞ் செல்கின்றனர்.

அரசு. ஸ்வாமி! எனது உபவனத்திலுள்ள புஷ்பங்கள் தேவலோகத்திலுள்ளவர்கட்கு உபயோகப்படுவதென்றால் யான் புகழும் புண்ணியமுமுடையவனாவேனேயன்றி வேறில்லை. ஆயினும் புஷ்பங்களைப் பறித்துக்கொண்டு செல்லும் தேவர்களை என்கண்களாற் காண்பதற்குரிய உபாயத்தை எனக்குக் கூறவேண்டும்.

மகரு. ருக்மாங்கதா! நீ கேட்கின்ற விஷயம் யாவருக்குமெளிதாய்க் கூறத்தக்கதன்று. ஆயினுஞ் சொல்கிறேன் கேள். இவ்வுலகத்திற் பாவத்தை விளைக்கின்றவைகளான கொம்மட்டிக் காய் முதலியவற்றைக் கொணர்ந்து பொடித்து அந்தப் பொடியைத் தேவவிமானமிறங்கும் சாயங்காஸத்தில் உபவனத்தின் நாற்புறத்திலும் புகையுண்டாகும்படி அக்தியிற் போட்டாள் அப்புகை பட்டமாத் திரத்தில் தேவவிமானஞ் செல்லாது நின்றுவிடும். தேவர்களை யுங் கண்களாற் காணலாம். காலதாமசமாகிறது நான் செல்கிறேன்.

(முனிவர் ஆசனத்தினின்றெழுதல் அரசன் கைகுவித்து நின்றல்.)

கேதமத்துடன் வாழ்வாயாக.

(முனிவர் போதல்.)

அரசு. மந்திரீ! மகான்களான தபோதனர்களின் பெருமையே பெருமை. முன்பு விசுவாமித்திர முனிவர் தாமசனாக இருக்கும்போது சதுரங்கசென்யங்களுடன் சென்று வலிஷ்ட மகருஷியை எதிர்த்துப் போர்செய்தும் அவரை யென் செய்ய முடிந்தது? அந்த விசுவாமித்திரர் “யிழைஞ் சூத்திரியவலம் ஐஹுதெஜோ வலம் வலம்” “திக்கபலம் சூத்திரியபலம் ப்ரஹ்மதேஜோபலம் பலம்” சூத்திரியன் பெலம் பிரயோஜனமற்றது, பிரமதேஜசின் பெலமே பெலமென்று தமது வலிமையை இகழ்ந்துகொண்டு சென்று தவம் புரிந்தன்றோ மேன்மை பெற்றனர். (யாவரும் போதல்.)

காட்சி முடிவு.

இரண்டாம் அங்கம்.

முதற் காட்சி.

இடம்—பூந்தோட்டம்.

[கந்தருவரிருவர் ப்ரவேசம்.]

அதிருபன்.

இராகம்—அடாண. தாளம்—ஆதி.

பல்லவி.

இந்தவனத்தின் மகிமை என்னென்று சொல்வேன்.

அநுபல்லவி.

அந்தரத்தமரநு மருந்தவமுனிவரும்

இந்திரதேவனும் யாவரும்புகழும்.

(இந்த)

சரணங்கள்.

மல்லிகைமூல்லை நல்வனஜம்பிச்சி

மணமிகுசண்பகம் மகிழம்பூடுவாடு

பாதிரிரோஜாப் பவழமல்லிகைகள்

பற்பலபூக்களும் பண்புடனமர்ந்துள்.

(இந்த)

நாற்புறமும்நடை வாவின அவற்றில்

நன்றுயமரும் பலகாவிகள்

தேமாமரங்கள் மேவுஞ்சிலகுயில்கள்

காமாவாவெனக் கூவும்பலமுறைகள்.

(இந்த)

தென்னைகமுகு வளர்மாமரங்கள்

புன்னையசோ குயர்பூமரங்கள்

சேர்ந்துவானம்நிமிர்ந் தோங்குமே அவை

திங்கள் கிரணங்களைத் தாங்குமே.

(இந்த)

(கந்தருவரிருவரும் பூக்களைக் கொய்துகொண்டு

விமானத்திலேறி விமானஞ் செல்லாதிருப்பதைக்கண்டு)

அதிரு. அதிகுண! நமது விமானமென்ன சற்றேனுமசையாதிருக்
கின்றது? இதுதான் காலசக்கிரத்தின் விசித்திரமான கெதி

விசேஷமோ? விமானத்தின்மீதேறி மனோவேகத்தினும்
 விசைவாய் நினைத்த நினைத்த இடங்கட்குச் செல்லும் தேவர்
 களின் பெருமையின்றோடு தீர்த்துவிட்டதா? ஆ! ஆ!! சிற
 சுற்ற பக்திகள் போலன்றோ ஆயினோம். ஐயோ! என்செய்வ
 தினி? இந்நிலவுலகத்திலுள்ள மனிதர்கள் நம்மை கண்
 ணுற்றாலென்ன நினைபார். உயர்ந்தவையெல்லாம் தாழ்
 மென்பதை இப்போது நம் பக்கவிலேயே காண்கின்றோமே.
 பாதசாரிகளாய்ச் செல்லும் மனிதர்களை இழிவாய் நினைத்த
 தின் பயன்தானோ இது? நமது லோகம் போய்ச்சேருத
 லெப்படி? தாமசித்தால் வச்சிரபாணியாகிய தேவராஜனது
 கொடியதண்டனைக்குரியவர்களாக வேண்டுமே? நாம் இந்த
 நந்தவனத்திலுள்ள புஷ்பங்களை இதுவரை ஒருவருமறியா
 தபஹரித்துச்சென்ற பாவத்தினுற்றானிவ்வாறு நேர்ந்
 ததோ? நாம் சாவாமருந்தாகிய அமுதத்தையுண்டு பிறப்புப்
 பிணி மூப்பிறப்புக்களின்றி என்றுமொரு தன்மையராய்
 வாழும் இமையாநாட்டத்தவராயிருந்து மிப்பொழுதென்
 செய்வது? 'அவரவர் விதிவழியடைய நின்றனரே.'

(விமானத்தினின்றிறங்குதல்.)

அதிரு. அதிருபா! அதோபார், இரண்டுமானிடர்கள் இருளேயுரு
 வுடன் வந்ததோடுவெனத் தோன்றும் சரீரத்தையுடையவர்
 களாய் தீப்பொரிபறக்குஞ் சிவந்த கண்களையுடையவர்க
 ளாய் இடிமுழக்கோடுவென வியம்பும் பேரொலியினராய்
 ஒருவன் கையில் வில்லும் ஒருவன் கையில் வாளும் வைத்
 துக்கொண்டு இருவரும் உலாவித்திரிகின்றனர்.

அதிரு. நண்பா அதிருணா! நீயேன் ஆலோசிக்கின்றாய். மனிதர்
 களாகிய இவர்கள் நம்மை எவ்வாறு காண்பார்கள்?

அதிரு. ஐயோ அதிருபா! இஃதென்ன சங்கடம்? நம்மையே குறித்
 துக்காட்டி இவ்விருவரிலொருவன் மற்றொருவனைச் சங்கே
 தஞ்செய்கிறான் பார்.

அதிரு. அவ்விருவரும் வேகத்துடன் நம்மைநோக்கி வருகின்றனர்.
 சந்தேகமில்லை. இஃதென்ன பாவம்! நமது ரூபமும் மனிதர்

கண்களுக்குப் புலப்படுங்காலமும் வந்ததா? ஹா! ஹா!!
என்செய்வது?

இரு. அந்தா ரெண்டுபேரும் ஓடப்பாக்குதாகடா. விடாதே.
வளைஞ்சுக்கோ. நானும் வாரேன்.

பைர. இனி நாமிவங்களை விட்டுட்டா மீசையும் வச்சுக்கிட்டிருக்க
னும் பாரு. (இருவரும் தேவர்களைச் சூழ்ந்துகொண்டு)

கையுங்களையுமாகக் கண்டுக்கிட்டோம். இனிமே யெங்களை
ஏ மாத்முடியாது. மறுவாதியோடே மகராசாகிட்டவந்
திடுங்க.

இரு. என்னடா களவாண்டவங்களுக்கு மறுவாதிபிடிச்சினு.
சும்மா கையைபத்தி யிருத்துக்கிட்டுப் போவோம் வாடா.
(தேவர்களைப் பார்த்து) கண்ணக்கொட்டாமே எங்களைப்
பார்த்து முளிச்சதிலே புரோசனமில்லை. தம்பி! மகராஜா
கிட்டக்கூட்டிக்கிட்டுப் போகாமே விடப்போரதில்லை நாங்க
உங்களை. (கையைப்பற்ற யத்தனிக்க.)

கந்தர். எங்களைத் தொடவேண்டாம்; வருகின்றோம் நாங்கள்.

பைர. அயு க மனம்போலே வரட்டுமடா தொடாதே அயுகளை.

காட்சி முடிவு.

இரண்டாம் காட்சி.

இடம்—ராஜசபை.

[அரசன் மந்திரி விதூஷகன் முதலானோர்களுடன்
வீற்றிருத்தல். கந்தர்வரிருவர் ப்ரவேசம் அரசன்
முதலானோரெழுந்து நின்றல்.]

(காவலரிருவரும் கும்பிட்டெழுந்து)

பைர. மகராசா! நாங்க இந்த ரெண்டுபேரையும் ஒரு தொந்தர
வுஞ் செய்யாமத்தாங் கூட்டியாந்திருக்கம். எங்கபேரிலே
யாதொரு குத்தமுங்கிடையாது. பூக்க இவககிட்டத்தா
னிருக்கு. என்ன உத்தரவானாலும் சரி.

அரசு. பேசாதே வாயைமூடி. (கந்தர்வர்களைப் பார்த்து)
உங்கள் ரூபத்தைப் பார்க்கும்பொழுதே மிகவும் சந்தோஷ
முண்டாகின்றது. நீங்கள் யார்? எனது பூந்தோட்டத்திற்கு
வந்த காரணம் யாது?

அதிரு. அரசே! நாங்களிருவரும் தேவலோகவாசிகள். எங்களரசன்
தேவேந்திரனுத்தரவின்படி சிலகாலமாய் உமது புஷ்பவனத்
திலுள்ள மலர்களைப் பறித்துக்கொண்டு பிரதிதினமும்
தேவலோகம் போய்ச்சேருதல் வழக்கம். இன்று தினமும்
அதேவிதமாய் மலர்களைக் கொய்துகொண்டு தேவவிமானத்
திலேறிச்செல்ல நினைத்தபொழுது யாது காரணத்திலோ
எங்கள் விமானம் மேற்செல்லாது நின்றவிட்டது. உடனே
நாங்களிருவரும் விமானத்தினின்றிறங்கிக் கவலையுடன் பூந்
தோட்டத்தில் உலாவிக்கொண்டிருந்தோம். அப்பொழுது
(காவலரைச் சுட்டிக்காட்டி) இவ்விருவரு மெங்களைச்
சூழ்ந்துகொண்டு மகாராஜரிடம் வரவேண்டுமென்றனர்.
இதுவரை மனுவஷ்யங்களின் கண்களாற் காணத்தகாத எங்
கள் ரூபமும் மானிடர்களின் கண்கட்குப் புலனாயது. இதற்
குக் காரணமின்னதென்று தெரியவில்லை. நாங்கள் வேறென்
சொல்வது.

விதூ. (கைகுவித்துக்கொண்டு கந்தர்வர்களைப் பார்த்து) தேவர்
கள்! நீங்களிவ்வுலகத்திலுள்ள பூக்களனைத்தையும் அபஹ்
ரித்துக்கொண்டு உங்கள் தேவலோகம் போய்ச்சேர்ந்தா
லும் எங்கள் உலகத்திற்குப் பூலோகமென்ற பெயர்
போகாது.

அரசு. (விதூவுகளைப் பார்த்து) நீ பேசாதிரு.

விதூ. மகாராஜ! ஆனால் இவர்கள் பூக்களனைத்தையுங் கொண்டு
போனாலும் நமது உலகத்திற்குப் பூலோகமென்றபெயரும்
போய்விடுமென்கிறீர்களா?

அரசு. நானென்ன சொல்லியும் தெரியவில்லை யுனக்கு. உன் ப்ரசங்கத்தை நிறுத்து. (தேவர்களைப் பார்த்து) தேவர்களா! எனக்கு மிகவும் சந்தோஷம். மந்தாரம் பாரிஜாதம் முதலிய புஞ்சதருக்களின் வாடாமலர்களை மாலையாயணியும் வாசவனான தேவராஜனை இம்மண்ணுலகிலுள்ள ஓரசுனான எனது சிறிய பூந்தோட்டத்திலுள்ள மலர்களை விரும்புவதென்றால் இதனிலும் யானடையும் பெரும்பாக்கியம் யாதிருக்கின்றது? அன்றியும் இவ்வுலகத்திலுள்ள மனிதர்கள் தத்தமக்குரிய உணவு முதலிய பொருள்களைத் தேவர்கட்கர்ப்பணஞ்செய்த பின்பே தாங்களதுபவிப்பது மேன்மையாகுமென்று கூறியிருக்கும் நூற்பொருளைச் சிறிதேனுங் கேட்டறியாதவனாபான்? தேவர்களா! நீங்களினிமேலும் பிரதிதினமும் தவறாதுவந்து என் உபவனத்திலுள்ள புஷ்பங்களனைத்தையும் பறித்துக்கொண்டு சென்று தேவராஜனுக்கு அர்ப்பணஞ்செய்ய வேண்டுமென்பதுதான் எனது பிரார்த்தனை. வேறுவிசேஷமா பென்ன தெரிவிக்கப்போகிறேன்.

அதிரு. அரசே! தேவர்களிடத்திலுள்ள உமது பக்திவிசேஷத்தைப் பற்றி மிகவும் சந்தோஷத்தோம். காலதாமசமாகின்றது. எங்கள் விமானம் தேவலோகம் போய்ச்சேரும்படி செய்ய வேண்டியது உம்முடைய கடமையாகவே யிருக்கின்றது.

அரசு. தேவர்களா! என்ன நீங்கள் சொல்வது மிகவும் விசித்திரமாயிருக்கின்றது. தேவர்களாலாகாத காரியத்தை மனுவ்யனான யானோ முடிக்கத்தக்கவன். என்னைப் பரிஹசிக்கின்றீர்களா என்ன?

அதிரு. அரசே! அப்படியன்று. மனிதர்களை முற்றிலுந்தாழ்ந்தவர்களென்று நினைத்தலும் கூடாது. ஒவ்வொரு சமயங்களில் பூலோகத்திலுள்ள அரசர்களும் எங்களரசனான தேவேந்திரனுக்கு முதவிசெய்திருக்கிறார்கள். ஆதலால் இப்போதும்முடைய வதவியினுஸ்தான் எங்கள் விமானம் தேவலோகம் செல்லவேண்டும் இதுண்மை.

அரசு. தேவர்காள்! என்னாற் செய்யக்கூடியதை நீங்கள் நியமித்தீர்களாயின் நானதைச் செய்யச் சித்தனாகவிருக்கிறேன்.

அதிரு. ராஜவர்ய! உம்முடைய தேசத்தில் ஏகாதசிதிதியாகிய ஹரிவாசரத்தன்று உபவாசமிருந்தவர்களில் ஒருவருடைய ஒரு நாள் உபவாசத்தின் புண்ணியபலனை எங்களுக்குக் கொடுக்கும்படி செய்தால் அதனால் சகலபாவங்களும் நீங்கி எங்கள் விமானம் யாதொரு தடையுமின்றித் தேவலோகம் போய்ச் சேரும். இது தானிப்போது உம்மால் செய்யவேண்டிய காரியம்.

அரசு. தேவர்காள்! நானிதுவரை இவ்வுலகத்தில் இவ்வளவு சிறந்ததொரு விருதமிருப்பதாய்க் கேள்வியுற்றதில்லையே. (மந்திரியைப் பார்த்து) நமது நாடுநகரங்களில் யாரேனுமிந்த விருதத்தை அதுஷ்டித்து வருகின்றார்களா?

மந்திரி. மகாராஜ! இப்படி ஒரு விருதமிருப்பதாய் இவ்வுலகத்தில் ஒருவருக்குமே தெரியாது. தெரிந்தாலன்றோ யாரேனுமதனை யதுஷ்டிப்பார்கள்.

விதூ. மகாராஜ! சென்ற ஏகாதசியன்று நானுமென் மனைவியும் உபவாசமிருந்தோம். நான் சொல்வது பொய்யில்லை. அடுத்த வீட்டுக்காரர்களைக் கேட்டாலுந்தெரியும்.

அரசு. ஒகோ! அப்படியானால் இந்த ஏகாதசி விருதமிவ்வளவு சிறந்ததென்பதுனக்குத் தெரியுமா என்ன?

விதூ. உபவாசமென்பது சாப்பிடாமல் பட்டினியாயிருத்தல்தானே.

அரசு. என்ன நீ சொல்வது விசித்திரமாயிருக்கிறது. உபவாசமிருந்ததாய்ச் சொல்லிவிட்டு உபவாசமென்பது பட்டினியாயிருத்தல்தானே யென்று என்னிடத்தில் கேட்குறாய். உன்னை யாட்டிற்குது சமயமன்று.

விதூ. இல்லை மகாராஜ! அன்றுதினம் நானும் என்மனைவியும் மனஸ்தாபத்தால் கோபித்துக்கொண்டு இருவரும் சாப்பிடாதிருந்தோம். அதைப்பற்றித்தான் இவ்விதந்தெரிவித்தேன்.

அரசு. (கோபத்துடன்) நீ எப்போதும் உன் விகடப்ரசங்கத்தை விகிருயில்லை.

அதிசு. அரசே! கோபிக்கவேண்டாம். அந்த ஹரிதினமாகிய ஏகாதசியன்று எக்காரணத்திலாவது போஜனஞ் செய்யாதிருந்தாலும் புண்ணியமுண்டென்பதில் சந்தேஹமில்லை. ஆதலால் அன்று புஜியாதிருந்ததினலுண்டான புண்ணியத்தின் பலனை எங்களுக்குக் கொடுத்தாலும் அதனாலெங்கள் விமானம் தேவலோகம் போய்ச்சேரும். அந்தப் புண்ணியபலனையளிக்கும்படி அநுமதிசெய்யவேணும்.

விதூ. (ஆகாயத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு) கைவிசை மடக்கியெண்ணி) மகாராஜ! எல்லோரும் மன்னிக்கவேணும். நாங்களிருவரும் ஆகாரஞ்செய்யாதிருந்த தினம் துவாதசினாள். ஏகாதசியென்று சொல்லியதற்குக் காரணம் ஏகாதசி, துவாதசி என்ற இரண்டுசொற்களின் கடைசியில் தசி தசி என்று ஒரே விதமாயிருத்தலால் துவாதசியை ஏகாதசியென்றெண்ணிக்கொண்டு செல்லும்படி நேர்ந்ததேயன்றி வேறில்லை.

அரசு. விதூஷகா! என்ன சொல்லியுமுனக்குத் தெரியவில்லை. வேம்பிங்குணம் வேறுபடுமா?

அதிசு. அரசே! அந்த ஏகாதசியாகிய புண்ணியதினம் நேற்றுத்தான். இந்நகரத்தில் நேற்றையதினம் யாராவது எவ்விதகாரணத்தினாலாவது ஆஹாரஞ் செய்யாதிருந்தாலும் சரி. அவர்கள் புண்ணியபலனை யளித்தாலும் போதும்.

மந்திரி. மகாராஜ! நேற்றையதினம் மகாராணியவர்கள் கோபித்தார்களென்று பத்மாக்கியென்பவள் ஆஹாரஞ் செய்யாதிருந்ததாய்க் கேள்வி. அவளைக்கேட்டால் தெரியும். இப்போது அவளையழைத்து வரச்சொல்கிறேன். (சமீபத்திலிருக்கின்றவனைப் பார்த்து) சேவகா! சிக்கிரமழைத்துவா அவ்வேலைக்காரியை.

(சேவகனுடன் பத்மாக்கியென்பவள் வந்து வணங்கிநின்றல்.)

ஹேபத்மாக்கீ! நீயேன் நேற்றையதினம் பட்டினியிருந்தாய்?

பத்மா. ஏதோ மகாராணியவர்கள் கோபத்திற்காளானேனென்பது பற்றி வேறொன்றுந்தோன்றாது ஆகாசஞ்செய்யாதிருந்தேன். என்ன முடியும் எங்களால். இன்றுகாலையிலே சாப்பிட்டு விட்டேன்.

அதிரு. நல்லது தைவாதினந்தான்.

அரசு. பத்மாக்கீ! 'நேற்றயத்தினம் நான் அடைந்த புண்ணியத்தை இதேதேவர்கட்குக் கொடுத்தேன்' என்று சொல்லுன்வாயால்.

பத்மா. மகாராஜ! நேற்றையதினம் நான் புண்ணியஞ்செய்திருந்தால் அதன்பலனை இவர்களே யடையட்டும். மகாராணியவர்களின் கோபத்திற்காளாயினேனென்பதைத் தவிர்த்து நாடுஎன்ன புண்ணியஞ்செய்தேன்? ஒன்றுமறியேனே.

கந்தர். அரசே! இனி நாங்கள் தேவலோகஞ் செல்கின்றோம்.

அரசு. தேவர்களா! ஏகாதசினிருத மனுஷ்டிக்கவேண்டிய விதத்தை எனக்கு நன்றாயுபதேசித்தருளவேணும். என்பிரார்த்தனை யிதுவே.

கந்தர். அரசே! எங்கள் எஜமானனாகிய தேவராஜனிடம் உமதுபக்தி விசேஷத்தையும் ராஜநீதியையும்பற்றித் தெரிவித்து உமக்கிந்த விருதத்தை உபதேசிக்கவேண்டு மென்பதைப்பற்றித் தெரிவிக்கின்றோம். எங்களரசன் அநுமதியின்றி நாங்க ளிதனையுபதேசிப்பது உசிதமன்று. காலதாமசமாகிறது. போய்வருகின்றோம்.

அரசு. சரி. என்மீது கருணையிருக்கவேண்டும். (கைகுவித்துக் கொண்டு வணங்குதல்.) (கந்தர்வரிருவரும் போதல்.) மந்திரீ! தேவர்களின் பெருமையே பெருமை. நமது ஜன்மம் பயன்பெற்றது. என்ன அப்புதமானகாக்கி! மந்திரீ! ராஜ்ய காரியம் ஒழுங்காய் நடக்கட்டும். நானந்தப்புரஞ்சென்று வருகின்றேன். (யாவரும் போதல்.)

காட்சி முடிவு.

மூன்றாம் காட்சி.

இடம்—இந்திரசபை.

[தேவேந்திரன், திலோத்தமை முதலானோர் நர்த்தனஞ் செய்வத் தேவர்கள் சூழ வீற்றிருத்தல்.]

[அந்நபன் அக்துணன் இருவர் ப்ரவேசம்.]

இந்தி. (சந்தர்வர் வந்துவணங்க அவர்களைப் பார்த்து) ஏன் இவ்வளவு காலதாமதம்; பூலோகத்தில் உங்களுக்கு?

அதிரு. மகாராஜ! உபவனத்தில் புஷ்பத்தை யெடுத்துக்கொண்டு நாங்கள் விமானத்திலேறவும் யாதுகாரணத்தினாலோ விமானம் சற்றுமசையாது நின்றுவிட்டதுமன்றி அங்குள்ள பூந்தோட்டக்காவலர் கண்களுக்கும் புலப்பட்டுவிட்டோம். அக்காவலர் எங்களை ருக்மாங்கதராஜனிடமழைத்துச் சென்றனர். அவ்வரசனது தேவபக்தியும், அரசியல் நடத்தும் முறையும் மிகவும் புகழத்தக்கதாகவே யிருக்கின்றன. நாங்கள் இவ்விடம்வந்து சேருதற்கு வேறொருபாயமுமின்றி அவ்விடத்தில் ஏகாதசிபன்று கோபத்தினால் ஆகாரஞ் செய்பாதிருந்த ஒருஸ்திரீயின் புன்யபலனைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு இவ்விடம்வந்து சேர்ந்தோம். அவ்வரசன் தனக்கு ஏகாதசிவிருத மனுஷ்டிக்கவேண்டிய விதத்தை உபதேசிக்க வேண்டுமென்றெங்களிடம் கேட்டனன். அதற்கு நாங்கள் தேவராஜனிடம் தெரிவிக்கிறோம் என்று வாக்களித்து வந்தோம். அவ்வரசன் உங்களிடத்தில் பரமபக்தியுடையவனாயிருக்கின்றான். அவனுக்கு இந்த விருதத்தின் நியமங்களை உபதேசிக்கும்படி யநுமதிசெய்யவேண்டும்.

தேவ. அப்படியே செய்கிறேன். (பிருகஸ்பதியைப் பார்த்து) குரோ! பூலோகத்தில் ருக்மாங்கதனைன்பவன விஷ்ணுபக்தியிற் சிறந்தவனென்பது உங்களுக்குத் தெரிந்தவிஷயமே. ஆதலால் அவ்வரசனுக்கு ஏகாதசிவிருத மனுஷ்டிக்கவேண்டிய விதத்தையும் நீங்களேசென்று உபதேசித்து வரவேண்டும்.

குரு. மஹேந்திரா! நீ சொல்லியதைப்பற்றி யான் மிகவும் சந்தோஷமடைகின்றேன். அவன் பகவத்பக்தனென்பதில் சற்றும் தடையில்லை. யானே பூலோகம்சென்று அவ்விருதத்தை அவனுக்கு உபதேசித்து வருகிறேன்.

(குருபோதல் சபைகலைதல்.)

காட்சி முடிவு.

நான்காம் காட்சி.

[இடம்--ருக்மாங்கதன் அரண்மனை.

[அரசன் மந்திரி முதலானோருடன் இருத்தல்.]

அரச. மந்திரீ! இப்போது காரணம் யாதுமில்லாது என்மனத்திற்கு ஒருநித சந்தோஷமுண்டாகிறது. ஓஹோ! இஃடுதென்ன? என்வலதுகண்ணும் படபடவென்று தடிக்கின்றது பார்.

மந்தி. மஹாராஜா! இதுநல்ல சுபநிமித்தம். சீக்கிரத்தில் இதன் பயனைக் காணலாம்.

[தேவகுரு பிரவேசம் அரசன் முதலானோர் எழுந்த வணக்கிற்றல்.]

குரு. சுகீபவ. மங்களாநி பவந்து.

அரச. (தேவகுருவை ஆசனத்திலிருக்கும்படி கையைக்காட்டி) ஸ்வாமீ! இவ்வாசனத்தில் வீற்றிருக்கவேண்டும்.

குரு. (ஆசனத்தில் உட்கார்ந்து அரசனைப் பார்த்து) ருக்மாங்கதா! உட்காரு (அரசன் உட்கார்தல்) தேவராஜன் உனது பக்தியைக்கேட்டு மிகவும் சந்தோஷித்தான்.

அரச. ஸ்வாமீ! ஸகல தேவர்களுக்கும் அதிபதியான மஹேந்திரனும் உங்களனுமதிப்படி நடப்பதென்றால் உங்கள் மஹிமையை அறிவது மஹான்களான தபோதனர்களாலன்றி யாரால் முடியும்? ஸ்வாமீ! நீங்கள் இவ்விடம் எழுந்தருளிய தற்கு அவ்விடத்திய பெருங்கருணையைத்தவிர வேறுகாரணம் யானறியேன். யான் நற்கெதி பெறுமாறு ஆசீர்வதிக்க வேண்டும்.

குரு. ருக்மாங்கதா! நீ இவ்வுலகிலரசனாக ஜனித்து நீதிதவறாது ஜனங்களைப் பரிபாலிப்பதுடன் ஜகத்காரணவஸ்துவான ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்திலும் மாறாதபக்தி விசேஷத்தை யுடையவனாக விருப்பத்தைப்பற்றியும் மிகவுஞ் சந்தோஷம். இன்னும் விஷ்ணுபக்தியிற்சிறந்து நீ மேன்மையடையும் பொருட்டு ஏகாதசி விருதத்தின் மகிமையையும் அதன் நியமங்களையும் உனக்குபதேசிக்கும் பொருட்டே யான் சுரபதியின் அநுமதி பெற்றுக்கொண்டு இவ்விடம் வந்திருக்கின்றேன்.

அரசு. (எழுந்துநின்று கைகுவித்துக்கொண்டு) ஸ்வாமீ! நான் கிருதார்த்தனானேன். உங்களுடைய சரணுவிந்தங்களில் நமஸ்கரிப்பதைத்தவிர இதற்கு பிரதிஉபகாரம் என்ன செய்யப் போகிறேன். உபதேசித்தருளவேண்டும்.

குரு. ருக்மாங்கதா! இந்த விருதத்தை இதுவரையில் உலகத்திலொருவருமறியார். ஆனால் இதன் மகிமையை ஆதிசேஷனானுஞ் சொல்லமுடியாது. சுருக்கமாய்ச் சொல்லுகிறேன்கேள். அனேகமாயிர வருஷங்கள் தவம்புரிந்தும் அடைதற்கரிய மோக்ஷபதவியை இதனாலடையலாம். வேறென் சொல்வது. ஆதிகாலத்தில் தேவர்களும் அசுரர்களும் கூடி மந்தரகிரியை மத்தாகவும் வாசுகியைக் கயிறாகவுங்கொண்டு அமுதமுண்டாவதற்குப் பாற்கடலைக் கடையுங்கால் அக்கடலினின்றெழுந்த காலகூடவிஷத்தைக்கண்டு நாராயணன் முதலிய தேவர்கள் யாவரும் அன்று புஜியாதிருந்தமையால் அத்தினமாகிய ஏகாதசியன்று உபவாசமிருப்பவர்களுக்கு மோக்ஷபதவியைக் கொடுப்பதாய்ப் பகவான் வாக்களித்தனர். ஆதலால் இவ்விருதம் இவ்வளவு மேன்மைபெற்றது. இந்த ஏகாதசி தினத்திற்கு முதனால் தசமிதினத்தன்று பகலில் ஒருதடவை ஆகாரஞ்செய்து இரவில் பலகாரஞ் செய்யவேண்டும். மறுதினங் கிரமப்படி நித்யகர்மானுஷ்டானங்களைச் செய்துமுடித்து அன்றுமுழுதும் யாதொரு விதமான ஆகாரமும்இல்லாதிருப்பதுமன்றி அன்றிரவு நித்

திரை செய்யாது பகவத்பஜனம் செய்துகொண்டு காலங் கழித்து மறுதினங்காலையில் எம்பெருமானுக்கு அமுது செய்வித்த ப்ரசாதத்தை ஸ்வீகரித்துப் பகலில் நித்திரை யில்லாதிருந்து அன்றிரவு பலகாமஞ்செய்து யாமத்துக்கு மேல் கிரமப்படி நித்திரை புரிவதுதான் இந்த விருதத்தில் முக்கியமாயனுஷ்டிக்கவேண்டிய நியமம். இவ்வண்ணம் நீ செய்வாயாகில் பகவானுடைய பரிபூரணகிருபைக்குப் பாத்திரமாகலாம். நான் தேவலோகஞ் செல்கிறேன்.

அரசு. ஸ்வாமி! இவ்வுலகில் மனுஷ்யனாக ஜெனித்ததின் பயனை இன்று தானடைந்தேன். (நமஸ்கரித்தல்) தேவகுரு தேவலோகம் போதல்) மந்திரீ! 'இந்த ஏகாதசி விருதத்தை நமது நாடுநகரங்களிலுள்ள யாவருந்தவறாமல் அதுஷ்டித்து வரவேண்டும்' என்று பறையறைவிப்பாய்.

மந்தி. அப்படியே செய்கிறேன் மகராஜ.

(பறையறையும்படி செய்தல்.)

அரசு. சரி நாமெல்லோரும் நியமந்தவறாது இருப்போம். யான் அந்தப்புரம் போய்வருகின்றேன்.

(அரசன் போதல் சபை கலைதல்.)

காட்சி முடிவு.

இந்தரம் காட்சி.

இடம்—அந்தப்புரம்.

[ராஜபதி தன் பரிவாரங்களுடன் இருத்தல்.]

சந்தி. (தன் பக்கத்திலிருப்பவனைப் பார்த்து) சுந்தரீ! மகராஜா அவர்கள் சமயம் என்னவென்று விசாரித்தனையா?

சுந்தரி. அம்மா! தேவலோகத்திலிருந்து பிருஹஸ்திபகவான் வந்திருக்கிறாரென்றும் அவருடன் சம்பாஷித்துக்கொண்டிருப்பதாயுங் கேள்வி. ஊரிலுள்ள யாவருமிதைப்பற்றித் தான் பற்பலவிடங்களிலும் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

சந்தி. அதோ மகாராஜர் வருகிறார்கள் பேசாதிரு. (அரசன் வர யாவருமெழுந்துநிற்றல்) (எல்லோரும் அரசனை நமஸ்கரித்தல்) மகாராஜ! ஆசனத்தில் வீற்றிருங்கள்.

அரச. பிராணகாந்தே! (பத்ரியின் கையைப் பற்றிக்கொண்டு ஆசனத்திலிருத்தல்) நமது பாக்கியத்தை பென்சொல்வது. இன்றுதினம் தேவகுருவாகிய வியாழபகவானிங்கு வந்து பரிபூர்ணகிருபையுடன் பெறுதற்கரிய மோக்ஷபதத்தை யடையச்செய்யும் சர்வவாத்மமான ஏகாதசி விருதத்தை யதுஷ்டிக்கும் விதத்தை உபதேசித்துச் சென்றனர். உலகத்திலொருவன் நிரம்பிப செல்வத்தையும் கற்புடைமனைவிபையும் நற்குணங்களமைந்த புத்திரனாயும்பெற்று அன்புள்ள சுற்றத்தாருடனும் யாவரும் புகழும்படி வாழ்ந்த போதிலும் மறுமை வீடென்பனவற்றையளிக்கும் சத்திருத்தியமும் ஞானமூயில்லாவிடில் அவன் வாழ்க்கையென்ன பிரயோஜனம்? இப்பொழுதோ நமக்கு எல்லாங்கிடைத்தன. நமது புதல்வன் தருமாங்கதனுமிதோ வருகின்றான்.

[தருமாங்கதன் வந்து மாதாபிதா இருவரையும்
நமஸ்கரித்து நிற்றல்.]

வத்சா! இவ்வாசனத்திலுட்காரு. (கையைப் பிடித்துட்காரச் செய்தல்) தேவலோகத்தினின்றும் பிருகஸ்பதி பகவானிவ்விடம் வந்தவிருத்தாந்தம் தெரியுமாவுனக்கு?

தருமா. பிதா! ஏகாதசி விருதத்தின் மகிமையைக்கூறி அவ்விருதத்தை அதுஷ்டித்து வரும்படி உங்களுக்குபதேசஞ் செய்தற்கு தேவராஜன் அனுமதிப்படி சுரகுரு இவ்விடம் வந்ததாய் மந்திரிமூலம் கேள்வியுற்றேன்.

அரச. (சந்தியாவளியைப் பார்த்து) பிரிபே! இல்லறத்தின் வழுவா தொழுகி ஒருவன் நற்கதிபடைவது தன்பத்தியின் நற்குண நற்செய்கைகளாலன்றி மற்றொரு விதத்தாலும் முடியாது. ஆகவே அறிவிற்சிற்றந்த வுனக்கு யான் சொல்லவேண்டிய தென்னவிருக்கின்றது. உன்னுதவியினுல்தானிந்த விருதம் நிலைபெற்றேன்.

சந்தி. நாதா, என்ன இவ்வாறு சொல்கின்றீர்கள். எனக்கு நீங்க ஞாபகாரங் கூறவேண்டுமா, ஒருவர் சென்றாலவர் நிழலவரைப் பின்பற்றிச் செல்லாதிருப்பதுமுண்டோ வுலகில், சமுத்திரத்தினைச்சாரும்நதிகட்டுத்தங்குணமென்பதொன்று வெளிப்பட்டுத்தோன்றுமா என்ன? ஸ்திரீகட்குப் பரத்தியசஷைதவமாயிருக்கும் தமது கணவனையன்றி வழிபடுதெய்வமில்லை யென்பார்களேயுலகில். உங்களுத் தமவிற்குமாருக இதுவரை யான் நடந்திருப்பதில்லையே இப்படியிருக்க ஏனில்விதம் உபசரித்துக் கூறுகின்றீர்களென்னிடம்.

அரசு. பிராணசகி! வேறுவிதமாய் நினைக்கவேண்டாம். உன்னிடத்திலுள்ள உத்தமகுணங்களை நினைத்து அன்பின் மிகுதியாற் சொன்னேனெயன்றி வேறில்லை. (தர்மாங்கதனைப் பார்த்து) வத்ஸா! நீயுமிந்தப் புண்ணியவிரதத்தைத்தவிராது சிரத்தை யோடு அனுஷ்டித்து வரவேண்டும். இதனால் சகலநன்மைகளையும் பெறலாம்.

தருமா. பிதா! என்னை எங்கே சிறுவனென்று நினைத்து இந்த விருதத்தைச் சிலகாலஞ்சென்ற பின்பு அனுஷ்டித்துக் கொள்ளலாமென்று சொல்லிவிடுவீர்களோ; அப்படியானால் நமது பிதாவின் உத்திரவை யெவ்வாறு மறுப்பதென்று பெருங்கவலையுற்றிருந்தேன். அதைமாற்றி யென்னை ஆனந்தசாகரத்தில் மூழ்கச்செய்தீர்கள். எல்லாவற்றையும் பொறுக்கின்ற தன்மையையுடைய பூமிதேவி பொறுமையென்னுந்தன் குணத்தைக் கைவிட்டகன்றாலும் உலகனைத்தையும் வாழச்செய்யும் மழை ஒருகாலத்திலும் பெய்யேனென்றொளித்துக்கொண்டாலும் கீழ்த்திசையிலுதிக்கும் சூரிய பகவான் தென்திசையிலுதித்தாலும் நான் கூறியமொழிகள் பொய்யாகாவென்பதுறுதியே. எவ்விதமான சங்கடங்கள் நேரிடினும் எனதுயிருள்ளவரும் இதனைப் பக்தியுடன் அனுஷ்டித்து வருகிறேன் மகாராஜ! இஃதுண்மை.

ருக்மா. (தன்மனைவியையும் புதல்வனையும் பார்த்து) உங்கள் பக்தியைக்குறித்து மிகவும் சந்தோஷமடைந்தேன். யான் செல்லுகிறேன். (யாவரும் போதல்.)

காட்சி முடிவு.

இரண்டாமங்கம் முற்றிற்று.

மூன்றாம் அங்கம்.

முதற் காட்சி.

இடம்—யமலோகம்.

[நாரதர் பிரவேசம்.]

நாரத. (நாற்புறமும் சுற்றிப்பார்த்து) நாயிவ்வுலகத்துக்கு வருந்
காலங்களில் நரகத்திலிடர்ப்பிம் ஜீவகோடிகளின் ஆரவாரம்
நமது மனத்தையுங் கலங்கச்செய்யுமே, இப்போது நிச்
சப்தமாகவன்றோ இருக்கின்றது. ஹா! என்ன ஆச்சரியம்!
பற்பலவிதமான வேல், வாள்முதலிய ஆயுதங்களை யே யிலை
களாகவுடைய மரங்கள் நெருங்கியதாய்ப் பார்க்கின்றவர்
களின் மனதை நடுங்கச்செய்யும் அசிபத்திரவனமென்ற
நரகத்தில் யமகிங்கரர்கள் பாவினைவிரட்டி யோடச்செய்
யும்போது அவர்கள் சரீரம் ஆயுதங்களாற் பிளக்கப்பட்டு
ப்ரவஹிக்கும் ரத்தநதிகளில் அவர்கள் விழுந்தலறுகின்ற
ஓசையானது அண்டங்களையும் பிளக்குமே. இதென்ன அதி
புதம்! ரௌரவநகரம் முற்றிலும் பாழாய்க்கிடக்கின்றதே.
இதில் விசித்திரமான ரூபத்தையுடைய செப்புப்பாவைகளை
உலையில் நன்றாய்க் காய்ச்செய்து இப்பொம்மைகளை யாவிங்க
னம் செய்து முத்தமிடுங்கள் என்று யமதூதர்கள் பாவினை
யிருப்புலக்கையாலடிக்க அதற்காற்றது அந்தப் பிரதிமை
களைக் கட்டிக்கொண்டு ஐயோ என்ன பாவஞ்செய்தோ
மென்று அலறுகின்ற ஓசைகடல்களையுங் கலங்கச்செய்யுமே.
ஒன்றுங் காணவில்லையே யிப்போது. சும்பிபாகமென்ற நரக
மில்லாமலே யழிந்துபோய்விட்டதா என்ன! ருக்மாங்கத,
உன்பெருமையை யென்சொல்வது, பாவம்நிறைந்த பாருல
கத்தைப் புண்ணியலோகமாக்கி நரகலோகத்தைப் பாழ்படச்
செய்தனையே, உன்னையென்சொல்வது, ஏகாதசியின் மகிமை
யன்றோ மகிமை. பிரஹஸ்பதியென்பவன் தேவகுருவா
யிருந்தும் இந்த ஏகாதசி விரதத்தை யொருமனுஷ்யனுக்
கன்றோ உபதேசித்தனன். அவனைத்தானென் சொல்வது,
யகஷர், கின்னரர், கிம்புருஷர், உரகர், சாத்யர், வீத்யாதரர்

முதலிய தேவர்கட்கெல்லாம் அதிபதியாகியும் சுதர்மை பென்ற தேவசபையில் வீற்றிருந்து திரிலோகத்தையுமாறும் தேவேந்திரனையன்றோ சொல்லவேண்டும். இதுவரையுந் தேவலோகத்திலுள்ளவர்களைத்தவிர மற்றொருவர்க்குந் தெரிபாத இந்த விரதத்தைப் பூலோகத்தில் யாவருமறிந்து கொள்ளும்படி செய்தது எதற்காகவோ தெரிகிலேன் எனு எப்படியிருந்தாலென்ன. நாரதன் ஸாமர்த்தியமெங்கே போயது. ஒருநிமிஷத்தில் காண்பிக்கிறேனென் வல்ல மையை. (தலை யசைத்துக்கொண்டு போதல்.)

இடம்—எமதர்மன் சபை.

[எமன் தன்பரிஜனங்களுடனிருத்தல் நாரதர் பிரவேசம்.]

எமன். (எழுந்துவின்று கைகுவித்து வணங்கல்) மகரிஷே! ஆசனத்தில் வீற்றிருக்கவேண்டும். இவ்விடமெழுந்தருளியதென்பாக்கியமே.

நாரத. நாராயண நாராயண (ஆசனத்தில் வீற்றிருத்தல்.) தர்ம ராஜா உட்காரு. (இயமன் ஆசனத்திலிருத்தல்.)

நாரத. உன்னுடைய அதிகாரங்குறைவின்றி நடந்துவருகின்றதா. இயம. எல்லாம் உங்கள்போன்ற மஹான்களின் ஆசீர்வாதத்தினாற் குறைவில்லை.

நாரத. சந்தோஷம். நாராயண நாராயண.

இயம. மஹாமுனீ! இவ்விடம் எழுந்தருளியதின்காரணம் யாதோ ஆக்ஞாபிக்கவேண்டும்.

நாரத. தேவனாயிருந்தாலென்ன யாவனாயிருந்தாலென்ன. அவர்கள் ஏதேனுமொரு அதிகாரத்தை யடைந்திருந்தால் தம் முடைய நிலைமையை யறியார்கள்.

இயம. முனிவர்ய, இதென்ன இப்படிச் சொல்லுகின்றீர்கள். நானெந்த விஷயத்தில் தவறிநடந்தேன். அதையின்ன தென்று விவரமாய் நிபயித்தருளவேண்டும். உங்களுத்திர வின்படி நடக்கச் சித்தனாயிருக்கின்றேன்.

நாரத. சித்திரகுப்தனெங்கே? வரவழைப்பாய்.

இயம. (தன்சமீபத்திலிருந்த தூதனைப்பார்க்க, தூதன் வேகமாய்ச் செல்லுதல்.)

[சித்திரகுப்தன் வந்து நமஸ்கரித்துநிற்பல்.]

சித்திரகுப்தா! நம்முடைய உத்திரவின்படி நரகலோகத்தில் பாவிசுள் அவரவர்கள் பாபத்திற்குத் தக்கபடி தண்டிக்கப் படுகின்றார்களா. மனுஷ்யலோகத்திலுள்ள ஜீவகோடிகளை அவரவர்கள் ஆயுள்முடிந்தவுடன் தவறாது நமது தூதர்கள் காலபாசத்தினுற் கைப்பற்றிக்கொண்டு வருகிறார்கள். ஏதேனும் குறைபாடிருந்தால் சீக்கிரந்தெரிவிப்பாய்.

சித்திர. (தன்கையிலிருக்கின்ற கணக்கைத் திருப்பிப்பார்த்துத் தலை கவிழ்ந்திருத்தல்.)

யாது சங்கடம் நேர்ந்தது சீக்கிரஞ்சொல். (மற்றுஞ்சில இயமதூதர்கள் வந்து ஆயுதங்களை வைத்துவிட்டுத் தரும ராஜன் கால்களில் விழுந்து சும்பிட்டெழுந்து) எங்கள் வேலை தீர்ந்துவிட்டது. நாங்கள் போகின்றோம். சித்திர குப்தா என்ன சம்பவித்தது.

ஒருது. நரகலோகமெல்லாம் பாழாய்ப் போய்விட்டது மகாராசா.

இயம. நானுன்னைக் கேட்கவில்லை. (சித்திரகுப்தனைப் பார்த்து) என்ன விசேஷம்.

சித்திர. தருமராஜ! இன்னகாரணமென்று தெரியவில்லை. சிலகாலமாய் இயமதூதர்கள் யாதொரு வேலையுமின்றியிருக்கின்றனர். இதுதான் தெரிகின்றது. ரௌரவம் முதலிய நகரங்களும் சூனியமாகவே யிருக்கின்றன. வேறென் சொல்வது.

இயம. மகரிஷே இதுவரை சம்பவிக்காத ஆச்சரியமானகாசியம் சம்பவித்திருக்கிறது. ஸ்வாமி! நினைத்த மாத்திரத்தினிற் சகலலோகங்களிலுஞ் செல்லத்தகுந்த மகிமை வாய்ந்தவர்களாயும் பூதபவிஷ்யத்வர்த்தமானமென்னும்திருக்காலத்தையு மறிந்தவர்களாயும் மஹதி என்று பிரசித்திபெற்ற வீணையை

வைத்துக்கொண்டு இடைவிடாது. பூழீழந்நாராயணனுடைய திவ்ய நாமங்களையே கானஞ்செய்கின்றவர்களாயும் ஜகத்ஸ்ருஷ்டிகர்த்தரான சதுர்முகப்ருமாவின் புத்திரராயுமிருக்கின்ற நீங்கள்தான் இதன் காரணத்தை இன்னதென்று விவரமாய்ச் சொல்லவேண்டும்.

நாரத. தலையை யசைத்துக்கொண்டு கண்களை மூடிவிழித்து நாராயண நாராயண, மனுஷ்யலோகத்திலுள்ள ஒருவனால் யமலோகமனைத்தும் ஒருபிரவிருத்தியுமில்லாது பாழாய்ப்போய் விடுவதென்றால் இந்த ஆச்சர்யத்தை யென்சொல்வது. எனக்கே பொறுக்கமுடியவில்லை. நீ யெப்படி ஸகிப்பாய். திக்ப்தியென்று பெயர் மாத்திரமிருந்தென்ன பயன். ஐயோ நீ யென்செய்வாய், யாதொருவிதமான ஸம்பந்தமுமில்லாத எனக்கேனிர்தச் சங்கடம். யான் தேவலோகஞ் செல்கின் றேன். (ஆசத்தினின்றெழுதல்.)

தரும. மகரிஷே! வீற்றிருக்கவேணும். உங்களுடைய பக்தகோடிகளில் யானுமொருவனாகவே யிருக்கிறேன். ஆதலால் என் மீதுக்கிருபையுடன் யாவையும் விவரமாய்ச்சொல்லி என் மனக்கவலை நீங்குமுபாயத்தையும் நீங்களே யனுகிரகிக்க வேனுமெனக்கு.

நாரத. தருமராஜ! பூலோகத்தில் ருக்மாங்கத நென்றோரசனிருக்கிறான். அவனுக்கு உனதெஜமான் தேவேந்திரன் பிருஹஸ்பதி மூலமாயேகாதசி விருதத்தை யுபதேசம் செய்தான். அதனால்வ்வரசன் பூலோகத்திலுள்ளவர்களை யெல்லாம் அந்த விருதத்தை யனுஷ்டிக்கச்செய்து தானுமனுஷ்டிக்கிறான். அதனால் எல்லோரும் மோகஷத்தை யடைகின்றார்கள். நரகலோகம் பாழாய்விட்டது. இப்பொழுது சத்தியலோகஞ் சென்று பிரம்மதேவரிடம் நீ கூறுவாயாகில் உன்சங்கடம் நிவிருத்தியாகும். யான் செல்கிறேன். (நாரதர் போதல்.)

தரும. (தூதர்களைப் பார்த்து) சரி உண்மை தெரிந்தது. நான் சத்தியலோகம் போய்வருகிறேன். நீங்கள் கவலைப்படவேண்டாம். (போதல்)

இடம்—சத்தியலோகம்.

[பிரம்மா தேவர் சூழ்விருத்தல். எம்ன் பிரவேசம்.]

இயம. (தன்னாபுதத்தைக்கீழேவைத்துவிட்டு) நமஸ்கரித்துநிற்றல்.)

பிரம. தர்மா ஏன் வாட்டத்துடன் நிற்கின்றாய்? உனக்கு யாதுசங்கடம் நேரிட்டது. தேவகண்டகர்களான அசுரர் முதலானோர்களில் யாரால் இத்தகைய துண்பமடைந்தனை நீ. பாசம் முதலிய ஆபுதங்களுடன் மஹிஷவாகனத்திலேறிக்கொண்டுனது படர்களுடன் எத்திசையை நோக்கிச் சென்றாலும் உன்னைக்கண்டு அஞ்சாதவர் எவர் உலகத்தில், ஒரேகாலத்திற் பாவிகள் நடுங்கவும் புண்ணியாத்மாக்கள் சற்றும் பயமில்லாமல் சந்தோஷிக்கும்படியும் நடத்துகின்ற உன்னுள் செங்கோல்முறைமை எவருக்குண்டு. எல்லோரிடத்திலும் நடுநிலைமைவழித்து அதிகாரத்தைச் செலுத்துவதால் நடுவனென்ற பெயரையும் பெற்றிருக்கின்றாய் நீ. அன்றியும் தருமராஜனென்ற பெயர் உன்னைத்தவிர திக்பதிகளில் யாருக்கிருக்கிறது. ஆனால் தேவர்கட்குமொரு சமயத்தில் துன்பமுண்டாவது ஸஹஜந்தான். நீயேன் கவலைப்படுகின்றாய்? சொல். அதனை நிவ்ருத்தி செய்கிறேன். அஞ்சவேண்டாம்.

இயம. மேன்மைதங்கிய இந்த சத்தியலோகத்தின்கண் சத்தியமே மூர்த்திகரித்ததுபோற் பிரகாசிக்கின்ற பிரம்மதேவ, இதோவுமது சமீபத்தில் வைத்திருக்கிறேன் உம்மாற் கொடுக்கப்பட்ட இத்தண்டாயுதத்தை. என்னுடைய அதிகாரமின்றோடு நின்னுவிட்டது. ரௌரவாதி நரகங்களும் பாழாய்விட்டன. இனி எவ்விடத்திலாவது சென்று தவம்புரிகின்றேன்.

பிரம்ம. தர்மா! இநென்ன ஆச்சரியம்! நரகலோகம் பாழாவது உன்னதிகார நீங்குவதுமென்றால் மஹா பிரளயகாலம் வந்ததா என்ன.

இயம. ஸ்வாமி வெளியிட்டுச் சொல்ல வெட்கமாயிருக்கின்றது. மனுஷ்யலோகவாசியான ருக்மாங்கதனென்ற ஓரசன் ஏகா

தசி என்னும் ஒருவிருதத்தை அவ்வுலகத்திலுள்ளார் யாவரையும்னுஷ்டித்து வரும்படிசெய்து யாவரையும் மோகூலோகம் போகும்படி செய்தனன். அதனால் நரகலோகத்திற்கு வருகின்றவரொருவருமே யில்லை. ஒருமனிதனான லெனக்கு இக்கெதி நேரிடுவதென்றால் யான் இதனை பெய்வாறு சகிப்பது. சமஸ்தமான சராசரவஸ்துக்களையும் தேவமனுஷ்யாதிபோனி பேதங்களையும் அவற்றிற்கிருப்பிடமாகிய லோகங்களையும் சிருஷ்டித்தது நடைபெறச்செய்தும் தர்மார்த்தகாம மோகூலென்ற புருஷார்த்தங்கள் நான்கையும்றிந்துயும்படி நான்கு வேதங்களையும் நான்கு திருமுதங்களால் வெளியிட்டருளியும் முழுமுதற்கடவுளாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனது திவ்விய நாபிகமலத்தில் வீற்றிருக்கும் மகிமை பொருந்தியுமிருக்கின்ற உம்மையே சரணமடைந்தேன். விடையளிக்கவேண்டுமெனக்கு.

பிரம்ம. தர்மா! இதுதானா ஆலோசிக்கவேண்டாம். ஒருநிமிஷத்தில் திவ்வியாங்க ஸௌந்தர்யமுள்ள ஒருகண்ணிகையை சிருஷ்டித்து அவன் விரதத்தைப் பங்கம் செய்துவரும்படி செய்கிறேன். நீ செல்வாய்.

(எமன் போதல். பிரம்மன் தியானித்தல். திரைக்குள்.)

மிதா! என்னைசிருஷ்டித்ததின் காரணம்யானு உத்தரவளிக்கவேணும்.

பிரம்ம. பெண்ணே பூலோகத்தில் ருக்மாங்கதனென்ற அரசன் விஷ்ணுபக்தியிற் சிறந்து ஏகாதசியென்ற விருதத்தை மிகவும் நியமத்துடன் நடத்திவருகின்றான். அவனை யுனது சிருங்கார விவாசத்தால் உன்வசப்படுத்தி அந்த விருதத்தை யெப்படியாவது பங்கம்செய்து வரவேண்டும். இது பரமரகசியமான தேவகாரியங்களிலொன்று.

மோகி. மிதா! ஒரு ஸ்திரீ எவ்வளவு அழகுடைபவளாயிருந்தபோதிலும் தீரணை ஒரு புருஷனைத் தன் வசப்படுத்துவதென்றால் அது எளிதான காரியமா? அவ்வரசனோ ஹரிபக்தியில்

சிறந்தவனென்கிறீர்கள். நாளை அபலையான பெண். எனக்கு சஹாயமாக வஸந்தன், சந்திரன், தென்றல் முதலியோர் களையுமென்னுடனனுப்பினால் உங்கள் ஆக்ஞையைக் கிரஸில் வஹித்துக்கொண்டு சென்று ஒருவாறு உங்கள் மனோரதத் தை முடித்து வருகிறேன்.

பிரம. பெண்ணே! ஆலோசிக்க வேண்டாம். அவர்களைப் முனக்கு சஹாயமாக அனுப்புகிறேன். இலை, தண்ணீர், காற்று முதலியவற்றையே ஆகாரமாய் உட்கொண்டு நிர்மானுஷ்யமான வனாந்தரங்களில் தவம்புரியும் விசுவரமித்திரர் பரிசுரர் முதலான மஹரிஷிகளும் அழகுள்ள ஸ்திரீகளின் முகத்தைப் பார்த்து மோகிக்கின்றார்களென்றால் நல்ல அன்னத்தை, நெய்தயிர் முதலியவற்றுடன் புஜிக்கின்றவர்கள் உன்போன்ற ஸௌந்தர்யபயுவதிகளின் வடிவழகிற்கு மயங்காது ஜிதேர்திரியர்களாயிருப்பது எவ்வாறு கூடும்? ஆனதால் சற்று மாலைசனை செய்யாது சென்று தேவ காரியத்தை நிறைவேற்றி வருவாய்.

மோகி. ஸ்வாமீ! உத்தரவின்படி செய்கிறேன். (யாவரும் போதல்.)

காட்சி முடிவு.

3-வது அங்கம் முற்றிற்று.

நான்காம் அங்கம்.

முதற்காட்சி.

இடம்—அரணியம்.

[ருக்மாங்கதன் பிரவேசம்.]

ருக்மா. மனுஷ்யர்களின் சஞ்சாரமற்ற இந்தவனாந்தரத்திலெவ்வளவு தூரம் வந்துவிட்டோம். நம்முடன் வேட்டைக்கு வந்தவர்கள் நம்மைக்காணாதெங்கே தேடியலைகின்றார்களோ தெரியவில்லை இவ்வனத்தையடுத்த மலைகளின் குகைகளில் சிங்கம், புலி, கரடி முதலிய குரூர ஜந்துக்களின் பேரொலி முழக்க

கம். காதுகளிரண்டையுஞ் செவிடுபடுப்படி செய்கின்றது. இவ்வொலியைக்கேட்ட மான்களிற் சில வெருவியோடுகின்றன. சில மான்கள் காதுகளிரண்டையும் குவித்துக்கொண்டு அவ்வொலியுண்டாகுமிடத்தையே கவனித்து பரபரப்புடன் பார்க்கின்றன. சில புள்ளிமான்கள் அநேக மேய்ந்த புற்சனையும் கடைவாய்வழி சோரவிட்டுப் பய்த்துடனசைத்து நிற்கின்றன. இதென்னவதிசயம்! அதிவேகமாயேடிவந்த கவரியொன்று தன்னுடைய வால்ரோமங்களிலொன்று முட்செடியிற்பற்றிக்கொள்ள அதனை யறுத்துக்கொண்டு செல்லாது அந்த ரோமத்தையே யுற்று நோக்கிக்கொண்டு அச்செடியடிவிலேயே நிற்கின்றது. ஓகோ! இந்தவிடத்தில் மதயானைகளன்றோ ஒன்றோடொன்று பெருதொடிந்த கொப்புகள் கிடக்கின்றன. இந்த மகாரண்யத்திலுள்ள விருகூங்கலின் பேருமின்னதென்று தெரியவில்லையே. இம்மரங்கள் ஆகாயத்தை யளாவியடர்ந்து படர்ந்து சூரியகிரகணங்களையே தோன்றச்செய்யாதிருக்கின்றன. ஆஹா! கொடியகரடி, பன்றி முதலியவற்றை வேட்டையாடிவந்த நமக்குப் பசி தாகமதிகரித்திருந்தும் இதுவரையில் வனத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே வந்ததினால் பசியின் நினைவே யில்லாது மறக்கும்படி நேர்ந்தது. இனித்தாமசிக்க முடியாது. எப்படியாவது நல்ல தண்ணீருள்ள இடத்தை நாடியவ்விடத்தில் சிரமபரிஹாரஞ் செய்துகொண்டிருந்தால் நமது ஸைன்யங்களுமொருவேளை யவ்விடத்திற்கு வருதல்கூடும். (சில தூரஞ்சென்று) விசாலமாயிதோவொரு தடாகமிருக்கின்றது. இது சிரமந்தீர்ந்து வசிப்பதற்குத் தகுந்த விடமே. இதன் கரைகளில் அநேக விதமான நறுமலர்ச்செடிகள் விகழித்து நல்ல வாசத்துடன் காணப்படுகின்றன. இதனருகில் நல்ல கற்பாரைகள் மிகவுமொழுங்காய்ச் சயனித்து நித்திரை செய்வதற்கு யோக்கியமாயுமிருக்கின்றன. இந்தத் தடாகத்திலுள்ள தண்ணீரைப்பருகித் தாகந்தீர்ந்து சற்றுநேரம் வசிக்கின்றேன்.

(அரசன், ஒரு மரத்தடியிற் சோர்ந்து நித்திரை செய்தல்.)

[மோகி, பிரவேசம்.]

மோகி. நான் எனது பிதாவாகிய பிரமதேவராலனுப்பப்பட்டு இஃ
டம் வந்திருக்கின்றேன். அவ்வரசனிற்குவந்திருக்கின்றோ
இல்லையோ? நமது காரியமெப்படி நிறைவேறுமோ அறிவேன்.
எல்லாம், நமது பிதாவான பிரம்மதேவரின் அனுக்கிரஹத்
தினால்தான் முடியவேண்டும். உலாவிப்பார்க்கிறேன். (உலா
வுதல்) இந்த வனத்திற்கு வந்ததமுதலென்னை யறிபாது
சந்தோஷம் மேன்மேலு மதிகரிக்கின்றது. தேவலோகந்
தான் சுகத்திற்கே யுரியலோகமென்றும், பூலோகம் சுகமுந்
துக்கமுங் கலந்திருக்கு மிச்சிர லோகமென்றும் சொல்லு
வார்களே. அது பொய்தானோ? அல்லது இந்திரன் நந்தன்
வனத்திலுஞ் சிறப்புடையதாய் இவ்வனமொன்றிருப்பதை
யறிபாது கூறுகின்றார்களோ? ஆஹா! இவ்வனத்திலுள்ள
குயில்கள் மன்மதனையே வாவென்றழைப்பதுபோற் கூவு
வதும் கிள்ளைகள் ஆணும் பெண்ணுமாயொன்றோடொன்று
மருவிவினையாடுவதும் மயில்கள் தம்மினங்களோடு களிப்
புடன் கேகாவென்று கூவிக்கொண்டு ஆடுவதும் மல்லிகை
முதலிய நறுமலர்களின் பரிமளத்துடன் தென்றல்
வீசுவதும் மலையினின்றும் விழுமருவிகளின் தண்ணீர் ஜில்
லென்று குளிரிச்சியுடன் தெளிவாய்ப் பற்பல விடங்களி
லோடுவதும் மனத்திற்கு உத்சாகத்தையேவிளைவிக்கின்றது.
இதோ ஒரு பெரிய தடாகம் ஸமீபத்திற்காணப்படுகின்றது.
அதனருகிற்செல்லுகின்றேன்.

(தடாகத்திற்கு ஸமீபத்திற்சென்று) என்ன அற்புதம்! நிர்
மானுஷ்யமான இவ்விடத்தில் இவ்வளவு பெரிய குளமொன்
றிருப்பதின் காரணம்யாது? ஆனால் மனுஷர்களாலாக்கப்
படாது தேவர்களால் வெட்டப்பட்டுத் தேவகாதமென்று
சொல்லப்படுவதிதுதானோ? இதிலுள்ள தண்ணீரானது
மணிபோன்ற நிறத்தையுடையதாய்க் காணப்படுகின்றது.
இதன் கரைகளிலியல்பாகவே முளைத்துச்செழித்தோங்கி
வளர்ந்திருக்குங் கடு, நெல்லி, தான்றி என்ற மூன்றுவகை
விருட்சங்களின் கனிகளுதிர்ந்து தண்ணீர் பருகுவோர்க்கு

ஆரோக்யத்தையே செய்பதக்கதாயுயிருக்கின்றது. இதி
 லுள்ள ஹப்ஸம், சாரசம் சகோரங் சக்கிராண் முதலிய
 பசுதிகளின் மதுரமான வெலி செவிகளிரண்டையுந் தன்
 வசமாக்குகின்றது. வஸந்தன் முதலாயினோர் நமக்கனு
 கூலர்களென்றெண்ணி வந்தேன். அவர்கள் இப்பொழுது
 என்னையே மன்மத பாணங்களுக்கிலக் காக்குகின்றனர். இத
 னருகில் நறுமலர்களுடன் கூடிய பற்பல கொடிகள் தன் பக்
 கத்திலுள்ள விருகூங்குளிற் படர்ந்து அழகாயிருக்கின்றன.
 இதென்ன! இவ்விடத்தில் குதிரையின் காலடிச்சுவடு காணப்
 படுகின்றது. (சுற்றுலாவி) இவ்விடத்திற்கே அவ்வரசன்
 ஒருவேளை வந்திருக்கலாமோ? இதோ ஒரு புரு
 ஷன் காலடிச்சுவடும் தெரிகின்றது. என்ன அழகு. இத்
 தடத்தில் சங்கரெகை பத்மரேகை முதலான உத்தமரேகை
 களிருக்கின்றன. சுற்றிப்பார்க்கின்றேன். இவ்விடத்தில் (சுற்
 றிப்பார்த்து) அரசன் நித்திரை செய்வதைக்கண்டு திடுக்
 கிட்டுப்பின்னடைந்து ஒகோ! இந்த மஹாபுருஷன் யாவன்?
 இவன் முகம் பூர்ணசந்திரபிப்பம் போலன்றோ பிரகாசிக்
 கின்றது. இவன் நெற்றியிலுள் கஸ்தூரி திலகம் வேர்வை
 யினுலழிபட்டு அச்சந்திர பிம்பத்தின் மத்தியிலுள்ள களங்
 கம் போலவன்றோ காணப்படுகின்றது. ஆஹா! என் மனமும்
 மோர் நிலையில் நில்லாது தத்தளிக்கின்றது. (சமீபத்தில் வந்
 துற்றுப்பார்த்து) ஐயோ! இவன் கண்கள் அலர்ந்த செந்தா
 மரைமலரின் இதழ்களோவெனக் காதுவரை நீண்டிருக்
 கின்றன. (நாற்புறமும் பார்த்து) தருமமே உருவெடுத்து
 வந்ததுபோலுந் தோற்றமும். ஸர்வ லக்ஷணங்களுமமைந்
 திருக்கின்ற அவயவங்களுமுடைய இத்தோன்றல் நமது
 பிதர்வினால் குறிப்பிடப்பட்ட அந்த ருக்மாங்கதராஜனாக
 வே யிருத்தல்வேண்டும். இவ்வழகிய புருஷனை மணந்து
 வாழும் புண்ணியவதிகளின் தவமன்றோ தவம். ஆடவர்
 களைக்காண்பதற் கஞ்சுகின்ற என் கண்கள் லெச்சை பென்
 னும் வலையைக்கடந்து இவ்வுருவத்தையே நாடிச்செல்கின்
 றனவே. என்ன ரூபம்? அதிவிசாலமான மார்பும் புருத்தும்

வலிமை தங்கியுமிருக்கின்ற புஷங்கனும் இவன் பூமிமுழு
தும் ஒருகுடைக்கீழரசுபுரியும் மன்னவனென்றே குறிப்
பிடுகின்றன. என்ன எனக்குக் கவலையன்றோ மேன்மேலு
மதிகமாகின்றது. ஸ்திரீகட்கு ஆடவர்களைக் கண்டாலுண்
டாகும் காமமென்பது இதுதானென்று நன்றாய்த்தெரிந்
தது. இவரை யெழுப்பி யாரென்று விசாரிக்கலாமா? சீ.
என்ன எண்ணம்? சற்றும் வெட்கமில்லாமல் ஒரு புருஷனை
நாமே எழுப்புவதா? என்ன இவரை என் வசப்படுத்த
வேண்டுமென்றெண்ணெத்தைவிட்டு நான் இவர் வசமாகி
நிற்கின்றேன். பெண்களின் பேதமையை பென்சொல்வது.
“காதல் மிக்குழிக் கற்றவுங் கைகொடாவாதல் கண்ணகத்
தஞ்சனம் போலுமால்” ஒருவர்க்குக் காதலென்பது மிதந்
தால்தான் கற்ற கல்வியறிவானது கண்களிலிட்ட மை அக்
கண்கள் தாம் பார்த்து மகிழ்வதற் கிடமின்றிப் பிறர் பார்த்
துச் சந்தோஷிக்கும்படியிருப்பதுபோலப் பிறருக்குப்பேசிப்
பதற்குரியதாயிற்றே யல்லது எனது துன்பத்தை நீக்கி என்
மனதிற்குத்துணையாயிற்றில்லையே? இவ்வுருவம் என் மன
பாகிய ஊசியையிழுக்கும் காந்தமல்லையோ? ஏன் வீணில்புலம்
புகின்றேன்.

“ஒருதலையா னின்னது காமம் காப்போல, விருதலை யானு
மினிது” காவடித்தண்டின் பாரமானது இருபுறமும் ஒத்
திருந்தால் நன்றாகும். அதுபோலப் பெண்களுக்கு ஆடவர்
மேலுண்டாகுங் காமம்போல ஆடவர்கட்கும் பெண்கள்
மீது காமமுண்டானால் பயன்படும். அவ்விதமன்றி ஒரு
வர்க்கு மாத்திரம் ஒருவர்மீது காமமுண்டாயின் என்ன
பயனைச்செய்யும்? ஒரு பயனையுஞ்செய்யாது. இது விஷயந்
தெரிந்திருந்தும் ஏன் வீணில் மயங்குகின்றேன். ஆஹா!
இவனைப்பெற்ற தாய் தந்தையர்களின் புண்ணியபரிபாகத்
தை யென் சொல்வது! (கால்களை யுற்றுநோக்கி) பங்கஜம்
போன்ற இப்பாதங்கள் படுதற்குப் பார்மகன்செய்த பாக்கி
யம் யான்பெற்றிலேனே. (முகத்தைப்பார்த்து) பரிமளத்து
டன் வருகின்ற முச்சக்காற்றானது இவன் உத்தம நாயக

னென்பதை பொளிபாது வெளியிடுகின்றது. “வெண்ணைக் குன்றெரியுற்றற்போல் மெலிந்து பின்னிற்றும்” பெண்ணன்ம முமொருஜன்மமா? நமக்குண்டாவது போலிவ்வளவு காமம் ஒரு புருஷனுக்கு ஒரு ஸ்திரீயின் மீதுண்டானால் நாண மென்பதுசிறிதுமின்றி அவளுடன் உரையாடுவதுந்தவிர அவளுடைய கையைப்பற்றி யிழுத்தல் வரை யேற்படுமே. ஸ்திரீகளோகாதல் மிகுதியால்தாங்கள் உயிர்நீங்கும்படியான துன்பமடைந்த போதிலும் நாணமென்னும் பெரிய பாசத்தினால் கட்டுண்டு கிடத்தலை யொழிய வேறென்ன செய்வார்கள். (சினுங்குதல்.)

என்ன பெண் ஜன்மம்? என்ன பெண்ணன்மம்? பெண்ணாய்ப் பிறத்தலினும் மண்ணாய்ப் பிறப்பது நன்று. மன்மத்தை வென்ற விம்மன்னர்பிரானை மணப்பதற்குமா மடலேறும் மாண்பிலை. ஐயோ என்செய்வது! “கடலன்ன காம முழந்து மடலேறப் பெண்ணிற், பெருந்தக்கத்தில்” கடல்போலக் கரையற்ற காம லோயை யனுபவித்தாலும் மடல் ஏறுதலைச் செய்யாது பொறுத்திருக்கும் பெண்பிறப்பிற்கொத்தபிறப்பு உலகதிலில்லைபென்ற மேன்மையை யானொருத்தி பெண்ணாப்பிற்ந்தோ அழிப்பது. நெஞ்சே! என்னை ஏன் வருத்துகின்றனை? “காமம் விடுவொன்றோ நாண்விடு நன்னெஞ்சே, யானோ பொறேனிவ்விரண்டு” மனமே! காமத்தைவிட்டு நாணத்தையே கைப்பற்றியென்னைக்காவாய். அல்லதுநாணத்தையே நீக்கிக் காமத்தையே கைக்கொண்டு இக்காந்தனை யடையும்படி செய்வாய். இவ்விரண்டையு முட்கொண்டு என்னையென்வேலையாகியஆழ்கடலில்அழுத்துகின்றாய். ஹே மன்மத! உன் மெல்லிய மலர்க்கணைகளுக்கு இம்மெல்லியல் தானிலக்கென்று கருதியே என்னை வாட்டுகின்றனை. இப்போது உன்னைப்போன்ற காளையிதோதித்திரை செய்கின்றான். இவனிடத்திலுன் சாமர்த்தியத்தைக் காட்டுவாயாகில் நன்றாயிருக்கும். நித்திரை செய்பவனுடன் போர் புரிவது அறமன்றென்பாயாகில் அபலையாகிய என்னுடனும் போர் புரிவதும் தர்மமன்றே. நானேன் தனியாய் வீணில் புலப்பு

கின்றேன். இனிப்பொறுக்க முடியாது. ஏதேனுமோருபாயஞ் செய்து இவரை யெழுப்புகின்றேன். இவரிடத்திலிவ்வளவானை நமக்கிருந்து மிவர் விழித்தெழுந்து பார்த்து நம்மிடம் காதுக்கொண்டால் நாமாசையற்றவள் போலன்றோ நடிக்கவேண்டியிருக்கின்றது. இருக்கட்டும் இவர் விழித்துக்கொள்ளுர்படி. ஒரு பூந்தழையைப் பறித்திவர் மேற்போட்டுவிட்டு ஒரு மரத்தின் பக்கத்தில் மறைந்து நின்று கொண்டு இவர் விழித்தெழுந்துவந்தவுடன் என்னெண்ணப்படி முடிக்கிறேன். (ஒரு பூந்தழையை அரசன் மேல்போட்டு விட்டு மறைந்திருத்தல்.)

ருக்மா. (விழித்தெழுந்து) எவ்வளவு நாழிகை தன்னையறிபாது நித்திரை செய்தேன். நமதாமனையில் ஹம்ஸதூவிகாமஞ்சத்திலுமிவ்வளவு நேரம் நித்திரை செய்ததில்லையே? வேட்டையாடி வந்ததினாலுண்டான சிரமம் யாவும் தீர்ந்துவிட்டது. என்ன ஸ்தல விசேஷம்! இந்த இடத்தினில் வாழும் மிருகங்களும் பறவைமுதலிய ஜந்துக்களுஞ் செய்திருக்கின்ற தவம் நம்போன்றவர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லையே. (தன் மேல் போடப்பட்டிருந்த பூந்தழையைக்கையிலெடுத்து) இஃதென்ன? என் மேலொரு பூந்தழை விழுந்து கிடக்கின்றது. கொப்புகளொன்றும் முறிபடாது காற்றினாலித்தழை மாத்திரமெப்படி முறிந்து விழும? ஆனால் நம்மைத்தவிர வேறு மனுஷ்யர்களின்சஞ்சாரமுமிவ்வனத்திலில்லையே? (தழையைக்கையிலெடுத்து) ஒஹோ! இது கொடியாய்ப் படர்ந்திருக்கும் பூந்தழை. இது மனுஷ்யர்களாலன்றி காற்றினால் முறிபட்டதன்று. இதைச் சீக்கிரத்திலறிகிறேன். (சுற்றிப்பார்த்தல்.) நம்மைத்தவிரவேறொருவருமேயில்லையெயிவ்வரணியத்தில்தில். (சுற்றுதூரஞ்சென்று, மரத்தருகில் தோற்றியும் தோற்றமலூர்வெட்கத்துடனிருந்தமங்கையைப்பார்த்து) ஒஹோ! இஃதென்ன ஆச்சரியம்! பெண்மணி! நீயார்? ஒருவருமில்லாத இவ்வரணியத்திற்குத் தனியாய் வந்த காரணம் யாது? அபமோ யாவரா லுமதிசயிக்கத்தக்கதாயிருக்கிறது. மனுஷ்யலோகத்தில் யானிதுவரை பிவ்வளவற்புதமான அழகுடைய

கன்னியா ரத்தினத்தைக் கண்டிருப்பதில்லை. உன்னால்
மேன்மைபெற்றது தேவலோகமோ? அல்லதுயக்ஷர்கின்னரர்
முதலானோர் வசிக்குமிடங்களிலொன்றோ? தெரியவில்லை.
உன்னைப்பெறுதற்குனது தாய் தந்தையர் எவ்விடத்தில் எக்
காலத்தில் என்ன தவம்புரிந்தனரோ? அறிகிலேன். அனிச்ச
மலரினும் மெல்லிப உன்பாதங்கள் படுதற்கு இப்பார்க்கள்
தானென்ன பாக்கியம் செய்தனளோ? டெண்ணை! தளிர்
போன்ற மேனியும் முத்துக்களைப்போத்த பற்களும் வேல்
போலும் கண்களும் வேய்போன்ற தோள்களும் அமைந்
துள்ள உன்னைப்படைத்த பிரமதேவனை வணங்குகின்றேன்.
உனது வசனாமிருதத்தைக் கேட்க விரும்புகின்ற என் மன
தை உன்னுடைய இனிய மொழிகளால் சந்தோஷிக்கச்செய்
வாய்.

மோகி. (வெட்கத்துடன் தலை குனிந்துகொண்டு கால் கட்டைவிர
லால் தரையைக் கீறிக்கொண்டு) உலகத்தில் ஆடவர்கள்
சற்றேனும் வெட்கமின்றி யாரிடத்திலும் தங்கள் மனதிற்
கிசைந்தபடி உரையாடுவது சஹஜம். (சினுங்குதல்) என்ன
பெண் ஜென்மம்? நீர்யார்? என்னைப்பற்றி யேனில்வனவு
புகழ்ந்து பேசுகிறீர். நான் யாராயிருந்தாலென்ன? உமக்
கென்ன கவலை.

ருக்மா. கன்னியா ரத்தினமே! என்ன இப்படிச் சொல்லுகின்றாய்? ஓ
ருயர்ந்த பொருளைக்கண்டால் அதனால் யாவரும் சந்தோ
ஷிப்பதும் அதைப்பற்றி நன்றாய் விசாரிப்பதும் உலகவழக்
கந்தானே. நான் யாராயிருந்தாலென்னவென்று நீசொல்
வதுதான் விரைபாயிருக்கின்றது! என்னைப்பற்றி விசாரிக்
கின்றனையா? சொல்லுகின்றேன். யானிந்த நாட்டை யாளு
பரசன். என்னை ருக்மாங்கத நென்பார்க்கரிவ்வுலகத்தினர்.
வேட்டை விருப்பத்தினால் நாட்டை விட்டு வெகுதூரம்
கடந்து இவ்விடம் வந்தேன். சிரமத்தினாலிரந்தத் தடாகத்தில்
தண்ணீர் பருகிவிட்டு இங்கே சயனித்து அயர்ந்து நித்திரை
செய்தேன். பின்பு விழித்துப்பார்க்குங்கால் ஒரு பூந்தழை

என்மேற் போடப்பட்டிருந்தது. அதுதானிது. (கையி லிருந்த பூந்தழையை பவளுக்குக்காட்டுதல்) இது உன்னுற் போடப்பட்டதென்றே நினைக்கின்றேன்.

மோகி. (சிணுங்குதல்) இஃதென்ன ஆச்சரியம்! பூந்தழையாவது போடுகிறதாவது. ஏதேனுமொன்றைக் காரணமாகக் கற்பித் துக்கொண்டு ஒன்றுமறியாத அபலைகளான மாதர்களுடன் வழக்காடுவது புருஷர்களின் ஸ்வபாவம். யானோன்று மறி யேன்.

ருக்மா. பெண்ணரசே! இதனாலென்ன? ஒருகுற்றமும்மில்லை. ஏன் கோபிக்கின்றாய்? உன்னிடத்தில் எப்பொழுதும் அன்பு பாராட்டக் கடமைப்பட்டவனாகவே யிருக்கின்றேன். உன் னைக் கண்டதுமுதல் என்மனம் தன்னையறியாது உன் வசமாய் விட்டது.

மோகி. ஐயோ! “பேதமையென்பது மாதர்க்கணிகலம்” என்பது சரியாய்விட்டதே. யானோ என் தாய்மார்களின் சொற்களோ யுங் கேளாது சிறியவர்களான என் தோழிபர்களுடன் ஏனிவ்வனம் வந்தேன்? அவர்கள் என்னைத் தேடிக்கொண்டு எங்கே யலைகின்றார்களோ தெரியவில்லைபே? இஃதென்ன சங்கடம்? விவாஹமாகாத ஒருமங்கை தனித்தவிடத்தில் ஒரு புருஷனுடன் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருப்பதைத் தோழிமார்கள் கண்டாலென்னென்று நினைப்பார்கள்? பணையடியிலிருந்து பாலைக்குடித்தாலும் கட்டுகுடித்தானென்று சொல்வது வழக்கமன்றோ! இனி வீணாய்த்தாமலிப்பது சரி யில்லை. நான் போகிறேன். (போகயத்தனித்தல்.)

ருக்மா. பெண்மணி! நான் சொல்வதைக்கேள். சுற்றுநில். நீ உன்சகி ஜனத்தை விட்டுப்பிரியவும், நான் எனது மந்திரி முதலிய பரிஜனங்களை விட்டுப்பிரியவும், நாம் இருவருமோரிடத்திற் சந்திக்கும்படி நேர்ந்ததும் விதிவசத்தினாலன்றி வேறில்லை. இயல்பாகவே நம்மிருவரையும் சேர்த்துவைத்த தைவத்தி னபிப்ராயமின்னதென்பதை நீயே ஆராய்ந்தறிந்து கொள்ள

லாம். நானின்னும் விசேஷமா யென்சொல்வது? இதோ பார். இவ்வனத்தில் நன்றாய்ப் புஷ்பத்திருக்கின்ற கொடிகளுங்கூடத் தாம்செழித்து மேன்மையடைவதற்காக ஒவ்வொரு விருட்சங்களைக் கைப்பற்றியிருக்கின்றன. இதோ பார். இந்தத் தடாகத்தில் தாமரைமலர்களாகிய படுக்கைகளில் ஹம்சம் முதலிய பக்ஷிகள் ஆணும் பெண்ணுமாய்ச் சேர்ந்துகொண்டு விளையாடுகின்றன. இவற்றையெல்லாகண்ணுற்றும் நீ யறிபவிலையா? ஒவ்வொரு மங்கையருந் தமக்கினிய காதலனையடைந்தே நலம்பெற்றேவண்டும். தகுந்த பருவத்திலனுபவிக்கவேண்டிய விற்பத்தையிழந்தால் பின்பு அதனைப்பெறுதல் கூடுமா? மனுஷ்யர்களின் சரீரமானது அசித்தமானது. அதிலும் இளமைப்பருவமோ க்ஷணத்தில் மாறுபடக்கூடியது. அன்றியும் தருமம், அர்த்தம், காமம், மோகம் என்கிற புருஷார்த்தங்கள் நான்கினுள்ளும் பிரத்தியக்ஷ சுகமான காமமென்ற புருஷார்த்தமே சிறந்ததென்பது நூல்களாலும் நுண்ணறிவினாலும் நன்றாயறிந்துகொள்ளலாம். “தாம்விழ்வார் மென்றோட்டுயிலி னினிதுகொல், தாமரைக் கண்ணு னுலகு” ஐம்பொறிகளையும் துறந்து தவயோகங்களால் வருந்திய யோகிகளால் அடையப்படும் செங்கண்மாலுலகத்தின் இன்பமானது ஐம்புலன்களையும் நுகர்வார்க்குத் தாம்விருப்புமகளிரின் மெல்லியதோளின் கட்டுயிலும் துயிலின்பம்போல வருந்தாது எய்தலாமோ? ஆகாது என்று ஒருதலைமகன் கூறியிருக்கின்றதை ஆன்றோருங் கூறியிருக்கின்றனர். அன்றியும் பிரம்மசாரியம் முதலிய ஆச்சிரமம் நான்கினுள்ளும் கற்புடைமனையுடன் கூடித்தானுமின்ப மனுபவித்துக்கொண்டு பிரம்மசாரி வானப்ரஸ்தன் சன்னியாசியென்ற மூவர்க்கும் உண்டி முதலியவற்றையுமுதவி அவர்களையும் அவரவர் நெறியினின்று வழுவாதொழுகச் செய்யும் சிறப்புடைய கிரஹஸ்தாசிரமமே உயர்ந்ததென்பது யாவருமறிந்த விஷயமே. இவ்வாறு இல்லைப் பெறுவதெல்லாம் உன்போன்ற மாதுசிரோமணிகளாலன்றி வேறில்லை. கண்மணி! மன்மதனோ இதுதான் சமயமென்று

கருதி அவனது பஞ்சபாணங்களையு மென்மீது பிடியோகிக்
கத் தொடங்கினன். இனித் தாமதஞ்செய்யலாகாது. நீ
யென்னை யடைவாயாகில் யானும் எனது ராஜ்யமுமுன்
வசமேயுன்றி லேறில்லை. இது நிச்சயம்.

மோகி. உலகத்திற் கற்றறிந்த ஆடவர்கள் தமது கல்வித்திறமையினால்
சாதார்பமாக வர்ணித்து அறிவிலாத பெண்களைத் தன்வச
மாக்கித் தங்கள் மனோபீஷ்டத்தை முடித்துக்கொள்வதிற்
சமர்த்தார்கள். எப்படியிருந்தாலென்ன? பெண்ணென்மம் எதற்
காகும்? நானேனிங்கு வந்தேன்? பறைபோல என்னெஞ்
சம் படபடவென்று துடிக்கின்றதே. ஐயோ! இவ்விடத்தை
விட்டுடப்படிப் போய்ச்சேருவேன் நான்? அமசே! என்
னென்னவோ சொல்கின்றீர். என்னுடன் வாதாடவேண்
டாம். என்னை விட்டுவிடும். நான் போகிறேன்.

அரசு. என்ன இவ்வண்ணம் வெறுப்புற்றவளாய்ப் பேசுகின்றாய்.
உனது எண்ணந்தானென்ன? உலகத்திலுள்ள புருஷர்களை
யே மணந்துகொள்வதில்லை யென்பதா? சொல். உலகத்தில்
ஸ்திரீகள் எப்பொழுதும் ஆடவர்களிடத்து இப்படிச் சொல்
வது வழக்கந்தான். அதுபற்றி அம்மங்கைபர் ஆடவர்களை
மணந்துகொள்ளு மெண்ணமில்லாதவர்களென்று நினைக்க
லாகுமோ? யுவதிகளான மாதர்கள் தாம் எவ்வளவு காம
வேட்கையுள்ளவர்களா யிருந்தாலும் அதனை வெளியிடா
தடக்கிக்கொள்வது அவர்களின் பெருந்திறமையேயன்றி
வேறில்லை. பெண்ணே! கூர்மையான வேல்முதலிய ஆயு
தங்களுடனும் ரதகஜதுரகபதாதியென்ற சதுரங்க ஸைநியங்
களுடனும் எதிர்த்துவந்த பகைவரைப் போரில்லென்று
அஞ்சியோடும்படிசெய்த என்னை உருவிலியாகிய மன்மதன்
கட்புலனாகாததென்றல் என்னுந் தேர்மீதேறிக்கொண்டு
களங்கத்துடன்கூடிய சந்திரனென்னுங் கிழிந்தகுடையை
யும் வகித்துக்கொண்டு வஸந்தனென்ற வெருகிறுவனைச்
சகாயமாய்க்கொண்டு யாவரும் ஒடித்துக் கடித்துச் சுவைத்
துச் சக்கையாய் உமிழ்ந்தெறியுங் கருப்புத்தட்டையையும்

ஒருவில்லாக வளைத்துக்கொண்டு அந்த வில்லில் சுண்ண
நேரத்திற் கசங்கி வாடிப்போகின்ற புஷ்பங்களையே பாணங்
களாகப்பூட்டி மெல்லியதோள்களையுடைய அபலைகளான
மாதர்களையே தன் படைவீரர்களாகக்கொண்டு வெல்ல
நினைக்கின்றான். யானோ அவன் கணைகட்காளாகி வருந்து
கிறேன். இத்தருணத்தில் தன்படைஞர்களில் ஒருத்தி
யாகிய உன்தயவிருந்தால் அந்த மன்மதனை “மோதிமுள்
னொடு முட்பகை கண்டிடல்” என்றபடி முள்ளைக்கொண்டு
முள்ளைக்களையுமாறுபோல உருவிலியாகிய அவனை மன்மத
னென்ற பெயருமில்லாதவனாக்கி வெற்றிகொள்வேன். ஆத
லால் உன்னையே நம்பியிருக்கின்ற என்னைக் கைவிடாதருள்
புரிவாய்.

மோகி. அரசே! உலகத்தில் பெண் ஜன்மம் எடுத்தபோதே ஒருவர்
வசப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்பதுதான் அவர்களுக்கு
விதித்தவிதி. ஆனால் அதிலும் நல்ல பாக்கியம் பெற்றவர்
கள், என்றும் மாறாத அன்புடைய கணவனையடைந்து ஒரு
குறையுமில்லாது தங்கள்காலத்தைச் சுகமாகக்கழித்து வாழ்
வார்கள். சில பேதை மாதர்கள், சமயத்திற்குத்தக்கபடி
சாதாரணமாய்ப்பேசி மங்கையரை மயக்கும் ஆடவர்கள் வசப்
பட்டு அவர்களே தஞ்சமென்றெண்ணிக்கொண்டு சென்று
சிலகாலங்கழிந்தபின் கணவன் அன்பு குறையவும் வலையி
லகப்பட்ட மான்போலப் பரிதபிப்பார்கள். புருஷர்களுக்
கென்ன? தாங்கள் நினைத்த நினைத்தபடி தங்கள் மனதிற்
கிசைந்த ஸ்திரீகளை மணப்பதும் தணப்பதுமியல்புதான்.
ஸ்திரீகளுென்ன செய்யலாம்? தன் தலைவிதியை நொந்து
கொண்டு கூட்டிலடைபட்ட பசுதிபோலிருக்கவேண்டுமே
யன்றி வேறென்ன? உலகத்தில் சந்திரன் ஒருவன். அவன்
உதித்தால் மலர்தலும், அவன் அஸ்தமித்தால் குவிதலும்
முடைய எவ்வளவோ குவளை மலர்களிருக்கின்றன. அவற்
றைப்பற்றிய சந்தோஷமோ அல்லது வருத்தமோ அச்சந்
திரனுக்கேதேனுமுண்டாவென்ன? அவன் தன் பத்தியாகிய
ரோஹிணீதேவியுடன் சந்தோஷமாய் உலாவித்திரிகின்றான்.

அதனால் சந்திரனை யாராவது குறைசொல்வாருண்டோ வலகில்?

அரசு. கண்மணி! நீ சொல்வது மொருவாறுண்மைதான். ஆனால் சாமான்யர்களான புருஷர்கள் தாம் நீ சொல்லுகின்றபடி சமயத்திற்குத் தக்கபடி சொல்லிப்பின்பு மாறுபடுவார்களே யன்றி உயர்ந்த அரசுகுலத்திற் பிறந்து நீதி நூல்களையுங் கற்று ராச்சியத்தையாளும் என்போன்றவன் சத்தியம் தவறி நடந்தால் அவனது நாட்டிற்கேபெருங்கேடு விளையும்னோ! அன்றியும், அவனுக்கு இம்மைமறுமைப்பயன்கள்தான் எப்படி சித்திக்கும்? சத்தியத்தைக் காக்கவேண்டுமென்று கருதி அரிச்சந்திரன் முதலிய அரசர்கள் எவ்வளவு துன்பத்தை யனுபவித்திருக்கின்றார்கள். தருமங்கள் எவற்றினுஞ் சத்தியமே சிறந்ததென்பதை நானும் நன்றாயறிவேன். நீயென் மனோரதத்தை நிறைவேற்செய்து என்னுடன் கூடிவாழ்வாயாகில் என் உடல் பொருளாவி யெல்லா முன் வசமாக்கி உன் சொற்படியே நடக்கின்றேன். இது நிச்சயம்.

மோகி. அரசே! இஃதென்ன வீண் பேச்சு? இப்பாருலகையாளும் மன்னர் மன்னரான உமக்கு அதிசௌந்தரியுபவதிகளான எத்தனையோ தேவிமார்களிருப்பார்கள்? இப்படியிருக்கத் தைவகதியாலேதோ இவ்வரணியத்தில் இன்று சந்தித்தவளான என்சொற்படி நடப்பதாவது? இஃதெல்லாமொன்றும் முடியாது.

அரசு. பிராணகாந்தே! யான் சொல்வதை நம்புவாய். நீ யெதை வேண்டினாலுந் தாருகின்றேன். உன்சொற்படியே நடப்பேன். என்னைப் ப்ராணநாதா! என்றழையாது அரசே! யென்றேன் அழைக்கின்றாய்? நீ சொல்லியபடி எனக்குத் தேவிமார்கள் அநேகர்களில்லை. நீயொருத்தி, ஆனால் சந்தியாவளி யென் றொருத்தியுமுண்டு. அவளும் இதுமுதல் எனக்கு இரண்டாவது பத்நியேயாவள். இஃதன்றியும் அவளும் உன்சொற்படி நடப்பவளேயல்லது வேறில்லை.

மோகி. இஃதெல்லாமிருக்கட்டும். நீங்க ளென் சொற்படி நடக்கின்ற தாய்ச் சொன்னீர்களே? இஃதுண்மைதானா சொல்லுங்கள்?

அரசு. அதிலென்ன சந்தேகம்? உன்னபிப்பிராய மென்ன? அதைத் தான் சொல்வாய்.

மோகி. என்னை நீங்கள் விவாஹஞ்செய்துகொண்டால் என்னைவிட் டொருபொழுதும் பிரியாது என்னுடனேயிருக்கவேண்டும். இப்படிச் சத்தியஞ் செய்யுங்கள்.

அரசு. அப்படியே செய்கிறேன். (மோகினியின் கையைப்பற்றுதல்) இஃதென்ன? நானே விரும்பவேண்டியதை நீ யென்னிடம் வேண்டிக்கொள்கிறாய். கரும்பதின்னக் கூலிவேண்டுமா? பிராணசகி! அப்படியே செய்கிறேன்.

மோகி. (வெட்கத்துடன் அரசன் கையை விட்டுவிட்டு) அதோ வரு கிறவர் யார்?

அரசு. ஓஹோ! நமது மந்திரியும் விதூஷனுமென்னைத்தேடிக் கொண்டு வருகிறார்கள்.

மோகி. (சற்றுலாவி மறைந்து நின்றல்) மந்திரியும் விதூஷனும் அரசன் சமீபத்தில் வந்து (ஜய ஜய மகராஜராஜ!)

மந்தி. மகராஜ! வேட்டை விருப்பத்தினால் வெகுதூரம் வந்துவிட் டீர்கள். நாங்களும் பற்பல விடங்களில் தேடிக்கொண்டு இவ்விடம் வந்துசேர்ந்தோம். இம்மலைச்சாரலில் அதிவிசால மாய்க் காணப்படும் இம்மஹாரணியம் பார்ப்பவர்களின் மனதிற்கு மிகவும் ஆச்சர்யத்தையும் அச்சத்தையு முண்டு பண்ணுகின்றது.

விதூ. (மரத்தருகில் மறைந்து நிற்கின்ற மோகினியைப்பார்த்து) ஓஹோ! மகராஜ! இதோ மறைந்துநிற்கின்ற இந்த மாணைக் கருதித்தான் தனித்து வந்தீர்களோ இம்மஹாரணியத் திற்கு?

அரசு. என்ன பரிகசிக்குகின்றாய்? மாணைக்கருதி வருதலாவது.

விதா. மஹராஜ! ஆனால்தோ இம்மரத்தருகில் நிற்கின்றது யார் சொல்லுங்கள்?

அரசு. மந்திரீ! நமது சைநியங்களெங்கே யிருக்கின்றன?

விதா. அரசே! என்ன யான் கேட்பதற்குப் பதில்கூறுது மந்திரி யுடன் சம்பாஷிக்கின்றீர்கள்.

அரசு. உனக்கென்ன வேலை? எப்போதும் பரிஹாசத்துடன் பேசுவதே உன் வழக்கம். உனக்குப் பதிற்கொல்ல என்னால் முடியாது.

விதா. சரி மகாராஜ! நானினிமேல் உங்களிடங்கேட்கவில்லை. நீங்களெனக்கு பதிற்கொல்ல வேண்டாம். நானே விசாரித்துத் தெரிந்துகொள்கிறேன். (மோகினி யருகிற்கென்று) அம்மா! நீங்கள் யார்? இங்கு வந்த காரணமென்ன? முன்பே தெரியுமோ எங்கள் மகாராஜாவை?

அரசு. விதாஷக! இங்கேவா. (விதாஷகன் கையைப்பற்றி யிழுத்தல்) மந்திவர்யா! இதோ நிற்கின்ற கன்னியாரத்தினத்தை கார்த்தர்வ முறைப்படி யான் மணந்திருக்கின்றேன். இப்பொழுது முத்துப்பல்லக்கின்மீது நமது அரமணைபோய்ச் சேரவேண்டும்.

விதா. மகாராஜ! ஒரு சந்தேகம். நமதரமணைக்கு இந்தம்மாள் முதல் ராணிபா? அல்லது சந்தியாவளிதேவியார் முதல் ராணியா? உத்தரவாகவேணும். நான் முந்தியே சென்று சந்தியாவளிதேவியாரிடம் தெரிவிக்கவேண்டுமென.

அரசு. விதாஷகா! உன்னிகட்ப்ரசங்கத்தை எப்பொழுதும் விடுகின்றாயில்லை நீ.

மந்தி. அரசே! மிகவும் சந்தேகம். இதோ நம்முடைய சைநியங்களும் வருகின்றன. உத்தரவின்படியே செய்கின்றேன்.

(யாவரும் அரமணைபோய்ச் சேர்தல்.)

நான்காவதங்கம் முற்றுப்பெற்றது.

ஐந்தாம் அங்கம்.

முதற் காட்சி.

(இடம்— அரமனை மேல்மாடி அரசனும் மோகினியும் ஆசனத்திலிருத்தல்.)

மோகி. பிராணநாத! ஸ்திரீகளின் ஜன்மமென்ன ஜன்மம்? எவ்வளவோ அன்புடன்பெற்று வளர்த்துவந்த தமது தாய்தந்தையர்களையும் மறந்து பருவம் வந்தவுடன் சிறகு முளைத்த பசுதிகள் ஆகாயத்தை நாடிச்செல்வதுபோல, தங்கள் கணவனையே பின்பற்றிச் செல்கின்றனர். ஸ்திரீகளுக்குச் செய்நன்றி மறத்தலென்னுங் குற்றமிதனினும் வேறுண்டோ? ஆடவர்கட்கென்ன எப்போதுமொரேவிதமாயிருக்கின்றனர். அவர்கள் ஸ்வதந்திரமுடையவர்கள். எப்படி வேணுமோ அப்படியிருக்கலாம்.

அரசு. பிரிய சுந்தரீ! நீயுமென்ன இப்படிச்சொல்கின்றாய்? உத்தம ஸ்திரீகள் மழை பெய்யென்றால் பெய்யும். சூரியனுதயமாக வேண்டாமென்றால் அவனும் சற்றாலோசிப்பான். தாய் தந்தையரிருவரில் தாயேமுதன்மைப்பெற்றவளென்று வேதமே முறையிடுகின்றது. ஐதித்த சிசுக்களிடத்தில் அவர்கட்குண்டாகுமன்பு மற்றைய ஆடவர்கட்குண்டாகின்றதா என்ன? ஆதலால் அன்பிற்கு உறைவிடமாயிருக்கின்றவர்களவர்களேயன்றிவேறில்லை. அன்றியும், பரமஞானிகளான ஆழ்வாராதிகளும் தம்மை ஸ்திரீகளாகப் பாவித்துக்கொண்டே எம்பெருமானை யுபாசித்திருக்கின்றார்கள். உலகத்திலுண்மையறிந்த மகான்கள் தமது தாய்தந்தை முதலியவர்களையும் மறந்து ஸர்வேசுவரனை பகவானையே பதியெனக்கருதி ஆநந்தத்தை யனுபவிக்கின்றார்கள். அதுபோல் ஸ்திரீகளும் தங்கள் தாய் தந்தையர் முதலியோர்களை மறந்து தங்கள் பதியே கெதியெனக்கருதி அவனைப்பின்பற்றி யொழுக இம்மை மறுமை இன்பங்களை யனுபவிக்கின்றார்கள். மாதர்கட்குத்தங்கணவனைப் பரதியகூட தெய்வமென்பது சாஸ்திர சும்மதம். இப்படியிருக்க நீயேன் உன்னைத் தாழ்வாய்ப்பேகின்றாய்?

மோகி. நாதா! புருஷர்களோ எதிலும் வல்லவர்கள். அவர்களை ஜயிப்பது யாரால் முடியும்? நீங்கள் நினைத்தாலொரு நொடியில் உயர்ந்ததைத் தாழ்ந்ததென்றும் தாழ்ந்ததை யுயர்ந்ததென்றும் சாதித்துவிடுவீர்கள். இஃதிருக்கட்டும். பிராணநாதா! நானுங்களைவிட்டொரு கூணநேசம் பிரிந்தபோதிலும் அது எனக்கொரு யுகமாகத்தோன்றுகின்றது. நீங்களோ 'உன்னை விட்டுப் பிரியேன்' என்றடிக்கடி சொல்வதுலுங்குறையில்லை. இதுவரை யெங்கே சென்றிருந்தீர்கள். ஒளியாது சொல்லுங்களென்னிடம். 'ராஜபாதிகாமமெல்லாம் தருமாங்கதன் வசமொப்பிததுவிட்டோம்' என்றீர்களே?

அரசு. மான்விழிமாதே! நானெங்கும் போகவில்லை. நீயேயென்னுயிராயிருக்கும்போது நானுன்னைப் பிரிதலாவது. மலரும் மணமும் தேனும் சுவையும் நீரும் குளிர்ச்சியும் தீயும் சூடும் சொல்லும் பொருளும் ஒன்றைவிட்டொன்று பிரியினும் யானுன்னைப் பிரிந்திரேன் இஃதுண்மை.

மோகி. ப்ராணநாதா! பாருங்கள். இந்தச்சாயங்காலசமயத்தில் தென்றற்காற்றுச் சுகமாய் வீசுகின்றது. இதோபாருங்கள். பசுக்கள் காடுகளில் மேய்ந்துவிட்டுத் தங்கள் கன்றுகளை நினைத்து ஆவலுடன் கதறிக்கொண்டும், வால்களை யுயர்த்துக்கிக்கொண்டும் கூட்டங்கூட்டமாய்த் தங்களிருப்பிடங்களைநாடியோடுகின்றன. நாதா! இப்பொழுது மேல்திசையாகிய மங்கை தன்கணவனுன சூரியன் தன்னைப் பிரியப்போகின்ற நெனக்கருதி வெறுப்புடன் காஷாயவஸ்திரத்தை யணிந்திருக்கின்றனளோவெனக் கருதும்படி ஆகாயத்திற் செந்நிறமான மேகங்கள் காணப்படுகின்றன. இப்பொழுது பசுக்கள் கலகலவென்றொலித்துக்கொண்டு ஆணும் பெண்ணுமாய் தத்தங்குகளைச் சார்கின்றன. புஷ்பவனங்களிலுள்ள அரும்புகளெல்லாம் மலர்ந்து வாசத்துடன் ப்ரகாசிக்கின்றன.

அரசு. (சற்றுச் செவிசாய்த்துற்றுக்கேட்டு ஆசனத்தினின்றும் விரைவிலெழுந்து) சற்றூறில், ஏதோ முரசொலி கேட்கின்றது. அது என்னென்றறிவோம்.

மோகி. (எழுந்து அரசன் கையைப் பற்றிக்கொண்டு) இதற்குத்தானா இவ்வளவு அவசரம். ராஜ்யகாரியங்களெத்தனையோ விருக்கும். அதைப்பற்றி நீங்களேன் கவலைப்படவேண்டும். கூடின நேரத்திற்கு முன் 'எல்லாவற்றையும் புத்திரன் வசமொப்பித்துவிட்டேனென்றும், இனிமேல் நாமிருவரும் சரசசல்லாபத்துடன் கவலையின்றி வாழலாமென்றுங்' கூறினீர்களே. சமயத்திற்குத் தக்கபடியெல்லாம் பேசுதல்தான் வழக்கமோ? உட்காருங்களாசனத்தில்.

அரசு. பிரியசுந்தரி! ராஜ்யகாரியங்களி லேதாயிருந்தாலும் உன்னுடன் சல்லாபித்துக்கொண்டிருப்பதைக் காட்டிலுமது பெரிதன்று. ஆனால் ஏகாதசியென்ற சொல்லொன்று காதில் வீழ்ந்தது. அப்படியிருந்தால் அந்தவிருத்ததை யதுஷ்டிக்க வேண்டியதெனது முக்கியமானகடமை. நீயுமதனை யதுஷ்டிப்பாயாகில் நாமிருவரும் மிகவும் மேன்மைபெறலாம்.

மோகி. (சற்றுவெறுப்புடன்) என்ன சொல்கின்றீர்கள் ஏகாதசி.

அரசு. (சற்றுகில்) என்னென்று கேட்போம். (திரைக்குள்) 'இந்நகரத்திலுள்ள சகல ஜநங்களுக்கும் அறிவிப்பது யாதெனில்? நாளை மறுதினம் ஏகாதசி என்ற புண்யதினமாகையால் அதற்கு முதனாளாகிய நாளை தசமிதினத்தில் யாவரும் பகலில் ஒருவேளை ஆஹாரஞ்செய்து அன்றிரவில் பலாஹாரஞ்செய்யவேண்டும்; ஏகாதசிதினத்தன்று ஸ்நானம் முதலியவற்றை முடித்துவிட்டு ஹரிவாசரமாகிய அன்றுதினம் யாதொருவித ஆஹாரமும் செய்யாதிருத்தல்வேண்டும்; அதற்கு மறுநாள் துவாதசிதினம் அதிகாலையில் ஸ்நானாதி களை முடித்துக்கொண்டு எம்பெருமானுக்கு அமுதுசெய்வித்த ப்ரசாதத்தைப் புஜிக்கவேண்டும்; இப்படி நடப்பதில் யாரேனுந்தவறினால் மகாராஜரவர்களின் தண்டனைக் காளாவார்கள்' இந்தப்படி யுவராஜன் தருமாங்கதன். பிரியே! கேட்டனையா? இது மிகவும் சிறந்தவிருதம். இதனை நாமிருவரும் நியமத்துடன் அதுஷ்டித்தால் இஹத்திலும் மேன்மைபெற்று மோக்ஷபதியையுமடையலாம். நீயோ மிகவு

மறிவுடையவள். நானுனக்கு விசேஷமாய்ச் சொல்லவேண்டியதென்னவிருக்கின்றது.

மோகி. (கோபத்துடன்) இதற்குத் தானழைத்து வந்தீர்களோ வென்னை? நல்லது நல்லது. 'உன்னை எப்பொழுதும் பிரிவதில்லை' என்றுறுதிமொழி கூறியதினுண்மை வெளிப்பாடுகின்றது. ஏகாதசியாவது விருதமாவது ஏதேனுமொருவித காரணத்தைக் கற்பித்து என்னைவிட்டுப் பிரிதற்குச் சமயம் பார்த்தீர்களோ? நானுங்களையே தஞ்சமென்றெண்ணி வந்திருக்கிறேன். என்னை யொருகூணமும் பிரியக்கூடாது. தெரிந்ததா? வீணாகப் பெண்பாபத்திற்காளாகவேண்டாம் சொன்னேன்.

அரசு. பெண்மணி! நீயென்ன ஒன்றுமறியாதவளா என்ன. ஏன் கோபிக்கின்றாய்? உனது இஷ்டத்திற்குமாறாக ஒருபோதும் நடக்கமாட்டேன். ஆனால் நான் இந்த விருதத்தை வெகுநாளாயதுஷ்டித்துக்கொண்டு வருகிறேன். இதன் மஹிமையை ஆதிசேஷனாலுஞ் சொல்வதரிது. இந்தப்புண்ணிய தினத்தன்று மாத்திரம் நானுன்னைப் பிரிந்திருப்பேனே யல்லது மற்றைத்தினங்களில் உன்மனப்படியே நடக்கின்றேன். ஏனாலோசிக்கின்றாய். சுண்ணை! உன்பிடிவாதத்தை விட்டு விடு. (கெஞ்சதல்.)

மோகி. (வெறுப்புடன்) இந்த வீண்புகல்களெல்லாமென்னிடம் பேசவேண்டாம். நானுண்மையொரு நொடிப்பொழுதும் பிரிந்திருக்கமுடியாது. சமயத்திற்குத் தக்கபடியெல்லாம் பேசுமாதர்களை வஞ்சித்துத் தங்கள் காரியத்தைச் சாதித்துக் கொள்ளும் ஆடவர்களின் நடத்தைகளெல்லாமெனக்கு நன்றாய்த் தெரியும்.

அரசு. பேதாய்! என்னையும் என்ன சாமாநியமான புருஷர்களைப் போலவா நினைக்கின்றாய். நான் சமயத்திற்குத் தக்கபடி பேசுபவனல்லன். உன்னிடத்திலுள்ள அன்பெனக்கெப்போதும் மாளாது. நீ யெதைக்கேட்டாலுந் தருகிறேன்.

இந்தவிருதத்தை மாத்திரமென்னால் நிறுத்தமுடியாது. தயைசெய்வா யென்னிடத்தில்.

மோகி. அஃதெல்லாமிருக்கட்டும். நீங்களென்ன சொன்னீர்கள் என்னை விவாஹஞ்செய்துகொள்வதற்கு முன்பு வனத்தில். 'உண்ணவிட்டெப்பொழுதும் பிரியேனென்றும், உன்சொற்படி நடக்கின்றேனென்றும்' சொன்னதுண்டா இல்லையா?

அரசு. ஆமாம் அதற்கென்ன. இப்பொழுதுள்ளை நயந்துதானே கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்தவிருதத்தை நிறுத்துவதைத் தவிர நீ யெதைச்சொன்னாலுஞ் செய்கிறேன். நீ யெதைக் கேட்டாலுந்தருகிறேன்.

மோகி. இஃதென்னடியம்மா! சாஹசமென்பது ஸ்திரீகளுக்கே உள்ளதென்பார்களே யுலகில். அதுவிண்பழி. எல்லாமுங்க ளிடத்திலன்றோ இருக்கிறது. அஃதிருக்கட்டும். நானெதைச் சொன்னாலும் செய்கின்றேனென்றீர்களே இஃதுண்மை தானா சொல்லுங்கள்?

அரசு. காதலீ! ஏகாதசிவிருதத்தை விமதலைத்தவிர்த்து நீ யெதை வேண்டினாலுமுன் மனப்படி செய்வதில் சந்தேஹமில்லை இஃதுண்மை.

மோகி. ப்ராணநாதா! வீண்சபதம் வேண்டாம். வாருங்கள் நாயிருவரும் சந்தோஷத்துடன் காலத்தைப் போக்குவோம்.

(கையைப்பற்றுதல்.)

அரசு. பாவாய்! எப்படியானாலும்கூரி. நான் விருதபங்கஞ்செய்ய மாட்டேன். நீ வேறு எதனை விரும்பினாலுமுன்னிஷ்டபடி செய்வேன். என் கையை விடு. (கையையுதறுதல்.)

மோகி. (அரசன் கையைப் பற்றிக்கொண்டு) நாதா! வேண்டாம் வீண்பிடிவாதம் சொன்னேன். நான் சொல்லியபடியெல்லாஞ்செய்வதென்றாலது உங்களால் முடியாது வாருங்கள். சுதமாய்க் காலத்தைப் போக்குவோம்.

அரசு. நீ மற்றதைச் சொன்னாலும் செய்வேன். இந்தவிருதத்தை மாத்திரம் தவிர்க்கமுடியாது.

மோகி. ஏனின்னும் வீண்பிடிவாதஞ் செய்கின்றீர். நான் சொல்லு கின்றபடிசெய்ய உம்மால் முடியாது.

(அரசன் கையைப்பற்றுதல்).

அரச. பேதாய்! என்ன சொல்கின்றாய்? நீ யென்ன சொன்னபோதி லுமிந்த விருதத்தை யதுஷ்டியாதிருக்கப் போகின்றதில்லை நான். என் கையைவிடு. நீ விரும்பியதைச் சொல்.

(கையையுதறுதல்.)

மோகி. (மிகவும் வெறுப்புடன்) அரசே! பின்வாங்கக்கூடாது. நான் சொல்லியபடி செய்வீரா நீர்?

அரச. நான் செய்வதிலென்ன சந்தேகமுனக்கு. சீக்கிரஞ்சொல் லுன்னிஷ்டத்தை.

மோகி. இந்தவிருதத்தை நிறுத்திவிட்டு என்னிஷ்டப்படி நடக்க வேண்டும்; இல்லையென்றாலுமது புத்திரன் தர்மாங்கதனை மங்களாஸ்நானஞ்செய்வித்து அலங்கரித்து உமதுபாரியை சந்தியாவளியும் சம்மதிக்க அவன் தலையை யுமதுவாளால் வெட்டவேண்டும். இது உம்மால் செய்யமுடியுமா சொல் லும?

அரச. ஹாஹா! பாதகீ! என்ன சொன்னாய்? இப்படிச் செய்தால் உன்மனம் திருப்தி அடையுமோ? அன்றெழுதிய பிரமதேவ னெழுத்தை யாரால் மாற்றமுடியும் “ஹீஷுஃ ஶு யாக்ஃ” “ஸ்திரீபுத்தி: ப்ரளயாந்தக:” ஸ்திரீகளை நம்புப வர்களின் கெதியிவ்விதமாகுமென்பதை நன்றாயறிந்து கொண்டேனிப்போது. (தர்மாங்கதனை நினைத்து) வத்ஸா! தர்மாங்கதா! (மூர்ச்சித்துச்சாய்தல்.)

மோகி. (அரசனைத் தழுவிக்கொண்டு) அரசே! ஏன்வருந்தவேண்டும். இன்னுமொன்றுந் தப்பிப்போகவில்லை. வானங்கள் நாமிரு வரும் சுகமாயிருப்போம். (மூர்ச்சை தெளிவித்தல்.)

அரச. மோகினி! எனக்கொருவருத்தமுமில்லை; உன்னைநான் மனைவி யாக அடைந்தபின் எனக்கென்ன வருத்தமிருக்கின்றது;

எனது புத்திரன் தருமாங்கதன் நிரப்பரதி; சூரியகுலத்
துதித்த தோன்றல்; இவ்வரசை யாள்பவனென்றிருந்த மைந்
தன்; அவனை நீ சொல்லியபடியே செய்கின்றேன். விருத
பங்கஞ்செய்ய என்னால் முடியாது; நீ யிங்கேயிரு; நான்
சபாமண்டபம் செய்கின்றேன். (போதல்.)

மோகி. (தனிமொழி) ஏது நமது முயற்சியொன்றும் பயன்படாது
போற் காணப்படுகிறது. இவ்வரசன் மனோதைரியத்தை
யென்சொல்வது! தன்புத்திரனைப்பாவதிழுந்து விடுகிறேனென்
கிறானேயன்றி இந்தவிருதத்தைத் தவிர்த்தற்குச் சற்றும் சம்
மதிக்கின்றானில்லை. “ஊழிபெயரினுந்தாம் பெயரார் சான்
றாண்மைக், காழியெனப்படுவார்” சாப்புடைமையாகிய கட
லுக்குக் கரையென்று சொல்லப்படும் பெரியோர்கள் கட
லுங்கரையுள் நில்லாதிருக்கும்படி காலம் மாறுபட்டாலும்
தாம் தமது கொள்கையினின்றும் பிறழமாட்டார்களென்பது
உண்மையாகவன்றோ இருக்கின்றது. சூரியகுலத்தரசர்
களின் பெருமையே பெருமை. (சற்றாலோசித்தல்) எது
எப்படியிருந்தாலென்ன. என்சாமர்த்திய மெங்கேபோயது.
இருக்கட்டும். ராஜகுமாரனிடஞ்சென்று அவன் மனத்தைக்
கலக்கி அவனை யிவ்விஷயத்திற்குச் சம்மதியாதிருக்கும்படி
செய்கின்றேன். (போதல்.)

காட்சி முடிவு.

இரண்டாம் காட்சி.

இடம்—சபாமண்டபம்.

[தர்மாங்கதன் முதலானோர்.]

தருமா. மந்திரிவர்யா! நமதுத்தரவின்படி யெல்லோரும் ஏகாதசி
விருதத்தையறுஷ்டித்து வருகின்றார்களா என்ன?

மந்தி. ராஜகுமார! உங்களுத்தரவின்படியே யெல்லோரும் இந்த
விருதத்தை யறுஷ்டித்துவருகிறார்கள். இதிலென்ன சந்தே
கம்.

[மோகி பிரவேசம். தருமாங்கதனெழுந்து
நமஸ்கரித்துபசாரத்துடன்.]

தருமா. (ஆசனத்தைக்காட்டி) தாயே! வீற்றிருங்கள். இங்குவந்த விசேஷமென்ன? நீங்களிருக்குமிடத்திற்கே யென்னை வர வேண்டுமென்றுத்தரவு செய்தால் நானே அவ்விடம் வருவேனே. நீங்களெதற்காக இங்குவரவேணும்.

மோகி. அதற்கென்ன நானே இங்கு வந்தேன். வத்சா! உட்காரு.

தருமா. (மந்திரி முதலானோரைக் குறித்துப்பார்க்க அவர்கள் செல்லுதல்.) தாயே! என் பிதா உங்கள் மனதிற்கே தேனும் திருப்தியாய் நடந்ததுண்டா என்ன? உங்கள் முகமேதோ மாறுபட்டிருப்பதாய்க் காணப்படுகின்றதே. என்ன விசேஷம்?

மோகி. (வருத்தத்துடன்) ஸ்திரீ ஜன்ம மெதற்காகும்? பிறந்தால் புருஷர்களாய்ப் பிறக்கவேண்டும்.

தருமா. அம்மா! இஃதென்ன ஸ்திரீகளைப்பற்றித்தாழ்வாய்க்கூறுகின்றீர்கள். ஸ்திரீகளில்லாவிடில் உலகமேது. “ஔதாவாவஹு ராவஹு விதொதூராவஹு” “மாதாபூர்வரூபம் பிதோத்தரூபம்” தாய் முதன்மையானவள். பிதா அடுத்தபடியென்று வேதமேகூறுகின்றதே. இப்படியிருக்க ஸ்திரீகளைத் தாழ்வாய் நினைத்தல் கூடுமோ? “தாயிற் சிறந்ததோர் கோயிலுமில்லை” என்றன்றோ பழமொழி.

மோகி. அதற்கென்ன பரமானுவைப் பர்வதமென்றும், பருவதத்தைப் பரமானுவென்றும் சாதிப்பதற்குங்கூட ஒரு ப்ரமாணம் சொல்லிவிடலாம்.

தருமா. இஃதெல்லா மிருக்கட்டும். என்ன நடந்தது சொல்லுங்களம்மா?

மோகி. சொல்வதென்ன புருஷர்கள் தாங்கள் பிடித்ததையே சாதித்துவிடுகிறார்கள். ஸ்திரீகளாலென்ன முடியும்?

தருமா. விவரித்துச் சொல்லுங்களம்மா? என்ன நடந்தவிஷயம்?

மோகி. கண்மணி! உன்னிடஞ் சொல்வதற்கென்ன. நானும் உன் பிதாவும் சாதாரணமாய்ச் சம்பாஷித்துக்கொண்டிருக்கும் போது முரசொலி ஒன்று கேட்டது. அப்போது உன் பிதா பரபரப்புடனெழுந்து சற்று கவனித்துவிட்டு என்னைக் குறித்து 'நியமேகாதசி விருதத்தை யறுஷ்டித்துவரவேண்டும்' என்றார். அதற்கு நான் சற்றுநேரமென்றும் பேசாதிருந்தேன்; அவர் மனதை யறியவேண்டுமென்று. உடனே அவர் 'எது எவ்விதமானாலென்ன? என்னுயிரைக் கேட்டாலுங்கொடுத்துவிடுவேன்; இந்த விருதத்தைத் தவிர்க்க ஒருவராலும் முடியாது' என்று என்னுடன் கடுமையாய்ப் பேசினார். நானும் அவர் மனவுறுதியைப் பரிசோதிப்போமென்று நினைத்து 'விருதத்தைத் தவிர்த்துவிடுவேண்டும்; அல்லது உமது புத்திரன் தருமாங்கதன் சிரசை அவனும் சம்மதிக்க உமது வாளால் வெட்டவேண்டும்' என்றேன். அதற்கவர் சற்றுங் கலங்காமல் 'அப்படியே செய்கிறேன்' என்றனர். இவ்வளவு கட்டுநஞ்சடைய புருஷர்களை எப்படி நம்புவது? இதைக்கேட்டதுமுதல் என் மனம் பரிதபிக்கின்றது. ஒன்றுமே தோன்றவில்லை எனக்கு. ஏதோ நான்வர் மனவுறுதியைப் பார்ப்போமென்றுசொல்ல அவர் தான் நினைத்ததையே சாதிக்கமுயலுகின்றார், எனக்குப்பயமாயிருக்கிறது. இப்படியுமிருப்பார்கள் புருஷர்கள் உலகத்தில்.

தருமா. அம்மா! நீங்களொன்றிற்கும் பயப்படவேண்டாம். நீங்கள் என் பிதாவின் மனவுறுதியைப் பரீக்ஷிப்பதற்காகக் கூறியதாயிருந்தாலென்ன. அல்லது உண்மையாகவே கூறியிருந்தால் தானென்ன. ஏதாதசி விருதத்தைத் தவிர்ப்பதாய் ஒருவேளை என் பிதா அபிப்பிராயப்பட்டாலும் அது உசிதமன்று. கூத்திரியனுய்ப் பிறந்த ஒருவனுக்கு உயிரை இழப்பது அவ்வளவு பெரியதன்று. ஹரிச்சந்திரமகாராஜர் சத்தியத்தைக் காப்பதற்காக எவ்வளவு துன்பங்களை யறுபவித்திருக்கின்றார். சரீரமோ என்றும் அழியக்கூடியதுதானே. என்னுயிரையிழக்க சித்தனாகவே யிருக்கின்றேன். நீங்களொன்றிற்கும் பயப்படவேண்டாம். ஏதாதசி விருதத்தைத் தவிர்க்க முடியாது.

மோகி. குழந்தாய்! நீ யுன்மனதிற்குத் தோன்றியபடி சொல்லாதே அவருக்குத்தானென்ன இத்தனைபிடிவாதம். நான் கேட்டுக் கொள்கின்றபடியிந்தயேகாதசிவிருதத்தைத்தவிர்த்து விட்டாலென்னகுற்றம். ஒன்றுமில்லை. நான் சொல்வதைக்கேள். (அவனைத்தழுவி கொள்ளுதல்).

தருமா. தாயே! நீங்கள் மற்றதைச்சொன்னாலும் உங்களுத்தர வின்படி யதனைச்செய்வேன். இந்தவிருதத்தைமட்டும் தவிர்த்தற்கு நான் சம்மதிக்கமாட்டேன். என் தலைவியின்படி நடக்கும் இதற்காக நீங்கள் ஏனாலோசிக்கவேண்டும். என்னைப் பற்றி நீங்கள் கவலைப்படவேண்டாம்.

மோகி. ஏதோ நான் உன் நன்மையைக் கருதிச்சொன்னேன். கேட்காவிட்டால் போ நான்போகின்றேன். (மோகினிபோதல்)

மோகி. (தனிமொழி) ஹா! இஃதென்ன ஆச்சரியம்! இச்சிறுவன் நமக்கேயுபதேசம் செய்கிறான். உத்தமக்ஷத்திரியகுலத்தில் பிறந்தவனாதலால் உயிரையே திருணமாய் நினைக்கின்றான். என்னமனவுறுதி! புலிக்குப்பிறந்தது பூனையாகுமா? (சற்றுலோசித்து) நமதெண்ணமெப்படி நிறைவேறப்போகின்றது? இருக்கட்டும். இவன்தாயினிடம்சென்று அவளை இதற்குச் சம்மதியாதிருக்கும்படி செய்கிறேன். அவள் எப்படியும் தன் வயிற்றின் பிறந்தபுத்திரனையிழக்கச் சம்மதிக்கமாட்டாள். (போதல்)

காட்சி முடிவு.

மூன்றாம் காட்சி.

இடம்—சந்தியாவளியின் அந்தப்புரம்.

சந்தியா. (தனிமொழி) இஃதென்ன என் வலதுகண்படபடவென்று துடிக்கின்றது? என்ன நேரிடப்போகிறது? (கமலிநீவருதல்)

கமலிநி. அம்மா! சின்னராணியவர்கள் தங்களைப்பார்க்கவேண்டுமென்று வாயிலில் வந்திருக்கிறார்கள்.

சந்தியா. இஃதென்ன அதிசயமாயிருக்கிறது! அழைத்துவா.

(கமலிபிபுடன் மோகினிவருதல்)

மோகி. (கைகளைக்கூப்பிக்கொண்டு) அக்கர்கள்! நமஸ்கரிக்கிறேன்.

சந்தியா. (ஆசனத்தைகாட்டி) என்னவிசேஷம் உட்காரு.

மோகி. விசேஷமொன்றுமில்லை. உங்களைப்பார்த்துவிட்டுப்போகலாம் என்றுதான் வந்தேன். (நாற்புறமும் பார்க்க.)

சந்தியா. அடி கமலிபி! நீயேனிங்கு நிற்கிறாய். போ. (கமலினிப்போதல்) என்னவொரு மாதிரியாயிருக்கின்றாய். மகாராஜர் இங்குதானேயிருக்கின்றார்கள்.

மோகி. ஆமாம் அவர்கட்குகென்ன. எத்தனையோ காரியங்கள் ஆடவர்கள் சமயத்திற்குத்தக்கபடியெல்லாம் பேசித்தங்கள் காரியங்களைச் சாதித்துக்கொள்கிறார்கள். ஸ்திரீஜன்மமெதற்காகும். வியர்த்தம். புருஷர்கள் பேச்சைசம்பி மோசம்போவது தானிவர்கட்கு சஹஜம்.

சந்தியா. ஏன் மனவருத்தமடைகிறாயம்மா? விவரித்துச்சொல். உனக்கென்னசங்கடம் நேர்ந்தது.

மோகி. எனக்கொன்றுமில்லை. புருஷர்கள் தாங்கள் பிடித்ததையே சாதிக்கிறார்கள். என்பதைப்பற்றித்தான் உங்களிடம் சொல்லவந்தேன்.

சந்தியா. அஃதென்ன? நீசொல்கின்றதொன்றும் புலப்படவில்லையே?

மோகி. வேறொன்றுமில்லை. நேற்றைய சாயங்காலம் நானும் மகாராஜரும் சம்பாஷித்துக்கொண்டிருக்கும்போது முரசொலிகேட்டது. அதையுற்றுக்கேட்டதும் அவரென்னைப்பார்த்து நாளை யேகாதசியுபவாஸமிருக்கப்போகிறேன். ஸ்திரீகளுடன் ஸம்பாஷிக்கவேமாட்டேன். யார் என்ன சொன்னாலும் சரிஎன்றார். நானதைக்கேட்டதும் ஏதோவேடிக்கையாக நானும்மையொருகூணமும் பிரிந்திருக்கமாட்டேனென்றேன். அதற்கவர் நானுன்னெண்ணப்படி நடக்கவேமாட்டேன்; நீ என்னுயிரையிழக்கவேண்டுமென்றாலு

மல்விதம் செய்வேன்; மற்றும் நீ யெதைச்சொன்னபோதி
 லும் செய்வேன்; விருதத்தைத்தவிர்க்கமாட்டேன்; இது
 நிச்சயமென்றார். நானும் அவரெண்ணத்தைச்சோதிப்பதற்
 காக 'ஏன் வீண்வம்புபேசுகின்றீர்கள்? நான் சொல்லுகிற
 படியுங்களால் செய்யமுடியாது' என்றேன். அதற்கவர் மறு
 படியும் 'நீ வேறெதைச்சொன்னாலும் செய்வேன்; விருதத்
 தைத்தவிர்த்தலென்பது முடியாது' என்றார். அதன்பின்
 னும் நானவர் மனவுறுதியை நன்றாய்த்தெரிந்துகொள்ளும்
 பொருட்டு இந்த விருதத்தைத் தவிர்க்கத்தான்வேண்டும்;
 இல்லாவிட்டால் தர்மாங்கதனை உமது வாளால் வெட்ட
 வேணுமென்றேன். என்ன கல்மனம்! அதற்குமவர் சம்ம
 தித்தார். பின்பு நானிவ்விஷயத்திற்குத் தர்மாங்கதனும் சம்
 மதிக்கவேண்டுமென்றேன். அவனையும் சம்மதிக்கும்படி
 செய்கிறேனென்றார். நானதோடுவிட்டுவிடாமல் இதற்கு
 தேவிபார்களும் சம்மதிக்கவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்
 கிறேன். நீங்களொருபோதும் பெற்றபிள்ளையை யிழக்க
 மாட்டீர்களென்பதெனக்கு நன்றாய்த்கெரியும். பெற்றவர்
 கட்கன்றோ பிள்ளையருமை தெரியும். நீங்களொருபோதும்
 அவர்பிடிவாதத்திற்கிணங்கலாகாது. இதையுங்களிடம் தெரி
 விக்கத்தான் வந்தேன். நீங்களிதற்கொருபோதும் சம்மதி
 க்ககூடாது. புருஷர்க் கேனித்தனை பிடிவாதம்?

சந்தியா. ஹாதெய்வமே! (மூர்ச்சித்துத்தெளிதல்) நானிந்ததுக்க
 த்தையனுபவிப்பதற்கோ பெண்ணன்மமெடுத்தேன். (புத்தி
 யனை நினைத்து) வத்ஸா தர்மாங்கதா! உனக்கற்பாயுளையாகற்
 பித்தான் பிர்மமதேவன். (மோகினியைப் பார்த்து) அம்மா!
 அரசனதுவாளால் என்னுயிரை மாய்க்கும்படி கேட்டிருக்க
 லாகாதா? ஐயோ! தர்மாங்கதன் உனக்கென்ன தீங்கு செய்
 தானம்மா. ஒன்றுமறிபாத பாலனைப்பற்றி இவ்விதம் செய்ய
 வேண்டுமென்ற எண்ணமுனக்கேன் உண்டாயது?

மோகி. அம்மா! ஒன்றுக்குமாலோசிக்கவேண்டாம். உங்கள் சம்
 மதமில்லாமலொன்றும் நடவாது. நீங்களிதற்கொருபோ
 தும் சம்மதிக்கவேண்டாம்.

சந்தியா. இனிமேலெனக்கென்ன ஆலோசனையிருக்கின்றது. எல்லாந் தான் தீர்ந்துவிட்டதே. அம்மா! உன்மனங்குளிர்ந்தால்போதும். எனக்கு நீபுபதேசிக்கவேண்டாம். நான்செய்த பாபத்தை நான் தானேயனுபவிக்கிறேன்.

மோகி. ஏனம்மாதுக்கிக்கின்றீர்கள்? தர்மாங்கதனுயிரிழப்பது எனக்குச் சம்மதமில்லையென்று. ஒருசொல்சொன்னால்போதும். நானேயரசரிடம் சொல்லி உங்கள் புத்திரனுக்கொரு தீங்கும் வராமற்செய்கிறேன். செய்யக்கூடாத சாஹஸகாரியத்தைச் செய்வெனென்று புருஷர்கள் துணிந்தால் அதை ஸ்திரீகளேன் தடுக்கக்கூடாது.

சந்தியா. இந்த நியாயங்களெல்லாம் நீயெனக்குபதேசிக்கவேண்டாம். நீ போ.

மோகி. ஏதோ நான் சொன்னேன் உங்களிடம் (போதல்)

(தோழி வருதல்)

கமலி. அம்மா! ஏன் அழுகின்றீர்கள்? கண்ணீர் தாரைதாரையாய் வழிகின்றதே. என்ன துக்கம்நேர்ந்தது. இளையராணி உங்களிடம் என்னசொன்னார்கள். உங்கள்புத்திரன் தர்மாங்கதனிருக்கும்போது உங்களுக்கென்னகுறை.

சந்தியா. (தனி மொழி) ஹாவத்ஸா! நீயொருவனிருந்தால் போதுமென்று என்கவலைகளெல்லாம் மறந்திருந்தேனே. உன்னுயிருக்கே மிருத்யுதேவதையாய் வந்தாளே சண்டாளி இனி நான் என்னசெய்வேன்?

கமலிநி. இஃதென்னம்மா! இப்படிச்சொல்கின்றீர்கள் என்ன நடந்தது? (தர்மாங்கதன் பிரவேசம்)

தர்மா. அம்மா! ஈதென்ன? அழுதுகொண்டிருக்கின்றீர்கள்.

சந்தியா. (தர்மாங்கதனை கட்டிக்கொண்டு) ஹாவத்ஸா! என் வயிற்றில் நீயேன் பிறந்தாய். ஐயோ! நானெப்படி ஸஹிப்பேன்.

தர்மா. (கமலினியைப் பார்த்து) கமலினி! எனது சிற்றன்னைபாரிங்கு வந்தார்களா என்ன?

கமலநி. ஆமாம்.

தர்மா. அம்மா! கவலைப்படவேண்டாம். உலகத்தில் பிறந்தவர்க ளெல்லோரு மிறந்தேதீரவேண்டும். ஆறிலும் சாவு. நூறி லும் சாவு. அதிலும் கூடித்திரியனுய்ப் பிறந்தவொருவன் தன் னுயிரைத்திரணமாக நினைக்கவேண்டும்.

சந்தியா. (தர்மாங்கதனைத் தழுவிக்கொண்டு) கண்கணீ! என்ன இப் படிச்சொல்கிறாய்? உன்னையரசன் வாளால்வெட்டவேண்டு மாம்; அதற்கு நானும் சம்மதிக்கவேண்டுமாம்; நீ யாருக் கென்ன தீங்கிழைத்தாய் இக்கொடிய தண்டனைக்கு ஆளா வதற்கு? நானுன்னை யிழந்தெப்படியுயிருடனிருப்பேன்? ஹா தெய்வமே! யானென்செய்வேன்? (மூர்ச்சித்தல்)

தர்மா. (தாயைத்தழுவியெடுத்து மூர்ச்சை தெளிவித்தல்) அம்மா! வருத்தத்தைத்தவிர்த்து விடுங்கள். இந்த சரீரம் ரத்தம், மாம்ஸம், என்பு, நரம்பு முதலியவற்றுடன் கூடியது; சர்வபாசங்கட்குயிருப்பிடமாயுள்ளது; இஃது அறிவுடைய வர்களாலென்றும் அறுவருக்கத்தக்கதே; இந்தச் சரீரத்தை எவ்விதம் பேணினாலும் இது ஒரு கூணத்தில் கல்லில் மோதிய மண்பாண்டம்போல் ஏதேனுமொரு வியாதி யினாலுயிரிழந்து நாய் நரிகட்கோ மண்ணிற்கோ தீய்க்கோ இரையாகப்போகின்றது. இத்தகைய இழிவான உடலையென்மனப்பூர்வமாக இந்த ஏகாதசியன்று என்னைப்பெற்ற தாய்தந்தையர்களின் முன்பு இழப்பேனாகில் நான் என்று மழிவில்லாத அப்பிராகிருத திவ்யசரீரத்தைப்பெற்று நித்யமுக்த சேவிதனாய் அனந்தகல்யாண குணநிலைபுனை பூரீமந்தாராயணனை ஸேவித்துக்கொண்டு பரமபதத்தில் வாழ்வேன்.

சந்தியா. குழந்தாய்! என்ன இப்படிச்சொல்கின்றாய்? ஐயோ! தெய்வகதியால் மரணம் நேர்ந்தால் அதை யுலகத்திலுள்ளார் சகித்துக்கொள்வார்கள். வேண்டுமென்றே ஒருயிரைப் பலி கொடுக்கச் சம்மதிப்பார்களா? இப்படி எங்கேயாவது கேட்டிருப்பதுண்டா? ஹாவத்ஸா! நீ எங்களுக்குப்பின்பிருந்து

எவ்வளவோ காலமில்வரசையாள வேண்டியவனன்றோ! சூரிய குலத்தில் இதுவரை யேதேனுமிப்படி ஸம்பவித்த துண்டா? சகல ஜனங்களாலுங்கொண்டாடப்பெற்ற ஸத் குணங்கள் நிறைந்த உனக்கா அற்பாயுளைத் கற்பித்தான் பீரம்மதேவன்.

தர்மா. அம்மா! கவலையைவிட்டுவிடுங்கள். இதுவரை யிவ்வுலகத் தையாண்ட அரசர்கள் கடல் எக்கல் மணலிலும் பலரன் றோ! அவர்களனைவருமெங்கே போயினர்? அவர்கள் பெய ரேனுமுரேனுமேதேனும் தெரிகின்றதா? ஆனால்தே இவ்வுலகில் சிபிசக்ரவர்த்திமுதலிய அரசர்கள் தங்கள் பூத வுடம்பை நீத்துப்புகழுடம்பை நிலைகிறுத்தியதுபோலப் புகழுடம்பைப்பெறுவேன். இப்படிப்பட்ட சமயங்களில் தான் தைரியத்தைக்கைவிடாதிருக்கவேண்டும்; கவலையை விட்டுவிடுங்கள்; நான் மஹாராஜரிடம் சொல்கிறேன். (தாயைக்கைக்குறித்து வணங்கிப்போதல்.)

காட்சி முடிவு.

நான்காம் காட்சி.

இடம்—ஸபாமண்டபம். (ருக்மாங்கதன்)

ருக்மா. ஐயோ தெய்வமே! யான்காமமென்னுங் கடலில் மூழ்கி அதோகதியை யடைவதற்கன்றோ ஆளாயினேன். ஒரு தோஷமுமறியாத எனது புதல்வன் தர்மாங்கதன் சகல சத்குணங்களும் நிறைந்தவன்; தர்மாங்கதனென்ற பெய ருக்குக்கிசைந்தபடி தர்மத்தையே தன் தோளணியாகக் கொள்பவன்; அவனையா என் வாளால்வெட்டுவது? ஐயோ! தன் கணவனே தெய்வமென்றிருக்கும் கற்பிற்கரசி சந்தியா வளி இதனையெவ்வாறு சகிப்பான். ஹாஹா!! களங்கமற்ற சூரியகுலத்தைக் களங்கமுடையதாய்ச் செய்வதற்கோ பிறந் தேன் யான். “யாஸிஹிசூஸுஸுராஸிஹி” “யாமமாத்ரம் ஸுராமத:” என்று ஒரு யாமம் மட்டிலும் கட்டுடித்த

வனுக்கு அதனாலுண்டான மதம் நீங்காதிருக்கும். காமம் பிடித்தவனுக்கோ காலவரையறையின்றி கண்கால் தெரியாது. மேன்மேலுமன்றோ அதிகரிக்கின்றது மதம். கள்ளானது உண்டால்லது மகிழ்ச்செய்யாது. காமமோகண்ட பொழுதே மகிழ்விக்கின்றதன்றோ! காமமதிகரித்ததினலன்றோ ராவணன் குலத்தோடழிந்தான். இவற்றையெல்லாமறிந்திருந்தும் யானேன் காமத்திற்காளாயினேன். ஹாமோகினி! நீயென் குலத்தையழித்தற்கோவந்தாய்? (தருமாங்கதன் வருதல்.)

தர்மா. பிதா! நமஸ்கரிக்கின்றேன். (நமஸ்கரித்தல்.)

ருக்மா. வத்ஸா! உட்காரு. (என்று ஆசனத்தைக் குறிப்பிடுதல்.)

தருமா. (ஆசனத்திலுட்கார்ந்துகொண்டு, பிதா! என்ன பரிஜனங்க ளொருவரையுங் காணேன். மந்திரிகளேன் வரவில்லை. உங்கள் முகத்தைக்காணும்போது நீங்கள் ஏதோ கவலையுற்றிருப்பதுபோல் தெரிகின்றது. என்ன விசேஷம் சொல்லுங்கள் என்னிடத்தில்.

ருக்மா. வத்ஸா! இனி யென்னை நீ பிதாவென்று அழைப்பதற்கு நான் அர்ஹுனல்லன். என்னை யெமனென்றே கூறுவாய் கண்மணி.

தருமா. பிதா! ஏனிப்படிச் சொல்கின்றீர்கள் துக்கத்துடன். என்ன நேர்ந்தது யானிருக்கும்போது. நீங்களேன் கவலைப்பட வேண்டும்.

ருக்மா. கண்மணி! நீ உயிரோடிருந்தாலெனக்கொரு கவலையுமில்லை யென்பதுண்மையே. ஐயோ! நாடுநென்செய்வேன். (சற்று மூர்ச்சித்துத்தெளிதல்).

தருமா. பிதா! என்ன இப்படிச் சொல்கின்றீர்கள்? என்னுயிருக்கென்ன தீங்கு சம்பவிக்கப்போகின்றது. எம்பெருமான் கருணையிருக்கும்போது? சொல்லுங்கள் நடந்ததை.

ருக்மா. தர்மா! மோகினியென்னும் ஸ்திரீ ரூபங்கொண்ட ஒரு § கால சர்ப்பத்தை யான் காமவசத்தால் மனைவியாகக்கைக்கொண்டே னென்ப தெல்லோருமறிவார்கள்.

தருமா. ஆமாம். எனது சிற்றன்னையிருக்கின்றார்கள். அவர்களென்ன சொன்னார்கள். அவர்களைப்பற்றி யேனெவ்விதம் வெறுப்புடன் பேசுகின்றீர்கள்?

ருக்மா. அவனென்னை ஏகாதசி விருதத்தை யறுஷ்டிக்கக்கூடா தென்றாள். நானதைத் தவிர்க்கமாட்டேன்; நீ மற்றெதனை வேண்டிக்கொண்டாலும் உன்னிஷ்டப்படி செய்கிறேனென்றேன். அதற்கந்தப்பாதகி, 'ஏகாதசி விருதத்தைத் தவிர்க்க வேண்டும்; இல்லையென்றால் தர்மாங்கதன் சிரசை உமது வாளால் வெட்டவேண்டும்' என்றனள்.

தருமா. (ஆசனத்தினின்றெழுந்து நின்றுகொண்டு) பிதா! இதற்குத் தானா நீங்கள் ஆலோசிக்கின்றீர்கள். கூதத்திரியகுலத்திற் பிறந்த ஒருவனுக்கு உயிரென்ன அத்தனை பெரிதா? நான் இதற்கு மனப்பூர்வமாகச் சம்மதிக்கிறேன். (தன் கையை மார்பில்வைத்து) இந்தச் சரீரம் உங்களாலுத்பத்திசெய்யப்பட்டது; இதனையிதுவரை நீங்களேவளர்த்திருக்கின்றீர்கள்; இதனையழிப்பதற்கு முங்கட்கதிகாரமுண்டு; இஃதென்ன நிலைபெற்றதா? என்றுமழியக்கூடியதுதானே. நீங்களென் சிற்றன்னைக்கு வாக்களித்தபடி தவறாது சத்தியத்தை நிலைபெறச்செய்தால் யானிவ்வுலகமுள்ளவரும் அழியாத புகழையும் புண்ணியத்தையும் பெறுவேன்.

ருக்மா. வத்ஸா! நீயுன் உத்தமகுணத்திற்குத்தக்கபடி சொல்கின்றாய். ஒருவன் தானுண்பண்ணி வளர்த்தது விஷவிருகூத மாயிருந்தாலும் அதனை வெட்டுதல் தகாதென்பது சாஸ்திர சம்மதம். இப்படியிருக்க நிரபராதியான வுன்னை என் வாளுக்கிரையாக்கி அதோகதியடையப்போகின்றேன் யான்.

காழ்வலையில் கப்பட்டு மதிமயங்கித் திரிகின்ற பாவியாகிய
எனக்கு நீயேன் புத்திரனாக ஜனித்தாய்.

ருக்மா. பிதா! நீங்களொன்றுக்குமாலோசிக்கவேண்டாம். என் சிற்
றன்னைக்கு வாக்களித்தபடியே செய்து சத்தியத்தை நிலை
நிறுத்துங்கள். இத்தகைய ஆபத்காலத்தில்தான் தைரியத்
தைக்கைவிடாதிருத்தல் வேண்டும்.

காட்சி முடிவு.

ஐந்தாம் காட்சி.

(மந்திரிகள் மோகிநி சந்தியாவளி முதலானோர் ப்ரவேசம்.)

(மந்திரிகளாசனே நமஸ்கரித்தல்.)

ருக்மா. (மந்திரிகளைப் பார்த்து ஆசனத்தைக் குறித்துக்காட்டி) உட்
காருங்கள். (மந்திரிகளாசனத்திலிருத்தல்) (மோகிநி அரசன்
சமீபத்திலும் சந்தியாவளி தன் புத்திரன் சமீபத்திலும்
நிற்றல்) மந்திரிகாள்! இன்று நான் செய்யப்போகிற காரியத்
திற்கு நீங்களனுமதி கொடுக்கவேண்டும்.

சுசரிதன். நியாயமாயிருந்தால் அதற்கு யாவரும் சம்மதிக்க வேண்டி
யதுதானே.

ருக்மா. நானுத்தேசித்திருப்பது இன்னதென்று தெரியுமா என்ன?
நீதிசுலன். ஆமாம் நன்றாய்த்தெரியும். யாவருமறிந்த விஷயமே.
யுவராஜரையுங்கள் வாளால் நினைத்தபடி செய்வதாய் நிச்ச
யித்திருக்கின்றீர்களென்று கேள்வியுற்றோம்.

ருக்மா. எதற்காகவென்று தெரியுமா?

நீதிசு } எதற்காக இருந்தாலென்ன? யுவராஜர் யாரைக் கொலை
சுசரி. } செய்தார்? உங்களுக்கேனின்த துராலோசனை யுண்டாக
வேண்டும்?

ருக்மா. சத்தியத்தைக் காப்பதற்காகவே நானிதனைச் செய்யத்
துணிந்தேன்.

நீதிசு. மகாராஜ! நான் சொல்வதைச் சற்று அமைதியுடன் கேட்க
வேண்டும். சத்தியமென்பது பிறருக்குத் தீங்கு பயவாத

சொற்களைச் சொல்லுதலே யாகும். பிறருக்குத் தீங்கை விளைவிப்பதான சொற்கள் மெய்யாகவே யிருந்தபோதிலும் பொய்யென்றே கருதப்படும். கொலையென்பதோ எவ்விதத் தினால் செய்தாலும் அது பாபத்திற்கே இடமாகும். ஆனால் ஒருவன் கொலைக்குரிய குற்றஞ்செய்திருந்தால்வனைக்கொலை செய்யவேண்டியதும் ராஜதர்மமேயாகும். அது ஒருபோதும் பாபமாகாது. களையுடன்கூடிய பயிர்கட்குக் களைபைக் களைந்து பைங்குழைக்காத்ததுபோலாகுமேயன்றிவேறில்லை. நிரபராதியான யுவராஜரை இவ்விதஞ் செய்வதற்கு எங்க ளிடமனுமதி கேட்பது கியாயமில்லை. நாங்கனிதற்குச் சம் மதிக்கமாட்டோம்.

ருக்மா. மந்திரிகாள்! நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள். சத்திய மென்பதற்குப் பொருள் மெய்மையென்றும், சபதமென்று மிரண்டிவித முண்டு. இவற்றில் உண்மையைக் கூறுதலால் பிறருக்குப் பெருந்தீங்குவிளையுமாயின் அதனைக்கூறுதிருக்க லாம். அல்லது மாற்றியும் விடலாம். சபத மென்பதோ 'நானிதனைச்செய்யாவிடின' என் பொருளனைத்தையு மிழந்து விடுகிறேன்' என்பதுபோல் கூறுதலாம். கூடித்திரியனாகப் பிறந்தவன் ஒரு சபதஞ் செய்துவிட்டால் அதற்கு மாறாய் நடக்கமாட்டான். இதிலும் சூரியகுலத்தரசர்களில் இது வரையொருவரும் சத்தியந்தவறி நடந்தவரில்லை. இப்படி யிருக்க நான் மாத்திரமோ இதற்குப் பின்வாங்குவது. 'ஏகா தசி விருதத்தை நீக்குவதைத்தவிர்த்து நீ எதனைச்சொல்லிய போதிலும் அதனைச் செய்கிறேன்' என்று நான் சொல்லிய சபதத்தை மாற்றுவது உசிதமாகுமா? சொல்லுங்கள்.

சுசரி. மகாராஜ! சபதஞ் செய்துவிட்டாலதை மாற்றுதல் தகா தென்பது உசிதமே. ஆனால் உலகத்தி லொருவன் மற்றொரு வனைப்பார்த்து 'உன்னிஷ்டப்படி செய்கிறேன்; நீ விரும்பி யதைக்கேள் என்னிடத்தில்; நீ சொல்லியபடி நான் செய்யா விட்டால் நரகத்திற்காளாகிறேன்' என்று சபதஞ் செய்தால் சபதம் செய்தவனைப்பார்த்து மற்றவன் உனக்குரிய பொருள்

கனையெல்லா மெனக்குக் கொடுத்துவிடவேண்டுமென்றாவது அல்லது உன்னுயிரையே இழக்கவேண்டுமென்றாவது கேட்டுக்கொண்டாலும் இவற்றிற்குச் சம்மதிக்கலாம். இஃதன்றி பிரயோஜனத்தை விரும்புகின்றவன் சபதஞ்செய்த வனைப்பார்த்து ‘உன் தாய் தந்தையர்களை வதை செய்ய வேண்டும்’ என்று கேட்பானாகில் அதுவும் செய்யவேண்டியது தானோ? இப்படிச் செய்யாவிட்டால் சபதஞ்செய்தவன் நரகத்திற்குத் தானாகவேண்டுமோ? சொல்லுங்கள்.

தருமா. மந்திரிகளே! நீங்களென்மேலுள்ள அன்பினால் என் பிதா வுடனெதிர்த்து விவாதஞ் செய்கின்றீர்கள். நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள். “சூத்ராபெவ வுத்ரே” “ஆத்மாவை புத்ர:” தானே புதல்வன் (தன்னின்வேறல்லன்) என்று வேதம் கூறுகின்றது. அன்றியும் “கூரிகாரொ ரஹா ப்ராஜித மாராணா ஸவ-பூநவ | உவவநெஷுஷா ரெஷு வுத்ருஷு வ வியயதெ ||” “காமகாரோமஹா ப்ராஜ்ஞ குருநாம் ஸர்வகாநக, உபபந்நெஷு தாரெஷு புத்ரேஷு ச விதீயதே” பெரியோர்கட்கு ஒழுங்கான தம் மனைவியரிடத்திலும் புத்திரர்களிடத்திலும் தாம் நினைத்த படி செய்வதற்கதிகாரமுண்டென்பது சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால் என்னை என் பிதா எவ்வதமும் செய்யலாம்; இதற்கு யானும் சம்மதிக்கின்றேன்; ஒரு காலத்தில் * சுநச்சேபர் என்பவரை அவர் பிதா ஓர் அரசனிடம் திரவியத்தை மாத்திரம் பெற்றுக்கொண்டு யாக பசுவாகக் கிரையஞ் செய்துவிட்டாரன்றோ! இப்படியிருக்க யானே பெரும்பதவியையடையப் போகின்றேன்; நீங்கள் ஏன் தடை செய்கின்றீர்கள்.

விதூஷகன். (ஆசனத்தினின்றெழுந்து அரசனைப் பார்த்து)

மகாராஜா! நானொன்று தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன் இப்பொழுது. இது மிகவும் முக்கியமான விஷயம். ஏகாதசி

* சுநச்சேபர்—ஸ்ரூநஸூஹ:—விச்வாமித்திரரின் சிஷ்யராகிய முனிவர்.

விருதத்தைத் தவிர்க்காவிட்டால், யுவராஜரை உங்கள் வாளால் வெட்டவேண்டுமென்று சொல்கின்றார்கள் இளைய ராணியவர்கள், இப்பொழுது யுவராஜர் சொல்லிய சாஸ்திரத்தின்படி நீங்கள் உங்கள் மனைவியையும் புத்திரனையும் எவ்விதம் செய்யவேண்டுமென்றாலும் செய்யலாமென்று தெரிகின்றது. ஆதலால் யுவராஜருக்குப் பதிலாய் உங்கள் மனைவியாகிய இளையராணியவர்களையே தீர்த்துவிட்டால் எல்லாம் சுபமாய் முடிந்துவிடும்.

தருமா. (விதூஷகன் கையைப்பற்றி ஆசனத்திலிருக்கச்செய்து) சற்று நீர் பேசாதிரும். (அரசனைப்பார்த்து) பிதா! ஏன் தாமிசிக்கின்றீர்கள். சபதத்தை நிறைவேற்றவேண்டிய தவசியமே. நானிதற்குப் பரிபூர்ண சம்மதத்துடனிருக்கிறேன். சற்றுமாலோசிக்க வேண்டாம். “ஜேத்யுஜுந வதாம் வீரபெஹந ஸஹஜாயதே! சுஹவாஷெ ஸதாம் தெவா ஜேத்யுஜெவெஹ ப்ராணிநாம் யுவஃ” “ம்ருத்யுர் ஜந்மவதாம் வீரதேஹந ஸஹஜாயதே, அத்யவாப்தே சதாம் தேவா ம்ருத்யுர்வை ப்ராணிநாம் த்ருவஃ” உலகத்தில் ஜனித்த பிராணிகள் எல்லாவற்றிற்கும் மரணம் என்பது தேகத்துடன் பிறந்ததே. அது இப்பொழுதோ எப்பொழுதோ அல்லது நூறு வருஷங்களின் முடிவிலோ சம்பவிப்பது திண்ணம். ஆதலால் நானிந்த ஏகாதசியில் உங்கள் வாளால் உயிரை யிழப்பேனாயின் நிலைபெற்ற புகழையும் புண்ணியலோகத்தையும் பெறுவேன்.

ருக்மா. வத்ஸா! நிறைவேற்றுகின்றேன் உன்னிஷ்டப்படி.

(உறையினின்று கத்தியை யுருவியெடுத்தல்.)

மோகி. (அரசன் கையைப்பிடித்துக்கொண்டு) பிராணநாதா! சாஹு சஞ் செய்யவேண்டாம்; இன்னுமொன்றும் தவறிப்போக வில்லை; வாருங்கள் போவோம் உத்தியானத்திற்கு.

ருக்மா. (மோகினியின் கையைத் தள்ளிவிட்டு) நீ தூரத்தில் செல் என் சமீபத்தில் வரவேண்டாம். நானுனக்கு வாக்களித்த படி நிறைவேற்றுகின்றேன்.

மோகி. (சந்தியாவளியிடம் சென்று அவள் கையைப்பற்றிக்கொண்டு) அம்மா! பார்த்தீர்களா புருஷர்களின் சாஹசத்தை. வேண்டாமென்று சொல்லுங்கள் நீங்களாவது. ஏன் பேசாதிருக்கிறீர்கள். உங்களுக்கு மிது சம்மதந்தானு என்ன.

சந்தி. என் கையை விடு. என்னை யேன் கேட்கிறாய். எனக்கென்று வேறு சம்மத மிருக்கின்றதா? உன் பிராணநாதர் எதைச் செய்கின்றாரோ? தர்மாங்கதன் எதற்குச் சம்மதிக்கின்றானோ? அதுவே தான் எனக்கும் சம்மதம். நான் செய்த புண்ய பாவங்களின் பலனை நானே அநுபவிக்கின்றேன். (தர்மாங்கதன் கைகளைக்கூப்பிக்கொண்டு தலைகுனிந்து நிற்பதில், ருக்மாங்கதன் கத்தியை யுயரத்தூக்கல் திரைக்குள் தர்மாங்கதனை யொன்றுஞ் செய்யாதே யென்ற சொல்லுண்டாதல்) பகவான் பிரத்தியக்ஷமாதல். தேவர்கள் ஆதாயத்தினின்றும் பூக்களைச் சிதறுதல். எம்பெருமானைக் கண்டதும் எல்லோரும் கீழே வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு நிற்பதில்.)

ஸ்ரீமந் நாராயணன். ருக்மாங்கதா! உன் பக்தியைப் பற்றிச் சந்தோஷித்தோம். உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேட்பாய்.

ருக்மா. ஸ்வாமி! அடியேனுக் கெப்போதும் தேவரீர் சரணாவந்த ஸேவைசெய்துகொண்டிருக்கும்படி யதுக்கரஹிக்கவேண்டும்.

தர்மா. ஸ்வாமி! அடியேனுக்கு மப்படியே அதுக்கரஹிக்கவேண்டும்.

பகவா. (தருமாங்கதனைப் பார்த்து மந்தஹாசத்துடன் தலையசைத்து) தர்மா! நீ, தீர்க்காயுளையுடையவனாய் இவ்வுலகத்தை யாண்டு இவ்வுலக இன்பங்களை யெல்லா மநுபவித்த பின் நீ விரும்பியதைப் பெறுவாய் (பகவான் அந்தர்த் தானமாதல் மங்களம். பாடுதல்.)

காட்சி முற்றுப்பெற்றது.

ருக்மாங்கத சரித நாடகம் முற்றுப்பெற்றது.

பக்கம்	வரி	பிழை.	திருத்தம்.
3	21	வில்லையென்று	வில்லையென்றும்
4	3	சூழ சிங்காசனத்தில்	சூழச்சிங்காசனத்தில்
5	17	இரு.	இருளன்.
„	18	வோம்.	தோம்.
6	24-25	தலைக்கல்போட வந்திருக்குச்சரியன்.	தலுக்கல்லொ வந்திருக்குச்சரியன்.
7	12	தாச்சே இதுவரை மகாராசா	தாச்சே இதுவராமகாராசா
„	17	அரவங்காமே	அரவங்காட்டாமே
8	„	„நாவிஷ்டம்	மகரு. „நாவிஷ்டம்
9	10	திருமணமன்றே	திருணமன்றே
11	28	நன்றாய் விசாரித்து	நன்றாய்விவரித்து
23	„	பலகாரஞ்	பலாகாரஞ்
26	4	நதிகட்டு	நதிகட்டு
29	13	யாது சங்கடம்	இயம யாதுசங்கடம்
„	15	கும்பிட்டெழு) எங்கள் வேலை தீர்ந்து விட்டது. நாங்கள் போகின்றோம்.	கும்பிட்டெழுந்து எங்கள் வேலை தீர்ந்துவிட்டது; நாங்கள் போகிறோமென்று சொல்லுதல்)
„	21	தருமராஜ!	மகாராஜ!
30	6	தலையை யசைத்துக்கொண்டு கண்களை விழித்து	(தலையையசைத்துக் கொண்டு கண்களை மூடிவிழித்து)
„	15	தரும.	இயம.
„	17	மீதுக்கிருபை	மீதுகிருபை
„	29	தரும.	இயம.
31	6	துன்பமடைந்தனை நீ. பாசம்	துன்பமடைந்தனை. நீபாசம்
„	21	பிரம்மதேவ,	தேவ.
32	8	சிருஷ்டித்து	சிருஷ்டித்து
„	28	மோகி.	மோகினி.
33	9	பரிசரர்	பராசரர்
„	„	உத்திரவிற்படி	உத்தரவிற்படி
34	6	பயத்துடனசைத்து	பயத்தடனசைவற்று
„	8	கவரியொன்று	கவரிமாடுஒன்று
„	23	யவ்விடத்திற்கு	யிவ்விடத்திற்கு
35	10	கலந்திருக்குமிச்சிர	கலந்திருக்கும்மிச்சிர
36	2	சக்கிராண முதலிய	சக்கிரவாகம் முதலிய
„	14	சுற்றிப்பார்க்கின்றேன். இவ்விடத்தில்	சுற்றிப் பார்க்கின்றேனவிவ்விடத்தில்.
„	18	நெற்றியிலுள்ளகஸ்தூரி	நெற்றியிலுள்ள கஸ்தூரி
37	25	என்ன	என்ன
38	13	மடலேறும்	மடலேறலும்
„	25	வேலையாகிய	வலையாகிய
„	27	கருதியே	கருதியோ

பக்கம்	வரி	பிழை.	திருத்தம்.
38	32	புரிவதும்	புரிவது
39	31	ஓநபமோயாவராலு	உன்னபமோயாவராலு
42	30	இல்லறம் பெறுவ	இல்லறம் நிலைபெறுவ
44	6	தன் படைஞர்களில்	அவன் படைஞர்களில்
46	16	மந்திரியும் விதூஷணும் அரசன் சமீபத்தில் வந்து (ஜெய ஜெய மகா ராஜ ராஜ!)	(மந்திரியும் விதூஷகனும் அரசன் சமீபத்தில் வந்து ஜெய ஜெயமகாராஜ என்றல்)
47	17	முத்துப்பல்லக்கின்	பல்லக்கின்
48	கடாசி வரி	பேகின்றாய்	பேசுகின்றாய்
50	16	(சற்றுநில்)	சற்று நில்
„	28	தருமாங்கதன்.	தருமாங்கதன். (என்று சொல் லுதலைச் செவியுற்று)
51	கடாசி வரி	மாளாது	மாறாது
52	26	வீண்பிடிவாதம் சொன்னேன்	வீண்பிடிவாதம். சொன்னேன்
53	18	இப்படிச்செய்தால்	இப்படிச்செய்தால்தான்
58	18	சாதிக்கின்றார்கள். என்பதைப் பற்றித்தான்	சாதிக் கின்றார்களென்பதைப் பற்றித்தான்
61	6	கண்கணீ	கண்மணீ
62	14	சொல்கிறேன்	செல்கிறேன்
63	2-3	தெரியாது. மேன்மேலு	தெரியாதுமேன்மேலு
„	21	நேர்ந்தது யானிருக்கும்போது. நீங்களேன்	நேர்ந்தது யானிருக்கும்போது நீங்களேன்
64	20	நீங்களென்	நீங்களென்
10	7	ராஷ்டு	ராஷ்டு
„	„	ராஜாரஷ்டரு	ராஜாரஷ்டர்
16	10	யாது காரணத்திலோ	யாது காரணத்தினாலோ
19	4	எக்காரணத்திலல்லது	எக்காரணத்திலாவது

